

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

HARLAN COBEN

NEVINI

You never
meant
to kill him....

THE
INNOCENT

SIGNET

Harlan Coben

NEVINI

Naslov originala: *The Innocent*

Sjećanje na Stevena Z. Millera:

Za sve one koji su bili dovoljno sretni što su bili njegovi prijatelji. Pokušavamo biti zahvalni na vremenu koje smo proveli zajedno, ali tako je prokleta teško.

Za Steveovu obitelj, pogotovo Jesse, Mayu T. i Nica. Kada skupimo dovoljno snage, razgovarat ćemo o vašemu ocu, jer je on bio najbolji čovjek kojega smo ikada poznavali.

UVOD:

NISI GA IMAO NAMERU UBITI. Zoveš se Matt Hunter. Dvadeset ti je godina. Odrastao si u sjevernome New Jerseyju, nedaleko od Manhattana, u predgrađu gdje uglavnom živi viši srednji sloj. Živiš u skromnijem dijelu grada, ali grad je prilično bogat. Tvoji roditelji naporno rade i bezuvjetno te vole. Ti si srednje dijete u obitelji. Imaš starijeg brata kojega obožavaš i mladu sestru koju trpiš. Poput svakoga djeteta u tvom gradu, rastući razmišljaš o svojoj budućnosti, jedina ti je briga koji ćeš fakultet pohađati. U školi si prilično uspješan i dobivaš dobre, ako ne i sjajne ocjene. Tvoj je prosjek 5-. Ne ulaziš u prvih deset posto, ali si blizu. Baviš se pristojnim izvannastavnim aktivnostima, između ostalog neko si vrijeme školski blagajnik. Rezervni si član ragbijske i košarkaške momčadi, dovoljno dobar da igraš u trećoj ligi, ali ne i da dobiješ stipendiju. Iako ponekad voliš izigravati pametnjakovića, prirodno si šarmantan. Što se tiče popularnosti, tu si negdje, odmah iza prvog ešalona. Visokim rezultatima na testu sposobnosti za studij iznenadiš čak i svojega savjetnika za izbor zvanja. Pokušavaš se ubaciti na jedno od ekskluzivnih sveučilišta na sjeveroistoku zemlje, ali oni su malo iznad tvojih mogućnosti. Harvard i Yale te odmah odbiju. Penn i Columbia te stave na listu čekanja. Na kraju završiš na Bowdoinu, malome elitnom koledžu u Brunswicku, država Maine. Tamo ti se jako sviđa. Grupe su male. Stječeš prijatelje. Nemaš stalnu djevojku, ali je ionako ne želiš. Na drugoj godini igraš ragbi u reprezentaciji koledža na mjestu obrambenog igrača. Od prve godine igraš košarku, a sada, kada su seniori plejmejkeri diplomirali, imaš ozbiljne šanse za veliku minutažu.

Upravo tada, na putu natrag u kampus, između prvog i drugog kvartala treće godine, ubiješ čovjeka.

Provodiš prekrasne kaotične praznike s obitelji, ali moraš se vratiti zbog košarkaških treninga.

Na rastanku poljubiš majku i oca i voziš se u kampus s najboljim prijateljem i cimerom Duffom.

Duff je iz Westchestera, država New York. Zdepast je i jakih nogu. U ragbijskoj momčadi igra na položaju desnog obrambenog igrača, a u košarkaškoj sjedi na klupi. On je najveća ispičutura u kampusu. Duff nikada ne gubi u nadmetanjima u lokanju.

Ti voziš.

Na putu natrag Duff želi svratiti na sveučilište Mass u Amherstu, država Massachusetts.

Njegov dobar prijatelj iz srednje škole član je otkvačenog studentskog bratstva. Oni imaju veliki tulum.

Nisi baš oduševljen, ali nisi od onih koji kvare zabavu. Draži su ti tulumi na kojima manje-više sve poznaješ. Bowdoin ima oko 1600 studenata, Mass gotovo 40000. Rani je siječanj i vani je ledeno. Na tlu ima nešto snijega. Vidiš vlastiti dah dok ideš prema kući bratstva.

Ti i Duff bacate kapute na hrpu. U godinama što dolaze mnogo ćeš o tome razmišljati, o tom nemarnom odbacivanju kaputa. Da ih niste skinuli, da ste ih ostavili u autu, da ste ih odložili bilo gdje drugdje...

Ali niste.

Tulum je OK. Da, divlji je, ali tebi se čini nekako umjetno divljim. Duffov prijatelj vam predlaže da obojica prenoćite u njegovoj sobi. Ti se slažeš. Dosta popiješ - napokon, to je fakultetski tulum - ali ni približno koliko Duff. Tulum polako završava. U jednom trenutku obojica odlazite po kapute. Duff u ruci drži pivo. Uzima svoj kaput i prebacuje ga preko ramena.

Tada se nešto njegova piva prolije.

Ne mnogo, nekoliko kapi. Ali dovoljno.

Pivo poprska crvenu vjetrovku. To je jedna od stvari kojih se sjećaš. Vani je bilo ledeno, ispod nule, a netko je nosio samo vjetrovku. Druga stvar koja ti nikad neće izići iz glave jest da je vjetrovka nepromočiva. Ono malo prolivenog piva neće je uništiti. Neće ostaviti mrlje. Lako se može oprati. Ali netko vikne: "Hej!"

On, vlasnik crvene vjetrovke, visok je momak, ali ne previše krupan. Duff slegne ramenima.

Ne ispričava se. Tip, Crvena Vjetrovka, unosi se Duffu u lice. To je greška. Ti znaš da se Duff voli tući i da ima kratki fitilj. Svaka škola ima svojega Duffa pa ponekad vaš Duff naleti na njihova Duffa.

Pokušavaš to smjesta zaustaviti, pokušavaš to riješiti šalom, ali imaš posla s dvojicom luđaka mariniranih pivom, sve crvenijih faca i stisnutijih šaka. Netko predlaže da to riješite vani. Ne sjećaš se tko. Svi izlaze u ledenu noć i ti shvaćaš da ste do grla u nevolji.

Visoki tip u crvenoj vjetrovki izlazi s prijateljima.

Osmoricom ili devetoricom mladića. Ti i Duff ste sami. Pogledom tražiš Duffova prijatelja iz srednje škole - Marka ili Mikea, kako se već zove - ali njega nigdje nema.

Tučnjava brzo počinje.

Duff spušta glavu i poput bika juriša na Crvenu Vjetrovku. Crvena se Vjetrovka izmakne u stranu i zarobi Duffovu glavu pod miškom. Udara Duffa u nos. Čvrsto ga drži i udara još jedanput. Zatim još jedanput pa još jedanput.

Duffova je glava pognuta. On mahnito maše šakama, ali u prazno. Negdje kod sedmog ili osmog udarca Duff prestaje zamahivati. Prijatelji Crvene Vjetrovke počinju navijati. Duffove ruke padaju niz njegovo tijelo.

Želiš to zaustaviti, ali ne znaš kako. Crvena Vjetrovka obavlja svoj posao metodično, ne žuri s udarcima, uzima velike zamahe. Njegovi kompići još glasnije navijaju. Nakon svakog udarca čuje se ooh i aah.

Ti si prestrašen.

Tvoj prijatelj dobiva batine, a ti si uglavnom zabrinut za sebe. To te posrami. Želiš nešto poduzeti, ali se bojiš, ozbiljno se bojiš. Ne možeš se pomaknuti. Tvoje noge kao da su od gume. U rukama osjećaš trnce. Mrziš samoga sebe zbog toga.

Crvena Vjetrovka još jedanput udara Duffa ravno u lice. Popušta stisak. Duff padne na tlo poput vreće prljava rublja. Crvena Vjetrovka šutne Duffa u rebra.

Ti si najgora vrsta prijatelja. Previše si prestrašen da mu pomogneš.

Nikad nećeš zaboraviti taj osjećaj. Kukavičluk. To je gore nego da te pretuku, pomisliš. Tvoj muk. Odvratan osjećaj da si se osramotio.

Još jedan udarac nogom. Duff zastenje i prevrne se na leđa. Lice mu je prošarano grimizom.

Kasnije ćeš saznati da njegove ozljede nisu bile opasne. Duff će imati masnice oko očiju i po čitavome tijelu. I to je po prilici sve. Ali u tom trenutku on izgleda loše. Znaš da on nikada ne bi stajao i pustio da tebe tuku.

Ne možeš to više trpjeti. Iskačeš iz gomile.

Sve se glave okreću prema tebi. Trenutak svi ukočeno stoje u tišini. Crvena Vjetrovka ubrzano diše. Vidiš njegov dah na hladnome zraku. Drhtiš. Pokušavaš zvučati razumno. Hej, kažeš, dosta je bilo. Širiš ruke. Pokušavaš se poslužiti svojim šarmantnim osmijehom. On je izgubio, kažeš. Gotovo je. Pobijedio si, kažeš Crvenoj Vjetrovki.

Netko te zaskoči s leđa. Nečije te ruke obuhvate, drže te u medvjedem zagrljaju. Zarobljen si.

Crvena Vjetrovka sada kreće prema tebi. Srce ti udara o rebra poput krila ptice o stjenke premalene krletke. Zamahuješ glavom unatrag. Tjemenom udariš u nečiji nos. Crvena Vjetrovka je sve bliže. Naglo se izmičeš. Još netko izlazi iz gomile. Ima plavu kosu, crveno lice. Ti zaključiš da je to još jedan prijatelj Crvene Vjetrovke.

Zove se Stephen McGrath.

Želi te zgrabiti. Ti se kopraš kao riba na udici. Još nekoliko mladića krene prema tebi. Hvata te panika. Stephen McGrath spušta ruke na tvoja ramena. Pokušavaš se osloboditi. Divlje se okrećeš.

U tom trenutku ispružiš ruke i hvataš ga za vrat.

Jesi li se bacio na njega? Je li te on povukao ili si ga ti gurnuo? Ne znaš. Je li jedan od vas izgubio ravnotežu? Je li led kriv? Nebrojeno ćeš se puta sjetiti tog trenutka, ali odgovor ti nikada neće biti posve jasan.

Bilo kako bilo, obojica padate.

Obje su ti ruke još uvijek na njegovu vratu. Na njegovu grlu. Ne puštaš. Pali ste, čuo se mukli udarac. Stephen McGrath je zatiljkom udario o

rubnjak. U ušima ti odzvanja zvuk, odvratan tresak, kao iz pakla, moker i previše šupalj, zvuk kakav nikada prije nisi čuo.

Taj zvuk označava kraj života kakvim si dotada živio.

Uvijek ćeš ga se sjećati. Tog odvratnog zvuka. Nikada te neće napustiti. Sve staje. Gledaš u tlo. Oči Stephena McGratha širom su otvorene, on ne trepće. Ali ti već znaš. Znaš po tome kako mu se tijelo iznenada opustilo. Znaš zbog onog paklenog treska.

Svi se žurno razilaze. Ti se ne mičeš. Ne mičeš se veoma dugo.

Zatim se sve odigrava brzo. Stiže osiguranje kampusa. Zatim policija. Govoriš im što se dogodilo. Tvoji roditelji unajmljuju vrhunsku odvjetnicu iz New Yorka. Ona ti savjetuje da na sudu izjaviš kako se radilo o samoobrani. Ti je poslušаш.

Stalno čuješ onaj odvratni zvuk.

Tužitelj je podrugljiv. Dame i gospodo porotnici, kaže im, optuženi se poskliznuo dok su mu ruke navodno slučajno bile oko vrata Stephena McGratha. I on doista očekuje da mi u to povjerujemo?

Suđenje se ne razvija dobro po tebe.

Ali ništa ti više nije važno. Nekada su ti bile važne ocjene i minutaža. Patetično. Prijatelji, djevojke, mjesto u društvu, probijanje u životu, zabave i slično. Sve su to utvare. Raspršio ih je odvratan zvuk udarca lubanje o kamen.

Da, na suđenju čuješ svoje roditelje kako plaču, ali lica Sonye i Clarka McGratha, žrtvinih roditelja, ona su koja će te progoniti. Sonya McGrath te netremice gleda tijekom cijelog procesa. Izaziva te da je pogledaš u oči. Ti ne možeš.

Pokušavaš čuti porotu dok objavljuju presudu, ali oni drugi zvukovi su glasniji. Nikad ne prestaju, nikad se ne stišavaju, čak ni kada te sudac svisoka strogo pogleda i odredi ti kaznu.

Tu su predstavnici tiska. Zato te sudac neće poslati u blagi zatvor za bijele dečke. Ne u tom trenutku. Ne dok je izborna godina.

Majka ti se onesvijesti. Otac pokušava biti čvrst. Tvoja sestra istrči iz

sudnice. Tvoj brat, Bernie, stoji skamenjen.

Stavljaju ti lisice i odvođe te. Tvoj te je odgoj slabo pripremio za ono što slijedi. Gledao si na TV-u i čuo mnoge priče o silovanju u zatvoru. To se ne događa - nema seksualnih napada - ali prvoga te tjedna premlate šakama. Činiš grešku i identificiraš napadača. Prebiju te još dvaput i provodiš tri tjedna u bolnici. Još godinama poslije povremeno primjećuješ krv u urinu, suvenir iz zatvora, podsjetnik na udarac u bubreg.

Živiš u stalnome strahu. Kada te vrate među ostale zatvorenike, shvatiš kako je jedini način da preživiš pridruživanje bizarnome ogranku Arijske nacije. Oni nemaju grandiozne ideje ili veličanstvenu viziju kakva bi Amerika trebala biti. Oni jednostavno vole mrziti.

Šest mjeseci nakon što si dospio u zatvor tvoj otac umire od srčanog udara. Znaš da si ti za to kriv. Želiš plakati, ali ne možeš.

Provodiš četiri godine u zatvoru. Četiri godine - toliko većina studenata provede u koledžu. Još malo i napunit ćeš dvadeset i petu. Kažu da si se promijenio, ali tebi se ne čini tako.

Iz zatvora izlaziš opreznim korakom. Kao da bi se tlo pod tvojim nogama moglo otvoriti. Kao da bi se zemlja u svakome trenutku mogla urušiti i progutati te.

Na neki način uvijek ćeš tako hodati.

Tvoj brat Bernie čeka te kod glavnih vrata. Bernie se upravo oženio. Njegova je žena Marsha trudna, čekaju prvo dijete. On te zagrli. Gotovo osjećaš kako četiri prethodne godine nestaju. Tvoj se brat našali. Ti se smiješ, iskreno se smiješ prvi put nakon dugo vremena.

Ipak si bio u krivu - tvoj se život nije završio one mrzle noći u Amherstu. Brat će ti pomoći da se vratiš u normalu. Negdje na tom putu čak ćeš sresti prelijepu ženu. Zove se Olivia. Ona će te činiti nevjerojatno sretnim. Oženit ćeš se njome.

Jednoga dana - devet godina nakon što si pušten iz zatvora - saznaš da je tvoja prelijepa žena trudna. Odlučite kupiti mobitele s kamerom kako biste neprekidno bili u vezi. Dok si na poslu, taj mobitel zazvoni.

Zoveš se Matt Hunter. Telefon zvoni drugi put. I ti se javiš...

DEVET GODINA KASNIJE

1. POGLAVLJE:

RENO, NEVADA

18. TRAVNJA

ZVONO NA VRATIMA PRENE KIMMY DALE iz sna bez snova. Ona se okrene, zasteje i pogleda na digitalni sat pokraj postelje. 11:47 prijepodne.

Iako je već bila sredina dana, u prikolici je bilo mračno kao da je noć.

Kimmy je voljela da bude tako. Radila je noću i imala lagani san. Nekoć, dok je bila vodeća plesačica u Vegasu, trebale su joj godine testiranja žaluzina, zastora, roleta i navlaka za oči prije negoli je pronašla kombinaciju koja je doista mogla spriječiti da zasljepljujuće sunce Nevade remeti njezin san.

Iako zrake sunca u Renu nisu bile tako nemilosrdne, znale su pronaći i najmanju pukotinu.

Kimmy sjedne u svojoj širokoj postelji. Televizor, polovni model nepoznate marke koji je kupila od mjesnoga motela kada se napokon odlučio na renoviranje, još uvijek je bio uključen, ali zvuk je bio stišan. Slike su sablasno lebdjele u nekom dalekom svijetu. Trenutno je spavala sama, ali to je bilo stanje koje se neprekidno mijenjalo. Bilo je vrijeme kada je svaki posjetitelj, svaki budući partner u tu postelju sa sobom donosio nadu, donosio ovo-je-možda-onaj-pravi optimizam. Samo, Kimmy je sada znala da je to bilo obično zavaravanje.

Takva nada više nije postojala.

Ona polako ustane. Od pokreta je zaboli oteklina na prsima od najnovije plastične operacije.

Bio je to treći zahvat na tom dijelu tijela, a više nije bila mlada. Nije to željela učiniti, ali Chally, koji je smatrao da ima oko za te stvari, je inzistirao. Napojnice su joj postajale sve manje.

Popularnost također. Stoga je pristala. Ali koža na tom mjestu već se bila previše rastegnula od prethodnih operativnih zahvata. Kad je Kimmy ležala na leđima, proklete su stvari padale svaka na svoju stranu i izgledale poput ribljih očiju.

Ponovno se oglasi zvono na vratima.

Kimmy pogleda svoje noge boje ebanovine. Trideset i pet godina, nikad nije rađala, ali proširene vene su se svejedno debljale poput pijavica. Previše je godina provela na nogama.

Chally će tražiti od nje da i to sredi. Još uvijek je bila u formi, još uvijek je imala odličnu figuru i sjajnu stražnjicu, ali hej, trideset i pet nije osamnaest. Bilo je tu i nešto celulita. A tek te vene.

Poput proklete reljefne karte.

Ona stavi cigaretu u usta. Šibice su bile s njezina radnog mjesta, striptiz bara zvanog Eager Beaver. Nekoć je bila zvijezda u Vegasu, poznata pod umjetničkim imenom Crna Magija. Nije čeznula za tim danima. Istini za volju, više nije čeznula ni za čime.

Kimmy Dale odjene kućni ogrtač i otvori vrata spavaće sobe. U prednjoj prostoriji nije bilo zaštite od sunca. Blještavilo je zaskočilo. Ona zakloni oči trepćući. Kimmy nije imala mnogo posjetitelja - mušterije nikada nije dovodila kući - pa je zaključila kako su vjerojatno Jehovini svjedoci. Kao ni većini ljudi u slobodnome svijetu, Kimmy nisu smetali njihovi povremeni nametljivi posjeti. Uvijek je pozivala religiozne zanesenjake u svoj dom i pažljivo ih slušala, zavideći im što su oni uspjeli pronaći ono nešto, želeći da može nasjesti na njihove gluposti.

Kao i s muškarcima u svojem životu, nadala se kako će baš taj biti drugačiji, kako će je baš taj uspjeti uvjeriti i ona će biti u stanju povjerovati.

Ona otvori vrata ne pitajući tko je. "Jeste li vi Kimmy Dale?"

Djevojka na vratima bila je mlada. Osamnaest, možda dvadeset godina. Ne, nije Jehovin svjedok. Nema onaj izvadili su mi mozak osmijeh. Na trenutak Kimmy pomisli kako je to možda jedna od Chalhyjevih novakinja, ali nije bila. Cura nije ružna, ali nije bila ni za Challyja.

Chally je volio blještavilo.

“Tko si ti?” upita Kimmy. “To nije važno.”

“Molim?”

Djevojka spusti pogled i zagriže donju usnu. Kimmy se ta gesta učini maglovito poznatom i ona osjeti treperenje u grudima.

“Poznavali ste moju majku”, djevojka će.

Kimmy se igrala cigaretom. “Poznavala sam mnoge majke.”

“Moja se majka zvala Candace Potter”, reče djevojka. Kimmy se lecne.

Vani je bilo preko trideset pet stupnjeva, ali ona iznenada jače stisne kućni ogrtač.

“Smijem li ući?”

Je li Kimmy rekla da? Ni sama ne zna. Pomakne se u stranu i djevojka se progura unutra.

“Ne razumijem”, Kimmy će.

“Candace Potter je bila moja majka. Dala me na posvajanje onoga dana kad sam se rodila.”

Kimmy pokuša zadržati prisebnost. Zatvori vrata prikolice. “Želiš li nešto popiti?”

“Ne, hvala.”

Dvije se žene pogledaju. Kimmy prekriži ruke. “Ne shvaćam zašto si došla”, reče.

Djevojka progovori, kao da je uvježbala tekst. “Prije dvije godine saznala sam da sam posvojena. Ja volim obitelj koja me posvojila, ne želim da steknete pogrešan dojam. Imam dvije sestre i prekrasne roditelje. Bili su veoma dobri prema meni. Ne radi se o njima. Samo... kada otkrijete tako nešto, imate potrebu znati.”

Kimmy kimne iako nije bila sigurna zašto.

“I tako sam počela kopati, tražiti informacije. Nije bilo lako. Ali postoje udruge koje pomažu posvojenoj djeci da pronađu svoje biološke roditelje.” Kimmy izvadi cigaretu iz usta. Ruka joj se tresla. “Ali ti znaš da je Candi -

mislim, tvoja majka - Candace...”

“... mrtva. Da, znam. Ubijena je. Saznala sam to prošli tjedan.”

Kimmy osjeti kako joj noge postaju gumaste. Sjedne. Sjećanja su navrla, a to je boljelo.

Candace Potter. U klubovima poznata kao Candi Cane, Šećerni Prutić.

“Što želiš od mene?” upita Kimmy.

“Razgovarala sam s policajcem koji je radio na njezinome slučaju. Zove se Max Darrow. Sjećate li ga se?”

O, da, sjećala se dobrog starog Maxa. Znala ga je i prije ubojstva. Isprva se detektiv Max nije čak ni formalno trudio. Ma o kakvom je prioritetu uopće moglo biti riječi. Mrtva striptizeta bez obitelji. Još jedan uveli kaktus na obzorju, to je za Darrowa bila Candi. Umiješala se Kimmy, pružila mu svoje usluge za njegove usluge. Tako je to u životu.

“Aha,” reče Kimmy, “sjećam ga se.”

“Sada je u mirovini. Mislim Max Darrow. Kaže da se zna tko ju je ubio, ali ne i gdje se taj čovjek nalazi.”

Kimmy osjeti kako joj suze naviru na oči. “Bilo je to davno.”

“Jeste li vi i moja mama bile prijateljice?”

Kimmy pođe za rukom da kimne. Naravno, još uvijek se svega sjećala. Candi joj je bila više od prijateljice. U ovome životu nema mnogo ljudi u koje se možete pouzdati. Candi je bila jedna od njih - možda jedina otkako je dvanaestogodišnjoj Kimmy umrla mama. Bile su nerazdvojne, Kimmy i taj bijeli komad, ponekad su same sebe nazivale, profesionalno barem, Pic i Sayers kao u starome filmu Brianova pjesma¹. A onda, kao u filmu, bijeli je prijatelj umro.

“Je li ona bila prostitutka?” upita djevojka.

Kimmy odmahne glavom i izgovori laž koja se doimala istinom. “Nikada.”

“Ali bila je striptizeta.”

Kimmy je šutjela.

“Ja je ne osuđujem.”

“Što onda želiš?”

“Želim znati više o svojoj majci.”

“Zar je to sad važno?”

“Meni jest.”

Kimmy se sjeti trenutka kada je čula što se dogodilo. Bila je na pozornici u klubu nedaleko od Taha. Vrijeme objeda. Nastupala je uz laganu melodiju pred grupom najvećih pljužera u povijesti čovječanstva, muškaraca sa sasušanim blatom na čizmama i rupama u srcima koje su postajale još veće od piljenja u gole ženske. Tri dana zaredom nije vidjela Candi, Kimmy je bila na 'turneji'. Tu gore, na toj pozornici prvi je put čula glasine. Znala je da se dogodilo nešto loše. Samo se molila da to nema nikakve veze s Candi.

Ali imalo je.

“Tvoja je majka imala težak život.” Djevojka je začarano sjedila.

“Znaš, Candi je vjerovala da ćemo uspjeti pronaći izlaz. Prvo je mislila da će to biti uz pomoć nekog frajera u klubu. Zapazit će nas i odvesti odande, ali to su gluposti. Neke su djevojke to pokušale. Nikad ne upali. Tip želi žensku iz mašte, ne tebe. Tvoja je majka to brzo shvatila. Bila je sanjalica, ali s ciljem.”

Kimmy zastane, pogleda u stranu.

“I?” ohrabivala ju je djevojka da nastavi. “I onda ju je onaj gad zdrobio kao mrava.”

Djevojka se promeškolji na stolcu. “Detektiv Darrow mi je rekao da se tip zove Clyde Rangor?”

Kimmy potvrđi kimanjem.

“Spomenuo je i neku ženu. Emmu Lemay. Nije li ona bila njegova partnerica?”

“U nekim stvarima da. Ali ja ne znam pojedinosti.”

Kad je čula vijest, Kimmy nije plakala. Tuga je bila toliko jaka da nije ni mogla, ali je otišla na policiju. Stavila je život na kocku kada je onom

prokletom Darrowu rekla sve što zna.

Čovjek to ne radi puno puta u životu. Ali Kimmy nije htjela iznevjeriti Candi čak ni kada je bilo prekasno da joj pomogne. Jer, kada je Candi umrla, s njom je umrlo ono najbolje u Kimmy.

Zato je razgovarala s murjom, pogotovo s Maxom Darrowom. Tko god da je to učinio - i da, bila je uvjerena kako su krivci Clyde i Emma - mogli su i nju ozlijediti ili ubiti, ali nije željela odustati.

Na koncu je Clyde i Emma nisu ni taknuli, već su jednostavno pobjegli. Odonda je prošlo deset godina.

“Jeste li znali za mene?” upita djevojka.

Kimmy polako kimne. “Tvoja mi je majka rekla - ali spomenula je to samo jedanput. Bilo joj je previše bolno govoriti o tome. Moraš shvatiti. Candi je bila veoma mlada kada se to dogodilo.

Imala je petnaest, šesnaest godina. Uzeli su te onoga trenutka kad si ispala van. Nije čak znala je li rodila dječaka ili djevojčicu.” Nastane mučna tišina. Kimmy poželi da djevojka što prije ode.

“Što mislite, što se dogodilo s njime? Mislim, s Clydeom Rangorom.”

“Vjerojatno je mrtav”, reče Kimmy iako u to nije vjerovala. Žohari kao što je Clyde ne umiru. Oni se jednostavno nanovo ugnijezde i izazovu još veću bol i patnje.

“Želim ga pronaći”, reče djevojka. Kimmy je pogleda.

“Želim pronaći majčinog ubojicu, želim da mu sude. Nisam bogata, ali imam nešto novca.”

Obje su nekoliko trenutaka šutjele. Zrak je bio težak i ljepljiv. Kimmy se pitala kako da nastavi.

“Smijem li ti nešto reći?” počne. “Naravno.”

“Tvoja se majka pokušala svemu tome oprijeti.”

“Oprijeti čemu?”

Kimmy nastavi. “Vidiš li, većina se djevojaka preda. Tvoja majka nikad nije. Nije se željela pokoriti. Imala je snove. Ali nije imala šansu pobijediti.”

“Ne shvaćam.”

“Dijete, jesi li sretna?”

“Da.”

“Jesi li još uvijek u školi?”

“Upravo sam se upisala na koledž.”

“Koledž”, reče Kimmy sanjalački. Zatim će: “Ti.”

“Što sa mnom?”

“Vidiš li, ti si pobjeda tvoje majke.” Djevojka je šutjela.

“Candi - tvoja majka - ona ne bi voljela da ti budeš umiješana u ovakve stvari. Shvaćaš li?”

“Mislim da shvaćam.”

“Pričekaj trenutak.” Kimmy otvori ladicu. Bila je tamo, naravno. Više je nije držala vani, ali fotografija je bila na samome vrhu. Ona i Candi se smiju da ih cijeli svijet vidi. Pic i Sayers.

Kimmy pogleda svoj lik na fotografiji i shvati da je mlada djevojka koju su zvali Crna Magija sada samo stranac, kao da je tada Clyde Rangor i nju uništio udarcima.

“Uzmi”, reče ona.

Djevojka primi fotografiju kao da je od porculana. “Bila je lijepa”, šapne djevojka. “Veoma.”

“Izgleda sretno.”

“Nije bila sretna. Ali danas bi bila.”

Djevojka digne bradu. “Ne znam mogu li odustati od ovoga.” Tada si možda sličnija majci negoli si toga svjesna, pomisli Kimmy.

Zagrlile su se i obećale da će ostati u vezi. Kada je djevojka otišla, Kimmy se odjene. Odveze se cvjećaru i zatraži tuce tulipana. Candi je najviše voljela tulipane. Zatim je vozila četiri sata do groblja i kleknula pokraj prijateljičina groba. U blizini nije bilo nikoga. Kimmy obriše prašinu s malenog nadgrobnog spomenika. Sama je platila parcelu i kamen. Candi nije zaslužila biti pokopana na groblju bezimnih.

“Tvoja je kći svratila danas”, reče glasno.

Puhao je lagani povjetarac. Kimmy zatvori oči i stane slušati. Učini joj se da čuje kako je Candin glas, koji je tako dugo šutio, moli da čuva njezinu kćer.

I tu, dok joj je vruće sunce Nevade neumoljivo pržilo kožu, Kimmy obeća da hoće.

2. POGLAVLJE:

IRVINGTON, NEW JERSEY

20. LIPNJA

“MOBITEL S KAMEROM”, PROGUNĐA MATT HUNTER odmahujući glavom. Pogleda prema nebesima tražeći božanski savjet, ali jedino što je vidio bila je divovska boca piva.

Boca je bila poznati prizor, Matt bi je ugledao svaki put kada je izlazio iz svoje stare oronule kuće s dvama stanovima s koje se ljuštila boja. Glasovita boca visoka šezdeset metara dominirala je obzorjem. Pabst Blue Ribbon je nekoć tu imao pivovaru, ali je zatvorena 1985.

Prije mnogo godina ta je boce bila veličanstveni vodeni toranj obložen pobakrenim čeličnim pločama, sa sjajnim emajlom i zlatnim čepom na vrhu. Noću je bila osvijetljena reflektorima tako da su je građani Jerseyja mogli vidjeti s udaljenosti od nekoliko kilometara.

Ali više ne. Sada je boja boce bila pivski smeđa, zapravo hrđavo crvena. Etiketa je davno nestala. Za njom je nestalo i nekoć robusno susjedstvo. Nije se toliko raspalo koliko se polagano raspršilo. Već dvadeset godina nitko nije radio u pivovari. Po nagrizenim ruševinama čovjek bi pomislio i mnogo dulje.

Matt zastane na vrhu njihova vanjskog stubišta. Olivia, ljubav njegova života, produži dalje. U ruci su joj zveckali ključevi automobila.

“Mislim da ipak ne bismo trebali”, reče.

Olivia se ne zaustavi. “Ma hajde. Bit će zabavno.”

“Telefon treba biti telefon”, reče Matt. “Kamera treba biti kamera.”

“Oh, kako je to samo dubokoumno.”

“Jedna sprava koja obavlja funkciju obiju... to je perverzija.”

“Ti to znaš najbolje, to je tvoje stručno područje”, Olivia će. “Ha, ha. Zar

ne uviđaš opasnost?”

“Hm... ne.”

“Kamera i telefon u jednom”, Matt zastane, tražeći riječi kako da joj objasni. “To je, ne znam, kada bolje razmisliš, to je kao parenje različitih vrsta, poput eksperimenata u B filmovima koji se otmu kontroli i unište sve što im se nađe na putu.”

Olivia je piljila u njega. “Čudan si ti čovjek.”

“Ja samo mislim da ne bismo trebali kupovati mobitele s kamerom.”

Ona pritisne daljinski i na automobilu se otključaju vrata. Pruži ruku prema kvaki. Matt je oklijevao.

Olivia ga pogleda. “Što je?” upita on.

“Kada bismo oboje imali mobitel s kamerom,” reče Olivia, “mogla bih ti slati svoje fotke bez odjeće dok si na poslu.”

Matt otvori vrata. “Kojeg ćemo operatera odabrati, Verizon ili Sprint?”

Olivia mu uputi osmijeh od kojega mu u prsima zatreperi. “Volim te, znaš.”

“I ja tebe volim.”

Oboje su bili u automobilu. Ona se okrene prema njemu. On primijeti njezinu zabrinutost pa se gotovo okrene na drugu stranu. “Sve će biti u redu”, reče Olivia. “Ti to znaš, zar ne?”

On kimne i osmijehne se kako bi je ohrabrio. Olivia neće nasjesti, ali vrijedi pokušati.

“Olivia?” reče on. “Da?”

“Pričaj mi još malo o onim svojim fotkama.” Ona ga udari u nadlakticu.

Ali Mattova se zabrinutost vratila kada su ušli u Sprint i počeli slušati o dvogodišnjem ugovoru.

Prodavač je imao pomalo sotonski osmijeh, poput vruga u jednom od onih filmova u kojima mu naivni tip proda dušu. Kada je iznenada izvukao kartu Sjedinjenih Država i obavijestio ih da su - dijelovi gdje ne radi roaming obilježeni jarko crvenom bojom - Matt se počeo povlačiti.

Što se tiče Olivije, ništa nije moglo stišati njezino oduševljenje, ali opet, njegova je žena nekako prirodno nagingjala entuzijazmu. Bila je od onih rijetkih ljudi koji pronalaze radost i u velikim i u malim stvarima, jedna od osobina koja dokazuje, u njihovome slučaju svakako, da se suprotnosti doista privlače.

Prodavač je neumorno klepetao. Matt ga isključi iz misli, ali Olivia je pažljivo slušala. Postavila mu je nekoliko pitanja, reda radi, ali on je znao ne samo da je progutala mamac već da je bila pečena i na pola puta do želuca.

“Dopustite mi da pripremim potrebne papire”, reče Had i nekamo se odšulja.

Olivia zgrabi Matta za ruku dok joj je na licu sjao osmijeh od uha do uha. “Nije li ovo zabavno?”

Matt napravi grimasu. “Što je?”

“Jesi li maloprije doista spominjala gole fotke?”

Ona se nasmiješi i nasloni glavu na njegovo rame.

Naravno, razlog Olivijina euforičnog raspoloženja i neprekidna sjaja kojim je zračila bio je puno važniji negoli promjena paketa usluga za mobilni telefon. Kupnja mobitela s kamerom bio je tek simbol, putokaz onoga što je slijedilo.

Dijete.

Prije dva dana Olivia je napravila kućni test na trudnoću i na bijelome se štapiću napokon ukazao crveni križić, što se Mattu učinilo nabijeno neobičnim religioznim značajem. To ga je toliko zapanjilo da je ostao bez riječi. Pokušavali su već godinu dana dobiti dijete, sve otkako su se vjenčali. Stres zbog neprestanih neuspjeha pretvorio je veoma spontano, ako ne i potpuno čarobno iskustvo, u dobro usklađene dosadne svakodnevnne obveze mjerenja temperature, obilježavanja kalendara, dulja razdoblja apstinencije, mukotrpana koncentriranja.

To je sada bilo iza njih. Još je rano, upozorio ju je. Nemojmo se pretjerano zanositi. Ali Olivijin je ushit bio nevjerojatan, njezino pozitivno raspoloženje sila, oluja, plima i oseka. Matt protiv toga nije imao nikakvih

šansi.

Zato su i bili tu.

Mobiteli s kamerom, naglasila je Olivia, omogućit će da budući trio uživa u obiteljskom životu o kakvom naraštaj njihovih roditelja nije mogao ni sanjati. Zahvaljujući mobitelu s kamerom nijedno od njih dvoje neće propustiti najvažnije, ali čak ni svakodnevne trenutke - prve korake, prve riječi, prva druženja, prvo što god bilo.

Takav je barem bio plan.

Sat kasnije, kada su se vratili u svoju polovicu kuće, Olivia ga ovlaš poljubi i krene uza stube.

“Hej”, vikne Matt za njome pokazujući mobitel u ruci i dižući obrvu. “Hoćeš li da isprobamo kameru?”

“Možeš snimati samo petnaest sekundi.”

“Petnaest sekundi.” On se malo zamisli, slegne ramenima i reče: “Pa dobro, morat ćemo produžiti predigru.”

Olivia, razumljivo, bespomoćno zastenje.

Živjeli su u Irvingtonu, u kraju koji većina ne bi smatrala otmjenim, u sjeni divovske pivske boce koja je na neobičan način ulijevala osjećaj sigurnosti. Kada je tek izišao iz zatvora, Matt je držao da bolje i ne zaslužuje (što je u neku ruku i odgovaralo jer si bolje nije mogao ni priuštiti). Prije devet godina, unatoč prigovorima obitelji, unajmio je stan. Irvington je bio zapušten grad, uglavnom naseljen Afroamerikancima. Bilo ih je više od osamdeset posto.

Netko bi možda mogao zaključiti da ga je tu dovela grižnja savjesti zbog ponašanja u zatvoru.

Matt je znao da takve stvari nikad nisu jednostavne, ali nije imao bolje objašnjenje od onoga da još uvijek nije bio spreman vratiti se u fino predgrađe. Promjena bi bila previše nagla, ekvivalent kopnene dekompresijske bolesti.

Bilo kako bilo, to mu je susjedstvo - benzinska crpka Shell, stara željezarija, trgovina delikatesa na uglu, alkoholičari na ispucanome pločniku,

prečice do aerodroma u Newarku, gostionica skrivena blizu stare Pabst pivovare - postalo dom.

Kada se Olivia preselila iz Virginije, on je mislio da će tražiti da se presele u bolju četvrt. Ona je bila naviknuta, znao je, ako ne na bolje, a onda svakako na drugačije. Olivia je odrasla u malenoj selendri Northways u Virginiji. Kada je Olivia tek prohodala, njezina ju je majka napustila. Otac ju je odgojio sam.

Otac je bio prilično star - imao je pedeset i jednu godinu kada se Olivia rodila. Joshua Murray naporno je radio kako bi stvorio dom sebi i svojoj malenoj kćeri. Joshua je bio gradski liječnik u Northwaysu - liječnik opće prakse koji je liječio sve, od slijepoga crijeva šestogodišnje Mary Kate Johnson do kostobolje staroga Ritemana.

Joshua je, po Olivijinu pričanju, bio dobar čovjek, nježan, prekrasan otac koji je obožavao svoje jedino dijete. Bilo je samo njih dvoje, otac i kći, u ciglenoj kući nedaleko od glavne ulice.

Tatina se ordinacija naslanjala na njihovu kuću s desne strane kolnoga prilaza. Olivia je nakon škole trčala kući kako bi pomogla ocu oko pacijenata. Bodrila bi prestrašenu djecu ili brbljala s Cassie, dugogodišnjom tajnicom i medicinskom sestrom. Cassie je također bila neka vrsta dadilje. Kada je otac bio previše zauzet, Cassie je kuhala večeru i pomagala Oliviji s domaćom zadaćom. Što se tiče Olivije, ona je obožavala oca. Njezin je san - da, sada je držala kako je to bilo beznadno naivno - bio da postane liječnica i radi s ocem.

Ali na posljednjoj godini koledža sve se promijenilo. Njezin je otac, jedina obitelj koju je ikada poznavala, umro od raka pluća. Ta je vijest uzdrmala Oliviju. Stara želja da studira medicinu, da krene očevim stopama, umrla je s njime. Olivia je raskinula zaruke s ljubavi iz koledža, Dougom, koji je bio na pripremnom studiju medicine te se vratila u staru kuću u Northwaysu.

Ali bilo je previše bolno živjeti u njoj bez oca. Na kraju ju je prodala i odselila se u apartmansko naselje u Charlottesvilleu. Našla je posao u kompaniji koja proizvodi kompjuterski softver, morala je dosta putovati pa

se tako dogodilo da su ona i Matt obnovili svoju nekadašnju previše kratku vezu.

Irvington, New Jersey bio je potpuno različit od Northwaysa ili Charlottesvillea u Virginiji, ali Olivia ga je iznenadila. Željela je da ostanu u tom susjedstvu, koliko god ono neotmjeno bilo, kako bi mogli uštedjeti novac za kuću iz snova.

Tri dana nakon što su kupili mobitele s kamerama Olivia je došla kući i krenula ravno na kat.

Matt natoči čašu sode s okusom limete i zgrabi nekoliko pereca u obliku cigare. Pet minuta kasnije pođe za njom. Olivia nije bila u spavaćoj sobi. On pogleda u malenu radnu sobu. Bila je za kompjuterom, leđima okrenuta njemu.

“Olivia?”

Okrenula se prema njemu i nasmiješila. Matt je oduvijek prezirao onaj stari klišej o tome kako nečiji osmijeh može ispuniti prostoriju svjetlom, ali Olivia je doista imala takav osmijeh. Zračila je raspoloženjem koje je moglo zapaliti cijeli svijet. Njezin je smijeh bio zarazan.

Bio je to zapanjujući katalizator koji je njegovome životu davao boju i teksturu, mijenjao sve u prostoriji. “O čemu razmišljaš?” upita Olivia. “O tome kako si vraški seksi.”

“Čak i trudna.”

“Pogotovo trudna.”

Olivia pritisne prekidač i ekran se isključi. Ustane i nježno ga poljubi u obraz. “Moram se spakirati.”

Olivia je morala službeno u Boston. “U koliko sati imaš let?” upita on.

“Mislim da ću se onamo odvesti autom.”

“Zašto?”

“Jedna je moja prijateljica nakon leta imala spontani. Ne želim riskirati. Oh, da. Sutra prije puta idem vidjeti doktora Haddona. On želi potvrditi nalaz i uvjeriti se kako je sve u redu.”

“Želiš li da i ja pođem?”

Ona odmahne glavom. “Ti moraš raditi. Ići ćeš sljedeći put, kada budem išla na ultrazvuk.”

“Dobro.”

Olivia ga ponovno poljubi, ovaj put polako. “Hej”, šapne. “Jesi li sretan?” Htio se našaliti, reći nešto duhovito, ali se predomisli. Pogleda ravno u te oči i reče: “Veoma.”

Olivia se pomakne unatrag i dalje ga držeći prikovana tim osmijehom. “Idem se spakirati.”

Matt ju je gledao kako odlazi. Ostao je još trenutak na vratima. U grudima je osjećao treperenje. Doista je bio sretan i to ga je veoma strašilo. Sve što je dobro, krhko je. Naučite to, recimo, kad ubijete mladića. Naučite to kad provedete četiri godine u strogome zatvoru.

Dobro je tako lomljivo, tako fino, da može biti uništeno čak i laganim dahom.

Ili zvukom telefona.

Matt je bio na poslu kada je mobitel s kamerom počeo vibrirati.

On pogleda na ekran da vidi tko zove, bila je to Olivia. Matt je još uvijek koristio stari radni stol za kojim je sjedio sa svojim partnerom.

To su oni stolovi za kojima ljudi sjede okrenuti jedan prema drugome, iako je druga strana već tri godine bila prazna. Njegov je brat Bernie kupio taj stol kada je Matt izišao iz zatvora. Prije onoga što je obitelj eufemistički nazivala 'nezgodom' Bernie je imao velike zamisli za njih dvojicu, braću Hunter. Stoga nije želio ništa mijenjati. Matt je morao zaboraviti prošlost. 'Nezgoda' je bila samo rupa na putu, ništa više, i sada su braća Hunter ponovno bila na konju.

Bernie je toliko u to vjerovao da je gotovo uvjerio i Matta.

Braća su dijelila taj stol šest godina. U toj su se sobi bavili pravom - Bernie unosnim korporacijskim pravom, dok se Matt, kojemu je bilo zabranjeno da bude odvjetnik jer je bio osuđivani prijestupnik, bavio upravo suprotnim, ni unosnim ni korporacijskim pravom.

Berniejevi su partneri držali da je takav razmještaj čudan, ali privatnost nije bila nešto za čime su braća čeznula. Cijelo su djetinjstvo dijelili sobu, imali su krevet na kat. Bernie je bio gore, glas iz mraka. Obojica su čeznula za tim danima - Matt svakako jest. Nikad se nije osjećao ugodno kada je bio sam. Volio je kada je Bernie bio u prostoriji.

I tako šest godina.

Matt spusti oba dlana na stol od mahagonija. Već ga se trebao riješiti. Berniejevu stranu nitko nije dirao tri godine, ali Matt je ponekad znao pogledati preko u nadi da će ugledati brata.

Mobitel je ponovno vibrirao.

U jednom je trenutku Bernie imao sve - predivnu ženu, dva prekrasna sina, lijepu kuću u predgrađu. Bio je partner u velikom odvjetničkom uredu, imao je dobro zdravlje, svi su ga voljeli - u sljedećem je trenutku njegova obitelj bacala zemlju na njegov lijes i pokušavala shvatiti što se dogodilo. Aneurizma, rekao je liječnik. Hodaš okolo s njom godinama i onda, bam, najednom ti okonča život.

Telefon je bio uključen da vibrira pa zvoni. Kad bi vibriranje prestalo, počinjala je stara melodija iz Batmana, ona s pametnim tekstom koji se uglavnom sastojao od na-na-na i povika Batman!

Matt skine novi mobitel s pojasa.

Prst mu je stajao iznad tipke za odgovor. Baš neobično. Iako je Olivia radila u kompjuterskome biznisu, bila je grozna sa svime što se ticalo tehnike. Rijetko je koristila mobitel, a kad jest, znala je da je Matt u uredu pa ga je zvala na fiksni broj.

Matt pritisne tipku kako bi se javio, ali pojavi se poruka koja ga obavijesti da stiže fotografija. I to je bilo čudno. Unatoč početnom uzbuđenju Olivia se još uvijek nije naučila služiti aparatom i kamerom.

Zazvoni interkom.

Rolanda se nakašlje. Matt bi je nazvao tajnicom ili pomoćnicom, ali postojala je opasnost da ga ozbiljno ozlijedi kad bi to čula. "Matt?"

"Da."

“Marsha je na drugoj liniji.”

Još uvijek gledajući na zaslon mobitela Matt se javi na uredski telefon kako bi porazgovarao sa svojom šurjakinjom, Berniejevom udovicom. “Hej”, reče on.

“Hej”, uzvratila Marsha. “Je li Olivia još uvijek u Bostonu?”

“Aha. Mislim da mi upravo šalje fotografiju s novog mobitela.”

“Oh.” Nastane kratka stanka. “Hoćeš li svratiti danas?”

Kao još jedan potez koji je označavao obiteljsko povezivanje, Matt i Olivia su kanili kupiti kuću blizu Marshe i dječaka. Kuća se nalazila u Livingstonu, gradu u kojemu su Bernie i Matt odrasli.

Matt se pitao je li se pametno vratiti. Ljudi su imali dugo pamćenje. Bez obzira koliko godina prošlo, o njemu će uvijek govoriti šapatom i s aluzijama. S jedne strane, Mattu već odavno nije bilo stalo do takvih gluposti. S druge strane, brinuo se za Oliviju i njihovo buduće dijete. Prokletstvo što se s oca prenosi na sina i sve to.

Iako je Olivia shvaćala kakvom se riziku izlažu, ipak je to željela.

Osim toga, pomalo napeta Marsha je imala - pitao se koji eufemizam da tu upotrijebi - nekih problema. Godinu dana nakon Berniejeve iznenadne smrti imala je kratkotrajni slom živaca.

Marsha se 'otišla odmoriti' - još jedan eufemizam - dva tjedna, a Matt se za to vrijeme doselio i brinuo o dječacima. Marsha je sada bila dobro - tako su svi govorili - ali Mattu se ipak sviđala ideja da im bude blizu.

Danas je procjenitelj trebao pregledati novu kuću. “Uskoro dolazim. Zašto, što se dogodilo?”

“Možeš li svratiti?”

“K vama?”

“Da.”

“Naravno.”

“Ako ti ne odgovara...”

“Ma daj, naravno da mi odgovara.”

Marsha je bila lijepa žena ovalna lica koje bi se ponekad izdužilo od tuge. Često je znala nervozno gledati prema gore kao da se želi uvjeriti da je crni oblak još uvijek na mjestu. To je naravno bilo fizičko obilježje, nikako istiniti odraz njezine ličnosti, kao što nisu ni maleni rast ili ožiljci.

“Je li sve u redu?” upita Matt.

“Da, dobro sam. Ništa posebno. Samo... Bi li mogao uzeti djecu na nekoliko sati? Imam neku obavezu u školi, a Kyra večeras izlazi.”

“Želiš li da ih odvedem na večeru?”

“To bi bilo sjajno. Ali ne u McDonald's, dobro?”

“Može kineska hrana?”

“Savršeno”, reče ona. “Odlično, uskoro dolazim.”

“Hvala.”

Na zaslonu mobitela počela se pojavljivati slika. “Vidimo se kasnije”, reče on. Ona ga pozdravi i prekine vezu.

Matt ponovno pogleda mobitel. Ekran je bio malen. Tri, četiri centimetra, ne više. Sunce je toga dana jarko sjalo. Zastor je bio razmaknut. Zbog jarkog svjetla bilo je teško bilo što jasno vidjeti. Matt sklopi šake oko malenoga ekrana i nagne se kako bi napravio sjenu. Donekle je pomoglo. Na ekranu se pojavi neki muškarac.

Još uvijek je bilo teško razaznati pojedinosti. Izgledalo je kao da je muškarcu nekih trideset i pet godina - Mattov vršnjak - imao je veoma tamnu, gotovo modru kosu. Nosio je crvenu majicu na kopčanje. Ruka mu je bila podignuta kao da maše. Bio je u sobi bijelih zidova, kroz prozor je dopiralo sivilo dana. Muškarac je na licu imao podmukli osmijeh, jedan od onih - ja znam i bolji sam od tebe osmijeha. Matt je piljio u njegovo lice. Oči su im se srele i Matt se mogao zakleti da u njima vidi podsmijeh.

Matt ga nije poznao.

Nije znao zašto bi ga njegova žena fotografirala.

Ekran se zatamni. Matt se ne pomakne. Šum valova nastavi hučati u njegovim ušima. Još uvijek je mogao čuti ostale zvukove - zvuk faksa u daljini, tihe glasove, promet s ulice - ali kao kroz filter.

“Matt?”

Bila je to Rolanda Garfield, već spomenuta tajnica-pomoćnica. Odvjetnička tvrtka nije bila oduševljena kada ju je Matt zaposlio.

Rolanda je imala malo previše uličnoga štihla za uštirpane momke u Čarter Sturgisu. Ali on je bio uporan. Ona je bila jedna od Mattovih prvih klijentica i jedna od njegovih nažalost rijetkih pobjeda.

Za vrijeme služenja zatvorske kazne Matt je uspio prikupiti dovoljno studijskih bodova kako bi diplomirao. Titulu iz prava dobio je nedugo nakon puštanja iz zatvora. Bernie, jedan od najvećih faca u otmjenoj newarškoj odvjetničkoj tvrtki Čarter Sturgis, držao je kako će uspjeti nagovoriti udrugu pravника da napravi iznimku i u svoje redove primi njegova brata, bivšeg kažnjenika.

Nije imao pravo.

Ali Bernie se nije lako predavao. Nagovorio je svoje partnere da prime Matta na mjesto odvjetničkog pomoćnika - divan izraz za zvanje koje je obuhvaćalo mnogo toga, ali je zapravo značilo obavljanje napornih i dosadnih poslova.

Partnerima u Čarter Sturgisu se isprva to nije svidjelo. Nimalo iznenađujuće. Bivši kažnjenik u njihovoj otmjenoj odvjetničkoj tvrtki. To je bilo neprihvatljivo. Ali Bernie je apelirao na njihov tobožnji humanizam: Matt će im biti koristan jer će pokazati da tvrtka ima srce i vjeruje u pružanje druge prilike, teoretski makar. Matt je pametan, s njime će samo biti na dobitku. Što je najvažnije, Matt može preuzeti veći dio *pro bono* slučajeva tvrtke, dajući partnerima više vremena da neometano nastave guliti bogatune a da pritom ne moraju rasipati snagu na najniže društvene slojeve.

Najjača dva argumenta: Matt će raditi za sitan novac - kakav je izbor imao? Ako partneri ne pristanu, brat Bernie, velika zvjerka, čovjek koji im je donosio ogromnu dobit, napustit će tvrtku.

Partneri su malo razmislili o sljedećem scenariju: a da možda učine dobro djelo i pomognu sebi? To je logika na kojoj uglavnom počivaju dobrotvorna djela.

Mattov je pogled bio prikovan za prazni ekran mobitela. Bilo mu se malo ubrzalo. Tko je, pitao se, onaj tip s crnomodrom kosom? Rolanda stavi ruke na bokove. “Zemlja zove Matta”, reče.

“Što je?” Matt se trgne. “Jesi li dobro?”

“Ja? Dobro sam.” Rolanda ga čudno pogleda.

Mobitel je vibrirao. Rolanda je sad stajala prekriženih ruku. Matt je pogleda. Ona nije shvatila.

Rijetko kad je shvaćala mig. Mobitel je ponovno vibrirao, a onda je zasvirala glazba iz Batmana.

“Zar se nećeš javiti?” upita Rolanda.

On baci pogled na mobitel. Na njemu se ukazao broj njegove supruge. “Hej, Batmane.”

“Da, evo”, odgovori Matt.

Njegov prst dotakne zelenu tipku. Trenutak je oklijevao prije negoli ju je pritisnuo. Ekran se ponovno upali. Sada se pojavio videozapis.

Iako je tehnika napredovala, ta je slaba snimka bila nekoliko nijansi lošija od Zapruderova filma². Sekundu ili dvije Matt je s teškoćom shvaćao što se uopće događa. Matt je znao da snimka neće biti dugačka. Deset, petnaest sekundi najviše.

Vidio je sobu. Zatim televizor na konzoli. Na zidu je bila slika - Matt nije prepoznao što je na njoj - ali opći je dojam bio da se radi o hotelskoj sobi. Kamera se zaustavi na vratima kupaonice.

I tada se pojavi neka žena.

Kosa joj je bila platinasto plava. Nosila je naočale za sunce i pripijenu modru haljinu. Matt se namršti.

O čemu se tu, dođavola, radi?

Žena na trenutak zastane. Matt je imao dojam kako ona ne zna da je snimaju. Kamera je pratila njezine pokrete. Bljesne svjetlo, sunčeve zrake iznenada prodru kroz prozor, a onda se ponovno sve jasnije vidjelo.

Kada je žena pošla prema postelji, Mattu zastane dah. Prepoznao je

njezin hod.

Također je prepoznao način na koji je sjela na postelju, nesiguran osmijeh koji je slijedio, podizanje brade, način na koji je prekrížila noge.

Nije se micao.

S druge strane sobe začuje Rolandin glas, ovoga puta tiši. "Matt?"

Nije obraćao pažnju na nju. Netko je spustio kameru, najvjerojatnije na komodu. Još uvijek je snimala postelju. Neki se muškarac uputi prema biondini. Matt mu je mogao vidjeti samo leđa. Na sebi je imao crvenu košulju i crnomodru kosu. Potpuno je zaklonio ženu dok joj se približavao, zaklonio je i nju i postelju.

Mattu se zamuti pred očima. Trepnuo je kako bi jasnije vidio. LCD ekran se počeo zatamnjavati. Slika je zatreperila i nestala. Matt je nepomično sjedio. Rolanda ga je znatiželjno promatrala. Fotografije na bratovoj strani stola još su uvijek bile na mjestu, a on je bio uvjeren, prilično uvjeren, jer zaslon je bio veličine svega 3-4 centimetra, zar ne, da je žena u nepoznatoj hotelskoj sobi, žena na postelji u pripijenoj haljini s platinastom vlasuljom zapravo brineta, da se zove Olivia i da je to njegova žena.

3. POGLAVLJE:

NEWARK, NEW JERSEY

22. LIPNJA

LOREN MUSE, ISTRAŽITELJICA ODJELA ZA UBOJSTVA okruga Essex sjedila je u uredu svojega šefa.

“Pričekajte trenutak”, reče ona. “Hoćete reći da je časna imala umetke u grudima?”

Ed Steinberg, tužitelj okruga Essex, sjedio je za stolom i trljao svoj poput lopte za kuglanje okrugli trbuh. Bio je tako građen da gledajući odostraga nitko ne bi rekao da ima višak kila, jer je imao ravnu stražnjicu. Zavalio se u naslonjač i stavio ruke na zatiljak. Pod pazusima mu je košulja bila žuta. “Da, tako se čini.”

“Ali zar ona nije umrla prirodnom smrću?” upita Loren. “Tako smo mislili.”

“Ali vi više tako ne mislite?”

“Više ništa ne mislim”, odgovori Steinberg.

“Ah, kakvu bih sad dosjetku mogla ispaliti, šefe.”

“Ali nećeš.” Steinberg uzdahne i na nos stavi naočale za čitanje. “Sestra Mary Rose, koja je predavala društvene znanosti desetim razredima, pronađena je mrtva u svojoj sobi u samostanu. Nema znakova borbe, nema ozljeda, bile su joj šezdeset i dvije godine. Čini se uobičajeni uzrok smrti - srce, kap, tako nešto. Ništa sumnjivo.”

“Ali?” doda Loren.

“Ali kad se pogleda pod povećalom...”

“Doista mislite da je potrebno gledati pod povećalom?”

“Prestani, molim te, ubijaš me svojim humorom.”

Loren raširi ruke. “Još uvijek ne shvaćam zašto sam ovdje.”

“Recimo zato što si najbolja istražiteljica ubojstava u 'vrućem', hm, okrugu Essex?”

Loren napravi grimasu.

“Da, nisam ni mislio da će štos upaliti. Ta je časna”, Steinberg ponovno spusti naočale za čitanje, “predavala u Srednjoj školi sv. Margarete.” On je pogleda.

“Pa?”

“Pa ti si išla u tu školu, zar ne?”

“Ponavljam: Pa?”

“Pa, nadstojnica samostana, čini se, ima dobre veze kod naših šefova. Tražila je tebe.”

“Majka Katherine?”

On pogleda na papir. “Tako se zove.”

“Zezate se, zar ne?”

“Ne. Bili su joj nešto dužni. Tražila te po imenu.” Loren odmahne glavom.

“Pretpostavljam da je poznaješ?”

“Majku Katherine? Samo zato što su me neprekidno slali k njoj u ured.”

“Čekaj malo, znači nisi bila dobra djevojčica?” Steinberg stavi ruku na srce. “Kakav šok.”

“Ipak ne shvaćam zašto traži baš mene?”

“Možda misli da ćeš biti diskretna.”

“Uvijek sam mrzila to mjesto.”

“Zašto?”

“Vi niste išli u katoličku školu, zar ne?”

On sa stola podigne pločicu sa svojim imenom i jedno po jedno pokaže na svako slovo.

“Steinberg”, polako pročita. “Vidiš ovo Stein. Pa ovo berg. Često srećeš

takva imena u crkvi?”

Loren odmahne glavom. “Nema veze, to je kao da gluhome pokušavam objasniti što je to glazba. Kojem tužitelju moram podnositi izvješća?”

“Meni.”

To je iznenadi. “Izravno vama?”

“Izravno i samo meni. Nitko drugi ne radi na ovom slučaju, jasno?” Ona kimne. “Jasno.”

“Jesi li spremna?”

“Spremna za što?”

“Za majku Katherine.”

“Što s njome?”

Steinberg ustane i polako obiđe stol. “Ona je u susjednoj prostoriji. Želi nasamo razgovarati s tobom.”

Kada je Loren Muse bila učenica škole za djevojčice Sv. Margareta, majka Katherine bila je visoka oko četiri metra i imala oko sto godina. Godine su joj smanjile visinu i obrnule proces starenja, ali ne mnogo. Kada je Loren bila u Sv. Margareti, majka je Katherine nosila halju.

Sada je bila odjevena u nešto neosporno pobožno, ali mnogo ležernije.

Klerikalnu varijantu Banana República, nagađala je Loren. “Ostavit ću vas nasamo”, reče Steinberg.

Majka Katherine je stajala ruku sklopljenih u položaj za početak molitve.

Vrata se zatvore.

Obje su šutjele. Loren je dobro poznavala taj dril. Neće prva progovoriti. Kada je bila učenica drugoga razreda srednje škole Livingston, Loren su okarakterizirali kao 'problematičnu' i poslali je u Sv. Margaretu. Loren je tada bila veoma sitna, visoka svega metar pedeset, a otad i nije puno narasla. Ostali su je istražitelji, muškarci naravno, i oh tako domišljati, prozvali Mrvica.

Istražitelji. Samo im dajte povod i svojim će vas britkim jezikom sasjeći.

Ali Loren nije uvijek bila takozvani problematični slučaj. U osnovnoj je

školi bila sićušna muškobanjasta curica, čigra, živa vatra, štemerica u kickballu³. Prije bi svisnula negoli odjenula nešto u bilo kojoj nijansi ružičaste boje. Otac joj je bio radnik, uglavnom je radio s kamionima tegljačima. Bio je drag, tih čovjek koji je napravio grešku i zaljubio se u djevojku koja je bila previše lijepa za njega.

Obitelj Muse živjela je u četvrti Coventry u Livingstonu, New Jersey, predgrađu mnogo iznad njihovih socijalnih i financijskih mogućnosti. Na tome je inzistirala Lorenina majka, zanosna i zahtjevna gospođa Muse, jer k vragu, ona je to zaslužila. Nitko, ali nitko, neće s visine gledati na Carmen Muse.

Tjerala je Lorenina oca da radi još više, da uzima sve veće pozajmice, da pronade načine kako da zadovolji njezine prohtjeve sve dok si - točno dva dana nakon Loreninog četrnaestog rođendana - tata nije prosvirao mozak u njihovoj prostranoj garaži za dva vozila.

Gledajući unatrag njezin je otac vjerojatno bio bipolaran. To je sada shvaćala. Imao je kemijsku neravnotežu u mozgu. Kad se čovjek ubije, nije u redu optuživati druge. Ali Loren jest. Krivila je majku. Pitala se kakav bi bio život njezina dragog, tihog oca da se oženio manje zahtjevnom ženom od plemenite Carmen Valos iz Bayonnea⁴.

Mlada je Loren primila tu tragediju kako se moglo i očekivati: žestoko se pobunila protiv svega.

Pila je, pušila, družila se s krivom škvadrom, spavala s kim bi stigla. Loren je znala da je grozno nepošteno što se dečkima koji mijenjaju partnerice svi dive, a djevojke koje rade isto drže glupavim droljama. Ali, koliko god to Loren bilo mrsko priznati, unatoč svim utješnim feminističkim racionalizacijama istina je bila da je njezin promiskuitet bio u direktnoj vezi s njezinim samopoštovanjem. To jest, kada je ono bilo nisko, onda je rado davala. Muškarci, čini se, nisu patili od iste kobi, a ako jesu, onda su to bolje skrivali.

Majka Katherine prekine tišinu kako bi se pomakle s mrtve točke. "Drago mi je što te vidim, Loren."

"I meni vas", neuobičajeno nesigurno će Loren. Isuse, što je sljedeće? Ponovno će početi gristi nokte? "Tužitelj Steinberg mi je rekao da želite

razgovarati sa mnom.”

“Hoćemo li sjesti?”

Loren slegne ramenima u stilu - kako god želite. Obje sjednu. Loren prekriži ruke i nisko se spusti u stolcu. Prekriži noge. Sjeti se da ima žvakaću u ustima. Na licu majke Katherine ugleda negodovanje. Kako bi pokazala da se ne boji, Loren počne tako žestoko žvakati da je stala nalikovati na govedo.

“Želite li mi reći što se događa?”

“Situacija je veoma delikatna”, počne majka Katherine. “Potrebna je...” pogleda gore kao da od Glavnoga šefa traži pomoć.

“Diskrecija?” predloži Loren. “Da, diskrecija.”

“Dobro”, Loren će polako. “Radi se o časnoj s umjetnim cicama, je li tako?” Majka Katherine zaklopi oči pa ih ponovno otvori. “Da. Ali mislim da ne shvaćaš ono najvažnije.”

“A to je?”

“Umrla je jedna predivna učiteljica.”

“Mislite časna Mary Rose.” U sebi doda Naša Gospa od dekoltea. “Da.”

“Što mislite, je li umrla prirodnom smrću?” upita Loren. “Mislim da jest.”

“Pa onda?”

“Veoma mi je teško govoriti o tome.”

“Kako da vam pomognem?”

“Bila si dobra djevojka, Loren.”

“Ne, bila sam grozna.”

Majka Katherine priguši osmijeh. “Da, ponekad.” Loren se također nasmiješi.

“Izazivači nereda mogu biti veoma različiti”, reče majka Katherine. “Da, ti si bila buntovnica, ali uvijek si imala meko srce. Nikad nisi bila zla prema drugima. Zato sam se uvijek trudila da te razumijem. Često si upadala u nevolje jer si se zauzimala za slabije.”

Loren se nagne naprijed i iznenadi samu sebe: Primi časnu za ruku.

Majka Katherine je bila jednako iznenađena tom gestom. Svojim plavim očima pogleda ravno u Lorenine oči.

“Obećaj mi da će ovo što ću ti reći ostati između nas. Veoma je važno”, reče majka Katherine.

“Pogotovo u današnje doba. Zbog raspoloženja koje vlada prema Crkvi čak bi i nagovještaj skandala...”

“Ne želim ništa zataškavati.”

“Ja to od tebe nikada ne bih ni tražila”, odgovori ona tonom uvrijeđena teologa. “Moramo saznati istinu. Ozbiljno sam razmišljala o tome da”, ona odmahne rukom, “da jednostavno sve ostavim kako jest. Sestra Mary Rose bila bi tiho pokopana i to bi bio kraj te priče.”

Loren je i dalje držala ruku časne sestre. Ruka starije žene bila je tamna, kao da je napravljena od sjajne balzovine. “Učinit ću sve što je u mojoj moći.”

“Shvati. Sestra Mary Rose bila je jedna od naših najboljih učiteljica.”

“Predavala je društvene znanosti?”

“Da.”

Loren stane kopati po sjećanju. “Ne sjećam je se.”

“Došla je raditi k nama nakon što si ti maturirala.”

“Koliko je dugo bila u Sv. Margareti?”

“Sedam godina. I dopusti da ti nešto naglasim. Ta je žena bila svetica. Znam da to zvuči otrcano, ali ne postoji drugi način da je se opiše. Sestra Mary Rose nikada nije tražila priznanje za svoj rad. Nije bila tašta. Samo je željela činiti dobro.”

Majka Katherine povuče ruku. Loren se nasloni i ponovno prekriži noge.

“Nastavite.”

“Kada smo je pronašle - kada kažem mi, mislim na dvije časne sestre i na sebe - kada smo je ujutro pronašle, sestra Mary Rose je na sebi imala spavaćicu. Ona je, poput mnogih nas, bila veoma skromna žena.”

Loren kimne kako bi je ohrabrila da nastavi.

“Naravno, bile smo potresene. Nije disala. Pokušale smo s disanjem usta na usta i masažom prsnoga koša. Mjesni je policajac nedavno dolazio učiti djecu o različitim tehnikama spašavanja života pa smo pokušale. Ja sam radila masažu i...” glas joj se izgubio.

“... I tada ste shvatili da sestra Mary Rose ima umetke?” Majka Katherine kimne.

“Jeste li to spomenuli ostalim sestrama?”

“Oh, ne. Naravno da nisam.”

Loren slegne ramenima. “Doista ne shvaćam u čemu je problem”, reče ona.

“Ne shvaćaš?”

“Sestra Mary Rose vjerojatno je vodila potpuno drugačiji život prije nego što je postala časna sestra. Tko zna kakav je bio.”

“U tome i jest problem”, reče majka Katherine. “Nije.”

“Nisam sigurna da shvaćam.”

“Sestra Mary Rose došla je k nama iz veoma konzervativne župe u Oregonu. Bila je siročić i u samostanu je živjela od petnaeste godine.”

Loren se zamisli. “Znači vi niste ni sumnjali da ona...?” Loren napravi kružne pokrete naprijed-natrag ispred svojih grudi.

“Ni najmanje.”

“Kako to onda objašnjavate?”

“Mislim,” majka Katherine se ugrize za usnicu, “mislim da nam je sestra Mary Rose prešutjela pravi razlog zbog kojega nam se pridružila.”

“Pravi razlog?”

“Ne znam.” Majka Katherine pogleda je s nadom. “Znači,” Loren reče, “sad ja stupam na scenu?”

“Pa, da.”

“Želite da ja saznam u čemu je stvar?”

“Da.”

“Diskretno?”

“Tome se nadam, Loren. Ali moramo saznati istinu.”

“Čak i ako je gadna?”

“Pogotovo ako je gadna.” Majka Katherine ustane. “To se i radi sa svim gadnim na ovome svijetu. Izvuče ga se na Božje svjetlo.”

“Aha”, reče Loren. “Na svjetlo.”

“Ti više ne vjeruješ, Loren?”

“Nikad nisam.”

“Ah, nisam baš sigurna.” Loren ustane, ali majka Katherine se i dalje izdizala nad njome. Da, pomisli Loren, bez sumnje četiri metra. “Hoćeš li mi pomoći?”

“Znate da hoću.”

4. POGLAVLJE:

SEKUNDE SU PROLAZILE. Tako se barem činilo Mattu Hunteru. Piljio je u mobitel i čekao. Ništa se nije dogodilo. Mozak mu je bio potpuno smrznut. Kada se napokon malo trgnuo, poželi se vratiti u stanje potpune oduzetosti.

Mobitel. Okrenuo ga je u ruci i proučavao kao da ga vidi prvi put. Ekran je, podsjećao je samoga sebe, veoma mali. Slike su nejasne. Boje i nijanse blijede. I ono je blještavilo zasmetalo.

Kimne samome sebi. Samo tako nastavi.

Olivia nije platinasta plavuša. Dobro. Još, još...

Poznao ju je. Volio ju je. On i nije bio najbolja prilika. Bio je bivši zatvorenik s malo šansi za svjetliju budućnost. Imao je sklonost da se emotivno povlači u sebe. Nije olako davao svoju ljubav i povjerenje. Olivia je pak bila savršena. Lijepa, pametna, diplomirala je s najvećom pohvalom na Virginijskom sveučilištu. Imala je čak i nešto novca što joj ga je ostavio otac.

Ovo nije pomagalo.

Jest. Ipak jest, jer unatoč svemu Olivia je odabrala njega - bivšeg zatvorenika pred kojim nije bila nikakva budućnost. Ona je bila prva žena kojoj je ispričao sve o svojoj prošlosti. Nijedna se nije zadržala toliko dugo da bi potegnuli tu temu.

Njezina reakcija?

Pa, nije bila oduševljena. Olivijin osmijeh koji je obarao s nogu na trenutak je potamnio. Matt je htio stati. Htio je otići jer nije mogao podnijeti da i na trenutak on bude odgovoran što je taj osmijeh izgubio sjaj. Ali to je kratko trajalo. Uskoro je osmijeh ponovno zasjao punim sjajem od sto vata. Matt je od olakšanja zagrizao usnu. Olivia ga je primila za ruku i u nekom ga smislu odonda nije puštala.

Ali sada, dok je Matt tako sjedio, on se prisjeti prvih nesigurnih koraka kada je izišao iz zatvora, opreznih koraka kada je trepnuo i prošao kroz glavna vrata, osjećaja koji ga nikad nije potpuno napustio - da tanki led pod

njime može u svakome trenutku puknuti, a on završiti u ledenoj vodi. Kako da objasni ono što je upravo vidio?

Matt je razumio ljudsku prirodu. Ispravak. On je razumio što ljude pokreće. Iskusio je na sebi i svojoj obitelji prokletstvo Parki⁵ i ono mu je omogućilo da dade objašnjenje, ili ako želite, antiobjašnjenje, za sve što u životu pođe naopako: Sve u svemu, nema objašnjenja.

Život nije ni okrutan ni radostan. Jednostavno sve je stvar slučaja, ispunjen je česticama što se sudaraju, kemikalijama što se miješaju i reagiraju jedna na drugu. Ne postoji pravi red. Ne postoji unaprijed određeno prokletstvo zlih ili zaštita pravednih.

Kaos, dušo. Sve je kaos.

I usred tog kaosa Matt je imao samo nju - Oliviju.

Ali dok je sjedio u svojem uredu očiju prikovanih za mobitel, njegove misli nisu mu davale mira. Sada, u ovome trenutku, ove sekunde... što je Olivia radila u toj hotelskoj sobi?

On zatvori oči tražeći izlaz. Možda to nije bila ona.

Opet: zaslon je bio malen. Videosnimka loša. Matt se nastavi tješiti smišljajući svakojake izgovore u nadi da neće svi potonuti pod teretom istine.

Nijedan nije isplivao.

U grudima mu također nešto potone.

Slike počnu navirati. Matt se pokušao oprijeti, ali one su bile jače. Crnomodra kosa onog tipa.

Onaj pogled pun prezira. Sjeti se Olivije, kako se poluzatvorenih očiju izvijala dok su vodili ljubav, napetih tetiva na njezinu vratu. Zamišljao je i zvukove. Isprva tihe jecaje. Zatim glasne u ekstazi...

Prestani.

On podigne pogled i ugleda Rolandu kako ga netremice gleda. "Jesi li nešto trebala?" upita.

"Jesam."

“I?”

“Toliko dugo ovdje stojim da sam već zaboravila.” Rolanda slegne ramenima, okrene se na peti i napusti prostoriju. Za sobom ostavi otvorena vrata.

Matt ustane i krene prema prozoru. Pogleda fotografiju Berniejevih sinova u nogometnim dresovima. Bernie i Marsha su tu fotografiju prije tri godine svima poslali kao božićnu čestitku.

Okvir je bio od lažne bronce kakav se može kupiti u trgovinama što prodaju fotografske potrepštine. Na fotografiji su Berniejevi dječaci Paul i Ethan imali pet i tri godine i široke bezbrižne osmijehe. Više se tako ne smiju. Bili su to dobri dječaci, uravnoteženi, ali ipak obavijeni jedva primjetnom tugom. Kada biste bolje pogledali, primijetili biste da su osmijesi sada bili oprezniji, povremeno bi u njima bljesnuo strah, pitali su se što im još u životu može biti oduzeto.

Što da radi?

Jedino što mu preostaje, odluči. Nazvat će Oliviju. Saznat će o čemu se radi.

S jedne strane to je zvučalo razumno, s druge potpuno smiješno. Što je mislio da će se dogoditi? Je li očekivao da će čuti svoju suprugu kako ubrzano diše i smijeh nekog muškarca u pozadini? Ili je mislio da će se Olivia javiti svojim uobičajenim vedrim glasom, a on će onda reći - što? - “Zdravo dušo, što radiš u motelu?” Jer u njegovim mislima to više nije bio hotel, već ofucani motel. Već je i sama promjena H u M svemu pridala novo značenje. “Kakva je to platinasta vlasulja i tko je taj tip crnomodne kose što se podrugljivo smije?”

To nije zvučalo dobro.

Dopustio je da mašta nadvlada razum. Za sve je ovo postojalo logično objašnjenje. To što ga on još uvijek nije vidio nije značilo da ne postoji. Matt se sjeti TV emisija o mađioničarima.

Gledate ih kako izvode trikove i ne možete dokučiti kako, ali kada vam pokažu, pitate se kako ste mogli biti tako glupi i niste smjesta shvatili. I

ovdje se radilo o tome.

Shvativši kako nema izbora, Matt odluči nazvati.

Na broju jedan imao je programiran Olivijin broj. Stisnuo je tipku 1 držao. S druge je strane linije zvonilo. Gledao je kroz prozor grad Newark. Njegovi su osjećaji prema tome gradu kao i uvijek bili dvojaki. Vidite potencijal, ali oči uglavnom bode propadanje pa odmahujete glavom. Zbog nečega se sjetio dana kada ga je Duff posjetio u zatvoru. Duff je tulio, lice mu je bilo crveno, izgledao je poput pravog djeteta. Matt ga je samo gledao. Nije mu imao što reći.

Mobitel je zvonio šest puta, a zatim se uključila Olivijina govorna pošta.

Glas njegove žene, tako vedar, tako dobro poznat, tako... njegov učini da mu srce zastane. On strpljivo pričekava da Olivia završi s porukom. Zatim se začuje signal.

“Hej, to sam ja”, reče on. Čuo je koliko mu je glas napet pa pokuša to ublažiti. “Kada budeš slobodna, možeš li me nazvati?” Zastane. Obično je završavao razgovor s brzim 'volim te', ali ovoga puta prekine vezu ne izgovorivši ono što se uvijek nekako podrazumijevalo.

Nastavi gledati kroz prozor. Ono što ga je u zatvoru naposljetku zasmetalo nije bilo nasilje ili odvratnost, upravo suprotno. Zasmetalo ga je kada su mu te stvari postale normalne. Nakon nekog vremena Mattu su se počela sviđati braća iz Aryan Nationa - čak je uživao u njihovom društvu. Bila je to perverzna varijanta stockholmskog sindroma. Radilo se o preživljavanju.

Mozak će se prilagoditi kako bi preživio. Sve može postati normalno. To natjera Matta da se pokoleba.

Sjeti se Olivijina smijeha kako ga je spasio od te prošlosti. Sada se pitao je li taj smijeh stvaran ili samo još jedna okrutna fatamorgana koja mu se rugala dobrotom.

Zatim Matt učini nešto doista neobično.

Ispruži ruke držeći mobitel pred sobom i snimi samoga sebe. Nije se smijao. Samo je gledao u objektiv. Fotografija se mogla vidjeti na malenome zaslonu. Gledao je u svoje lice i nije bio siguran što vidi.

Pritisne Olivijin broj i pošalje joj fotografiju.

5. POGLAVLJE:

PROŠLA SU DVA SATA. Olivia nije nazvala.

Matt je ta dva sata proveo s Ikeom Kierom, starijim partnerom, preduge zalizane sijede kose kojemu su svi ugađali. Potjecao je iz bogate obitelji. Umio je s ljudima i to mu je uglavnom bila jedina vještina, ali ponekad je i to dovoljno. Imao je Viper i dva Harleyja Davidsona. Iza leđa su ga u uredu zvali Kriza, kraće za Kriza Srednjih Godina.

Kriza je bio dovoljno pametan da zna da nije dovoljno pametan. Stoga se obilato koristio Mattom. Znao je da je Matt voljan obavljati većinu teških poslova i ostati u sjeni. To je dopuštalo Krizi da ostvari dobar odnos s velikim korporativnim klijentima i zadrži dobar glas.

Nagađao je da Mattu to i nije po volji, ali ne toliko da nešto poduzme u vezi toga.

Korporativne prijekure možda nisu bile dobre za Ameriku, ali svakako su bile unosne za otmjenu odvjetničku tvrtku Čarter Sturgis. Upravo su raspravljali o slučaju Mikea Stermana, predsjednika Pentacola, velike farmaceutske kompanije koja je optužena da je, između ostalog, krivotvorila podatke kako bi manipulirala cijenom dionica.

“Kada sve zbrojimo,” reče Kriza svojim najboljim baritonom za porotu, “naša će obrana biti...?”

Pogleda u Matta tražeći odgovor. “Optuži onog drugog tipa”, reče Matt. “Kojeg drugog tipa?”

“Upravo tako.”

“Molim?”

“Optužit ćemo koga god možemo”, reče Matt. “Financijskog direktora”, Stermanova šurjaka i bivšeg najboljeg prijatelja. “Izvršnog direktora, kojeg god direktora, knjigovodstvenu firmu, banke, upravni odbor, namještenike nižeg ranga. Tvrđit ćemo kako su neki od njih lopovi. Tvrđit ćemo kako su neki nenamjerno počinili pogreške koje su se izrodile u katastrofu.”

“Nije li to proturječno?” upita Kriza, prekriži ruke i spusti obrve. “Tvrđiti kako se radi i o zloj namjeri i o greškama?” On zastane, pogleda gore, nasmiješi se i kimne. Zla namjera i greške.

Kriza se sviđalo kako to zvuči.

“Naš je cilj zbuniti”, reče Matt. “Optužimo li dovoljan broj ljudi, nikome neće moći prišiti ništa konkretno. Na kraju će porota znati da se dogodilo nešto krivo, ali neće znati koga da krivi.

Zasut ćemo ih činjenicama i brojkama. Spomenut ćemo svaku pogrešku, svaki nejasan i nedovršen posao. Pravit ćemo se kao da je i najmanja sitnica koja ne štima velika stvar čak i ako nije. U sve ćemo sumnjati. U svakoga ćemo sumnjati.”

“A što je s bar micvom?”

Sterman je za dva milijuna dolara na Bermudskim otocima, kamo su otputovali unajmljenim zrakoplovom, sinu priredio proslavu bar micve na kojoj su nastupali Beyonce i Ja Rule.

Videokaseta - radilo se zapravo o surround sound DVD-u - trebala je biti prikazana poroti.

“Opravdani poslovni izdatak”, Matt će. “Kako molim?”

“Pogledaj samo tko je bio prisutan. Direktori velikih distributerskih tvrtki. Vrhunski kupci.

Državni službenici iz FDA koji odobravaju preparate i daju novčana sredstva. Liječnici, znanstvenici, Bog zna tko sve ne. Naš je klijent samo ugostio svoje klijente - legitimna američka poslovna praksa još od Bostonske čajanke. Sve je to radio za dobrobit kompanije.”

“A činjenica što je zabava bila u čast bar micve njegova sina?”

Matt slegne ramenima. “To mu zapravo ide u prilog. Sterman je upravo genijalan.”

Kriza se namršti.

“Razmisli malo. Da je Sterman rekao - Priređujem veliku zabavu da pridobijem važne klijente - to mu ne bi pomoglo da uspostavi odnose kakvima se nadao. Stoga je Sterman, taj lukavi genijalac, smislio nešto

mного suptilnije. Pozvao je poslovne partnere na bar micvu svojega sina. Oni su bili zatečeni. Svidjelo im se što ih taj obiteljski čovjek poziva na nešto tako osobno umjesto da ih zaskoči nekim dosadnim poslovnim događanjima. Sterman je, poput svakog briljantnog menadžera, pribjegao kreativnome pristupu.”

Kriza podigne obrvu i polako kimne. “Oh, to mi se sviđa.”

Matt je tako i mislio. Pogleda na mobitel da provjeri je li uključen. Bio je uključen. Provjeri je li bilo propuštenih poziva ili poruka. Nije ih bilo. Kriza ustane. “Hoćemo li se sutra još malo pripremati?”

“Naravno”, odgovori Matt.

Kriza napusti prostoriju. Rolanda poviri unutra. Pogleda niz hodnik za Krizom, gurne prst u usta glumeći da će povratiti. Matt pogleda koliko je sati. Bilo je vrijeme da pođe.

Žurno iziđe na parkiralište tvrtke. Pogled mu je lutao naokolo, fokusirao se na sve i ništa posebno. Tommy, čuvar parkirališta, mu mahne. Još uvijek ošamućen Matt mu je možda odmahnuo. Njegovo je parkirno mjesto bilo otraga, ispod cijevi koje su kapale. Društveni je status bio važan čak i na parkiralištu.

Netko je laštio zeleni Jaguar jednoga od partnera, osnivača tvrtke. Matt skrene za ugao.

Jedan od Krizinih Harleyja bio je tamo, pokriven prozirnom ceradom, kao i prevrnutu kolica iz samoposluživanja. Tri su kotača bila iščupana. Što će bilo kome tri kotača s kolica?

Mattov je pogled lutao po automobilima na ulici, uglavnom taksijima s vozačima imigrantima.

Zapazi sivi Ford Taurus jer je registarska tablica bila MLH-472, a Mattovi su inicijali bili MKH, veoma slično. Takve su mu stvari barem odvrćale pažnju.

Ali kad se našao u svojem automobilu nasamo sa svojim mislima, nešto ga iznenada počne kopkati.

Dobro, reče samome sebi nastojeći zadržati prisebnost. Hajdemo

prihvatiti ono najgore - ono što je vidio na zaslonu mobitela bio je uvod u nekakav unaprijed dogovoreni sastanak.

Zašto bi mu Olivia to poslala?

Što bi time postigla? Je li željela da je on ulovi? Je li to bio poziv upomoć? To nije imalo nikakva smisla.

Ali on tada shvati još nešto: snimku nije poslala Olivia.

Da, stiglo je s njezina mobitela, ali ona - pretpostavimo li da je ono Olivia s platinastom vlasuljom - čini se nije znala da je kamera snima. On se sjeti da mu se tako učinilo. Nju su snimali, nije ona snimala.

Pa tko je to onda poslao? Gospodin Crnomodra Kosa? Ako jest, tko je onda snimio prvu fotografiju, onu na kojoj je Crnomodri? Možda se on sam slikao?

Odgovor: nije.

Crnomodri je imao dignutu ruku s dlanom prema gore, kao da maše. Matt se sjećao prstena na muškarčevu prstu - ili je barem mislio da je to prsten. Nije imao volje ponovno gledati tu snimku. Malo razmisli. Je li to možda bio vjenčani prsten? Ne, bio je na desnoj ruci.

Bilo kako bilo, tko je slikao Crnomodroga? Olivia?

Zašto bi mu poslala tu fotografiju? Ili ju je poslala nepažnjom. Možda je netko pritisnuo pogrešnu tipku brzog biranja? Teško.

Je li u sobi bio netko treći?

Mattu se to činilo malo vjerojatnim. Još je malo mozgao, ali ništa nije imalo smisla. Oba poziva bila su s mobitela njegove žene. Toliko mu je bilo jasno. Ali ako je imala ljubavnika, zašto bi htjela da on to sazna?

Odgovor - vraćao se na isti zaključak - ne bi htjela. Pa kome bi to onda bilo u interesu?

Matt se ponovno sjeti drskog smiješka na usnama Crnomodroga. Želudac mu se okrene.

Kada je bio mlađi, sve je proživljavao previše emotivno. Sada je to teško zamisliti, ali Matt je nekoć bio previše osjetljiv. Plakao je kad bi izgubio

košarkašku utakmicu, plakao je čak kada bi izgubio hakl utakmicu. Svako pa i najmanje poniženje peklo bi ga tjednima. Sve se to promijenilo one noći kada je Stephen McGrath umro. Ako vas zatvor nečemu nauči, onda je to kako da umrtvite sva čula. Da ne pokazujete ništa. Nikada. Ne dopuštate si ni najmanje izražavanje osjećaja jer će ih ili upotrijebiti protiv vas ili će vam ih oduzeti. Matt to sada pokušava. Pokušava umrtviti tjeskobu što ga je svrdlala iznutra.

Nije mogao.

Vratile su se one strašne slike pomiješane s bolno prekrasnim uspomnama. Uspomene su najviše boljele. Sjetio se vikenda što su ga on i Olivia proveli u viktorijanskome svratištu u Lenoxu, državi Massachusetts. Sjetio se kako je rasporedio jastuke i pokrivače ispred kamina u njihovoj sobi, otvorio bocu vina. Sjetio se načina na koji je Olivia držala stalak čaše, kako ga je gledala, kako su cijeli svijet, prošlost, njegovi nesigurni, oprezni koraci nestali, kako se plamen odražavao u njezinim zelenim očima, a zatim pomisli na nju s drugim muškarcem.

Uto ga pogodi nova misao - toliko strašna, toliko nepodnošljiva da je gotovo izgubio kontrolu nad vozilom: Olivia je bila trudna.

Na semaforu se upali crveno svjetlo. Matt zamalo nastavi vožnju. U posljednji trenutak legne na kočnicu. Pješak koji je već počeo prelaziti cestu odskoči unatrag i počne mahati šakom u njegovu smjeru. Matt je objema rukama držao upravljač.

Oliviji je trebalo dugo da zatrudni.

Oboje su bili u zrelih tridesetima i Olivia je znala da njezin biološki sat neumoljivo otkucava.

Očajnički je željela djecu. Dugo su se uzaludno trudili. Matt se počeo pitati - i to ne bez razloga - je li on kriv. U zatvoru su ga više puta dobro pretukli. Trećeg tjedna boravka četvorica su ga muškaraca držali raširenih ruku i nogu dok ga je peti svom snagom šutnuo u prepone. Od boli se gotovo onesvijestio.

Sad je iznenada Olivia bila trudna.

Želio je isključiti mozak, ali uzalud. Počne ga obuzimati bijes. Pomisli kako je to bolje od povrijeđenosti, bolje od strašne i duboke boli jer će mu ponovno biti oduzeto ono najmilije.

Mora je pronaći. Mora je smjesta pronaći.

Olivia je bila u Bostonu, pet sati automobilom od mjesta na kojemu se on sada nalazio. Neka ide k vragu razgledavanje kuće. Odvezi se onamo i smjesta s njom sve raščisti.

Gdje li je odsjela?

On malo razmisli. Je li mu rekla? Nije se mogao sjetiti. To je još jedna prednost mobitela. Ne brinete previše o takvim stvarima. Koja je razlika je li odsjela u Marriottu ili Hiltonu? Bila je na službenom putu. Bit će stalno u pokretu, na sastancima i večerama, rijetko u sobi.

Najlakše ju je, naravno, dobiti na mobitel. I što sad?

Nije imao pojma gdje je odsjela. Čak i da jest, zar ne bi imalo smisla prvo nazvati? Bog zna, možda soba koju je vidio na mobitelu uopće nije njezina. Možda je to soba Crnomodroga. A čak i da zna u kojemu je ona hotelu, čak i da se tamo pojavi i počne lupati na vrata, što će se dogoditi? Olivia će otvoriti u negližeu dok Crnomodri stoji iza nje s ručnikom omotanim oko pasa? Što će tada Matt učiniti? Pretući ga? Uperiti u njih prstom i uzviknuti - Aha!

Pokuša je ponovno nazvati na mobitel. I dalje bez odgovora. Nije ostavio poruku.

Zašto mu Olivia nije rekla gdje će odsjesti?

Sad je to vrlo bjelodano, zar ne, Matt, stari moj? Na oči mu se spusti crveni zastor.

Dosta.

On nazove njezin ured, ali se automatski uključi govorna pošta: "Zdravo, dobili ste Oliviju Hunter. Do petka me neće biti u uredu. Ukoliko je važno, možete se obratiti mojoj pomoćnici Jamie Suh na broj šest-četiri-četiri..." Matt tako postupi. Nakon što je tripud zvonilo, javi se Jamie. "Broj Olivije Hunter."

“Hej, Jamie, Matt ovdje.”

“Zdravo, Matt.”

Rukama je držao upravljač dok je razgovarao pomoću hands-free uređaja. To mu je uvijek bilo neobično - kao da je luđak koji razgovara s imaginarnim prijateljem. Kad se služite telefonom, trebali biste ga držati u ruci. “Imam jedno kratko pitanje.”

“Gađaj.”

“Znaš li u kojem je hotelu odsjela Olivia?” Nije bilo odgovora.

“Jamie?”

“Ovdje sam”, odgovori ona. “Ovaj, mogu pogledati, ako želiš pričekati. Ali zašto je radije ne nazoveš na mobitel? Taj je broj ostavila u slučaju da je neki klijent hitno treba.”

On nije bio siguran kako da na to odgovori a da ne zvuči kao da je očajan. Ukoliko joj kaže da je pokušao i da se javila govorna pošta, Jamie Suh će se pitati zašto ne može jednostavno pričekati da mu se Olivia javi. Kopao je po mislima tražeći odgovor koji bi zvučao uvjerljivo.

“Da, znam”, odgovori on. “Ali želio bih joj poslati cvijeće. Znaš, iznenaditi je.”

“Ah, tako.” U njezinu glasu nije bilo puno entuzijazma. “Neka posebna prilika?”

“Ne”, zatim on veoma neuvjerljivo doda: “Ali, medeni mjesec još uvijek traje.” Sam se nasmije svojoj jadnoj šali. Ne iznenadi ga što se Jamie nije nasmijala.

Nastane dulja tišina.

“Jesi li još tu?” upita Matt. “Jesam.”

“Možeš li mi reći gdje je odsjela?”

“Upravo tražim.” Čuo se zvuk njezinih prstiju kako bubnjaju po tipkovnici. Zatim: “Matt?”

“Da.”

“Imam još jedan poziv. Mogu li te nazvati kad pronađem?”

“Naravno”, reče on iako mu se to nije nimalo sviđalo. Izdiktirao joj je broj svojega mobitela i prekinuo vezu.

Što se to, dovraga, događa?

Telefon mu ponovno počne vibrirati. On pogleda broj. Zvali su ga iz ureda. Rolanda se nije zamarala pozdravima.

“Imamo problem”, reče ona. “Gdje si?”

“Upravo sam skrenuo u 78. ulicu.”

“Okreni se. Ulica Washington. Evu upravo izbacuju iz kuće.” On opsuje sebi u bradu. “Tko?”

“Pastorica Jill se pojavila sa svoja dva nabildana sina. Prijetili su Evi.” Pastorica Jill, žena koja je svoje svećeničko zvanje dobila putem interneta i koja je 'samilosno' pomagala mladima dokle god su donosili dovoljno kupona za hranu. Oni koji varaju sirotinju ispod su svake kritike. Matt skrene udesno.

“Stižem”, reče.

Deset minuta kasnije zaustavio se u Ulici Washington. To je susjedstvo bilo blizu Branch Brook parka. Matt je kao dijete tamo igrao tenis. Neko se vrijeme natjecao i roditelji su ga svaki drugi vikend vukli na turnire u Port Washington. Čak je bio među boljima u kategoriji dječaka do četrnaest godina. Ali obitelj je davno prestala ići u Branch Brook. Matt nikad nije shvatio što se dogodilo Newarku. Bio je to napredan, prekrasan gradić. Ipak, bogatiji su se iz njega odselili u vrijeme migracija u predgrađima, pedesetih i šezdesetih godina. To je, naravno, bilo normalno. Događalo se posvuda. Ali Newark je napušten. Oni koji su otišli - čak i oni koji su se odselili svega nekoliko kilometara dalje - nisu se nijednom osvrnuli. Djelomice su tome bili krivi nemiri potkraj šezdesetih. Djelomice se jednostavno radilo o rasizmu. Ali bilo je tu još nešto, nešto puno gore, ali Matt nije točno znao što.

On iziđe iz automobila. U toj su četvrti živjeli uglavnom Afroamerikanci; njegovi klijenti također su većinom bili Afroamerikanci. Matt se pitao zašto je tako. Dok je služio zatvorsku kaznu, češće je čuo onu pogrđnu riječ na 'c' nego ijednu drugu. I sam ju je isprva koristio kako bi se uklopio, ali kako je

vrijeme odmicalo, bila mu je sve manje odvratna, što je samo po sebi odvratno.

Na kraju je bio primoran iznevjeriti ono u što je oduvijek vjerovao - liberalnu laž stanovnika predgrađa o tome kako boja kože nije važna. U zatvoru je jedino to bilo važno. I ovdje, u vanjskome svijetu, bilo je to jednako važno, samo na potpuno drugačiji način.

On pogledom preleti okoliš. Pažnju mu privuče zanimljivi grafit. Na zidu od oronule opeke netko je sprejem, slovima većim od metra, napisao: KUČKE LAŽU!

Matt inače ne bi stao i proučavao tako nešto. Ali danas jest. Slova su bila crvena i nakošena.

Čak i da ne znate čitati, mogli ste osjetiti srdžbu što je iz njih izbijala. Pitao se je li taj vandalski čin umanjio autorov gnjev - ili je to bio samo prvi korak prema još većem razaranju.

Pješice krene prema Evinoj zgradi. Ispred nje je bio parkiran automobil pastrice Jill, potpuno opremljeni Mercedes 560. Jedan od njezinih sinova je prekriženih ruku i namrgođena lica držao stražu. Matt ponovno počne pogledom proučavati susjedstvo. Posvuda je bilo susjeda koji su se bavili svojim poslom. Maleno je dijete, ili ih je bilo dvoje, sjedilo na staroj kosilici.

Njegova ju je majka koristila umjesto kolica. Nešto je mrmljala doimajući se napeto. Ljudi su piljili u Matta - znalo se dogoditi da tu zaluta koji bijelac, ali rijetko.

Sinovi pastrice Jill prkosno su ga gledali dok se približavao. U ulici nastane tajac, kao u vesternu. Svi su bili spremni gledati obračun.

“Kako ste?” obrati im se Matt.

Braća su mogla biti blizanci. Jedan ga je nastavio uporno gledati, dok je drugi počeo tovariti Evine stvari u prtljažnik. Matt nije ni trepnuo. Nastavio je hodati prema njima smješkajući se.

“Bilo bi dobro da prestanete s tim što radite.”

Balvan s prekriženim rukama mu se obrati: “Tko si ti?” Pastorica Jill iziđe iz zgrade. Ugledavši Matta, i ona se namršti. “Ne smijete je izbaciti”,

reče Matt.

Pastorica Jill ga bahato odmjeri. “Ja sam vlasnica ove kuće.”

“Ne, vlasnik kuće je država. Vi ste je prijavili kao dobrotvorni smještaj za gradsku mladež.”

“Eva se nije pridržavala pravila.”

“A koja su to pravila?”

“Mi smo vjerska institucija. Ravnamo se po strogoj moralnom kodeksu. Eva ga je prekršila.”

“Kako?”

Pastorica Jill se nasmiješi. “Mislim da se to vas ne tiče. Smijem li vas upitati kako se zovete?”

Njezini se sinovi pogledaše. Jedan spusti Evine stvari. Okrenuše se prema Mattu.

Matt pokaže prstom na Mercedes pastorice Jill. “Dobra pila.”

Braća se namršte i polagano upute prema Mattu. Dok su nadmeno išli prema njemu, jedan krene vratom, dok je drugi otvarao i zatvarao šake. Matt osjeti kako mu krv šumi u ušima.

Začudo, ali smrt Stephena McGratha - 'nezgoda' - nije kod Matta uzrokovala strah od nasilja.

Možda da je one noći bio agresivniji... ali to sad nije bilo bitno. Naučio je važnu lekciju o fizičkoj konfrontaciji: Ništa se ne može predvidjeti. Naravno, tko udari prvi, obično i pobijedi.

Obično pobijedi i onaj koji je veći. Ali kada počne, sve dok su sudionici zaslijepljeni gnjevom, sve je moguće.

Krčko Vrtić ponovno upita: “Tko si ti?”

Matt nije htio riskirati. Uzdahne i izvadi mobitel. “Ja sam Bob Smiley, vijesti Kanala devet.”

To ih zaustavi.

Matt okrene mobitel u njihovu smjeru praveći se da je uključio kameru. “Ako nemate ništa protiv, snimit ću što vi tu radite. Za tri minute stiže kombi

Kanala devet kako bi napravili bolje snimke.”

Braća pogledaju majku. Lice pastrice Jill ozari svetački, ali lažan osmijeh.

“Mi samo pomažemo Evi da se preseli”, reče ona. “U bolji stan.”

“Aha.”

“Ali ako ona radije želi ostati ovdje...”

“Ona želi ostati ovdje”, reče Matt. “Milo, vrati njezine stvari u stan.”

Milo, Krčko Vrtić, zlobno pogleda Matta. Matt podigne mobitel. “Ostani u toj pozi, Milo.” Milo i Sakić počnu iznositi stvari iz vozila. Pastorica Jill požuri do svojega Mercedesa pričekati sinove. Eva je gledala Matta s prozora usnama oblikujući 'hvala'. Matt joj kimne i okrene se.

U tom trenutku, dok se okretao, kad nije ni u što određeno gledao, Matt primijeti sivi Ford Taurus.

Automobil je stajao nekih tridesetak metara iza njega upaljena motora. Matt se smrzne. Sivih je Ford Taurusa, naravno, bilo posvuda, možda je to čak bio najpopularniji automobil u zemlji.

Nije neuobičajeno vidjeti dva dnevno. Matt zaključi kako je u tom bloku najvjerojatnije bio još barem jedan Ford Taurus. Možda dva ili tri. Ne bi se iznenadio kada bi otkrio da je neki od njih možda siv.

Ali, bi li imao registarsku tablicu koja počinje s MLH, tako sličnu njegovim inicijalima MKH? Nije odvajao pogled od tablice. MLH-472.

Bio je to isti onaj automobil koji je vidio ispred svojeg ureda.

Matt je nastojao ujednačeno disati. Moglo se raditi, znao je, o običnoj slučajnosti. Kad malo bolje razmisli, najvjerojatnije se o tome i radilo. Posve je moguće vidjeti isti automobil dvaput u jednome danu. Matt se nalazio niti kilometar od ureda. Ovo je bila prilično napučena četvrt.

Zato, ovo nije bilo nikakvo čudo.

Za normalna dana - ispravak - bilo kojeg drugog dana - Matt bi dopustio da ta logika pobijedi.

Ali ne danas. Oklijevao je, ali ne predugo. Zatim se uputi prema

automobilu.

“Hej”, vikne Milo. “Kamo si krenuo?”

“Samo ti istovaruj, veliki.”

Matt nije prešao ni pet koraka kada se kotači Forda Taurusa okrenu u stranu kao da se sprema napustiti mjesto na kojemu je bio parkiran. Matt ubrza korak.

Bez upozorenja Taurus poskoči i pojuri niz ulicu. Upale se bijela stražnja svijetla i automobil naglo krene unatrag. Matt shvati kako vozač kani okrenuti vozilo. Vozač zakoči i naglo okrene upravljač. Matt se nalazio svega nekoliko koraka od stražnjega stakla.

Matt vikne: “Stani!” - kao da će to upaliti - i potrči. Skoči pred vozilo.

Kotači Taurusa stanu se okretati u mjestu, zaškripe i automobil velikom brzinom krene na njega.

Nije usporio, nije oklijevao. Matt skoči ustranu. Taurus ubrza. Matt je bio usred skoka, horizontalno u zraku. Branik mu udari gležanj. Matt osjeti eksploziju boli u kosti. Od udarca se okrene u zraku. Tresne na tlo prvo licem, zatim se otkotrlja i zaustavi na leđima.

Nekoliko je trenutaka Matt samo ležao i trepćući gledao u nebo. Oko njega se okupe ljudi.

“Jeste li dobro?” upita netko. On kimne i sjedne. Pogleda gležanj. Bio je dobro natučan, ali ne i slomljen. Netko mu pomogne da ustane.

Cijeli je događaj - od trenutka kada je ugledao automobil, do trenutka kada ga je ovaj pokušao pregaziti - potrajao pet, možda deset sekundi. Svakako ne više. Matt pogleda naokolo.

Netko ga je, ako ništa drugo, pratio.

On opipa džepove. Mobitel je još uvijek bio tamo. Šepajući pođe prema Evinu stanu. Pastorica Jill i njezini sinovi su otišli. Pođe provjeriti je li Eva dobro. Zatim ude u svoj automobil i duboko uzdahne. Upita se što da učini i shvati kako je odgovor prilično očit.

Nazove njezin privatni broj. Kada se Cingle javila, on je upita: “Jesi li u uredu?”

“Aha”, odgovori Cingle. “Stižem za pet minuta.”

6. POGLAVLJE:

ISTOGA TRENUTKA KADA JE OKRUŽNA ISTRAŽITELJICA Odjela za ubojstva Loren Muse otvorila ulazna vrata svojega stana, napadne je smrad cigaretnoga dima. Loren se nije opirala. Zastane i duboko udahne.

Njezin se stan u zgradi s vrtom nalazio u Aveniji Morris u Unionu, u New Jerseyju. Nikad nije shvatila izraz 's vrtom'. To je mjesto bilo prava rupa - sama opeka, nikakve osobnosti i ništa što bi barem malo podsjećalo na zelenilo. Bila je to inačica čistilišta na način New Jerseyja.

Usputna stanica na kojoj su se ljudi zadržavali neko vrijeme na putu prema dolje ili gore po ekonomskoj i društvenoj ljestvici. Tu su živjeli mladi parovi sve dok ne bi prikupili dovoljno novca za kuću. Nesretni su se umirovljenici vraćali ovamo nakon što bi se njihova djeca razbježala.

I, naravno, tu su završavale i žene na granici da postanu stare usidjelice koje su previše radile, a premalo se zabavljale.

Loren je imala trideset i četiri godine pa iako je promijenila više partnera, po riječima njezine majke, koja je trenutno sjedila na kauču, 'nikad nije bila u stanju sklopiti posao do kraja'. Tako je to kada je žena policajka. Isprva to privuče muškarce, ali se razbježe čim istekne pokusni rok. Trenutno je izlazila s tipom po imenu Pete kojega je njezina majka proglasila totalnim pljuđerom, a Loren nije imala puno argumenata da pobije njezinu procjenu.

Ni traga njezinim mačkama, Oscaru i Felixu, ali to je bilo normalno.

Njezina majka, dražesna Carmen Valos Muse Brewster Kako God Bilo, ležala je izvaljena na kauču i gledala Riziko.

Gledala ga je gotovo svaki dan i nikad nije uspijevala odgovoriti ni na jedno pitanje.

“Hej”, reče Loren.

“Ovo je mjesto pravi svinjac”, reče njezina majka. “Onda ga očisti. Ili još bolje, odseli se.”

Carmen se nedavno rastala od Muža Broj 4. Lorenina je majka bila

zgodna žena - puno zgodnija od svoje kćeri prosječna izgleda koja je sličila na svojega suicidnog oca. Još uvijek je bila seksi, ali nekako šlampavo. Pa iako je njezina ljepota polako počela venuti, još uvijek je znala uloviti bolje dečke negoli Loren. Muškarci su voljeli Carmen Valos Muse I Tako Dalje. Carmen se ponovno okrene prema televizoru i povuče još jedan dugački dim.

“Već sam ti tisuću puta rekla da ovdje ne pušiš”, reče Loren. “I ti pušiš.”

“Ne, mama, prestala sam.”

Carmen je pogleda svojim velikim, smeđim očima i počne iz navike zavodljivo treptati.

“Prestala si?”

“Da.”

“Ma daj. Dva mjeseca? To ne znači da si prestala.”

“Prošlo je pet mjeseci.”

“Kako god. Zar nisi pušila ovdje?”

“Pa?”

“Pa u čemu je onda problem? Miris je još uvijek tu. Ovo baš i nije luksuzna hotelska soba za nepušače, zar ne?”

Majka je pogleda onim dobro poznatim ocjenjivačkim pogledom i, kao uvijek, Loren osjeti kako ne zadovoljava. Loren je čekala neizbježan 'samo želim pomoći' savjet za ljepotu: mogla bi malo urediti kosu, trebala bi nositi nešto što ti više prijanja uz tijelo, zašto moraš izgledati poput dječaka, jesi li vidjela nove Victoria's Secret push-up grudnjake, malo šminke neće te ubiti, niske cure nikad ne bi smjele nositi ravne cipele... Carmen zausti da će nešto reći, ali uto zazvoni telefon.

“Nemoj zaboraviti što si htjela reći”, reče Loren. Ona se javi na telefon.

“Jo, Mrvice, to sam moi⁶.”

Moi je bio Eldon Teak, šezdesetdvo godišnji djedica, bijelac koji je slušao samo rap glazbu.

Eldon je također bio mrtvozornik okruga Essex. “Što ima novoga, Eldon?”

“Jesi li ti dobila slučaj Obdarene redovnice?”

“Tako ste ga nazvali?”

“Sve dok ne smislimo nešto smješnije. Meni se sviđalo Naša Gospa od doline ili Planina Sveti vrhovi, ali nikome drugome nije.”

Loren nježno protrlja oči palcem i kažiprstom. “Imaš li nešto za mene?”

“Imam.”

“Na primjer?”

“Na primjer - ona nije umrla prirodnom smrću.”

“Ubijena je?”

“Aha. Jastukom preko lica.”

“Isuse, kako im je to promaklo?”

“Kako je, dodavola, kome to promaklo?”

“Zar nije u izvješću pisalo da je umrla prirodnom smrću?”

“Da, jest.”

“Pa, Eldone, na to sam i mislila kad sam rekla kako im je to, dodavola, promaklo?”

“A ja sam te pitao na koga misliš?”

“Na onoga koji ju je prvi pregledao.”

“Nitko je nije pregledao. O tome se i radi.”

“Zašto nije?”

“Reci da se šališ.”

“Ne šalim se. Zar se nije odmah vidjelo da nešto nije u redu?”

“Gledaš previše TV. Svakoga dana umre mali milijun ljudi, zar ne? Žena pronade mrtvoga muža na podu. Zar misliš da radimo obdukciju? Zar misliš da provjeravamo radi li se o ubojstvu? U većini takvih slučajeva policija uopće ne dolazi. Moj je stari umro prije nekih deset godina. Majka je nazvala pogrebno poduzeće, liječnik je proglasio smrt i odvezli su ga. Tako se to obično radi, ti to dobro znaš. U ovome je slučaju umrla redovnica, činilo se prirodnom smrću pa nitko i nije tražio znakove da se radilo o zločinu. Nikad

mi ne bi došla na stol da tvoja majka Katherine nije to zamolila.”

“Jesi li siguran da je ubijena jastukom?”

“Aha. I to jastukom iz njezine sobe. U grlu sam joj pronašao puno vlakana.”

“A ispod noktiju?”

“Čisti su.”

“Nije li to neobično?”

“Zavisi.”

Loren je odmahivala glavom nastojeći sve povezati. “Imaš li podatke?”

“Kakve podatke?”

“Identitet žrtve.”

“Mislio sam da ga znamo, Časna od Silikona ili nešto slično. Što će nam njezini podaci?”

Loren pogleda na sat. “Koliko si još u uredu?”

“Još nekih dva sata”, odgovori Eldon. “Stižem.”

7. POGLAVLJE:

EVO KAKO SE PRONALAZI SRODNA DUŠA. Proljetni su praznici, ti si na prvoj godini studija. Većina tvojih kolega otišla je u Daytona Beach. Majka tvojega frenda iz srednje škole, Ricka, radi u turizmu. Ona vam pronade vrlo jeftin aranžman za Vegas pa ti i šest prijatelja odlazite na pet dana u hotel Flamingo.

Posljednje večeri odlaziš u noćni klub hotela Caesars Palače jer si čuo da se tamo navodno okupljaju studentice na praznicima. Noćni je klub naravno bučan i krcat. Ima previše neona. Ti ne voliš takva mjesta. Tamo si s prijateljima, naprežeš se da čuješ što ti govore dok trešti glazba kad pogledaš na drugu stranu bara.

Tada prvi put vidiš Oliviju.

Ne, glazba nije stala ili se pretvorila u andeoski zvuk harfe. Ali nešto ti se dogodilo. Gledaš je i osjećaš nešto u grudima, neku toplinu, i vidiš da i ona osjeća isto.

Obično si sramežljiv, upucavanje ti ne polazi od ruke, ali večeras ne možeš pogriješiti.

Probijaš se do nje i predstavljaš se. Svi imamo takve posebne večeri, zaključuješ. Na zabavi si, ugledaš prelijepu djevojku, ona gleda tebe, počnete razgovarati, nešto sjedne na svoje mjesto zbog čega iznenada počneš razmišljati o vječnosti, a ne o spoju za jednu noć.

Razgovaraš s njom. Razgovarate satima. Ona te gleda kao da si jedina osoba na svijetu.

Podete nekamo gdje je tiše. Poljubiš je. Ona uzvrat. Mazite se. Mazite se cijelu noć, ali nemaš nikakvu želju ići do kraja. Držiš je u naručju. Još malo razgovarate. Sviđa ti se kako se ona smije. Sviđa ti se njezino lice. Sviđa ti se sve na njoj.

Zaspite zagrljeni, potpuno odjeveni i ti se pitaš hoćeš li više ikad u životu biti toliko sretan.

Kosa joj miriši po jorgovanu i malinama. Nikad nećeš zaboraviti taj miris. Učinio bi sve da to potraje, ali znaš da neće. Takve vrste spojeva nisu predviđene da traju. Ti imaš svoj život, Olivia u svojem gradu ima 'ozbiljnu' vezu, zapravo zaručnika. Ali to nije važno. U tom ste trenutku važni samo vas dvoje, vaš svijet, taj prekratki zajednički trenutak u vremenu. U tu noć sabijete cijeli jedan mali život, čitav ciklus udvaranja, veze i prekida u svega nekoliko sati.

Na kraju će se svatko vratiti svojem životu.

Ne zamarate se razmjenom telefonskih brojeva - nijedno od vas ne želi glumiti - ali ona te odveze na aerodrom, na rastanku se strastveno poljubite. Njezine su oči pune suza kada je puštaš od sebe. Vraćaš se na studij.

Nastaviš živjeti svoj život, ali je nikada ne zaboraviš, kao ni onu noć, svoje osjećaje dok si je ljubio, miris njezine kose. Ona je uvijek s tobom. Razmišljaš o njoj. Možda ne svaki dan, možda čak ne ni svaki tjedan. Ali ona je tu. Svako malo prizoveš to sjećanje kada se osjećaš usamljeno, ali nisi siguran pruža li ti utjehu ili te boli.

Pitaš se je li i s njome isto.

Prolazi jedanaest godina. Cijelo je to vrijeme nisi vidio.

Više nisi ista osoba, naravno. Smrt Stephena McGratha izbacila te s tračnica. Odslužio si zatvorsku kaznu. Ali sada si slobodan. Tvoj je život ponovno tvoj, pretpostavljaš. Radiš u odvjetničkoj tvrtki Carter Sturgis. Jednoga dana uključiš kompjuter i na Googleu potražiš njezino ime.

Znaš da je to glupo i nezrelo. Svjestan si toga da se vjerojatno udala za zaručnika, da već sigurno ima troje djece, da je možda uzela prezime muža. Ali time nikome ne činiš štetu.

Nećeš ići dalje od toga. Jednostavno si radoznao. Postoji nekoliko Olivia Murray.

Kopaš dublje i pronalaziš koja bi mogla biti ona. Ta je Olivia Murray, direktorica prodaje u DataBetteru, konzalting firmi koja se bavi izradom kompjuterskih sustava za male i srednje kompanije. Internetska stranica DataBettera ima biografije svojih uposlenika. Njezina je kratka, ali u njoj se

spominje da je diplomirala na Virginijskom sveučilištu. To je sveučilište pohađala tvoja Olivia Murray kada si je upoznao prije toliko godina. Nastojiš to zaboraviti.

Ti nisi od onih koji vjeruju u sudbinu, u kismet - upravo suprotno - ali šest mjeseci kasnije partneri u Čarter Sturgisu odluče kako je potrebno obnoviti kompjuterski sustav. Kriza zna da si u zatvoru učio kompjutersko programiranje. Predlaže da ti budeš član odbora koji će razviti novu mrežu za tvrtku. Ti predlažeš nekoliko firmi koje će dati svoju ponudu.

Jedna od njih je DataBetter.

Dvoje ljudi iz DataBettera stižu u ured Čarter Sturgis. Ti si u panici. Naposljetku izmisliš neki hitan posao i ne prisustvuješ prezentaciji. To bi ipak bilo previše - da se tek tako pojaviš.

Puštaš da se ostala trojica u odboru time pozabave. Ne izlaziš iz svojega ureda. Noge ti se tresu. Grizeš nokte. Osjećaš se poput kretena.

U podne netko pokuca na tvoja vrata.

Okreneš se i ugledaš Oliviju.

Odmah je prepoznaš. To te pogodi kao da te netko udario. Vratila se ona toplina. Jedva progovaraš. Pogled ti odluta na njezinu lijevu ruku, na njezin prstenjak.

Tamo nema ničega.

Olivia se nasmiješi, govori ti kako je došla u Čarter Sturgis napraviti prezentaciju. Pokušavaš kimnuti. Njezina se firma natječe da napravi vaš novi kompjuterski sustav, objasni ona.

Ugledala je tvoje ime na popisu onih koji su trebali biti na sastanku pa se pitala je li to onaj isti Matt Hunter kojega je upoznala prije toliko godina. Još uvijek ošamućen pozivaš je na kavu. Ona oklijeva, ali pristaje. Kad ustaneš i prođeš pokraj nje, osjetiš miris njezine kose. Jorgovan i maline kao nekoć i ti se zabrineš da će ti se oči napuniti suzama.

Oboje preskačete onaj formalni dio o tome kako ste proveli protekle godine, što naravno tebi odgovara. Saznaješ da je i ona o tebi povremeno razmišljala. Zaručnika već odavno nema.

Nikad se nije udavala.

Srce ti se ispuni nadom iako odmahuješ glavom u nevjerici. Znaš da je sve to nemoguće. Ni ti ni ona ne vjerujete u stvari kao što je ljubav na prvi pogled.

Ali čuda se događaju.

U tjednima koji slijede saznaš što je prava ljubav. Ona te tome nauči. Napokon joj kažeš istinu o svojoj prošlosti. Ona je prihvati. Vjenčate se. Ona zatrudni. Sretni ste. Slavite vijest kupovinom jednakih mobitela s kamerama.

A onda jednoga dana dobiješ telefonski poziv i vidiš ženu koju si upoznao onog davnog proljeća za vrijeme praznika - jedinu ženu koju si ikada volio - u hotelskoj sobi s drugim muškarcem. Zašto bi ga netko, dođavola, slijedio?

Matt je čvrsto držao upravljač dok je prebiraio sve mogućnosti. One na kojima se zaustavljao nisu bile uvjerljive.

Bila mu je potrebna pomoć i to očajnički. To je značilo svratiti do Cingle. Zakasnit će na dogovor s procjeniteljem za kuću. Nije mu bilo osobito stalo. Iznenada mu se budućnost o kojoj se usudio maštati - kuća, drvena ograda, uvijek lijepa Olivia, 2.4 djeteta, labrador retriever - učini zastrašujuće nestvarnom. Ponovno se zavaravao, pomisli. Bivši zatvorenik, ubojica, vraća se u predgrađe u kojemu je odrastao kako bi stvorio savršenu obitelj - iznenada mu je to zvučalo kao najava za lošu TV komediju.

Matt nazove Marshu, svoju šurjakinju, kako bi je obavijestio da će zakasniti, ali javi se automatska tajnica. On ostavi poruku i skrene na parkiralište.

U zgradi od sjajnoga stakla, nedaleko od Mattova ureda, nalazi se NEO - Najdragocjenije otkriće, velika istražiteljska agencija čijim se uslugama koristio Carter Sturgis. Matt baš i nije bio veliki ljubitelj privatnih istražitelja. U fikciji su prilično kul frajeri. U stvarnosti, onoj ljepšoj, bili su umirovljeni (s naglaskom na mir) murjaci, a u najgorem slučaju tipovi koji nisu mogli postati policajci pa čine onu opasnu vrstu koja se vječito nada da će im to ipak uspjeti. Matt je vidio dosta takvih, radili su kao čuvari u zatvoru. Mješavina neostvarenih želja i izmašanog testosterona dovodila je

do eksplozivnih i često gadnih posljedica.

Matt je sjedio u uredu jedne od rijetkih iznimaka toga pravila - lijepe i kontroverzne gospođice Cingle Shaker. Matt je sumnjao da to nije njezino pravo ime, ali to je ime koristila u svojem poslu. Cingle je bila visoka metar osamdeset, plavih očiju i kose boje meda. Imala je prilično zgodno lice. Jedan pogled na njezino tijelo izazivao je srčane aritmije i zaustavljao promet na ulici. Čak je i Olivia rekla 'opa' kada ju je upoznala. Pričalo se da je Cingle nekoć plesala u ansamblu Rockettes u Radio City Music Hallu, ali da su se ostale djevojke žalile kako im kvari simetriju. Matt u to nije sumnjao.

Cingle je držala noge na stolu. Nosila je kaubojske čizme koje su dodavale još pet centimetara njezinoj visini i tamne traperice pripijene poput tajica. Gore je odjenula crnu dolčevitu koja bi na drugim ženama izgledala pripijeno, ali na njoj je izgledala tako da se Cingle izlagala opasnosti da dobije opomenu zbog nećudoredna pojavljivanja u javnosti.

“Tablica je iz New Jerseyja”, reče joj Matt po treći put. “MLH-472.”

Cingle se ne pomakne. Bradu je naslonila na palac i kažiprst. Netremice ga je gledala.

“Što je?” upita Matt.

“Kojem klijentu da pošaljem račun?”

“Nema klijenta”, odgovori on. “Račun pošalji meni.”

“Znači ovo je za tebe?”

“Da.”

“Hm.” Cingle spusti noge na pod, protegne se i nasmiješi. “Znači ovo je osobno?”

“Čovječe,” reče Matt, “doista si dobra. Ja ti kažem da račun pošalješ meni, da je za mene i gle! Ti si shvatila da je osobno.”

“Godine iskustva, Hunter. Nemoj da te to zastraši.”

Matt se prisili na osmijeh.

Ona nije odvajala pogled od njega. “Želiš li čuti jedno od deset pravila iz knjige Cingle Shaker o detektivskome poslu?”

“Ne baš.”

“Pravilo broj šest: Kada te muškarac zatraži da provjeriš tablice iz osobnih razloga, može se raditi samo o dvjema stvarima. Prva...” Cingle podigne prst, “on misli da ga žena vara i želi znati s kime.”

“A druga?”

“Druga ne postoji. Lagala sam. Postoji samo jedna.”

“Ne radi se o tome.” Cingle odmahne glavom. “Što je?”

“Bivši zatvorenici obično bolje lažu.” On šutke prijeđe preko te primjedbe. “Dobro, recimo da ti vjerujem. Ali zašto, reci molim te, mi želimo da ja to istražim?”

“Iz osobnih razloga. Sjećaš se? Naplati meni, za mene je?”

Cingle ustane, visoko, veoma visoko i stavi ruke na bokove. Prkosno ga pogleda odozgo. Za razliku od Olivije Matt nije naglas rekao 'opa', ali možda je to pomislio.

“Gledaj na mene kao na svojeg vjerskog savjetnika”, reče ona. “Ispovijed je dobra za dušu, znaš.”

“Aha”, reče Matt. “Religija. Sada mi upravo to pada na pamet.” On se uspravi u stolcu. “Hoćeš li mi, molim te, to učiniti?”

“Nema problema.” Ona ga je još trenutak promatrala. Matt se nije ni pomaknuo. Cingle sjedne i ponovno digne noge na stol. “Kad ustanem i stavim ruke na bokove, to obično smekša muškarce.”

“Ja sam od kamena.”

“Da, djelomice se o tome i radi.”

“Ha, ha.”

Ona ga ponovno radozvalo pogleda. “Ti voliš Oliviju, zar ne?”

“Neću o tome razgovarati s tobom, Cingle.”

“Ne moraš odgovoriti. Vidjela sam vas zajedno.”

“Onda znaš.”

Ona uzdahne. “Daj mi još jednom broj tablica.” On to učini. Ovoga puta

Cingle zabilježi broj.

“Neće mi trebati više od sata. Nazvat ću te na mobitel.”

“Hvala.” On krene prema vratima.

“Matt?”

On se okrene prema njoj.

“Imam nešto iskustva u takvim stvarima.”

“Uopće ne sumnjam.”

“Otvoriš li ta vrata,” Cingle podigne list papira s brojem tablica, “to ti je kao da pokušavaš zaustaviti tučnjavu. Kada jednom uskočiš, više ne znaš što bi se moglo dogoditi.”

“Ma doista, Cingle, baš si suptilna.”

Ona raširi ruke. “Suptilnost je nestala onoga dana kada sam ušla u pubertet.”

“Ma samo mi ovo učini, dobro?”

“Hoću.”

“Hvala.”

“Ali,” ona podigne kažiprst, “budeš li imao potrebu kopati dalje, želim da mi obećaš kako ćeš mi dopustiti da ti pomognem.”

“Neću poduzimati ništa dalje”, reče on. Njezin pogled mu je jasno dao do znanja koliko mu ona vjeruje.

Matt je upravo ulazio u svoj rodni gradić Livingston kada mu ponovno zazvoni mobitel. Bila je to Jamie Suh, Olivijina pomoćnica, koja se napokon odlučila javiti. “Žao mi je, Matt, ali ne mogu naći gdje je odsjela.”

“Kako je to moguće?” on se ne razmišljajući otrese na nju.

Nastane preduga stanka.

On pokuša izgladiti situaciju. “Htio sam reći, zar ona obično ne ostavi broj telefona? Što ako je hitno?”

“Ona sa sobom ima mobitel.” On nije znao što da na to kaže. “Ali obično joj ja rezerviram hotel”, nastavi Jamie. “Ovaj put nisi?”

“Nisam.” Zatim ona žurno dodaje. “Ali to uopće nije neuobičajeno. Olivia to ponekad sama učini.”

On nije znao kako da to protumači. “Jesi li se čula s njome danas?”

“Javila se jutros.”

“Je li rekla gdje će biti?”

Još jedna stanka. Matt je znao da će njegovo ponašanje biti protumačeno kao nešto više od obične radoznalosti supruga, ali zaključio da se isplati riskirati.

“Samo je rekla da ima neke sastanke. Ništa određeno.”

“Dobro, ako ponovno nazove...”

“Reći ću joj da je trebaš.” Jamie spusti slušalicu.

Matt se iznenada nečega sjeti. On i Olivia su se jednom gadno posvađali, jedna od onih bučnih svađa kada čovjek kaže sve što mu je na pameti, kada zna da je u krivu, ali ne želi ustupiti. Ona je istrčala iz kuće sva u suzama i nije se javila dva dana. Puna dva dana. On ju je zvao, ona se nije željela javiti. Posvuda ju je tražio, ali je nije mogao pronaći. Činilo mu se kao da ima rupu u srcu. Toga se upravo sjetio. Pomisao da mu se ona nikada neće vratiti toliko ga je zaboljela da je jedva disao.

Procjenitelj je upravo završavao s pregledavanjem kuće kada je Matt stigao. Prije devet godina Matt je izišao iz zatvora nakon četverogodišnje kazne zbog ubojstva. Sada, koliko god se to činilo nevjerojatnim, upravo se spremio kupiti kuću kako bi u njoj živio sa ženom koju voli i s njome podizao dijete.

On odmahne glavom.

Kuća je bila u predgrađu sagrađenom 1965. godine. Nekoć je to zemljište, kao i ostatak Livingstona bilo dio farme. Kuće su veoma nalikovale jedna na drugu, ali ako se to nije sviđalo Oliviji, ona je to dobro prikrila. Gledala je kuću s gotovo religioznim žarom i šapnula:

“Savršena je.” Njezin je entuzijizam otklonio sve sumnje koje je Matt imao u vezi povratka u taj kraj.

Matt je stajao u svojem budućem dvorištu pokušavajući zamisliti život u

toj kući. Neobičan osjećaj. On tu više nije pripadao. Tako je mislio sve dok se, pa sve dok se nije pojavila Olivia.

Sada se ipak vratio.

Iza njega se zaustavi policijski automobil. Iz vozila iziđu dvojica muškaraca. Prvi je bio u odori.

Bio je mlad i u dobroj formi. On dobaci Mattu sumnjičav policijski pogled. Drugi je muškarac bio u civilu.

“Hej, Matt”, dovikne muškarac u smeđem odijelu. “Dugo se nismo vidjeli.” Puno je vremena prošlo od srednje škole Livingston, ali Matt smjesta prepozna Lancea Bannera.

“Zdravo, Lance.”

Obojica muškaraca zalupe vratima automobila istovremeno, kao po dogovoru. Onaj u odori prekriži ruke i ostane u tišini stajati. Lance krene prema Mattu.

“Znaš,” reče Lance, “ja živim u ovoj ulici.”

“Doista?”

“Da.”

Matt je šutio.

“Sada sam detektiv u policiji.”

“Čestitam.”

“Hvala.”

Koliko je dugo poznavao Lancea Bannera? Najmanje od drugoga razreda. Nikad nisu bili prijatelji, ali ni neprijatelji. Igrali su u istoj momčadi male lige tri godine zaredom. Zajedno su pohađali tjelesni u osmome razredu, a u prvome srednje satove na kojima su pisali domaću zadaću. Srednja škola Livingston bila je velika - šesto učenika na svakoj godini. Jednostavno su se kretali u različitim društvima.

“I kako si?” upita Lance.

“Ne može biti bolje.”

Procjenitelj iziđe iz kuće. U ruci je imao notes. “Kako ti se čini,

Harolde?” upita Lance.

Harold podigne pogled s notesa i kimne. “Čini se da je sve u redu, Lance.”

“Jesi li siguran?”

Zbog nečega u Lanceovu tonu Harold se povuče korak unatrag. Lance ponovno pogleda Matta.

“Ovo je pristojno susjedstvo.”

“Zato smo ga i izabrali.”

“Zar doista misliš da je to dobra ideja, Matt?”

“Što to, Lance?”

“Da se doseliš natrag.”

“Odslužio sam svoje.”

“Pa misliš da je tome kraj?” Matt ne odgovori.

“Onaj mladić kojega si ubio, on je još uvijek mrtav, zar ne?”

“Lance?”

“Možeš me zvati detektiv Banner.”

“Detektive Banner, ja ću sada ući u kuću.”

“Pročitao sam sve o tvojemu slučaju. Čak sam nazvao nekoliko prijatelja, kolega policajaca i saznao cijelu priču.”

Matt ga pogleda. Lance je imao sive mrlje u šarenicama. Udebljao se. Nestrpljivo je mrdao prstima i Mattu se nije sviđao njegov smiješak. Obitelj Lancea Banner je nekoć obrađivala tu zemlju, bili su farmeri. Njegov djed, možda čak i pradjed, prodao je tu zemlju budzašto. Ali Banneri su još uvijek smatrali Livingston svojim gradom. Ta je zemlja bila natopljena znojem njihovih predaka. Otac je previše pio, kao i dvojica Lanceove priglupе braće. Lance se pak oduvijek Mattu činio prilično pametnim.

“Onda znaš da se radilo o nesretnome slučaju”, reče Matt.

Lance Banner polako kimne. “Možda.”

“Zašto me onda gnjaviš, Lance?”

“Zato što si bivši zatvorenik.”

“Misliš li da sam doista trebao ići u zatvor?”

“Teška odluka”, reče trljajući bradu. “Ali sudeći po onome što sam pročitao, čini se da si izvukao deblji kraj.”

“I onda?”

“I onda si otišao. U zatvor, mislim.”

“Ne shvaćam.”

“Javnosti se želi nametnuti ono sranje o rehabilitaciji. Hej, dobro, ja se ne bunim. Ali ja...” i tu on pokaže na sebe, “znam bolje. A ti...” on uperi prst u Matta, “i ti znaš bolje.”

Matt je šutio.

“Možda si onamo otišao kao normalan čovjek, ali zar mi doista želiš reći da se nisi promijenio?”

Matt je znao da na to pitanje ne postoji ispravan odgovor. On se okrene i uputi prema vratima.

“Možda procjenitelj pronađe kakav nedostatak. Dade ti priliku da se povučesh.”

Matt uđe u kuću kako bi završio razgovor s procjeniteljem. Bilo je nekoliko stvari koje je trebalo srediti - problemi s vodovodnim cijevima, preopterećeni osigurač - ali to su bile sitnice. Kada je završio razgovor s Haroldom, Matt krene prema Marshinoj kući.

On zaustavi automobil u ulici s drvoredom u kojoj su živjeli njegovi nećaci i šurjakinja - je li mu ona i dalje šurjakinja nakon bratove smrti, pitao se. Bivša šurjakinja svakako nije dobro zvučalo. Dječaci, Paul i Ethan, bili su u dvorištu ispred kuće, valjali su se u lišću. Njihova dadilja, Kyra, bila je s njima. Kyra Walsh je bila studentica prve godine koja je došla pohađati ljetna predavanja na sveučilištu William Paterson. Iznajmila je sobu iznad Marshine garaže.

Kyra je imala izvrsne preporuke od nekoga iz Marshine crkve, pa iako je isprva Matt bio vrlo skeptičan u vezi ideje da dadilja živi s njima, i to pogotovo studentica, činilo se da sve odlično funkcionira. Ispostavilo se da je

Kyra prilično dobra cura, svježice lice koje je donijelo toliko potrebnu vedrinu. Podrijetlom sa srednjeg zapada, iz neke od saveznih država na slovo I, Matt nikako nije mogao zapamtiti iz koje.

Matt iziđe iz automobila. Kyra jednom rukom zakloni oči od sunca, a drugom mahne. Ona se nasmije osmijehom kakav imaju samo mladi. “Zdravo, Matt.”

“Hej, Kyra.”

Na zvuk njegova glasa dječaci okrenu glave poput štenadi kada čuju da im vlasnik nosi kekse.

Potrče prema njemu vičući: “Striče Matt, striče Matt!”

Matt iznenada osjeti toplinu u grudima. U kutovima usana mu zaigra osmijeh kada su dječaci skočili na njega. Ethan zgrabi Mattovu lijevu nogu. Paul se zaletio u trbuh.

“McNabb, voda navale dodaje loptu”, reče Matt nastojeći najbolje što može oponašati glas sportskoga komentatora Grega Gumbela. “Ali gle! Obrambeni igrač Strahan se probija preko crte i...”

Paul stane. “Ja želim biti Strahan!” zahtijevao je. Ethan nije želio ni čuti. “Ne, ja želim biti Strahan!”

“Hej, obojica možete biti Strahan”, reče Matt.

Dječaci pogledaju strica kao da je jedan od onih ne odveć bistrih učenika koji sjede u dnu razreda. “Ne mogu biti dva Michaela Strahana”, reče Paul.

“Tako je”, potvrdi njegov brat.

Oni spuste ramena i ponovno ga napadnu. Matt poput oskarovca odglumi ulogu navalnog igrača kojeg tek što nije srušila protivnička momčad. Zatetura ustranu, zatim očajnički počne tražiti zamišljene suigrače pa zamahujući nevidljivom loptom krene naprijed kako bi se napokon srušio na tlo kao u usporenom snimku.

“Juhu!” Dječaci ustanu, pljesnu se dlanovima i sudare prsima. Kyra je pokušavala sakriti smiješak.

Paul i Ethan su još uvijek izvodili pobjednički ples kada se na vratima pojavila Marsha.

Izgledala je, pomisli Matt, vrlo lijepo. Na sebi je imala haljinu, bila je našminkana. Kosa joj je bila znalački raskuštrana. Već je zveckala ključevima automobila.

Kada je Bernie umro, Matt i Marsha bili su toliko shrvani bolom, toliko očajni da su pokušali smisliti nešto u stilu da Matt možda preuzme ulogu muža i oca.

Bila je to katastrofa.

Matt i Marsha su čekali pristojan vremenski rok - šest mjeseci - a onda su se jedne večeri, bez suvišnih riječi, premda su znali što slijedi, napili. Marsha je učinila prvi korak. Poljubila ga je, poljubila ga je strasno, ali je onda počela plakati. I tu je bio kraj.

Prije 'nezgode' Mattova je obitelj bila neobično sretna ili možda sretno naivna. Matt je imao dvadeset godina, oba djeda i obje bake bili su živi i dobroga zdravlja - dvoje u Miamiu, dvoje u Scottsdaleu. Tragedije su znale pokucati na vrata drugih obitelji, ali vrata Hunterovih su zaobilazile. 'Nezgoda' je sve promijenila, a oni nisu bili spremni na ono što slijedi.

Tragedije se odvijaju na sljedeći način: kada se jedna uvuče u nečiji život, oslabi žrtvu kako bi se i druge mogle naseliti. Za vrijeme njegove zatvorske kazne umrla su dva djeda i baka. Od muke je umro i otac, a iscrpljena je majka pobjegla na Floridu. Sestra se odselila na zapad, u Seattle. Bernieja je pokosila aneurizma.

Svi su nestali samo tako.

Matt ustane. Mahne Marshi. Ona mu odmahne. "Smijem li sada otići?" upita Kyra.

Marsha kimne. "Hvala, Kyra."

"Nema problema." Kyra prebaci naprtnjaču preko ramena. "Bog, Matt."

"Bog, mala."

Uto Mattu zazvoni mobitel. Po broju je vidio da ga zove Cingle Shaker. Pokaže rukom Marshi da se mora javiti. Ona mu mahne da je u redu. Matt krene prema cesti i javi se.

"Halo."

“Imam neke podatke o tablicama”, reče Cingle. “Hajde reci.”

“Auto je iznajmljen u Avisu na aerodromu u Newarku.”

“Znači li to da se ne može ništa više saznati?”

“Većina privatnih istražitelja doista ne bi mogla, ali ti imaš posla gotovo s legendom.”

“Gotovo?”

“Pokušavam biti skromna.”

“Ne pali, Cingle.”

“Da, ali barem se trudim. Zvala sam svoju vezu na aerodromu. On mi je to provjerio. Automobil je iznajmio izvjesni Charles Talley. Poznaješ li ga?”

“Ne.”

“Mislila sam da će ti to ime nešto značiti.”

“Ništa mi ne znači.”

“Želiš li da provjerim tog tipa, Talleyja?”

“Da.”

“Nazvat ću te.”

Ona prekine vezu. Matt je upravo spuštao mobitel s uha kad primijeti onaj isti policijski automobil kako skreće u ulicu. Policajac u odori koji je bio s Lanceom ga odmjeri. Matt mu uzvratu istom mjerom i osjeti kako su mu se obrazi zažarili.

Paul i Ethan su stajali i gledali patrolni automobil. Matt se okrene prema Marshi. I ona je primijetila vozilo. Matt se pokuša nasmiješiti i ne obraćati pažnju. Marsha se namršti.

Tada ponovno zazvoni mobitel.

Još uvijek gledajući Marshu, Matt stavi prijamnik na uho ne provjeravajući na zaslonu tko zove.

“Halo”, reče.

“Bog, dušo. Kako je protekao tvoj dan?” Bila je to Olivia.

8. POGLAVLJE:

TELEVIZIJSKE SERIJE, ZNALA JE LOREN, uspjele su uvjeriti gledateljstvo kako murjaci obično razgovaraju s patologom u mrtvačnici uz truplo. U stvarnosti gotovo nikada nije tako. Loren je zbog toga bila zahvalna. Ne, nije bila gadljiva, ali željela je da je smrt ne prestane šokirati. Nije se šalila na mjestu zločina. Nije pokušavala blokirati događaje ili koristiti druge obrambene mehanizme kako ne bi obraćala na to pažnju. Za Loren je mrtvačnica bila previše prozaična, previše obična u usporedbi s ubojstvom.

Loren se upravo spremala otvoriti vrata Eldonova ureda kada iz njega iziđe Trevor Wine, kolega istražitelj. Trevor je imao višak kila i bio je tipičan primjerak stare garde. Tolerirao je Loren kao što bi netko tolerirao slatkog kućnog ljubimca koji se ponekad popiški na fini tepih.

“Hej, Mrvice”, reče joj. “Još jedno ubojstvo?”

“Aha.” Trevor Wine digne pojas. Njegova ga je neobična debljina vječito gurala nadolje. “Žrtva vatrenog oružja. Dva metka u glavu iz blizine.”

“Pljačka, obračun bandi, što?”

“Možda pljačka, obračun bandi je isključen. Tip je bijelac, umirovljenik.”

“Gdje ste pronašli tijelo?”

“Kod židovskoga groblja, nedaleko 14. avenije. Držimo da je turist.”

“Turist pa u tom kvartu?” Loren napravi grimasu. “Što se tamo može razgledavati?”

Trevor se izvještačeno nasmije i spusti mesnatu ruku na njezino rame. “Reći ću ti čim saznam.” Nije dodao 'mlada damo', ali kao da jest. “Vidimo se kasnije, Mrvice.”

On se udalji. Loren otvori vrata.

Eldon je sjedio za svojim stolom. Na sebi je imao čisto bolničko odijelo. Uvijek je bio tako odjeven. Njegov ured nije imao ni osobnosti ni boje.

Kada je Eldon dobio taj posao, želio je to promijeniti, ali ljudi koji su ulazili u tu prostoriju kako bi čuli detalje smrti nisu željeli nikakve dodatne podražaje za čula. Stoga je Eldon ostavio neutralan dekor.

“Hej,” reče Eldon, “lovi!”

Nešto joj je dobacio i Loren to nagoniski uhvati. Bila je to plastična vrećica mutnožute boje. U njoj je bila neka vrsta gela. Eldon je u ruci držao još jednu takvu vrećicu.

“Je li to...?”

Eldon kimne. “Stari, pa stoga i mutan, implantat za grudi.”

“Smijem li za zapisnik reći 'fuj'?”

“Smiješ.”

Loren podigne vrećicu na svjetlo i namršti se. “Mislila sam da su implantati prozirni.”

“Takvi su u početku - barem oni koji unutra imaju fiziološku otopinu.”

“Ovo nisu takvi?”

“Ne. Ovi su silikonski. I mariniraju se u prsima već više od deset godina.” Loren pokuša ne napraviti grimasu. U umetku je bila neka vrsta gela. Eldon podigne obrvu i počne mijesiti implantat.

“Prestani.”

On slegne ramenima. “Bilo kako bilo, ovo pripada tvojoj sestri bezgrješnih cica.”

“A ti mi ih pokazuješ jer...?”

“Jer se tu kriju tragovi.”

“Pažljivo te slušam.”

“Kao prvo, implantati su silikonski.”

“To si već rekao.”

“Sjećaš li se prije nekih pet ili deset godina kada se pojavio strah od raka?”

“Implantati su puštali silikon.”

“Točno, pa su proizvođači bili prisiljeni prijeći na fiziološku otopinu.”

“Zar se neki ponovno ne vraćaju silikonu?”

“Da, ali činjenica ostaje: Ovi su stari. Vrlo stari. Više od deset godina.”

Ona kimne. “U redu, dobro, i to je neki početak.”

“Slijedi još.” Eldon izvadi povećalo. Okrene jedan implantat. “Vidiš li ovo ovdje?”

Loren uzme povećalo. “To je etiketa.”

“Vidiš li broj pri dnu?”

“Da.”

“To je serijski broj. Imaju ga gotovo svi kirurški umeci - koljena, kukovi, umeci za grudi, srčani stimulatori. Obično moraju imati serijski broj.” Loren kimne. “Proizvođač vodi evidenciju.”

“Upravo tako.”

“Znači, nazovemo li proizvođača i izdiktiramo mu serijski broj...”

“Saznat ćemo pravo ime časne s časnima.” Loren ga pogleda. “Hvala.”

“Ima jedan problem.” Ona se zavalila u naslonjač.

“Kompanija koja je proizvodila implantate zvala se SurgiCo. Propali su prije osam godina.”

“A njihovi podaci?”

Eldon slegne ramenima. “Pokušavamo ih pronaći. Gle, kasno je. Večeras nećemo ništa saznati. Nadam se da ćemo ujutro saznati što se dogodilo s njihovim spisima.”

“U redu. Imaš li još štogod?”

“Pitala si zašto nije bilo nikakvih vlakana pod noktima.”

“Da.”

“Još uvijek nisu gotovi svi toksikološki nalazi. Možda se ispostavi da su je prvo uspavali, ali ja u to ne vjerujem.”

“Imaš drugačiju teoriju?”

“Imam.”

“A to je?”

Eldon se nasloni i prekriži noge. Okrene se u stranu netremice gledajući u zid. “S unutarnje strane obaju bicepsa pronašao sam pokoju modricu.” Loren suzi kapke. “Ne pratim te.”

“Ako je muškarac veoma jak i, recimo tako, iskusan, može se prikrasti usnuloj ženi”, počne on objašnjavati jednoličnim tonom kao da govori djetetu. “Može je prebaciti na leđa, a možda ona tako spava. U tom slučaju on je zajaši preko prsa, ruke joj drži koljenima, a ako je pažljiv i profesionalan može to učiniti tako da ostavi što je moguće manje modrica - zatim je zadavi jastukom.”

U prostoriji se temperatura spustila za nekoliko stupnjeva. “Misliš li da je to ovdje slučaj?” upita Loren jedva čujnim šapatom.

“Moramo pričekati dok ne budu gotovi svi toksikološki nalazi”, reče Eldon okrene se od zida i pogleda je u oči. “Ali da. Mislim da se tako dogodilo.” Ona je šutjela.

“Još nešto što može potkrijepiti moju teoriju i što bi nam moglo pomoći.” Eldon spusti fotografiju na stol. Na njoj je bila redovnica. Oči su joj bile zatvorene kao da se sprema na kakav kozmetički tretman. Imala je šezdesetak godina, ali smrt je izravnala sve linije. “Znaš li nešto o otiscima na koži?”

“Samo to da ih je veoma teško otkriti.”

“Gotovo nemoguće ako ih odmah ne skineš s trupla. Većina istraživanja upućuje nas da, ako je moguće, otiske uzmemo na mjestu zločina. Laboratorijski tehničari bi se trebali barem potruditi da tijelo prekriju ljepljivom parom prije negoli ga odnesu kako bi se sačuvali otisci.” Forenzika nije bila Lorenina jača strana. “Aha.”

“E pa, bilo je prekasno učiniti to s našom Letećom opaticom⁷.” On je pogleda. “Shvaćaš? Samo, ova je zauvijek odletjela.”

“Osjećam se kao da sam u društvu Chrisa Rocka. Nastavi.”

“Dobro, odlučio sam pokušati nešto eksperimentalno. Imamo sreće što tijelo nije bilo na hladnom. Kondenzacija koja se stvara na koži sve bi

pokvarila. Ipak, odlučio sam pokušati s polutvrdom folijom od polietilen tereptalata. Koristimo je jer smatramo da statički elektricitet privlači čestice prašine...”

“Čekaj malo.” Loren podigne dlan pokazujući klasičnu stop gestu.

“Hajdemo preskočiti audiciju za Ekipu za očevid. Jesi li uspio skinuti otiske s tijela?”

“Da i ne. Pronašao sam razmazane otiske na objema sljepoočnicama, čini se da je jedan od palca, drugi je možda od prstenjaka.”

“Na njezinim sljepoočnicama?”

Eldon kimne. Skine naočale, obriše ih, vrati ih na vrh nosa i gurne prema gore. “Mislim da ju je počinitelj zgrabio za lice jednom rukom. Kao što košarkaš drži loptu dlanom - s tim što je pritisnuo njezin nos donjim dijelom dlana.”

“Isuse.”

“Da. Zatim kad se popeo na nju pritisnuo joj je glavu prema dolje.”

“A što je s otiscima? Možeš li pomoću njih identificirati počinitelja?”

“Sumnjam. Imamo samo djelomične otiske. Na sudu ih nikada ne bi priznali, ali postoji neki novi softver koji pomaže ispuniti praznine da se tako izrazim. Pronađeš li potencijalnog sumnjivca, možda bi to bilo dovoljno da potvrdimo ili da ga isključimo.”

“Možda pomogne.”

On ustane. “Idem to smjesta učiniti. Najvjerojatnije će potrajati dan, možda dva. Javit ću ti kad budem imao više.”

“Dobro”, reče Loren. “Ima li još što?”

Preko lica kao da mu je pala sjena. “Eldon?”

“Da”, reče on. “Ima.”

“Ne sviđa mi se način na koji si to rekao.”

“Ni meni se ne sviđa to što ti moram reći, vjeruj mi. Ali čini mi se da ju počinitelj nije samo zadavio.”

“Kako to misliš?”

“Znaš li išta o aparatima za omamljivanje strujom?”

“Pomalo.”

“Mislim da su se koristili njime...” on proguta slinu. “U njoj.”

“Kada kažeš 'u njoj', misliš...”

“Mislim točno onako kako zamišljaš”, reče on prekidajući je. “Hej, i ja sam išao u katoličku školu, dobro?”

“Ima li tragova opeklina?”

“Blijedih. Ali ako znaš što radiš... a pogotovo u tako osjetljivom području... doista ih i ne bi trebalo biti. Ako ti to ikako pomaže, radi se o aparatu s jednim šiljkom. Većina aparata, poput onih što ih koristi policija, ima dva šiljka. Još uvijek nisu gotovi svi nalazi, ali mislim da je umrla u mukama.”

Loren zatvori oči.

“Hej, Mrvice.”

“Što je?”

“Učini mi uslugu”, reče Eldon. “Ulovi tog kućkinog sina.”

9. POGLAVLJE:

“ZDRAVO, DUŠO. KAKO JE PROTEKAO TVOJ DAN?” upita Olivia. Matt je samo držao mobitel. “Matt?”

“Ovdje sam”, odgovori on.

Policijski automobil se odvezao. Matt se okrene. Marsha je stajala na prednjim stubama s rukama na bokovima. Paul je lovio Ethana, obojica su vrištali od smijeha.

“I?” reče Olivia kao da je posve običan dan. “Gdje si sada?”

“Kod Marshe.”

“Je li sve u redu?”

“Da, vodim dječake na večeru.”

“Ne valjda ponovno u McDonald's. Prženi krumpirići su tako nezdravi.”

“Da, naravno.”

Oprezni koraci. Tlo koje se otvara pod nogama. Matt je držao mobitel s mislima: Ne možeš je tek tako zaskočiti riječima “Aha, ulovio sam te!”

“Ima li štogod nova?” upita Olivia.

“Ne baš”, odgovori on. Kyra je upravo ulazila u svoj automobil. Široko mu se nasmiješi i mahne mu na pozdrav. On otpozdravi kimanjem. “Zvao sam te ranije”, reče Matt najležernije što je mogao.

“Doista?”

“Da.”

“Kada?”

“Negdje oko podneva.”

“Stvarno?”

“Ne, izmišljam. Da, stvarno.”

“Pa, to je čudno.”

“Zašto?”

“Nisam čula da telefon zvoni.”

“Možda si bila izvan dometa”, pokuša on dajući joj priliku da se izvuče. “Možda”, odgovori ona polako. “Ostavio sam ti poruku.”

“Čekaj malo.” Nastane stanka. “Čekaj. Ovdje piše 'tri propuštena poziva'.”

“To sam bio ja.”

“Žao mi je, dušo. Znam da to zvuči smiješno, ali još uvijek ne znam točno kako da preslušam govorne poruke. Na starome mobitelu je kôd bio šest-sedam-šest pa zvjezdica, ali mislim da to ne vrijedi za ovaj mobitel.”

“Tako je”, reče Matt. “Tvoj novi kod su posljednja četiri broja tvog mobitela i tipka 'ljestve'.”

“Da, točno. Obično samo pogledam tko je zvao.”

Matt zatvori oči. Nije mogao vjerovati koliko je sve to besmisleno i obično. “Gdje si bila?” upita.

“Molim?”

“Kada sam zvao. Gdje si bila?”

“Oh, na seminaru.”

“Gdje?”

“Kako misliš gdje? U Bostonu sam.”

“O čemu je seminar?”

“O nekoj novoj spravi za surfanje koja sprječava zaposlenike da koriste internet u privatne svrhe. Ne možeš ni zamisliti koliko se radnih sati izgubi zbog interneta.”

“Aha.”

“Čuj, žurim. Imam večeru s nekim ljudima.”

“Ja ih poznajem?”

“Ne, ne poznaješ nikoga od njih.” Olivia malo pretjerano uzdahne. “Ispravak: nikoga koga bi želio poznavati.”

“Dosadno?”

“Vrlo.”

“U kojem si hotelu odsjela?”

“Zar ti nisam rekla?”

“Ne.”

“U Ritzu. Ali uglavnom sam vani. Najlakše ćeš me dobiti na mobitel.”

“Olivia?”

“Oh”, reče ona. “Pričekaj sekundu.”

Nastane dulja stanka. Marsha krene preko travnjaka prema njemu. Pokaže na svoj automobil kao da pita je li u redu ako ode. On joj mahne da je u redu. Ethan i Paul koji su se umorili od trčanja u krug krenu prema njemu. Ethan ga zgrabi za desnu, a Paul za lijevu nogu. Matt napravi grimasu i pokaže na mobitel. Kao da nisu i tako shvatili da je zauzet. Čini se da ipak nisu.

Olivia reče: “Dobila sam fotografiju. Koju ono tipku trebam pritisnuti?”

“Desnu.”

“Čekaj malo. Evo je stiže.” Zatim će: “Hej, to si ti. Čovječe, udala sam se za zgodnoga vruga.”

Matt se nehotice nasmiješi - i zato ga sve još više zaboli. Volio ju je. Mogao je pokušati ublažiti stvar, ali nije mogao od toga pobjeći. “Ne bi bilo lijepo od mene da ti proturječim”, reče on.

“Iako, ovo nije jedan od tvojih ljepših osmijeha. K vrugu, uopće nisi nasmijan. Idući put skini košulju.”

“I ti”, odgovori on.

Ona se nasmije, ali ne bezbrižno kao uvijek. “Još bolje,” doda Matt, a onda i sljedeće riječi - je li mu to izletjelo tek tako? “mogla bi staviti platinastu vlasulju.”

Tišina.

Ovoga puta je on prekine. “Olivia?”

“Ovdje sam.”

“Ranije, kada sam te zvao.”

“Da?”

“Samo sam odgovorio na tvoj poziv.”

Kao da su osjetili napetost, dječaci puste njegove noge. Paul nagne glavu prema Ethanu.

“Ali ja te nisam zvala”, reče Olivia.

“Da, jesi. Hoću reći, dobio sam poziv s tvojeg mobitela.”

“Kada?”

“Prije nego što sam uzvratio poziv.”

“Ne shvaćam.”

“Dobio sam fotografiju nekog čovjeka tamne kose. Zatim video-snimku.”

“Videosnimku?”

“Ti u nekoj sobi. Barem izgleda kao da si ti. Osim što si imala platinastu vlasulju.”

Tišina. Zatim: “Ne znam o čemu govoriš.”

Je li joj vjerovao? A tako je želio, tako je želio prekinuti s tom temom... “Ranije danas”, reče on. “Malo prije negoli sam ti ostavio poruku ti si nazvala mene s mobitela. Poslala si mi snimku...”

“To sam shvatila, ali...”

“Ali što?”

“Oh, čekaj malo”, reče Olivia. “To bi moglo biti objašnjenje.”

Paul i Ethan su ponovno počeli trčati u krug. Da se čovjeku zavrti u glavi. Bili su izvan kontrole i preblizu cesti. Matt stavi ruku preko mobitela i vikne im da se vrate.

“Objašnjenje za što?” upita on.

“Mislim... pa, doista ne shvaćam zašto nisam dobila tvoj prvi poziv. Nisam izvan mreže. Pogledala sam u propuštene pozive i znaš što? I Jamie je zvala, a ja ni tad nisam čula da zvoni.”

“Pa?”

“Palo mi je na pamet da su to učinili tipovi sa seminara. Oni su pravi šaljivci. Možda su htjeli izvesti kakvu psinu.”

“Psinu.”

“Dobro, ako baš moraš znati, zaspala sam za vrijeme seminara. Bilo je nevjerojatno dosadno. Kada sam se probudila, vidjela sam da mi je netko dirao torbu. Nije bila jako pomaknuta, ali kad se sada toga sjetim, čini mi se da ju je netko dirao. Tada mi se to nije učinilo važnim.”

“A sada misliš...?”

“Da ju je netko uzeo, učinio nešto i vratio je. Ne znam, ali i to mi se čini nekako blesavim.”

Matt nije znao što bi rekao, ali Olivijin ton nije zvučao iskreno. “Kad se vraćaš kući?”

“U petak.”

On prebaci mobitel u drugu ruku. “Doći ću k tebi.”

“Zar nemaš posla?”

“Ništa što ne može čekati.”

“Ali,” reče ona malo tiše, “zar sutra nije tvoj četvrtak u muzeju?” On je gotovo zaboravio na to. “To ne smiješ propustiti.”

U posljednje tri godine nije nijednom. Dugo Matt nije nikome rekao da ima sastanke u muzeju svakog drugog četvrtka. Ljudi ne bi shvatili. Postojala je tu neka veza, neka privlačnost što se zasnivala na potrebi i tajnovitosti. Bilo je teško bolje objasniti. Ti su sastanci jednostavno bili veoma važni.

Ali on svejedno reče: “Mogu ga odgoditi.”

“Ne bi trebao, Matt. Ti to dobro znaš.”

“Mogao bih doći prvim avionom...”

“Nema potrebe. Prekosutra dolazim kući.”

“Ne želim čekati.”

“Ionako sam ovdje pretrpana poslom. Gle, moram ići. Kasnije ćemo razgovarati, dobro?”

“Olivia?”

“Vidimo se u petak”, reče ona. “Volim te.” Zatim spusti slušalicu.

10. POGLAVLJE:

“STRIČE MATT?” Paul i Ethan su bili sigurno smješteni na stražnjem sjedalu. Mattu je trebalo dobrih petnaest minuta da namjesti dječje sjedalice kako spada. Tko je k vragu smislio te stvari - svemirska agencija NASA?

“Što je, kompa?”

“Znaš li što McDonald's sada nudi?”

“Već sam ti rekao. Ne idemo u McDonald's.”

“Ma znam. Samo kažem.”

“Aha.”

“Znaš li što McDonald's sada ima?”

“Ne”, odgovori Matt. “Znaš onaj novi film ShrekT' “Da.”

“Imaju igračke iz Shreka”, reče Paul.

“Htio je reći da ih McDonald's ima”, dometne Ethan. “Ma je li moguće?”

“I besplatne su.”

“Nisu besplatne”, reče Matt.

“Baš jesu. Daju ih s happy meal obrokom.”

“Koji je precijenjen.”

“Pre - što?”

“Ne idemo u McDonald's.”

“Ma da, znamo.”

“Samo smo to spomenuli.”

“Kako daju besplatne igračke, ništa više.”

“Iz filma Shrek.”

“Sjećaš li se kad smo gledali prvi film o Shreku, striče Matt?”

“Sjećam se”, odgovori on.

“Meni se sviđa Donkey”, reče Ethan. “I meni”, složi se Matt.

“Donkey je igračka koju dijele ovaj tjedan.”

“Ne idemo u McDonald's.”

“Samo sam rekao.”

“Pa i kineska je hrana dobra”, reče Paul. “Iako ne daju igračke.”

“Da, ja volim svinjska rebarca.”

“I dim sum⁸.”

“Mama voli mahune.”

“Fuj. Ti ne voliš mahune, striče Matt, je li tako?”

“Mahune su zdrave”, reče Matt.

Ethan se okrene prema bratu. “To znači da ih ne jede.”

Matt se nasmiješi pokušavajući normalno progurati dan. Paul i Ethan su mu dobro u tome pomagali.

Stigli su u Cathay, staromodni kineski restoran s klasičnim retro jelima kao chow mein i foo young od jaja, napuklim vinilnim separeima i mrzovoljnom staricom za blagajnom koja vas je gledala dok jedete kao da se boji da ćete ukrasti pribor za jelo.

Jela su bila masna, ali takva su i trebala biti. Dječaci su pojeli brdo hrane, dok su u McDonald'su samo prčkali. Ponekad bi uspjeli savladati pola hamburgera i desetak krumpirića. Ovdje bi polizali tanjure. Kineskim bi restoranima možda bilo pametno da počnu dijeliti igračke s likovima iz filmova.

Ethan je kao i uvijek bio živahan, Paul nešto suzdržaniji. Odgojeni gotovo jednako, nastali od istog genetskog materijala, a opet, nisu mogli biti različitiji. Ethan je bio mangup, nikad nije mirno sjedio na mjestu. Bio je neuredan i živ i nije se volio maziti. Kada je Paul bojio crteže, nikad nije prelazio preko crte. Ljutio se kada je griješio. Bio je pažljiv prema drugima, dobar sportaš i volio se maziti.

Priroda je ipak jaaako vodila u utrci s odgojem.

Na putu kući zaustavili su se u slastičarnici Dairy Queen. Ethan je na kraju na sebi imao više sladoleda od vanilije negoli je pojeo. Kada su

skrenuli na prilaz, Matt se iznenadio kada je vidio da se Marsha još nije vratila. Odveo ih je u kuću - imao je ključ - i okupao ih. Bilo je osam sati. Matt uključi epizodu Neobičnih roditelja. Iako crtić, bio je prilično duhovit na odrastao način.

Zatim je pregovaračkom sposobnošću koju je naučio zastupajući klijente po cijeloj saveznoj državi nagovorio dječake da pođu u krevet. Ethan se plašio mraka pa je Matt uključio Sponge Bob noćnu svjetiljku.

Matt pogleda na sat. Osam i trideset. Nije imao ništa protiv da ostane i dulje, ali već se počeo pomalo brinuti.

Uputi se u kuhinju. Paulova i Ethanova najnovija umjetnička djela visjela su na hladnjaku pričvršćena magnetima. Bilo je i fotografija u plastičnim okvirima koji kao da nikada ne drže fotografiju na mjestu. Polovica ih je napola ispala. Matt ih pažljivo vrati na njihovo mjesto.

Pri vrhu hladnjaka, previsoko da bi djeca dohvatila (ali i vidjela?) bile su dvije Berniejeve fotografije. Matt zastane i zapilji se u brata. Nakon nekog vremena se okrene i uzme kuhinjski telefon. Nazove Marshin mobitel. Marsha je po broju vidjela tko je zove pa se javila. "Matt, upravo sam te namjeravala nazvati."

"Hej."

"Jeste li se vratili kući?"

"Jesmo. Dječaci su okupani i u krevetu su."

"Opa, dobar si."

"Hvala."

"Ne, hvala tebi." Trenutak su šutjeli.

"Hoćeš li da još malo ostanem?" upita Matt. "Ako nemaš ništa protiv."

"Nema problema. Olivia je još uvijek u Bostonu."

"Hvala ti", reče ona, ali ton joj je bio čudan.

On prebaci prijamnik na drugo uho. "Ovaj, oko koliko sati si se mislila vratiti..."

"Matt?"

“Da.”

“Prije sam ti lagala.” On ne reče ništa.

“Nisam imala sastanak u školi.” On je čekao. “Na spoju sam.”

Budući da nije znao što da na to kaže, Matt izgovori uvijek pouzdano:
“Aha.”

“Trebala sam ti prije reći.” Ona nastavi tiše. “Ovo čak nije prvi spoj.”
On pogleda u bratove oči na hladnjaku. “Dobro.”

“Imam nekoga. Već gotovo dva mjeseca. Dječaci naravno ništa ne znaju.”

“Ne moraš mi objašnjavati.”

“Da, Matt, moram.” On to nije komentirao. “Matt?”

“Ovdje sam.”

“Bi li mogao prenoćiti kod nas?”

On zatvori oči. “Bih”, reče on. “Nema problema.”

“Vratit ću se kući prije negoli se dječaci probude.”

“Dobro.”

Čuo je kako ona šmrca. Plakala je. “Sve je u redu, Marsha.”

“Doista?”

“Da”, reče on. “Vidimo se ujutro.”

“Volim te, Matt.”

“I ja tebe.”

On prekine vezu. Bilo je dobro što Marsha izlazi. To je bilo veoma dobro. Ali pogled mu ponovno odluta na brata. Koliko god nepošteno i krivo bilo, nije si mogao pomoći a da ne pomisli kako nikad nije toliko snažno osjećao da mu nema brata.

11. POGLAVLJE:

ČINI SE DA SVI PONEKAD SANJAJU STRAVIČAN SAN u kojem iznenada trebaju polagati konačni ispit iz predmeta koji nisu slušali cijeli kvartal. Matt nije. Umjesto toga, Matt je u neobično sličnom stilu sanjao da je ponovno u zatvoru. Nije imao pojma što je učinio da opet završi tamo. Nije se sjećao zločina ili suđenja, samo osjećaja da je zabrljao i da ovoga puta neće nikad izići.

Prenuo bi se iz sna sav oznojen. Oči bi mu bile pune suza. Sav bi se tresao.

Olivia se na to naviknula. Zagrlila bi ga i šaptala mu da je sve u redu, da mu više nitko ne može nauditi. I ona, njegova prekrasna žena, znala je loše sanjati, ali kao da nije imala potrebu, ili kao da nije željela takvu utjehu.

Matt je ležao na kauču u radnoj sobi. Gostinjska soba na katu imala je bračni krevet na razvlačenje koji mu se činio prevelikim kada je spavao sam. Piljio je u mrak osjećajući se strahovito usamljenim. Tako se nije osjećao još od onoga dana kada se Olivia pojavila u njegovu uredu. Matt se zapravo bojao sna. Držao je oči otvorene. U četiri ujutro Marshin je automobil skrenuo na kolni prilaz.

Kada je začuo ključ u bravi, Matt zatvori oči praveći se da spava. Marsha mu priđe na prstima i poljubi ga u čelo. Zapahne ga njezin miris šampona i sapuna. Gdje god da je bila, istuširala se. Pitao se je li se tuširala sama. Također se pitao zašto mu je stalo.

Ona pođe u kuhinju. Još uvijek se pretvarajući da spava Matt polako otvori jedno oko. Marsha je dječacima pripremala obrok za školu. Iskusnim je pokretima mazala džem. Na obrazima su joj bile suze. Matt se ne pomakne. Pustio je da u miru završi ono što je radila i slušao kako se tiho uspinje uza stube.

U sedam ujutro nazvala ga je Cingle.

“Pokušala sam te dobiti na tvoj kućni broj”, reče. “Ali uzalud.”

“Ostao sam prespavati kod šurjakinje.”

“Aha.”

“Samo sam čuvao nećake.”

“Jesam li uopće nešto pitala?”

On protrlja lice. “Što ima novog?”

“Hoćeš li svratiti do mojega ureda?”

“Da, malo kasnije. Zašto?”

“Pronašla sam čovjeka koji te slijedio, Charlesa Talleyja.” On se uspravi. “Gdje?”

“Hajdemo o tome porazgovarati u četiri oka, dobro?”

“Zašto?”

“Moram provjeriti još neke stvari.”

“U vezi čega?”

“U vezi Charlesa Talleyja. Vidimo se u tvojemu uredu u podne, dobro?” On je ionako imao svoj sastanak četvrtkom u muzeju. “Da, dobro.”

“I Matt?”

“Što je?”

“Rekao si da je to osobno? Što god to bilo s Talleyjem?”

“Da.”

“Onda si u govornima do grla.”

Matt je bio učlanjen u muzej u Newarku. Pokazao je svoju člansku iskaznicu, ali za to nije bilo potrebe. Čuvari na ulazu već su ga dobro poznavali. On im kimne i uđe. Tako rano prijepodne malo je ljudi lutalo dvoranama. Matt se uputi u zapadno krilo u galeriju umjetnina. Prođe pokraj najnovijeg eksponata muzeja, slikovita platna Wosenea Workea Kosrofa⁹ pa stubama na drugi kat.

Osim nje tamo nije bilo nikoga.

Ugleda je daleko u dnu hodnika. Stajala je gdje i uvijek - ispred slike Edwarda Hoppera. Glavu je neznatno nagnula ulijevo. Bila je to veoma

zgodna žena, približavala se šezdesetoj, visoka gotovo metar osamdeset, visokih jagodica, plave kose koja je krasila čini se samo imućne.

Kao i uvijek izgledala je njegovano i dotjerano.

Zvala se Sonya McGrath. Bila je to majka Stephenha McGratha, mladića kojega je Matt ubio.

Sonya je uvijek čekala ispred Hoppera. Slika se zvala Dvorana Sheridan. Prikazom kinodvorane umjetnik je uspio dočarati čisti očaj i tugu. Nevjerojatno. Bilo je poznatih slika koje su prikazivale ratna razaranja, smrt, uništenje, ali u toj naizgled jednostavnoj Hopperovoj slici bilo je nečega. Prikaz gotovo pustoga balkona na njih je oboje djelovao kao nijedna druga slika.

Sonya McGrath je čula da on prilazi, ali je nastavila gledati sliku. Matt prode pokraj Stana, čuvara koji je četvrtkom prijepodne uvijek radio na tome katu. Kimnuli su jedan drugome i kratko se nasmiješili. Matt se pitao što Stan misli o tim njegovim tihim sastancima sa zgodnom starijom ženom.

Matt stane pokraj nje i zagleda se u Hoppera. Slika je bila poput neobična zrcala. Matt je sebe i Sonyju doživljavao kao dvije izolirane figure - on Hopperov razvođač publike u kinu, ona usamljena gledateljica. Dugo nisu progovorili. Matt krajičkom oka pogleda profil Sonyje McGrath. Jednom je vidio njezinu fotografiju u novinama u nedjeljnom izdanju New York Timesa, u rubrici o stilu. Sonya McGrath je bila pripadnica otmjenih krugova. Na fotografiji je imala očaravajuće blistav osmijeh. On nikada nije uživo vidio takav osmijeh - zapravo, pitao se postoji li uopće osim na filmu.

“Ne izgledaš najbolje”, reče Sonya.

Nije gledala u njega - koliko se njemu činilo nije nijednom pogledala u njegovu smjeru - ali on svejedno kimne. Sonya se okrene prema njemu. Njihovo je druženje - premda izraz 'druženje' nije najbolje objašnjavao njihovu vezu - počelo nekoliko godina nakon što je Matt izišao iz zatvora. Zazvonio bi telefon, on bi se javio, ali s druge strane linije je bio muk. Ne bi mu spustili slušalicu. Ne bi mu rekli ni riječi. Mattu se činilo da možda čuje disanje, ali uglavnom je bila potpuna tišina.

Matt je nekako znao tko je na vezi.

Kada ga je nazvala peti put, Matt je nekoliko puta duboko udahnuo prije negoli je skupio hrabrost da progovori. “Žao mi je”, rekao je.

Nastala je dugačka tišina. Zatim Sonya odgovori: “Ispričaj mi što se doista dogodilo.”

“Već jesam, na sudu.”

“Ispričaj mi ponovno. Sve.”

On je pokušao. Trebalo mu je puno vremena. Ona nije progovarala. Kada je završio, ona je spustila slušalicu.

Sljedećeg je dana ponovno nazvala. “Želim ti ispričati o mojemu sinu”, rekla je bez uvoda.

I to je učinila.

Matt je sada o Stephenu McGrathu znao više negoli je doista želio znati. Za njega on više nije bio tek mladić koji se umiješao u tučnjavu, kamen na pruzi zbog kojega je život Matta Huntera sletio s tračnica. McGrath je imao dvije mlađe sestre koje su ga obožavale. Volio je svirati gitaru. Bio je pomalo hipi. To je, rekla je Sonya sa smiješkom, naslijedio od majke. Bio je dobar slušač, tako su barem govorili njegovi prijatelji. Kada su imali kakav problem, obraćali su se Stephenu. On nikada nije imao potrebu biti u centru pažnje. Bio je zadovoljan da se drži postrance. Smijao se tuđim šalama. Samo je jedanput u životu upao u nevolju - kada ga je policija uhvatila kako sa srednjoškolskim prijateljima pije iza školske zgrade - ali nikada nije sudjelovao u tučnjavama, čak ni kao dijete, činilo se kao da se smrtno plaši fizičkog nasilja.

Tijekom tog telefonskog razgovora Sonya ga je upitala: “Znaš li da Stephen nije poznavao nijednog od tih mladića koji su sudjelovali u tučnjavi?”

“Znam.”

Ona je tada počela plakati. “Pa zašto se onda umiješao?”

“Ne znam.”

Prvi su se put sreli upravo tu u muzeju Newarka prije tri godine. Popili su kavu i jedva progovorili koju riječ. Nekoliko mjeseci kasnije ostali su na

objedu. I tako im je ušlo u naviku da se svakog drugog četvrtka ujutro nalaze ispred Hoppera. Još se nije dogodilo da ijedno od njih propusti sastanak.

Isprva nisu nikome rekli. Sonyjin muž i kćeri nikada ne bi shvatili. Ni oni sami nisu shvaćali.

Matt nije mogao objasniti zašto su mu ti sastanci toliko važni. Većina bi zaključila kako to radi uglavnom iz osjećaja krivnje, zbog nje, da se iskupi ili Bog zna zašto. Ali uopće se nije radilo o tome.

Ta dva sata - toliko su trajali njihovi sastanci - Matt se osjećao neobično slobodnim jer je dopuštao da na površinu iziđe sva njegova bol, svi osjećaji. On nije znao što ona ima od tih sastanaka, ali pretpostavljao je da se radi o nečemu sličnom. Razgovarali su o toj noći.

Razgovarali su o svojim životima. Razgovarali su o svojim nesigurnim koracima, osjećaju kako bi tlo svakoga časa moglo pod njima popustiti. Sonya mu nikada nije rekla: "Opraštam ti."

Nikada nije rekla da nije on kriv, da je to bila nesreća, da je odslužio svoju kaznu.

Sonya krene niz hodnik. Matt je još koji trenutak piljio u sliku, zatim krene za njome. Spustili su se na prvi kat, u atrij muzeja. Uzeli su kavu i sjeli za isti stol kao i uvijek.

"I tako", reče ona. "Ispričaj mi što se događa."

Ona to nije rekla iz pristojnosti ili da započne razgovor. Njihovi razgovori nisu bili u stilu Kako si - dobro sam - a ti? Matt joj je sve govorio. Toj je ženi, Sonyji McGrath, govorio stvari koje se nije usudio nikome reći. Nikad joj nije lagao, nikad nije izmišljao ili uljepšavao stvari.

Kada je završio, Sonya ga upita: "Misliš li da Olivia ima ljubavnika?"

"Dokazi su prilično jasni."

"Ali?"

"Ali naučio sam da dokazi rijetko objašnjavaju cjelokupnu situaciju." Sonya kimne. "Trebao bi je ponovno nazvati", reče ona.

"Već jesam." ,

“Pokušaj je nazvati u hotel.”

“Jesam.”

“Nije je bilo?”

“Čak nije ni prijavljena.”

“U Bostonu postoje dva Ritz-Carltona.”

“Nazvao sam oba.”

“Ah.” Ona se nasloni i stavi ruku na bradu. “I tako, sad znaš da ti Olivia nešto taji.”

“Da.”

Sonya se zamisli. Nikad nije upoznala Oliviju, ali je znala o Mattovu odnosu s njom više od bilo koga. Izgledala je zabrinuto. “Što je?” upita on. “Samo pokušavam naći uvjerljivi razlog za njezino ponašanje.”

“I?”

“Nisam ništa smislila.” Ona slegne ramenima i otpije gutljaj kave. “Tvoja veza s Olivijom mi se uvijek činila neobičnom.”

“Zašto?”

“Zato što ste se ponovno našli deset godina nakon što ste zajedno proveli noć.”

“Da, proveli smo zajedno noć, ali nije bilo seksa.”

“Možda je u tome stvar.”

“Ne shvaćam vas.”

“Da je bilo seksa, možda bi nestalo čarolije. Ljudi tvrde kako je vođenje ljubavi najintimnija stvar na svijetu. U zbilji je najvjerojatnije suprotno.” On je čekao.

“Kakva neobična slučajnost.”

“Zašto?”

“Clark ima ljubavnicu.”

Matt je nije pitao je li sigurna i kako je saznala. Jednostavno reče: “Žao mi je.”

“Nije ono što misliš.” On je šutio.

“Nema veze s onim što se dogodilo našem sinu.” Matt pokuša kimnuti. “Volimo krivnju za sve naše probleme svaljivati na Stephenovu smrt. On je postao naša *život nije pošten* izlika. Ali razlog za Clarkov preljub puno je jednostavniji.”

“A to je?”

“Napaljen je.”

Ona se nasmiješi. On joj pokuša uzvratiti.

“Oh, jesam li spomenula da je mlada? Djevojka s kojom Clark spava.”

“Ne.”

“Trideset i dvije su joj godine. Imamo kćer njezinih godina.”

“Žao mi je”, ponovi Matt.

“Ne mora ti biti žao. To je obrnuta strana onoga o čemu smo maloprije govorili. O intimnosti i seksu.”

“Kako to mislite?”

“Istina je da mene, poput mnogih žena mojih godina, seks pretjerano ne zanima. Znam, Cosmo i slični tvrde suprotno, one gluposti o tome kako muškarci dosežu seksualni vrhunac s devetnaest godina, a žene u tridesetima. Ali u stvarnosti muškarcima uvijek treba seks i točka. Za mene seks više nema nikakve veze s intimnošću. Clarku je pak veoma potreban. To je sve što njemu predstavlja ta mlada žena. Seks. Rasterećenje. Fizičku potrebu.”

“Zar vam to ne smeta?”

“Ne radi se o meni.” Matt ne reče ništa.

“Kada malo razmisliš o tome, vrlo je jednostavno: Clarku je potrebno nešto što meni uopće nije u interesu da mu pružim. Stoga to pokušava pronaći na drugome mjestu.” Sonya primijeti izraz njegova lica. Ona uzdahne i stavi ruke na bedra. “Dat ću ti primjer. Da Clark recimo voli poker, a ja ga ne želim igrati...”

“Ma dajte, Sonya, to nije isto.”

“Nije li?”

“Seks i poker?”

“Dobro, u redu, ostanimo kod tjelesnih ugoda. Profesionalna masaža. Svakoga tjedna Clarka u klubu masira maser po imenu Gary...”

“Ni to nije isto.”

“Ali zar ne vidiš? Isto je. Seks s tom djevojkom nema veze s prisnošću. To je samo fizički čin, poput masaže leđa ili rukovanja. Zašto bi mi onda to trebalo smetati?”

Sonya ga pogleda očekujući njegov odgovor.

“Ja se s time ne bih složio”, reče Matt.

Na njezinim je usnama bio blagi osmijeh. Sonya je voljela intelektualne igrice. Voljela je izazov. Pitao se misli li ona doista to što govori ili ga samo iskušava.

“I, što ćeš poduzeti?” upita ona. “Olivia se sutra vraća kući.”

“Misliš li da ćeš moći pričekati do tada?”

“Pokušat ću.”

Nije skidala pogled s njega. “Što?” upita on.

“Ne možemo pobjeći od te teme, zar ne? Mislila sam...” Ona zastane. “Što ste mislili?”

Pogledi im se sretnu. “Znam da je to grozan klišej, ali sve mi se činilo poput noćne more. Vijesti o Stephenu. Suđenje. Stalno sam čekala da se probudim i saznam kako se radi o okrutnoj šali i da je sve u redu.”

I on se jednako osjećao. Kao da je zarobljen u lošem snu čekao da dođe do vrhunca radnje u Skrivenoj kameri kada će se pojaviti Stephen neozlijeđen i nasmijan.

“Ali sad se sve u životu čini obrnutim, nije li tako, Matt?”

On kimne.

“Umjesto da vjeruješ kako je sve loše što ti se događa noćna mora iz koje ćeš se probuditi,” nastavi ona, “ti misliš kako je dobro samo privid. A to je upravo učinio poziv koji si primio. Probudio te iz dobrog sna.”

On nije mogao govoriti.

“Znam da se nikada neću moći pomiriti s onim što se dogodilo”, reče Sonya McGrath. “To je jednostavno nemoguće. Ali mislila sam... nadala sam se da bi ti možda mogao.”

Matt je čekao da ona još nešto kaže, ali ona nije. Iznenada je ustala kao da je previše rekla.

Zajedno su se uputili prema izlazu. Sonya ga poljubi u obraz i njihov je zagrljaj ovoga puta trajao dulje nego obično. On je kao i uvijek osjetio kako iz nje izvire očaj. Stephenova je smrt bila prisutna u svakome trenutku, u svakome pokretu. On je bio s njima, njihov stalni pratilac. “Ako ti budem potrebna,” šapne ona, “nazovi me. U bilo koje doba.”

“Hoću.”

Gledao ju je kako odlazi. Razmišljao je o onome što mu je rekla, o finoj granici između dobrih i loših snova, a kada je ona napokon nestala iza ugla, on se okrene i pođe.

12. POGLAVLJE:

KADA JE MATT STIGAO DO ROLANDINA STOLA ONA REČE: “Cingle te čeka u uredu.”

“Hvala.”

“Krizo želi da ga pozovem čim stigneš.” Rolanda ga pogleda. “I, jesi li stigao?”

“Daj mi pet minuta.”

Ona se okrene prema kompjuteru i nastavi tipkati. Matt uđe u ured. Cingle Shaker je stajala i gledala kroz prozor. “Lijep pogled”, reče.

“Doista tako misliš?”

“Ma ne. Tako ja zamišljam neobavezan razgovor.”

“Dobro ti ide”, reče on.

“Mislila sam da si ti ovdje tek pomoćnik.”

“I jesam.”

“Pa kako to da imaš tako otmjeni ured?”

“Pripadao je mojemu bratu.”

“Pa?”

“Bernie je ovdje bio velika faca.”

“Pa?” Cingle se okrene prema njemu.

“Ne želim zvučati bešćutno, ali on je umro.”

“Mislim da si malo prije bila previše stroga prema sebi. Ne samo da si dobra već ti doista sjajno idu ovi neobavezni razgovori.”

“Ne, htjela sam reći kako je on umro prije, koliko? Tri godine. Ne mogu vjerovati da su dopustili pomoćniku, bivšem zatvoreniku, da zadrži ovakav prostor.”

On se nasmiješi. “Shvatio sam što si mislila.”

“Pa u čemu je tajna?”

“Možda iz poštovanja prema mojemu bratu.”

“Tko, odvjetnici?” Cingle napravi grimasu. “Ma daj.”

“Zapravo”, reče on. “Mislim da im se sviđa moje društvo.”

“Zato što si tako divan tip?”

“Zato što sam bivši zatvorenik. Zabavlja ih da me tu drže.”

Cingle kimne. “Kao kad pozoveš par lezbijki na uštogljenu večeru.”

“Tako nešto, ali još egzotičnije. Baš smiješno. Ja sam na neki način veliki kuriozitet. Kad god se napiju, svi me pitaju, potajno naravno, kako izgleda kada tip poput njih završi u”, i tu on pokaže navodnike, “buksi.”

“Znači ti si mjesna znamenitost.”

“Da, bizarno, nije li?”

“I zato te nisu izbacili iz ovoga ureda?” On slegne ramenima.

“Možda te se boje”, reče Cingle. “Zna se da si ubio čovjeka golim rukama.”

On uzdahne i sjedne u svoj naslonjač. Cingle također sjedne. “Oprosti”, reče ona.

On na to samo odmahne rukom. “Što ima novoga?”

Cingle prekriži svoje dugačke noge. Matt je znao da ona to inače radi kako bi postigla određeni efekt, ali se zapita je li joj to nesvjesno prešlo u naviku. “Pa, reci mi, zašto si htio da otkrijem kome pripada onaj automobil?”

On raširi ruke. “Moramo li doista ponavljati značenje riječi 'osobno'?”

“Samo ako želiš da ti kažem što sam otkrila.”

“Znači odlučila si se koristiti ucjenom?”

Ali on primijeti da se ona uozbiljila.

“Učinilo mi se da me slijedi”, reče Matt. “Zašto ti se učinilo?”

“A što misliš? Otišao sam na nekoliko mjesta i njegov je automobil uvijek bio tamo.”

“I ti si to tek tako primijetio?”

“Slova na njegovoj registarskoj tablici slična su mojim inicijalima.”

“Molim?”

Matt joj objasni sve o tablici, svojim inicijalima, kako se taj automobil žurno odvezao kada mu se on približio. Cingle ga je pozorno slušala ne mičući se.

Kada je Matt završio, Cingle upita: “Zašto te Charles Talley prati, Matt?”

“Ne znam.”

“Nemaš ni predodžbu?”

On se nije želio ponavljati. Znao je kako izgleda kad se ljudi previše bune. Tišina je u ovome slučaju bila najbolji odgovor.

“Talley ima dosje.”

Matt je zamalo rekao: “Imam ga i ja”, ali se suzdržao. Imati dosje, onakav kakav zavrjeđuje Cingleinu pažnju, očito je nešto značilo. To što u Mattovu slučaju to nije bilo važno samo je iznimka koja potvrđuje pravilo. Matt nije volio razmišljati na taj način - zar nije i Lance Banner imao takve predrasude - ali kako se boriti protiv činjenica?

“Uhićenje zbog fizičkog napada”, reče Cingle. “Koristio se metalnim bokserom. Nije ubio jadnika, ali mu je pretvorio mozak u kašu. Bilo bi milosrdnije da ga je ubio.”

Matt razmisli o tome, pokuša shvatiti kako se to uklapa. “Koliko je godina dobio?”

“Osam.”

“Puno.”

“To nije prvi put da je optužen. Talley baš i nije uzoran zatvorenik.” Matt pokuša povezati sve činjenice. Zašto ga je taj tip pratio?

“Želiš li vidjeti kako tip izgleda?” upita Cingle. “Imaš njegovu fotografiju?”

“Da, iz policijskoga dosjea.”

Cingle je na traperice odjenula modri blejzer. Posegne u unutarnji džep, izvadi fotografije i tada se Mattov svijet ponovno zavrti.

Kako k vragu...?

Znao je da ga ona pomno gleda, ocjenjuje njegove reakcije, ali nije si mogao pomoći. Kada je vidio dvije fotografije - klasičnu sprijeda i iz profila - gotovo je uzviknuo. Rukama se grčevito primio za stol. Osjećao se kao da pada.

“Znači, prepoznaješ ga?” upita Cingle.

Prepoznao ga je. Isti onaj podrugljivi osmijeh. Ista modrocna kosa. Charles Talley je bio muškarac čiji je lik vidio na svojem mobitelu.

13. POGLAVLJE:

LOREN MUSE PROŠLA JE KROZ VREMENSKI STROJ. Posjet Sv. Margareti, školi koju je nekoć pohađala, izazvao je uobičajene vizualne klišeje: hodnici su se činili užima, ormarići manjima, stropovi i nastavnici nižima.

Ali ostalo, ono doista važno, nije se pretjerano promijenilo. Kada je stupila unutra, Loren je upala u vremenski portal. Osjetila je srednjoškolske trnce po tijelu, stalnu nesigurnost dok su u njoj istovremeno tinjale potreba za odobravanjem i pobuna.

Ona pokuca na vrata majke Katherine. “Naprijed.”

U uredu je sjedila djevojka. Nosila je istu školsku odoru kao i Loren prije toliko godina, bijelu košulju i vunenu suknju s kariranim uzorkom. Bože, kako je samo Loren mrzila tu odjeću.

Djevojka je pognula glavu, očito tek što ju je izgrdila majka Katherine. Djevojčina je ravna u pramenove slijepljena kosa visjela ispred njezina lica poput zastora od perli.

“Sada možeš ići, Carla”, reče majka Katherine.

Spuštenih ramena, još uvijek pognute glave, Carla se pokunjeno udalji. Kada je prolazila, Loren joj kimne, kao da joj kaže, moja sućut, sestro. Carla je nije pogledala u oči, izišla je i zatvorila za sobom vrata.

Majka Katherine gledala je cijeli prizor dok joj se u očima čitala smetenost i malodušnost, kao da je mogla pročitati Lorenine misli. Na njezinu je stolu bila hrpa narukvica raznih boja. Kada je Loren na njih pokazala, smetenosti nestane.

“To su Carline narukvice?” upita Loren. “Da.”

Znači prekršila je pravila odijevanja, pomisli Loren, oduprijevši se porivu da odmahne glavom.

Čovječe, ovo se mjesto nikada neće promijeniti. “Nisi čula za to?” upita majka Katherine.

“Za što?”

“Za igru”, i tu ona duboko udahne, “s narukvicama.” Loren slegne ramenima.

Majka Katherine zatvori oči. “To je najnovija... mislim da je riječ 'moda'.”

“Dobro.”

“Različite narukvice... ne znam kako da to uopće izgovorim... različite boje označavaju određene seksualne činove. Crna je na primjer za... ovaj, za nešto. Zatim, crvena je za...”

Loren podigne ruku. “Mislim da sam shvatila. Znači, djevojke ih nose, kao, ne znam, neki dokaz uspjeha.”

“Gore.”

Loren je čekala.

“Nisi ovamo došla zbog toga.”

“Svejedno mi recite.”

“Djevojke poput Carle nose te narukvice u društvu mladića. Ako mladić uspije skinuti neku od narukvica s njihove ruke, ona mora ispuniti čin koji odgovara boji narukvice.”

“Molim vas, recite mi da se šalite.”

Majka Katherine joj dobaci turoban pogled.

“Koliko Carla ima godina?” upita Loren.

“Šesnaest.” Majka Katherine pokaže na još jednu hrpu narukvica, kao da ih se plaši dotaknuti.

“Ali ove sam oduzela učenici osmoga razreda.”

Na to se nije imalo što reći.

Majka Katherine dohvati nešto iza sebe. “Evo telefonskih izvoda koje si tražila.”

Zgrada je još uvijek mirisala po prašini od krede koji je Loren sve do maloprije povezivala s izvjesnom adolescentskom naivnošću. Majka Katherine joj pruži malenu hrpu papira.

“Nas osamnaest koristi tri telefona”, reče majka Katherine.

“Znači šest na jedan telefon?”

Majka Katherine se nasmiješi. “A govore da više ne predajemo matematiku.”

Loren pogleda Krista na križu iza nadstojničine glave. Sjetila se staroga vica koji je čula kada je došla u ovu školu. Dječak dobiva same jedinice i dvojke iz matematike pa ga roditelji pošalju u katoličku školu. Roditelji su šokirani kada dobiju prvo izvješće s ocjenama i vide da dječak ima sve same petice. Kada ga roditelji upitaju kako je to moguće, on im odgovori:

“Pa, kada sam otišao u kapelicu i vidio onog tipa prikucanog za znak plus, znao sam da se ne šale.”

Majka Katherine se nakašlje. “Smijem li te nešto pitati?”

“Samo naprijed.”

“Jesu li otkrili kako je umrla sestra Mary Rose?”

“Još uvijek nisu gotovi svi nalazi.” Majka Katherine je čekala.

“To je sve što vam trenutno mogu reći.”

“Shvaćam.”

Sada je Loren čekala. Kada se majka Katherine okrenula, Loren reče: “Vi znate više nego što ste mi rekli.”

“O čemu?”

“O sestri Mary Rose. O onome što joj se dogodilo.”

“Jeste li saznali njezin pravi identitet?”

“Ne. Ali hoćemo. Kladim se već do kraja dana.”

Majka Katherine se uspravi. “To bi bio dobar početak.”

“I više mi ništa ne želite reći?”

“Tako je, Loren.”

Loren malo pričeka. Starica je... lagala bi bilo prejaka riječ. Ali Loren je njušila da nešto skriva.

“Jeste li pregledali ove pozive, majko?”

“Jesam. Zamolila sam pet sestara koje su dijelile s njome telefon da i one pogledaju. Većina poziva je, naravno, upućena njihovim obiteljima. Zvale su braću i sestre, roditelje, neke prijatelje. Neke su zvale mjesne lokale, naručivale pizzu ili kinesku hranu.”

“Mislila sam da opatice moraju jesti, ovaj, samostansku hranu.”

“Krivo si mislila.”

“Pošteno”, reče Loren. “Je li vam neki broj zapeo za oko?”

“Samo jedan.”

Naočale za čitanje majke Katherine visjele su joj na lancu oko vrata. Stavila ih je na vrh nosa i pokazala Loren da joj vrati papire. Loren to učini. Majka Katherine je proučavala prvu stranicu, liznula prst, okrenula sljedeću. Kemijskom nešto zaokruži.

“Evo ovaj.”

Ona vrati papir Loren. Pozivni je broj bio 973. Znači negdje u New Jerseyju, otprilike pedesetak kilometara od mjesta na kojemu su se nalazile. Broj je nazvan prije tri tjedna. Poziv je trajao šest minuta. Vjerojatno ništa važno.

Na ormariću, iza stola majke Katherine, Loren primijeti kompjuter. Bilo je neobično zamisliti nadstojnicu kako surfa mrežom, ali čini se da je u današnje doba sve bilo moguće.

“Smijem li se poslužiti vašim kompjuterom?” upita Loren. “Naravno.”

Loren pokuša jednostavno pretraživanje broja putem Googlea. Ništa. “Pokušavaš li pronaći kome pripada taj broj?” upita majka Katherine. “Da.”

“Po podacima koje Verizon daje na svojoj internetskoj stranici taj broj nije registriran.”

Loren je pogleda. “Već ste pokušali?”

“Pregledala sam sve brojeve.”

“Ah, tako”, reče Loren.

“Samo kako bih se uvjerila da nismo ništa previdjeli.”

“Vrlo ste temeljiti.”

Majka Katherine kimne visoko podignute glave. “Pretpostavljam da možeš ući u trag brojevima koji nisu prijavljeni.”

“Mogu.”

“Želiš li sada vidjeti sobu sestre Mary Rose?”

“Da.”

Soba je bila upravo onakva kakvu ste mogli očekivati - malena, golih bijelih neravnih betonskih zidova, veliki križ iznad uske postelje, jedan prozor. Kao u spavaonici. Prostorija je imala toplinu i individualnost jeftine motelske sobe. U njoj nije bilo ničeg osobnog, ničeg što bi govorilo o ženi koja je tu živjela, kao da je to i bio cilj sestre Mary Rose.

“Za otprilike sat vremena stižu tehničari krim odjela”, reče Loren. “Tražit će otiske, dlake i slično.”

Majka Katherine polako podigne ruku do usana. “Znači onda i ti misliš da je ona...?”

“Nemojte naprečac zaključivati, dobro?”

Mobitel joj počne vibrirati. Loren se javi. Zvao je Eldon Teak. “Zdravo slatkice, hoćeš li svraćati danas?” upita on.

“Za jedan sat. Zašto? Što se dogodilo?”

“Pronašao sam proizvođača našeg silikonskog implantata. SurgiCo je sada dio korporacije Lockwood.”

“One velike u Wilmingtonu?”

“Da, negdje u Delawareu.”

“Jesi li ih nazvao?”

“Jesam.”

“I?”

“I razgovor nije bio osobito uspješan.”

“Kako to?”

“Rekao sam da imamo tijelo, dao mu serijski broj na implantatu za grudi te da želimo utvrditi identitet osobe koja ga je dobila.”

“I?”

“I ne žele nam dati tu informaciju.”

“Zašto ne?”

“Ne znam. Beskrajno su blebetali neprestano ubacujući frazu 'osobni medicinski podaci'.”

“To je sra...” Majka Katherine skupi usta negodujući. Loren se zaustavi na vrijeme. “Nabavit ću sudski nalog.”

“To je velika kompanija.”

“Popustit će. Oni se jednostavno žele pravno zaštititi.”

“To će potrajati.” Ona se zamisli. Eldon je bio u pravu. Korporacija Lockwood nalazila se u drugoj saveznoj državi. Vjerojatno će biti potrebno da savezni sudac izda sudski nalog.

“Ima još nešto”, reče Eldon. “Što?”

“Isprva su bili voljni surađivati. Nazvao sam, porazgovarao s njihovom službenicom, ona se spremala pogledati taj serijski broj. Ne kažem da je to rutinska stvar, ali doista ne bi trebao biti problem.”

“Ali?”

“Ali onda me nazvao neki odvjetnik, sudeći po imenu velika zvjerka, i odrješito mi rekao ne.”

Loren se zamisli. “Wilmington je samo dva sata odavde, nije li?”

“Kako ti voziš, možda stigneš za petnaest minuta.”

“Htjela bih nešto pokušati, da vidim jesu li doista tako odlučni. Znaš li kako se zove odvjetnik Velika Zvjerka?”

“Tu sam negdje zapisao. Čekaj, evo ga. Randal Horne iz tvrtke Home, Buckman i Pierce.”

“Nazovi gospodina Hornea i reci mu da sam na putu onamo sa sudskim nalogom.”

“Ali ti ga nemaš.”

“Ti to ne znaš.”

“Aha, shvaćam.”

Ona prekine vezu i nazove drugi broj. Javi se neka žena. Loren reče:

“Trebala bih vlasnika neprijavljenog broja.”

“Vaše ime i broj značke, molim.”

Loren joj ga daje. Zatim izdiktira broj telefona koji je zvala sestra Mary Rose.

“Pričekajte trenutak.”

Majka Katherine se pravila da je nečim zauzeta. Pogleda prema gore, a zatim po sobi. Igrala se s krunicom. Loren je čula kako netko s druge strane linije tipka. Zatim: “Jeste li spremni zapisati?”

Loren iz džepa zgrabi tupu olovku i spremi se pisati na poledini računa za benzin. “Recite.”

“Broj koji ste tražili registriran je na ime Marsha Hunter, Darby Terrace 38, Livingston, New Jersey.”

14. POGLAVLJE:

“MATT?” On je piljio u policijske fotografije Charlesa Talleyja. Onaj isti prokleti smiješak, kao da nešto zna, isti smiješak koji je vidio na fotografiji što mu je stigla na mobitel. Matt je ponovno imao osjećaj kao da pada, ali se pribere.

“Ti znaš tko je to, zar ne?” upita Cingle.

“Zamolio bih te da mi učiniš jednu uslugu”, reče on.

“Ja ne činim usluge. Ovo je moj posao i sve ću ti naplatiti, nadam se da ti je to jasno.”

“Još bolje.” On pogleda Cingle. “Želim da saznaš sve što možeš o Charlesu Talleyju. Pritom mislim sve.”

“A što zapravo tražim?”

Dobro pitanje. Matt se dvoumio koliko joj treba reći. “Ma daj, jednostavno mi reci”, Cingle će.

Matt izvadi mobitel. Oklijevao je, ali doista, u čemu je bio smisao to i dalje tajiti? On otvori mobitel i uključi kameru. Pritiskao je tipku sve dok se ne pojavi fotografija Charlesa Talleyja, ona snimljena u hotelskoj sobi. Bio je to, bez svake sumnje, isti muškarac. Matt je neko vrijeme piljio u fotografiju.

“Matt?”

“Jučer sam dobio poziv s Olivijina mobitela”, reče on polako i pruži joj svoj mobitel. “Stiglo mi je ovo.”

Cingle uzme telefon. Pogleda ekran. Matt primijeti kako joj se oči u čudu šire. Pogled joj je čas bio na policijskim snimkama čas na malenome ekranu. Napokon pogleda Matta.

“Što je to, dođavola?”

“Pritisni tipku za otvaranje elektronske pošte”, reče on. “Ovu zdesna?”

“Da. To će ti otvoriti videosnimku koja je stigla odmah poslije fotografije.”

Na Cingleinu se licu čitala napeta koncentracija. Kada se videosnimka završila, ona upita:

“Ako stisnem tipku replay, hoće li je ponovno pokazati?”

“Hoće.”

Cingle tako i učini. Dvaput pogleda kratku snimku. Kada je završila, pažljivo spusti mobitel na stol. “Imaš li kakvo objašnjenje za ovo?” upita ona.

“Ne.”

Cingle malo razmisli. “Oliviju sam vidjela samo jedanput.”

“Znam.”

“Ne mogu reći je li to ona ili nije.”

“Ja mislim da jest.”

“Misliš?”

“Teško je razaznati crte lica.”

Cingle je grizla donju usnu. Ona pruži ruku iza sebe, dohvati torbicu i počne po njoj kopati.

“Što to radiš?” upita on.

“Nisi ti jedini koji se razumije u tehniku”, reče Cingle.

Ona izvadi iz torbice maleni kompjuter, ne puno veći od Mattova mobitela.

“Dlanovnik?”

“Najnovije džepno računalo”, ispravi ga ona. Cingle izvadi žicu, jedan kraj utakne u mobitel, a drugi u džepno računalo. “Imaš li što protiv ako skinem fotografiju i snimku?”

“Što će ti?”

“Odnijet ću ih u ured. Tamo imamo raznolik softver kojim možemo povećati snimke kadar po kadar i napraviti temeljitu analizu.”

“Ovo ostaje među nama.”

“To se podrazumijeva.” Dvije minute kasnije snimke su bile skinute.

Cingle vrati mobitel Mattu. "I još nešto."

"Slušam."

"Svi podaci koje saznamo o Charlesu Talleyju možda nas nikamo ne odvedu." Ona se nagne naprijed. "Moramo početi povlačiti crte. Moramo pronaći vezu izme u Talleyja i..."

"Olivije", završi on umjesto nje. "Da."

"Želiš istražiti moju ženu?"

Ona se nasloni i ponovno prekrži noge. "Da se tu radi o uobičajenoj ljubavnoj vezi, to vjerojatno ne bi bilo potrebno. Hoću reći, možda su se tek upoznali. Možda su se spetljali u kakvom baru, ne znam. Ali Talley te slijedi. Također, šalje ti fotografije kako bi ti to natrljao na nos."

"Što znači da...?"

"Što znači da nije sve tako jednostavno kakvim se čini", reče Cingle. "Nešto bih te pitala, ali nemoj se naljutiti."

"Dobro."

Ona se promeškolji na stolcu. Svaki njezin pokret, namjerno ili ne, bio je poput poziva. "Što ti doista znaš o Oliviji? Mislim, o njezinoj prošlosti?"

"Znam sve - odakle je, gdje je išla u školu..."

"A o njezinoj obitelji?"

"Majka ju je napustila kad je bila vrlo mala. Otac joj je umro kad je imala dvadeset i jednu godinu."

"Ima li braće ili sestara?"

"Nema."

"Znači otac ju je sam podizao?"

"U biti da. Pa?" Cingle nastavi. "Gdje je odrasla?"

"U Northwaysu, u Virginiji."

Cingle to zapiše. "Tamo je išla na koledž, zar ne?" Matt kimne. "Pohađala je sveučilište Virginija."

"Što još?"

“Kako to misliš, što još? A što bi još moglo biti? Osam godina radi za DataBetter i partneri. Najdraža joj je boja plava. Ima zelene oči. Čita više od bilo kojeg ljudskog bića koje poznajem. Priznaje da voli sladunjave Hallmark filmove. Znam da će ti od ovoga možda pozliti, ali kad se probudim i Olivia je pokraj mene, ja znam, znam da na svijetu nema sretnijeg čovjeka od mene. Zapisuješ li ovo?”

Vrata njegova ureda se otvore. Oboje se okrenu. Kriza uđe u prostoriju. “Oh, oprostite, nisam vas imao namjeru prekidati.”

“Ma ne, sve je u redu”, reče Matt.

Kriza pogleda na svoj sat pokazujući ga u svoj njegovoj ljepoti. “Doista bismo trebali porazgovarati o slučaju Serman.” Matt kimne. “Ionako sam te upravo kanio nazvati.”

Obojica pogledaju Cingle. Ona ustane. Kriza nesvjesno počne popravljati kravatu i kosu.

“Ike Kier”, predstavi se on i pruži ruku.

“Aha”, reče Cingle savladavajući se da ne zakoluta očima. “Očarana sam.” Pogleda Matta.

“Čujemo se.”

“Hvala ti.”

Ona zadrži pogled na njemu sekundu dulje negoli je potrebno i okrene se prema vratima.

Kriza joj se makne s puta. Kada je otišla, Kriza sjedne na njezino mjesto, zazviždi i reče: “Tko je to, zaboga?”

“Cingle Shaker. Ona radi za NEO.”

“Baš ima muda.”

Kriza se nasmije vlastitoj dosjetki. Kada mu se Matt nije pridružio, njegov smijeh prijeđe u kašalj i on prekriži noge. U sijedoj je kosi imao uredan razdjeljak. Sijeda kosa čuda čini za odvjetnike - ako je imaju puno, svakako. To im podiže ugled u očima porotnika.

Matt otvori ladicu pisaćeg stola i izvadi Sermanov dosje. Njih su

dvojica tri sata raspravljali o slučaju, o preliminarnom postupku, o onome što bi okružni tužitelj mogao ponuditi. Upravo su iscrpili sve teme kada zazvoni Mattov mobitel. On pogleda tko zove. Na ekranu je pisalo: "Broj nepoznat". Matt prisloni prijammnik na uho.

"Halo?"

"Hej." Neki je muškarac šaptao. "Pogodi što upravo radim s tvojom ženom?"

15. POGLAVLJE:

BIO JE TO DAN U KOJEMU LOREN MUSE NIJE MOGLA POBJEĆI OSJEĆAJU DÉJA VUA. Zaustavila se ispred kuće Marshe Hunter na broju 38 Darby Terrace u Livingstonu, New Jersey. Livingston je bio Lorenin rodni grad. Odrastanje, zaključila je, ni za koga nije jednostavno. Adolescencija je ratna zona, bez obzira gdje živjeli. Udobni gradići poput Livingstona trebali bi ublažiti udarce. Za one koji onamo pripadaju možda su i ublažavali. Za Loren je to bilo mjesto gdje je morala živjeti kada je njezin otac, unatoč tome što je imao kćer, odlučio da doista nikamo ne pripada. Livingston je svojim stanovnicima pružao sve što se samo zamisliti može: sjajne škole, sjajne sportske programe, prekrasan Kiwanis klub¹⁰, odličnu Udrugu roditelja i učitelja, izvrsne školske predstave. Kada je Loren tu odrastala, židovska su djeca bila najbolji učenici. Sada su to bili Azijati i Indijci, sljedeći naraštaj useljenika, novih 'gladnih'. Takvo je to bilo mjesto.

Doselite se ovamo, kupite kuću, plaćate porez, dobijete američki san.

Ali znate kako kažu: Pažljivo razmislite što ćete poželjeti.

Ona pokuca na vrata doma Marshe Hunter. Loren nije shvaćala koja je veza između samohrane mame, što je raritet u Livingstonu, i sestre Mary Rose - osim telefonskog razgovora koji je trajao šest minuta. Najvjerojatnije je prvo trebala više saznati o njoj, ali nije bilo vremena. Zato je sada stajala tu, na prednjemu trijemu obasjana suncem kad su se otvorila vrata.

“Marsha Hunter?”

Žena, nekako obično zgodna, kimne. “Da, ja sam.”

Loren joj pokaže iskaznicu. “Zovem se Loren Muse, istražiteljica sam u Uredu javnoga tužitelja okruga Essex. Imate li trenutak vremena?” Marsha Hunter zbunjeno trepne. “O čemu se radi?”

Loren nabaci razoružavajući osmijeh. “Smijem li ući na trenutak?”

“Oh, da, naravno.”

Ona se pomakne u stranu. Loren uđe u kuću, i bam, još jedan deja vu.

Kako su samo interijeri bili slični. Unutra je mogla biti bilo koja godina od 1964. do današnjih dana. Nije bilo promjena.

Televizor je možda bio moderniji, tepih nešto manje raščupan, boje ne tako jarke, ali osjećaj kako je upala u dimenziju svojega bizarnog dječjeg svijeta nije je napuštao.

Pogleda na zid tražeći križ, Djevicu Mariju ili bilo kakav znak katolicizma, nešto što bi moglo objasniti telefonski poziv lažne sestre Mary Rose. Ništa nije ukazivalo ni na koju vjeru. Loren primijeti složenu plahtu i pokrivač na rubu kauča, kao da je netko tu nedavno spavao.

U sobi je bila mlada žena, od kojih dvadeset godina i dvojica dječaka ne starijih od osam, devet godina. "Paule, Ethane," reče njihova majka, "ovo je istražiteljica Muse." Dobro odgojeni dječaci poslušno se rukovaše s Loren, čak su je pogledali ravno u oči.

Onaj manji - Ethan, pomisli ona - upita: "Jeste li vi policajac?"

"Policajka", automatski odgovori Loren. "A odgovor je, da, neka vrsta policajke. Ja sam istražiteljica u Uredu okružnog tužitelja. To je poput policijskog časnika."

"Imate li pištolj?"

"Ethane", reče Marsha.

Loren bi mu odgovorila, čak bi mu ga i pokazala, ali znala je da se neke majke uzrujavaju zbog takvih stvari. Loren je to shvaćala - činile su sve kako najdraže ne bi shvatilo što je nasilje - ali ignoriranje oružja je bila jadna i neadekvatna dugoročna taktika.

"A ovo je Kyra Sloan", reče Marsha Hunter. "Ona mi pomaže oko djece." Mlada žena po imenu Kyra mahne joj iz drugog kraja prostorije dok je podizala nekakvu igračku. Loren joj uzvratila mahanjem.

"Kyra, možeš li molim te nakratko izvesti dječake van?"

"Naravno." Kyra se okrene prema dječacima. "Što kažete, dečki, da se pođemo poigrati s Wiffle¹¹ loptom?"

"Ja prvi udaram!"

“E ne udaraš, bio si prvi i prošli put! Sada je na meni red!”

Krenuli su van ne prekidajući raspravu tko će prvi udarati. Marsha se okrene prema Loren. “Je li sve u redu?”

“Oh, da, naravno.”

“Pa zašto ste onda došli?”

“Ovo je samo rutinska provjera, dio istrage u tijeku.” Neodređen odgovor, ali Loren je otkrila da upravo takva izmišljotina najviše pomaže.

“Kakve istrage?”

“Gospođo Hunter...”

“Molim vas, zovite me Marsha.”

“Dobro, oprostite. Marsha, jeste li vi katolkinja?”

“Molim?”

“Ne želim zabadati nos u tuđe stvari. Nije važno kojoj religiji pripadate. Samo želim otkriti jeste li na bilo koji način povezani sa župom Sv. Margarete u East Orangeu.”

“Sv. Margarete?”

“Da. Jeste li njezin član?”

“Ne. Mi pripadamo Sv. Philomeni u Livingstonu. Zašto me to pitate?”

“Jeste li na bilo koji način povezani sa Sv. Margaretom?”

“Ne.” Pa odmah upita: “Kako to mislite povezani?”

Loren nastavi ne želeći izgubiti ritam. “Znate li bilo koga tko pohađa tu školu?”

“Sv. Margaretu? Ne, mislim da ne znam.”

“Poznajete li neku od nastavnica te škole?”

“Ne vjerujem.”

“A sestru Mary Rose?”

“Koga?”

“Poznajete li ijednu časnu iz Sv. Margarete?”

“Ne. Poznajem ih nekoliko iz Sv. Phile, ali nijednu po imenu Mary Rose.”

“Znači, ime Mary Rose vam ništa ne znači?”

“Točno. O čemu se radi?”

Loren je pomno promatrala ženino lice tražeći ono nešto što bi je odalo, ali nije bilo ničega.

Svejedno, to nije značilo ništa. “Živate li sami sa svojom djecom?”

“Da. Zapravo, Kyra ima sobu iznad garaže, ali ona je iz druge države.”

“Ali živi s vama?”

“Ona unajmljuje sobu i pomaže u kućanstvu. Pohađa lekcije na sveučilištu William Paterson.”

“Jeste li rastavljeni?”

“Udovica sam.”

Nešto u načinu na koji je to Marsha Hunter rekla učini da neke stvari sjednu na svoje mjesto.

Svakako ne sve. Ni približno, ali zasad dovoljno. Loren prekori samu sebe. Ipak je trebala prvo istražiti neke stvari.

Marsha prekriži ruke. “O čemu se zapravo radi?”

“Nedavno je umrla sestra Mary Rose.”

“Ona je radila u toj školi?”

“Da, ona je bila nastavnica. U Sv. Margareti.”

“Još uvijek ne shvaćam...”

“Kada smo pregledali telefonske izvode, otkrili smo da je obavila poziv kojemu nismo mogli naći objašnjenje.”

“Nazvala je ovamo?”

“Da.”

Marsha Hunter se doimala zbunjeno. “Kada?”

“Prije tri tjedna. Točnije, drugoga lipnja.”

Marsha odmahne glavom. “Možda je bio pogrešan broj.”

“Poziv je trajao šest minuta.”

Marsha se zamisli. “Koji ste datum rekli?”

“Drugoga lipnja. U osam navečer.”

“Ako želite mogu pogledati u svoj rokovnik.”

“Bila bih vam zahvalna.”

“Rokovnik je na katu. Odmah se vraćam. Ali sigurna sam da nitko od nas nije razgovarao s tom časnom.”

“Nitko od nas?”

“Oprostite?”

“Rekli ste 'nas'. Na koga ste mislili?”

“Ne znam. Pretpostavljam na bilo koga u kući.” Loren nije komentirala. “Imate li što protiv ako vašoj dadilji postavim nekoliko pitanja?”

Marsha Hunter je oklijevala. “Pretpostavljam da to neće biti problem.” Ona se natjera na osmijeh. “Ali dječaci će poludjeti ako pred njima upotrijebite izraz dadilja.”

“Shvaćam.”

“Odmah se vraćam.”

Loren se kroz kuhinju uputi prema stražnjim vratima. Pogleda kroz prozor. Kyra je Ethanu bacila laganu loptu. On divlje zamahne i promaši. Kyra mu priđe korak bliže, sagne se još niže i ponovno baci loptu. Ovaj put je Ethan uspio pogoditi.

Loren se okrene. Bila je već gotovo kod stražnjih vrata kada je nešto natjera da stane.

Hladnjak.

Loren nije bila udata, nije imala djece, nije odrasla u jednoj od onih sladunjavo sretnih obitelji, ali ako je nešto bilo tipično američko, tipično obiteljski, onda su to bila vrata hladnjaka. Njezini su prijatelji imali hladnjake koji su ovako izgledali. Ona nije pa uvidje koliko je to tužno. Loren je imala dvije mačke, ali ne i pravu obitelj, ako se ne računa njezina

melodrami sklona majka zaokupljena sama sobom.

U većini američkih domova, ako ste željeli pronaći ono osobno, onda su vrata hladnjaka bila pravo mjesto. Na njima su visjeli umjetnički radovi djece. Osrednje školske sastavke nalijepljene zvjezdice pretvarale su u odlične radove. Bilo je tu i rođendanskih pozivnica, jedna na zabavu na mjesto po imenu Mala vježbaonica, druga u kuglanu u East Hanoveru. Bilo je upitnika za školske izlete, cijepljenje, nogometnu ligu.

I, naravno, tu su bile obiteljske fotografije.

Loren je bila jedinica, i ma koliko god puta vidjela tu galeriju osmijeha na magnetima, uvijek su joj se činili pomalo nestvarnima, kao da gleda lošu TV seriju ili čita otrcano sladunjavu čestitku.

Loren priđe bliže fotografiji koja joj je privukla pažnju. Još dijelova zagonetke počne sjedati na mjesto.

Kako joj je to moglo promaći?

Trebala je odmah shvatiti. Hunter. To prezime nije bilo rijetko, ali ni previše uobičajeno.

Pogledom prijede preko ostalih fotografija, ali se vrati prvoj, onoj slijeva, snimljenoj očito na bejzbolskoj utakmici. Loren je još uvijek piljila u fotografiju kada se Marsha vratila.

“Je li sve u redu, istražiteljice Muse?”

Loren se trgnula kada je začula glas. Pokuša povezati činjenice, ali samo joj je jedna slika bila u mislima. “Jeste li pronašli rokovnik?”

“Nemam ništa upisano. Doista se ne sjećam gdje sam bila toga dana.”

Loren kimne i okrene se prema hladnjaku. “Ovaj muškarac,” ona pokaže na njega prstom i ponovno pogleda Marshu, “to je Matt Hunter, zar ne?”

S Marshina lica iščezne sva susretljivost. “Gospođo Hunter?”

“Što želite?”

Prije je bilo tragova topline. Sada su nestali. “Poznavala sam ga”, reče Loren. “Prije puno godina.” Tišina.

“U osnovnoj školi. Oboje smo išli u Burnet Hill.” Marsha prekriži ruke.

Nije se dala zavarati. “U kakvoj ste vas dvoje vezi?”

“On je moj šurjak”, odgovori Marsha. “I dobar je čovjek.”

Da, svakako, pomisli Loren. Krasan čovjek. Čitala je o njegovoj presudi za ubojstvo bez predumišljaja. Matt Hunter je izdržao kaznu u strogome zatvoru. Ozbiljnu kaznu koliko joj je poznato. Iznenada se sjeti složene posteljine na kauču.

“Dolazi li vam Matt često u posjet? Hoću reći, zato što je dječacima stric.”

“Istražiteljice Muse?”

“Da?”

“Voljela bih da sada odete.”

“Zašto?”

“Matt Hunter nije kriminalac. Ono što se dogodilo bio je nesretan slučaj. On je itekako za to platio.”

Loren je šutjela nadajući se da će Marsha nastaviti. Ali ona nije. Nakon nekoliko trenutaka Loren uvidje kako je dosadašnji način ispitivanja vjerojatno neće nikamo dovesti. Bolje da nastavi otvorenije.

“Sviđao mi se”, reče Loren. “Molim?”

“Kada smo bili klinci. Bio je drag.”

To je bila istina. Matt Hunter je bio prilično dobar tip, jedan od onih koji su se željeli uklopiti u Livingston i vjerojatno se nije trebao toliko truditi. “Ostavljam vas”, reče Loren.

“Hvala.”

“Ukoliko se sjetite nečega u vezi poziva od drugoga lipnja...”

“Javit ću vam.”

“Smijem li porazgovarati s vašom dadiljom prije negoli odem?” Marsha uzdahne i slegne ramenima.

“Hvala.” Loren ispruži ruku prema kvaki. “Smijem li vas nešto pitati?” dovikne Marsha. Loren se okrene prema njoj.

“Je li ta časna ubijena?”

“Zašto pitate?”

Marsha ponovno slegne ramenima. “Pa zar to nije logično pitanje? Zašto biste inače bili ovdje?”

“Žao mi je, ne smijem s vama raspravljati o pojedinostima slučaja.”

Marsha nije ništa rekla. Loren otvori vrata i krene u dvorište. Sunce je još uvijek bilo visoko na nebu. Dugi lipanjski dani. Dječaci su trčali i igrali se predivno zaneseni. Odrasli se nikad ne bi znali tako igrati. Ni da im život ovisi o tome. Loren se sjeti svojeg djetinjstva kada se satima poput dječaka igrala raznih igara i nikada, ni na trenutak joj nije bilo dosadno.

Pitala se radi li to Marsha Hunter ikad. Iziđe li u dvorište i igra razne igre sa svojim sinovima? Zbog takvih se misli Loren ponovno stisne srce.

Ali sada nije imala za to vremena.

Marsha će gledati s kuhinjskog prozora. Loren mora biti brza. Priđe djevojci - kako se ono zove? Kylie, Kyra? Kelsey? - i mahne.

“Zdravo.”

Djevojka rukom zakloni oči trepćući. Bila je prilično lijepa, svijetlih pramenova kakve imaju samo mladi ili oni koji ih nanose iz tube. “Zdravo.”

Loren nije gubila vrijeme na uvod. “Dolazi li Matt Hunter često ovamo?”

“Matt? Naravno.”

Djevojka je odgovorila bez oklijevanja. Loren sakrije osmijeh. Ah, ta mladost.

“Kako često?”

Kyra - definitivno joj je to bilo ime - se pomakne, sada pomalo oprezno, ali i dalje je bila mladenački otvorena. Dokle god Loren bude imala autoritet, ona će odgovarati na pitanja.

“Ne znam, nekoliko puta tjedno valjda.”

“Dobar tip?”

“Molim?”

“Matt Hunter, je li dobar tip?” Kyra se široko osmjehne. “Sjajan.”

“Dobar s djecom?”

“Najbolji.”

Loren kimne hineći nezainteresiranost. “Je li sinoć bio ovdje?” upita najležernije što je mogla.

Ali Kyra nakrivi glavu u stranu. “Zar niste to već pitali gospođu Hunter?”

“Samo želim potvrditi. Bio je ovdje, je li tako?”

“Aha.”

“Cijelu noć?”

“Bila sam u gradu s prijateljima. Ne znam.”

“Na kauču je posteljina. Tko je na njemu spavao?” Ona slegne ramenima. “Pretpostavljam Matt.”

Loren odluči riskirati i pogleda iza sebe. Marsha Hunter nestane s prozora. Sad je vjerojatno išla prema stražnjim vratima. Djevojka se zasigurno neće sjećati što je bilo drugoga lipnja.

Zasad je Loren imala dovoljno podataka, iako nije imala pojma što sve to znači.

“Znate li gdje Matt stanuje?”

“Mislim u Irvingtonu.”

Stražnja se vrata otvore. Dosta, pomisli Loren. Ne bi trebao biti problem pronaći Matta Huntera. Ona se nasmiješi i krene, nastojeći ne dati povoda Marshi da nazove i upozori šurjaka. Pokuša otići ležerno, najležernije što je mogla. Mahne Marshi na pozdrav. Marsha joj uzvratila polaganim mahanjem.

Loren iziđe na kolni prilaz i uputi se prema svom automobilu, ali još jedan lik iz njezine daleke prošlosti - čovječe, ovaj se slučaj pretvarao u lošu epizodu Loren Muse, ovo je tvoj život - stajao je pokraj njezina automobila. Bio je naslonjen na poklopac motora dok mu je cigareta visjela iz usta.

“Hej, Loren.”

“Ma je li moguće”, reče ona. “Detektiv Lance Banner.”

“Glavom i bradom.” On baci cigaretu na pločnik i zgazi je. Ona pokaže na opušak. “Mogla bih ti napisati kaznu.”

“Mislio sam da radiš u Okružnome odjelu za ubojstva.”

“Cigarete ubijaju. Zar ne čitaš što piše na kutiji?”

Lance Banner joj se naceri. Njegov automobil, premda neobilježen, vrištao je policija. Bio je parkiran preko puta, na drugoj strani ceste. “Dugo se nismo vidjeli.”

“Sve od one konvencije u Trentonu o sigurnosti rukovanja oružjem”, reče Loren. “Koliko je prošlo? Šest, sedam godina?”

“Tako nekako.” On prekriži ruke naslonjen na poklopac motora. “Tu si poslom?”

“Jesam.”

“Je li umiješan naš bivši školski kolega?”

“Možda.”

“Hoćeš li mi reći nešto o tome?”

“A hoćeš li mi ti reći zašto si ovdje?”

“Živim u blizini.”

“Pa?”

“Pa, ugledao sam okružno vozilo i zaključio kako bi možda mogao biti od pomoći.”

“U kom smislu?”

“Matt Hunter se želi vratiti u ovaj kraj”, reče Lance. “Kani kupiti kuću u blizini.”

Loren nije komentirala.

“Uklapa li se to nekako u tvoj slučaj?”

“Ne vidim kako.”

Lance se nasmiješi i otvori vrata automobila. “Kako bi bilo da mi ispričaš što se događa. Možda zajedno uspijemo shvatiti uklapa li se ipak.”

16. POGLAVLJE:

“HEJ, POGODI ŠTO SAD RADIM S TVOJOM ŽENOM.” Matt je držao mobitel na uhu. Muškarac šapne:

“Matt? Jesi li još uvijek tu?” Matt je šutio.

“Hej, Matt, jesi li izbrbljao ženi o meni? Mislím, jesi li rekao ženici da sam ti poslao one fotografije?”

Matt se nije mogao pomaknuti.

“Jer, Olivia je postala vrlo oprezna sa svojim mobitelom. Ali nikako da me se zasiti. To se neće dogoditi. Ja sam joj u krvi, ako shvaćaš što mislim?” Matt zatvori oči.

“Ali iznenada je rekla da želi biti opreznija. Pa se upitah, ovo ti govorim kao muškarac muškarcu, jesi li joj štogod rekao? Uputio je u našu malu tajnu?”

Matt je tako stiskao mobitel da mu se učini da bi mogao puknuti u njegovoj ruci. Pokuša duboko disati, ali prsa su mu se ubrzano spuštala i podizala. Napokon uspije progovoriti.

“Kada te pronađem, Charles Talley, iščupat ću ti glavu i posrat ću ti se niz vrat.”

Tišina.

“Još si tu, Charles?”

Glas s druge strane linije sada je šaptao. “Moram ići. Ona se vraća.” I nestane.

Matt reče Rolandi da otkáže njegove poslijepodnevene sastanke. “Nemaš poslijepodnevni sastanaka”, reče ona.

“Nemoj se praviti pametna.”

“Hoćeš li mi reći što se događa?”

“Kasnije.”

On krene kući. Mobitel mu je još uvijek bio u ruci. Pričekao je dok nije

stao ispred njihove kuće nedaleko od Glavne ulice u Irvingtonu. Ionako rijetka trava gotovo je sasvim stradala za vrijeme nedavne suše - na Istočnoj obali već tri tjedna nije kišilo. U predgrađima kao što je Livingston bujnost travnjaka nije šala. Onaj koji to zanemaruje, besposleno sjedi dok zelenilo vene i postaje smeđe, tema je ogovaranja susjeda koji se okupljaju u stražnjim dvorištima oko novih Weber Genesis Gold B plinskih roštilja. Ovdje u Irvingtonu nikome nije bilo stalo. Travnjaci su bili zabava za bogate.

Matt i Olivia su živjeli u oronuloj kući za dvije obitelji koju je samo aluminijska oplata spašavala od raspadanja. Njihova je bila desna strana kuće. U lijevoj je živjela peteročlana afroamerička obitelj Owens. Obje su strane kuće imale po dvije spavaće sobe, kupaonicu i zahod.

On krene stubištem preskačući po dvije stube. Kada je ušao u kuću, pritisne tipku za brzo biranje Olivijina mobitela. Ponovno se javi njezina govorna pošta. Nije se iznenadio. Čekao je signal.

“Znam da nisi u Ritzu”, reče Matt. “Znam da si to bila ti s plavom vlasuljom. Znam da se ne radi o šali. Čak znam i za Charlesa Talleyja, stoga me nazovi i objasni mi o čemu se radi.”

On prekine vezu i pogleda kroz prozor. Na uglu je bila benzinska postaja.

Promatrao ju je ubrzano dišući. Pokuša usporiti disanje. Iz garderobe zgrabi kofer, baci ga na postelju i počne u njega bacati odjeću.

Zastane. Pakiranje kofera. Glupav, teatralan potez. Prestani.

Olivia će se sutra vratiti kući. A što ako se ne vrati?

Nije imalo smisla o tome razmišljati. Vratit će se kući. Za nekoliko će se sati sve razjasniti, o čemu god se radilo.

Ali više mu nije bilo ispod časti da špijunira. Počeo je s Olivijinim ladicama. Gotovo da i nije mrzio samoga sebe zbog toga. Na to ga je natjerao onaj muškarac koji ga je nazvao. U najboljem slučaju Olivia je nešto tajila od njega. Mogao bi pokušati saznati što.

Ali nije ništa pronašao.

Ni u ladicama, ni u garderobi. Razmisli koja su još moguća mjesta gdje

se nešto može sakriti i tada se nečega sjeti.

Kompjuter.

Krene na kat i pritisne prekidač. Kompjuter se polagano uključivao. Činilo mu se kao da to neobično dugo traje. Njegova desna noga počne cupkati i Matt spusti dlan na koljeno kako bi je umirio.

Napokon su nabavili širokopojasni internet - dial-up pristup je čekala sudbina Betamaxa - pa se uključio na mrežu za nekoliko sekundi. Znao je Olivijinu lozinku, iako nikad nije sanjao da će je upotrijebiti na ovakav način. Otvori njezinu poštu i pregleda poruke. U novijim porukama nije bilo ničeg iznenađujućeg. On prijeđe na starije datume.

Direktorij je bio prazan.

Pokuša nešto pronaći u poslanoj pošti, ali i to je bilo izbrisano. Pokuša odjeljak s 'izbrisanom poštom'. I to je 'izbrisano'. Pogleda što je posljednje Olivia tražila na internetu, ali i podaci iz tražilice su bili izbrisani.

Matt se nasloni u stolcu. Nametnuo se logični zaključak: Olivia je nešto skrivala. Sljedeće je logično pitanje bilo: Zašto?

Preostalo je još samo jedno mjesto gdje je mogao pogledati - provjeriti cookieje.

Ljudi su često brisali adrese kojima su surfali ili praznili poštanske sandučice, ali cookieji su bili nešto posve drugo. Ako je Olivia izbrisala i njih, Matt će znati da nešto nije u redu. Njegov Yahoo! homepage se na primjer ne bi automatski upalio. Amazon ne bi znao tko je on. Netko tko želi zamesti tragove ne bi to želio.

Brisanje cookieja bilo bi previše primjetno.

On uključi explorer i pronađe datoteku u kojoj su bili cookieji. Bilo ih je more. On pritisne tipku te se oni poslože po datumima, najnoviji na vrhu. On ih preleti pogledom. Većinu je prepoznao - Google, OfficeMax, Shutterfly - ali bile su tu i dvije nepoznate domene. On ih zabilježi, napusti explorer i vrati se na internet.

Utipka prvu adresu i odabere return. Bila je to adresa Nevada Sun Newsa, novina koje su tražile da se registrirate kako biste imali dostup

njihovu arhivu. Sjedište novina bilo je u Las Vegasu. On provjeri njezin profil. Olivia se registrirala koristeći lažno ime i e-mail adresu.

Nikakvo iznenađenje. Oboje su to radili kako bi izbjegli spam i zaštitili svoju privatnost.

Ali što je to ona tražila?

Nije bilo načina da to sazna.

Čudno, ali još je neobičnija bila druga web adresa.

Bilo je potrebno nekoliko trenutaka da pretraživač pronađe ono što je utipkao. Preadresirao ga je s adrese na adresu dok napokon nije došao na nešto što se zvalo:

Stripper-Fandom.com Matt se namršti. Na početnoj stranici je bilo upozorenje da nitko mlađi od osamnaest godina ne smije nastaviti. Nije slutilo na dobro. On pritisne ikonu ulaz. Fotografije koje su se pojavile bile su, kako se moglo i očekivati, provokativne. Stripper-Fandom je bio site za obožavatelje...

... striptizeta?

Matt odmahne glavom. Bilo je mnoštvo umanjenih fotografija žena u toplesu. On klikne na jednu. Otvori se djevojčina biografija:

Karijeru egzotične plesačice Bunny je započela u Atlantic Cityju, ali zahvaljujući impresivnu plesu i izazovnim kostimima njezin je uspjeh bio munjevit i ona se preselila u Vegas.

“Obožavam Vegas! I obožavam bogate muškarce!” Bunnyna specijalnost je da cupkajući pleše na štangi odjevena u zečicu...

Matt klikne taj link. Pojavi se e-mail adresa u slučaju da želite pisati Bunny i tražiti cjenik za 'privatnu audijenciju'. Doista je to pisalo - privatna audijencija. Kao da je Bunny papa.

O čemu se tu, dodavola, radilo?

Matt je pregledavao site obožavatelja striptizeta sve dok više nije mogao podnijeti. Ništa mu nije zapelo za oko. Ništa se nije uklapalo. Samo ga je još više zbunilo. Možda taj site nije značio ništa. Većina je striptizeta bila iz područja Vegasa. Možda je Olivia nabasala na taj site jer je kliknula neku

reklamu u nevadskim novinama. Možda link uopće nije bio obilježen kao site sa striptizetama, ali je vodio do njega.

Ali zašto je ona uopće potražila nevadske novine? Zašto je izbrisala sve svoje elektronske poruke?

Bez odgovora.

Matt se sjeti Charlesa Talleyja. Na Googleu potraži to ime. Ne pojavi se ništa zanimljivo.

Isključi tražilicu i vrati se u prizemlje, dok mu je onaj šapat i dalje odzvanjao u glavi uništavajući sav zdravi razum:

“Hej, pogodi što sad radim s tvojom ženom.”

Bilo je vrijeme za čisti zrak, ali i za nešto malo jače.

On iziđe iz kuće i krene Avenijom South Orange. S autoceste Garden State odlično se vidjela divovska smeđa boca piva što je dominirala obzorjem. Ali kad ste se vozili tim dijelom autoceste, ono što ste primjećivali, možda čak i više od starog vodenog tornja, bilo je groblje što se protezalo s obiju strana ceste. Autocesta je prolazila točno sredinom groblja. Zdesna i slijeva bili ste okruženi beskonačnim redovima nadgrobnih spomenika šibanih vremenom. Ali vožnja kroz groblje nije ostavljala dojam kao da ga dijelite, već da ga spajate, poput smička, čineći ga cjelinom. I tamo je, ne tako daleko, stajala neobična divovska boca piva, što se uzdizala visoko u nebo, tihi stražar što je čuvao ili se možda pak rugao onima koji su tu počivali.

Pivovara je bila oštećena na veoma neobičan način. Svaki je prozor bio samo djelomično razbijen, ne potpuno smrskan, kao da si je netko dao truda i bacio samo jedan kamen u svaki prozor te građevine od dvanaest katova. Posvuda je bilo krhotina stakla. Svaki je otvor bio razjapljen, zveketava opasnost. Kombinacija erozije i ponosa - krepki kostur i krezuba, uništena fasada slomljenih stakala davali su toj građevini neobičan oronuo izgled staroga ratnika.

Uskoro će srušiti staru tvornicu i sagraditi otmjeni trgovački centar.

Upravo ono što je Jerseyju potrebno, pomisli on, još jedan trgovački

centar.

Matt skrene u uličicu i uputi se prema blijedocrvenim vratima. Taverna na sebi nije imala natpis s imenom. Na jetlnome je prozoru visio neonski znak Pabst Blue Ribbon. Poput pivovare, poput toga gradića možda - ni taj znak više nije svijetlio.

Matt otvori vrata i u prostoriju ispunjenu tamom prodre sunčeva svjetlost. Muškarci - trenutno je tu bila samo jedna žena, ali ona bi vas odalamila da je nazovete damom - žmirkali su poput šišmiša koje je netko osvjetlio baterijskom lampom. Nije svirala glazba iz džuboksa, nije uopće svirala glazba. Razgovor je bio prigušen, kao i svjetlo.

Za šankom je, kao i prije, bio Mel. Matt nije svraćao, koliko ono, najmanje dvije, tri godine, ali Mel mu nije zaboravio ime. Taverna je bila klasični pajzl. Ima ih po cijelim Sjedinjenim Državama. Muškarci raznih profesija - uglavnom oni - dolazili su na takva mjesta nakon svakodnevnog rintanja kako bi se 'opustili'. Ako je to uključivalo i malo hvalisanja ili zadirkivanja, pa neka, ali uglavnom su dolazili kako bi se napili, ne toliko radi utjehe ili razgovora.

Prije zatvora Matt nikad ne bi zašao u rupu kakva je Melova. Sada su mu se sviđala takva neugladena mjesta. Nije bio siguran zašto. Ovdje su muškarci bili krupni, ali ne zahvaljujući mišićima. Ujesen i zimi nosili su flanelne košulje, a u proljeće i ljeto majice u kojima su se isticali njihovi trbuščići. Cijele su godine nosili traperice. Tu tučnjave nisu bile česte, ali na takvo se mjesto ne zalazi ako se ne umijete služiti šakama.

Matt sjedne na visoki stolac. Mel mu kimne. "Pivo?"

"Votku."

Mel mu natoči čašicu. Matt je primi, pogleda je, odmahne glavom. Pije da problemi nestanu.

Kakav klišej! Ispije votku i pusti da mu toplina prostruji tijelom. Kimne za još jednu, ali nije morao, Mel je već spremno točio. Matt iskapi i ovu. Počeo se osjećati bolje. Ili bolje rečeno, počeo je manje osjećati. Pogledom je polako prelazio slijeva nadesno. Osjećao se, kao i na većini drugih mjesta, kao da tu sasvim ne pripada - špijun na neprijateljskome tlu. Više se nigdje

nije osjećao ugodno - ni u svojem starom, prilično bezbrižnom svijetu, ni u ovom novom, okrutnijem. Stoga je zajahao oba. Istina je bila, koliko god to jadno zvučalo, osjećao se ugodno samo kada je bio s Olivijom. Prokleta bila.

Treći put nazdravlje! Iz dna njegove lubanje počelo se širiti zujanje. Hej, gle onog grmalja kako trusi pića.

Već se osjećao pomalo ošamućeno. To mu je i bio cilj. Samo da sve nestane, pomisli on. Ne zauvijek. Nije pio da odagna tugu, samo ju je odgađao za jednu noć, sve dok se Olivia ne vrati kući i objasni mu zašto je bila u motelu s drugim muškarcem, zašto je lagala, kako to da je tip znao da joj je on rekao za fotografije.

Da mu objasni neke stvari, neke sitnice.

On pokaže da želi još jedno piće. Mel koji je rijetko progovarao ili dijelio savjete natoči.

“Ti si krasan čovjek, Mel.”

“Hej, hvala ti, Matt. Iako mi to često govore, još uvijek mi to mnogo znači.” Matt se nasmiješi i pogleda u čašu. Samo ovu jednu noć. Samo se opusti. Neka se grdosija vraćala iz zahoda. Slučajno je udario Matta dok je prolazio pokraj njega. Matt se trgne i odmjeri ga. “Pazi malo”, reče Matt. Grdosija promrmlja ispriku i napetost splasne. Matt gotovo osjeti razočaranje. Čovjek bi pomislio da se opametio - da bolje od ikoga zna koje su opasnosti fizičkih okršaja bilo kakve vrste - ali ne večeras. Večeras bi malo šakanja bilo više negoli dobrodošlo.

K vragu s posljedicama, zar ne?

Tražio je duh Stephena McGratha. Taj je duh često sjedio na susjednome stolcu. Ali večeras ni traga Stephenu. Dobro.

Matt nije umio piti. Bio je toga svjestan. Loše je podnosio alkohol. Više nije bio samo pripit, bio je gotovo pijan. Tajna je naravno bila u tome kada treba stati - zadržati osjećaj opijenosti bez posljedica. Bila je to crta koju su mnogi pokušavali pronaći. Bila je to crta na koju se većina spotala. Večeras mu doista nije bilo stalo do te crte.

“Još jedno.”

Nejasno je to promrmljao. Čuo je samoga sebe. Ton mu je bio neprijateljski. Od votke je postao ljutit, ona mu je zapravo dopuštala da iskali ljutnju. Sada se doista nadao gužvi iako je se istovremeno plašio. Ljutnja ga je tjerala da se usredotoči. Tako je barem on želio vjerovati. Misli mu više nisu bile zbrkane. Znao je što želi. Želio je nekoga udariti. Želio se s nekim potući. Nije bilo važno hoće li on nekoga izmlatiti ili će netko izmlatiti njega.

Nije mu bilo stalo.

Matt se pitao otkud ta sklonost nasilju. Gdje su joj korijeni. Možda je njegov stari kolega detektiv Lance Banner u pravu. Zatvor mijenja ljude. Odeš onamo kao normalan čovjek, nevin, a iziđeš...

Detektiv Lance Banner.

Čuvar ulaza u Livingston, glupa seljačina.

Vrijeme je prolazilo. Bilo je nemoguće odrediti koliko. Napokon je pokazao Melu da priđe i da mu naplati. Kada je skočio s visokog stolca, Mattu u lubanji nešto zavrišti od protesta. On se primi za šank kako bi uhvatio ravnotežu. "Vidimo se, Mel."

"Drago mi je što sam te ponovno vidio, Matt."

Matt mahne izlazeći iz lokala dok mu je jedno ime bez prestanka odzvanjalo u glavi.

Detektiv Lance Banner.

Matt se sjeti incidenta iz drugoga razreda kada je njemu i Lanceu bilo sedam godina. Za vrijeme odmora, dok su igrali četiri kvadrata, najgluplju igru nakon tetherballa¹² - Lanceu su pukle hlače. Cijeli je događaj pogoršalo, učinilo ga stravičnim iskustvom iz djetinjstva to što Lance toga dana nije nosio gaće. Rodio se tada nadimak - Zadrži ga u hlačama, Lance, kojega se Lance nije uspio otresti sve negdje do šestog razreda.

Matt se glasno nasmije.

Tada ponovno začuje Lanceov glas: "Ovo je pristojno susjedstvo."

"Ma nemoj", reče Matt glasno. "Nose li sada sva djeca gaće, Lance?"

Matt se ponovno nasmije vlastitoj šali. Njegov je glas odzvanjao tavernom, ali nitko ne podigne pogled.

On gurne vrata. Vani je bio mrak. Posrtao je niz ulicu još uvijek se smješkajući svojoj šali.

Automobil mu je bio parkiran blizu kuće. Dvojica njegovih nazovi susjeda stajala su u blizini i pila iz boca umotanih u smeđe papirnate vrećice.

Jedan od tih beskućnika... u današnje se vrijeme koristio taj politički korektan izraz, premda je njima samima bio draži izraz pijanac, ga zazove. "Hej, Matt."

"Kako si, Lawrence?"

"Dobro, stari." Lawrence mu pruži vrećicu. "Hoćeš gutljaj?"

"Ma ne."

"Hej." Lawrence gestom pokaže ljuljanje. "Čini se da si se ionako već nalio, ha?"

Matt se nasmiješi. Posegne u džep i izvadi novčanicu od dvadeset dolara. "Vas dvojica, kupite si neku dobru cugu. Ja častim."

Na Lawrenceovu licu zasja široki osmijeh. "Pravi si, Matt."

"Da. Pravi dragulj."

Lawrence se na to nasmije kao da gleda komediju s Richardom Pryorom.

Matt mu mahne i krene dalje. Počne kopati po džepovima i izvuče ključeve automobila. Prvo pogleda ključeve, zatim vozilo pa stane.

Bio je potpuno pijan.

Misli su mu bile iracionalne. Ponašanje glupavo. Kako bi samo volio nekoga istući - Lance Banner je bio drugi na njegovu popisu (Charles Talley je bio prvi, ali Matt nije znao kako da ga pronađe) - ali ipak Matt nije bio toliko glup. Neće voziti u takvome stanju.

"Jo, Matt, želiš li nam se pridružiti?" upita Lawrence.

"Možda kasnije, stari."

Matt se okrene i krene natrag prema ulici Grove. Autobus broj 70 vozio je u Livingston. Matt je čekao na stanici ljuljajući se na vjetru. Osim njega

nije bilo više nikoga. Većina je ljudi putovala u suprotnome smjeru - iscrpljena kućna posluga klipsala je iz bogatijih naselja u svoje puno skromnije domove.

Dobro došli u naličje predgrađa.

Kada se autobus broj 70 zaustavio, Matt je promatrao kako iz njega, poput zombija, izlaze umorne žene. Šutjele su. Na licima nije bilo osmijeha. Nije bilo nikoga da ih dočeka.

Vožnja je bila duga nekih petnaestak kilometara, ali kakvih petnaestak kilometara. Izišli biste iz oronulosti Newarka i Irvingtona i iznenada bi vam se učinilo da ste dospjeli u potpuno drugi svijet. Promjena se događala u trenu. Tu su bili Maplewood, Milburn, Short Hills i napokon Livingston. Matt ponovno promisli o udaljenosti, položaju na karti, o doista najtanjoj od crta.

On nasloni glavu na prozor autobusa, vibracije su djelovale poput neobične masaže. Sjeti se Stephenova McGratha i one stravične noći u Amherstu, u Massachusettsu. Sjeti se svojih ruku oko Stephenova vrata. Pitao se koliko je zapravo čvrsto stisnuo. Pitao se je li ga možda mogao pustiti dok su padali i bi li tada sve bilo drugačije. Pitao se je li ga možda, samo možda, stisnuo još jače.

To se često pitao.

Matt iziđe kod kružnoga toka na cesti broj 10 i krene prema najpoznatijem baru u Livingstonu, Landmarku. Parkiralište u Aveniji Northfield bilo je krcato mini karavanima. Matt se podrugljivo nasmije.

Tu nije bilo tanke crte. To nije bio Melov lokal. To je bio prokleti bar za mekušce, ako je ikada vidio neki. On gurne vrata.

Lance Banner će zasigurno biti tu.

Landmark naravno nije bio nimalo nalik na Melov lokal. Bio je jarko osvijetljen. U njemu je bilo bučno. OutKast je pjevao o tome kako i ruže ponekad smrde - bezazlena geto glazba. Tu nije bilo napukle plastike, boje koja se ljušti, piljevine po podu. Heineken znakovi su radili. Kao i Budweiser sat s Clydesdale konjima i kočijom koji su se pomicali. Žestoka pića se gotovo nisu točila. Na stolovima su uglavnom bili vrčevi s pivom. Barem

polovica muškaraca bila je odjevena u trenirke za softball s imenima raznih sponzora - Friendlyjev sladoled, Best Buy, Burrelle's Press Clipping - tu su se okupljali nakon utakmica male lige kako bi proslavili sa suigračima, ali i sa protivnicima. Bilo je tu i nekoliko studenata koji su došli na praznike s Princetona ili Rutgersa ili - težak uzdah - možda čak s Bowdoina, sveučilišta koje je Matt gotovo završio. Matt uđe u bar, ali se na njegovu pojavu nitko ne okrene. Barem ne odmah. Svi su se smijali.

Svi su bili razdragani, crvenih lica, pucali su od zdravlja. Svi su govorili uglas. Njihov je smijeh, njihove su psovke bile previše ležerne, djelovali su bezopasno.

Tada Matt ugleda svojega brata Bernieja.

Ali to naravno nije bio Bernie. Bernie je umro. Ali čovječe, izgledao je točno kao on. Barem s leđa. Matt i Bernie su nekoć običavali ovamo zalaziti s lažnim ispravama. I oni su se razdragano smijali, govorili uglas i previše ležerno psovali. Gledali su tipove, one što bi svratili nakon utakmica, i slušali ih kako govore o renoviranju kuhinja, svojim karijerama, djeci, ložama na Yankee stadionu, iskustvu u treniranju male lige, kako se žale na sve lošiji seksualni život.

Dok je Matt tako stajao i razmišljao o svojem bratu, nešto se promijeni u zraku. Netko ga je prepoznao. Poput krugova na vodi. Uslijedi šaputanje i okretanje glava. Matt pogledom potraži Lancea Bannera. Nije ga vidio. Ugleda stol za kojim su sjedili policajci - po njima se vidjelo što su - i prepozna među njima onog mladog policajca s kojim ga je Lance jučer zaskočio.

Iako pod gasom Matt je nastojao ravno hodati. Dok se približavao, policajci mu upute svoje najjače laserske poglede. Ali nisu ga zbunili. Matt se nagledao i goreg. Za stolom nastane muk dok se on približavao mladome policajcu.

Matt stane pred njega. Mali ne odstupi. Matt se pokušavao ne ljuljati.

“Gdje je Lance?” upita Matt. “Tko želi znati?”

“E, ova ti je dobra”, kimne Matt. “Reci, tko ti piše tekst?”

“Molim?”

“Tko želi znati? To je doista smiješno. Mislím, stojím točno ispred tebe, izravno te pitam, a ti se sjetíš u hipu, i ne razmišljajući ispališ Tko želi znati?” Matt mu priđe bliže. “Stojím pred tobom - pa tko onda, dođavola, misliš da želi znati?”

Matt začuje kako se stolci odmiču od stola, ali nije odvratio pogled. Mladi policajac baci pogled prema kolegama, zatim prema Mattu. “Pijan si.”

“Pa?”

Mladi se murjak unese Mattu u lice. “Pa, želiš li da te odvučem u centar u postaju i napravim ti alkotest?”

“Prvo,” Matt podigne kažiprst, “policajska postaja nije u centru Livingstona, više je na pola puta do tamo. Čini se da si previše gledao Newyorške plavce. Drugo, tupane, ne vozim pa nisam siguran koja ti je korist od alkotesta. A treće, kad smo već kod daha, ti mi se unosiš u lice, a u džepu imam bombone za svježí dah. Polagano ću ih izvaditi kako bi ti mogao uzeti jedan bombon. Možda čak i cijeli paketić.”

Još jedan policajac ustane. “Goni se odavde, Hunteru.”

Matt se okrene prema njemu škiljeći. Trebao mu je samo trenutak da prepozna muškarca lasičjeg lica. “Moj Bože, pa to je Fleisher, zar ne? Ti si Dougiejev mladi brat.”

“Nitko te ne želi ovdje.”

“Nitko...?” Matt redom pogleda sve muškarce. “Vi to, dečki, ozbiljno? Sad ćete me još i iz grada istjerati? Ti,” ljutito će Matt pokazujući prstom, “Fleisherov mlađi brate, kako se zoveš?”

Ovaj ne odgovori.

“Nema veze. U mojem razredu nitko nije pušio toliko marihuane kao tvoj brat. Dilao je cijeloj školi. Za ime Boga, zvali smo ga Trava.”

“Ti to govoriš svinjarije o mojemu bratu?”

“Ne govorim svinjarije, govorim istinu.”

“Želiš li provesti noć u zatvoru?”

“Za što, dupeglavče? Uhitit ćeš me pod izmišljenom optužbom? Samo naprijed. Radim u odvjetničkoj tvrtki. Tužit ću te tako da ćeš požaliti što si me ikad sreo.”

Još je stolaca zagrebalo pod. Još jedan murjak ustane, pa još jedan. Mattovo srce počne ubrzano tući. Netko ga zgrabi za ručni zglob. Matt iščupa ruku. Desna ruka mu se stisne u šaku.

“Matt?”

Taj je glas bio blag i pogodi u Mattu neku duboko skrivenu žicu. Matt pogleda iza šanka. Pete Appel. Njegov stari prijatelj iz srednje škole. Zajedno su se igrali u Riker Hill parku. Park je u doba hladnog rata bio baza s projektilima. On i Pete su se igrali astronauta na napuklim betonskim lansirnim rampama. To je moguće samo u New Jerseyju.

Pete mu se nasmiješi. Matt opusti šaku. Policajci se nisu micali. “Hej, Pete.”

“Hej, Matt.”

“Drago mi je što te vidim, čovječe.”

“I meni”, reče Pete. “Čuj, upravo završavam s poslom. Daj da te povezem kući. Dobro?”

Matt pogleda murjake. Nekoliko ih je imalo crvena lica, bili su spremni za akciju. On se okrene prema starome prijatelju. “Hvala, ne treba, Pete. Sam ću se snaći.”

“Jesi li siguran?”

“Da. Čuj, stari, oprost ako sam ti prouzročio kakvu nepriliku.” Pete kimne. “Drago mi je što te vidim.”

“I meni tebe.”

Matt je čekao. Dvojica policajaca se izmaknu u stranu. Kada je izišao na parkiralište, nije pogledao za sobom. Udahne noćni zrak i krene niz ulicu. Uskoro je trčao.

U glavi je imao određeni cilj.

17. POGLAVLJE:

LANCE BANNER SE JOŠ UVIJEK SMJEŠKAO LOREN. “Hajde, uđi”, reče. “Da porazgovaramo.”

Ona još jedanput pogleda kuću Marshe Hunter, a zatim sjedne na suvozačko mjesto. Lance se vozio naokolo po starome susjedstvu. “I tako,” reče on, “zašto si razgovarala s Mattovom šurjakinjom?”

Ona natjera Lancea da se zakune da neće nikome reći, ali svejedno mu otkrije samo osnovno - da istražuje sumnjivu smrt časne Mary Rose, da još uvijek nisu sigurni radi li se uopće o ubojstvu, da je sestra Mary Rose zvala kućni broj Marshe Hunter. Nije mu rekla za implantate, niti da ne znaju pravi identitet časne sestre.

Lance pak njoj ispriča da je Matt Hunter oženjen, da trenutno radi kao beznačajni pomoćnik, potrčko u odvjetničkoj tvrtki pokojnoga brata. Žena Matta Huntera, reče Lance, podrijetlom je iz Virginije ili Marylanda, nije se mogao sjetiti točno odakle. Lance je također dodao, s malo previše entuzijazma, kako bi bio vrlo sretan da može pomoći Loren s ovim slučajem.

Loren mu reče neka se ne zamara, da je to njezin slučaj, ali ako se ičega sjeti, neka joj obavezno javi. Lance kimne i odveze je do njezina automobila.

Prije negoli je Loren izišla, ona ga upita: “Sjećaš li ga se, mislim kada je bio klinac?”

“Huntera?” Lance se namršti. “Da, naravno da ga se sjećam.”

“Doimao se prilično normalno i iskreno.”

“Tako izgledaju i mnogi ubojice.” ’

Loren pruži ruku prema kvaki odmahujući glavom. “Ti u to doista vjeruješ?”

Lance ne odgovori.

“Neki dan sam nešto pročitala”, reče Loren. “Ne sjećam se pojedinosti, ali glavna je misao kako se u dobi od pet godina već vidi kakvi ćemo biti kad odrastemo: kakav će nam biti uspjeh u školi, hoćemo li postati

kriminalci, koliko smo sposobni voljeti. Vjeruješ li u to, Lance?”

“Ne znam”, odgovori on. “Nije mi osobito stalo.”

“Ti si ulovio mnoge loše momke, zar ne?”

“Jesam.”

“Jesi li ikada istraživao njihovu prošlost?”

“Ponekad jesam.”

“Čini mi se”, reče Loren, “da uvijek nešto pronađem. Uvijek se radi o nekom očitom slučaju doživljene psihoze ili traume. Na vijestima susjedi uvijek kažu: 'Bože moj, nisam imao pojma da onaj fini čovjek sjecka malu djecu na komade - uvijek se činio tako pristojnim.' Ali zaviriš li u njihovu prošlost, upitaš li neku učiteljicu ili prijatelje iz djetinjstva, oni će gotovo uvijek reći nešto posve drugo. Njih to nikad ne iznenadi.”

Lance kimne.

“Što kažeš?” upita ona. “Ima li išta u prošlosti Matta Huntera što bi ga učinilo ubojicom?”

Lance se zamisli. “Kada bi se sve vidjelo u dobi od pet godina, nas dvoje ne bismo imali posla.”

“To nije odgovor.”

“Bolje ne mogu. Pokušaš li izraditi profil prema onome kako se učenik trećega razreda igra na penjalicama, svi smo nadrapali.”

Tu je bio u pravu. Bilo kako bilo, Loren se trebala usredotočiti na slučaj - a u ovom je trenutku to značilo pronaći Matta Huntera. Ona uđe u svoj automobil i krene u smjeru juga. Još uvijek stigne do korporacije Lockwood u Wilmingtonu, Delaware, prije negoli se sasvim smrkne.

Pokuša dobiti Matta Huntera u odvjetničkoj tvrtki, ali on je za taj dan završio s poslom.

Nazvala ga je kod kuće i ostavila poruku na automatskoj tajnici. “Matt, Loren Muse ovdje. Ja sam istražiteljica u Uredu tužitelja okruga Essex. Poznavali smo se prije sto godina, u Burnet Hillu. Možeš li me nazvati što je moguće prije?”

Ostavila je oba broja, broj mobitela i onoga u uredu te prekinula vezu. Uobičajenu vožnju od dva sata do Delawarea ona je uspjela skratiti na sat i dvadeset minuta.

Loren se nije koristila sirenom, ali je cijelo vrijeme imala uključeno maleno žmirkavo plavo svjetlo. Voljela je brzo voziti - ta koji je smisao raditi u policiji ako ne smijete brzo voziti i nositi oružje?

Randal Horne je imao tipičan odvjetnički ured. Njegova je tvrtka zauzimala tri kata jedne u nizu poslovnih zgrada, koje su, sve jedna do druge činile beskrajn niz uniformiranih prostora.

Recepcionarka u Horneu, Buckmanu i Pierceu, klasična nadžak-baba koja je već odavno prošla najbolje godine, odmjeri pogledom Loren kao da je u njoj prepoznala seksualnog napasnika s plakata. Mršteći se najbolje što može, stari zmaj reče Loren da sjedne.

Randal Horne ju je pustio da čeka dvadeset minuta - klasična, štoviše prozirna odvjetnička psihološka igrice. Vrijeme je provela čitajući neobično zanimljive časopise The Third Branch, službeni glasnik federalnih sudnica, i Žurnal američke odvjetničke udruge. Loren uzdahne. Što bi samo dala za žurnal s Lindsay Lohan ili Colinom Farrelom na naslovnici.

Horne se napokon pojavi u prijamnoj prostoriji te stane točno iznad nje. Bio je mlađi negoli je zamišljala, iako je imao sjajno lice koje je Loren obično asociralo na Botox ili Jermainea Jacksona. Kosa mu je bila malo predugačka, zalizana, malo se kovrčala oko vrata. Odijelo mu je bilo besprijekorno, mada su reveri izgledali malo preširoki. Možda je to ponovno bilo u modi.

On preskoči uvod. "Ja doista ne vidim o čemu imamo razgovarati, gospođice Muse."

Randal Horne je stajao tako blizu da nije mogla ustati. Nema veze. Pokušavao ju je zastrašiti visinom. Budući da je Loren ionako bila visoka nešto malo preko metar pedeset, ona je na to bila naviknuta. Donekle je imala želju zabiti dlan u njegove prepone samo kako bi ga natjerala da odstupi, ali neka ga, neka čovjek uživa u svojoj predstavi.

Zmaj - recepcionarka - izgledala je petnaest godina prestaro da glumi

zatvorsku nadstojnicu u B filmovima - promatrala je cijelu scenu sa smiješkom na suhim usnama predebelo namazanim ružem.

Loren reče: “Voljela bih da mi date ime žene koja je kupila umetke za grudi sa serijskim brojem 89783348.”

“Prvo,” reče Horne, “to su veoma stari podaci. SurgiCo nije imao zabilježeno ime te žene već samo ime kirurga koji je obavio zahvat.”

“I to će mi biti dovoljno.”

Horne prekriži ruke. “Imate li sudski nalog, istražiteljice?”

“Stići će svakoga trena.”

Njegovo je lice zasjalo od samozadovoljstva, bilo je jasno koliko joj vjeruje.

“Pa dobro”, reče on. “Vraćam se u svoj ured. Molim vas budite tako ljubazni i obavijestite Tiffany čim stigne nalog.”

Nadžak-baba se napuše poput purana, na licu joj zasja osmijeh. Loren pokaže prstom na nju.

“Imate ruža na zubima.” Zatim se okrene Randalu Horneu. “Možete li mi objasniti zašto vam je potreban sudski nalog?”

“Postoje svakojaki novi zakoni o zaštiti privatnosti pacijenata. Mi u korporaciji Lockwood držimo kako ih treba poštivati.”

“Ali ta je žena mrtva.”

“Svejedno.”

“Tu nema nikakvih medicinskih tajni. Znamo da je imala umetke. Samo nastojimo identificirati tijelo.”

“Zasigurno postoji drugi način, istražiteljice.”

“Trudimo se, vjerujte mi. Ali zasad...” Loren slegne ramenima. “Nažalost, to ne mijenja naše stajalište.”

“Ali vaše je stajalište, a ovo govorim s dužnim poštovanjem, pomalo nejasno, gospodine Horne.”

“Nisam siguran da vas shvaćam.”

“Pričekajte trenutak.” Loren počne izvlačiti presavijene papire iz stražnjih džepova. “Dok sam se vozila ovamo, imala sam dovoljno vremena provjeriti slučajeve u New Jerseyju. Čini se da je prije vaša kompanija uvijek surađivala s policijom. Dali ste im podatke za truplo pronađeno prošloga srpnja u okrugu Somerset. Izvjesni gospodin Hampton Wheeler, šezdeset i šest godina. Ubojica mu je odsjekao glavu i prste kako ga ne bi mogli identificirati, ali je zaboravio na pejsmejker. Vaša je kompanija pomogla policiji da ga identificiraju. Zatim još jedan slučaj...”

“Detektivko... Muse, zar ne?”

“Istražiteljica.”

“Istražiteljice Muse. Veoma sam zauzet. Molim vas, raskomotite se. Čim stigne sudski nalog, slobodno se obratite Tiffany.”

“Čekajte.” Loren baci pogled na nadžak-babu. “Tiffany - za Boga, je li joj to doista pravo ime?”

“Ispričajte me...”

“Gospodine Horne, vi ionako dobro znate da neće stići nikakav nalog i da sam blefirala.”

Randal Horne je šutio.

Loren pogleda dolje i ugleda primjerak žurnala The Third Branch. Namršti se i pogleda Hornea. Ovoga puta ipak ustane. “Vi niste nagađali je li ja blefiram”, reče ona polako. “Vi ste to znali.”

Horne se povuče korak unatrag.

“Ali mogla sam ga doista imati”, nastavi Loren kao da govori sebi, a ne njemu. “Da, bila sam u škripcu s vremenom, ali mogla sam nazvati saveznog suca na putu ovamo. Taj nalog nije ništa posebno. Svaki bi ga sudac bez problema izdao za pet minuta. Nijedan sudac pri zdravoj pameti ne bi odbio, osim ako...”

Randal Horne je čekao. Kao da se nadao da će ona sve povezati.

Horne se nakašlje i pogleda na sat. “Sada doista moram poći”, reče.

“Vaša je kompanija u početku surađivala. Tako mi je rekao Eldon. Zašto? Zašto biste se iznenada predomislili, osim ako vam možda FBI nije tako

zapovjedio?” Ona ga pogleda.

“Zašto bi FBI-u bilo stalo do ovoga slučaja?”

“To se nas ne tiče”, reče on. Horne iznenada stavi ruku na usta, kao da je preneražen vlastitom indiskrecijom. Pogledi im se sretnu i ona shvati da joj je on napravio uslugu. Od Hornea više neće dobiti informacije. Ali rekao je dovoljno.

FBI. Oni su joj onemogućili dostup informacijama. I Loren je možda shvaćala zašto.

Kada se vratila u automobil, Loren o svemu razmisli. Koga je znala u FBI-u?

Imala je nekoliko poznanika, ali nikoga na tom nivou tko bi joj mogao pomoći. Njome prostruji uzbuđenje, naišla je na trag. FBI je istraživao taj slučaj. Iz nekog su razloga željeli saznati tko je bila žena koja se predstavljala kao časna Mary Rose, i nisu to skrivali - ostavljali su za sobom tragove, čak i u kompaniji u kojoj je nabavila umetke za grudi.

Ona kimne samoj sebi. Naravno, to su bila tek nagađanja, ali imalo je smisla. Treba početi od žrtve: časna Mary Rose zacijelo je bila u bijegu ili je svjedokinja. Vrijedna FBI-u.

Dobro, dalje.

Nekoć davno je časna Mary Rose (ili kako god se doista zvala) pobjegla - teško je reći kada.

Loren je saznala od majke Katherine da je u Sv. Margareti predavala sedam godina. Znači, najmanje je toliko u bijegu.

Loren zastane razmišljajući o implikacijama. Časna Mary Rose skrivala se od vlasti najmanje sedam godina. Je li ju FBI tražio cijelo to vrijeme?

Moguće.

Sestra Mary Rose se potrudila dobro sakriti. Izvjesno je da je promijenila ime. Vjerojatno je krenula iz Oregona, iz konzervativnog samostana koji je spomenula majka Katherine. Tko zna koliko je vremena provela tamo.

To nije važno. Važno je da se prije sedam godina odlučila preseliti na istok.

Loren protrlja ruke. Oh, ovo je bilo dobro.

Znači, sestra Mary Rose se preselila u New Jersey i počela predavati u Sv. Margareti. Po svemu sudeći bila je dobra i brižna časna, dobra učiteljica, živjela je tiho i povučeno. Prošlo je sedam godina. Možda je mislila da je napokon sigurna. Možda je prestala paziti i javila se nekome od starih poznanika ili nešto slično.

Nekako ju je sustigla prošlost. Netko je otkrio tko je ona. Zatim su provalili u njezinu sobicu u samostanu, mučili je i zadavili jastukom. Loren zastane, gotovo kao da joj odaje počasnu minutu šutnje.

Dobro, pomisli, i što sad?

Morala je od FBI-a saznati identitet časne. Kako?

Jedino što joj je padalo na pamet bio je klasični *quid pro quo*: Dati im nešto zauzvrat. Ali što im je ona mogla ponuditi?

Ako ništa drugo, a onda Matta Huntera.

FBI je zaostajao za njom najmanje dva dana. Imaju li već izvod telefonskih poziva? Sumnjala je u to. Čak ako su ih i imali, čak ako su znali za poziv Marshi Hunter, jesu li je povezali s Mattom Hunterom? Nema šanse.

Loren skrene na autocestu i izvadi mobitel. Bio je mrtav. Ona prokune prokletu stvar. Najveća laž - ruku pod ruku s 'ček je u pošti' i 'vaš nam je poziv dragocjen' - je podatak o trajanju baterije mobitela. Njezina je trebala raditi tjedan dana na čekanju. Bila je sretna ako je prokleta stvar radila trideset i šest sati.

Ona otvori pretinac i izvadi punjač. Jedan kraj utakne u upaljač, drugi u mobitel. LCD zaslon oživi i obavijesti je da ima tri poruke.

Prva je bila od njezine majke. "Zdravo, dušo", rekla je mama neobično nježnim tonom. Bio je to njezin glas za publiku, onaj koji je koristila kada je mislila da bi je netko mogao čuti i ocijeniti njezine majčinske sposobnosti. "Pomislila sam da bih nam mogla naručiti pizze kod Renata i uzeti film u Blockbusteru - onaj novi s Russellom Croweom je izašao na DVD-u - ne znam, možda bismo mogle imati djevojačku večer, samo nas dvije. Što kažeš?"

Loren odmahne glavom nastojeći ne dopustiti da to djeluje na nju, ali suze su već navirale.

Njezina mama. Svaki put kad se spremala otpisati je, izbaciti iz svojega života, naljutiti se na nju, napokon je okriviti za očevu smrt, mama bi je nečim iznenadila i odmaknula se od ponora u koji je upravo trebala upasti.

“Da”, reče Loren tiho. “To bih voljela.”

Druga i treća poruka učinile su majčin prijedlog neizvedivim. Obje su bile od njezina šefa, okružnog tužitelja Eda Steinberga. Kratke i jezgrovite. Prva je glasila: “Nazovi me. Smjesta.”

Druga: “Gdje si, dođavola? Nazovi me. U bilo koje doba. Sprema se katastrofa.”

Ed Steinberg nije bio od onih koji su voljeli pretjerivati niti od onih koji vole da ih ljudi nazivaju u bilo koje doba dana ili noći. U tim je stavovima bio staromodan. Loren je negdje imala njegov kućni broj - nažalost, ne kod sebe - koji nikada nije zvala. Steinberg nije volio da ga se smeta poslije posla. Njegov je moto bio: Živi malo, sve ostalo može čekati. Iz ureda bi obično otišao do pet poslijepodne i ona se nije mogla sjetiti da ga je ikad vidjela u uredu poslije šest.

Sada je bilo šest i trideset. Prvo odluči pokušati broj u uredu. Telma, njegova tajnica, možda je još uvijek bila tamo. Ona će znati gdje ga Loren može dobiti. Nakon što je jedanput zazvonilo, javi se Ed Steinberg osobno. To nije bio dobar znak.

“Gdje si?” upita Steinberg. “Vraćam se iz Delawarea.”

“Smjesta dolazi ovamo. Imamo problem.”

18. POGLAVLJE:

LAS VEGAS, NEVADA

**TERENSKI URED FBI-a
ZGRADA JOHNA LAWRENCEA BAILEYJA
SPECIJALNI AGENT, ŠEF UREDA**

ZA ADAMA YATESA DAN JE POČEO KAO OBIČNO. Tako je barem on želio vjerovati. Međutim, nijedan dan nije bio običan za Yatesa - barem ne u posljednjih deset godina. Svaki od tih dana on se osjećao kao da živi na posuđenu vremenu, čekajući da, kao u poslovi, upadne u jamu. Čak i sada, kada bi većina razumnih ljudi zaključila da je uspio ostaviti greške iz prošlosti iza sebe, strah je uvijek čučao u njegovim mislima i mučio ga.

Yates je tada bio mladi agent, radio je na tajnim zadacima. Sada, deset godina kasnije, imao je titulu specijalnog agenta, šefa za cijelu Nevadu, jedan od najboljih poslova u FBI-u. Dobro je napredovao. Za cijelo to vrijeme nije bilo ni najmanjeg nagovještaja nevolje.

Zato, kada se toga jutra uputio na posao, činilo se da je dan kao i svi drugi.

Ali kada je njegov glavni savjetnik Cal Dollinger ušao u njegov ured, i iako o onom incidentu nisu razgovarali gotovo deset godina, nešto u izrazu lica staroga prijatelja reče mu da je nastupio taj dan, a da su svi ostali tek vodili k njemu.

Yates baci brzi pogled na fotografiju na stolu. Bila je to obiteljska fotografija - on, Bess, troje djece. Djevojčice su sada bile tinejdžerice. Ne postoji ništa na svijetu što oca može na to pripremiti. Yates nastavi sjediti. Na sebi je imao uobičajenu ležernu odjeću - kaki hlače, košulju kratkih rukava jarke boje, cipele na bosu nogu.

Cal Dollinger se zaustavi pred njegovim radnim stolom. Čekao je. Cal je bio veoma krupan - visok gotovo dva metra, težak oko sto trideset kilograma.

Adam i Cal su odavno bili prijatelji, upoznali su se kada im je bilo osam godina u trećem razredu gospođe Colbert u osnovnoj školi Collingwood. Neki su ih kolege zvali Lenny i George, aludirajući na Steinbeckove junake iz romana O miševima i ljudima. Možda je doista bilo neke sličnosti - Cal je bio krupan i nevjerojatno snažan - ali dok je Lenny posjedovao izvjesnu nježnost, Cal je uopće nije imao, bio je stijena, i fizički i psihički. On je mogao ubiti zeca dragajući ga, ali to ga ne bi osobito pogodilo.

Ali njih je povezivalo nešto još jače. Kada ste dugogodišnji prijatelji, kada više puta izvučete jedan drugoga iz nevolje, postajete kao jedan. Cal je bez sumnje znao biti okrutan. Ali poput većine nasilnih muškaraca njemu je sve bilo bijelo ili crno. U malenoj bijeloj zoni bili su - njegova žena, djeca, Adam i Adamova obitelj - njih bi štiti do posljednjeg daha. Ostatak je svijeta bio crn i bez života, nevažan.

Adam Yates je čekao, ali Cal više nije mogao izdržati.

“Što se dogodilo?” napokon upita Adam.

Cal pogledom preleti prostoriju. Plašio se prislušnih uređaja. “Ona je mrtva”, reče.

“Koja?”

“Starija.”

“Jesi li siguran?”

“Pronašli su njezino tijelo u New Jerseyju. Identificirali smo je po serijskome broju implantata za grudi. Bila je časna sestra.”

“Zezaš se.”

Cal se nije smijao. Cal se nije šalio.

“Što je”, Yates nije čak želio izgovoriti Clydeovo ime, “s njim?” Cal slegne ramenima. “Nemam pojma.”

“A videokaseta?”

Cal odmahne glavom. Upravo onako kako je Adam Yates i očekivao. Neće se to završiti tek tako. Neće se nikada završiti. On baci još jedan pogled na ženu i djecu. Zatim pogleda svoj prostrani ured, pohvale na zidovima, pločicu s imenom na pisaćem stolu. Sve to - njegova obitelj,

njegova karijera, cijeli njegov život - sada se činio tako krhak, kao da drži dim u ruci.

“Trebali bismo poći u New Jersey.”

19. POGLAVLJE:

SONYA McGRATH SE IZNENADI KADA ZAČUJE KLJUČ U BRAVI.

Danas, više od deset godina nakon smrti sina, fotografije Stephena McGratha nalazile su se još uvijek u istim okvirima, na istim stolićima. Naravno, dodane su i druge fotografije. Kada se Michelle, Sonyjina starija kći udavala prošle godine, naravno da su se slikali. Nekoliko je fotografija bilo uramljeno, stajale su iznad kamina. Ali nijedna Stephenova fotografija nije maknuta. Mogli su spakirati njegove stvari, obojiti njegovu sobu, prodati njegov stari automobil, dati odjeću dobrotvornim udrugama, ali Sonya i Clark nikad nisu mogli dirnuti te fotografije.

Njezina je kći Michelle, poput mnogih mladenki, odabrala standardno grupno fotografiranje prije same ceremonije. Mladoženja, dobar mladić po imenu Jonathan, imao je veliku obitelj.

Slikali su se u uobičajenim pozama. Sonya i Clark su se rado slikali s kćeri, s kćeri i budućim zetom, s Jonathanovim roditeljima i mladencima, ali su se izbjegli slikati kada je fotograf objavio "Obiteljska fotografija McGrathovih", ona na kojoj bi bili Sonya i Clark, Michelle i Cora, Michelleina mlađa sestra, jer sve što bi oni na njoj vidjeli, unatoč tom danu ispunjenom radošću, bila bi golema rupa u "Obiteljskoj fotografiji McGrathovih". Na njoj je trebao biti i Stephen.

Večeras je velika kuća bila tiha. Tako je bilo sve otkako se Cora upisala na fakultet. Clark je ponovno 'radio dokasna' - eufemizam za 'ševio svoju drocu' - ali Sonyji nije bilo stalo. Nije ga pitala zašto tako kasno dolazi jer je njihov dom bio još usamljeniji, još tiši kada je Clark bio u njemu.

Sonya je lagano mućkala konjak u čaši. Sjedila je sama u mraku, u novoj sobi s kućnim kinom u čiji je DVD stavila film. Posudila je nešto s Tomom Hanksom - njegova joj je pojava, čak i u bezveznim filmovima, ulijevala nekakvu utjehu - ali još uvijek nije uključila film.

Bože, pomisli ona, jesam li doista toliko jadna?

Sonya je uvijek bila popularna. Imala je mnogo pravih i prekrasnih

prijatelja. Bilo bi lakše okriviti njih, reći da su se oni udaljili nakon Stephenove smrti, da su pokušavali iz osjećaja dužnosti biti uljudni, ali da su se nakon nekog vremena, jer svatko izdrži samo određeno vrijeme, polako počeli udaljavati i prekidati sve veze.

Ali to ne bi bilo pravedno prema njima.

Možda je to samo donekle bila istina - bez sumnje je došlo do neke vrste odvajanja - ali za to je svakako bila odgovornija Sonya negoli bilo tko od njezinih prijatelja. Ona ih je odgurnula od sebe. Nije željela utjehu. Nije željela društvo, prijateljstvo i sućut. Nije željela biti jedna, ali možda je to bila najlakša, a samim time i najbolja alternativa.

Ulazna se vrata otvore.

Sonya uključi malenu svjetiljku pokraj naslonjača. Vani je bio mrak, ali u toj prostoriji bez zraka to nije igralo nikakvu ulogu. Debeli su zastori sprječavali da ulazi svjetlost. Ona prvo začuje korake iz mramorna predvorja, a onda s ulaštena poda od bjelogoričnog drveta. Čuli su se sve bliže.

Ona je čekala.

Trenutak kasnije Clark u eđu prostoriju. Nije rekao ništa, samo je stajao. Ona ga je nekoliko trenutaka promatrala. Njezin je muž izgledao nekako starije, ili je samo prošlo puno vremena otkako je bolje pogledala čovjeka za kojega se udala. Dostojanstveno sijedu kosu zamijenio je bojanjem. I to je, kao i sve ostalo što je Clark radio, bilo savršeno, ali ipak nije izgledalo u redu. Koža mu je imala pepeljastu boju. Izgledao je mršavije.

“Upravo sam se spremala uključiti film”, reče ona. On ju netremice gledao.

“Clark?”

“Znam”, reče on.

Nije mislio na film. Mislio je na nešto posve drugo. Sonya nije tražila da joj pojasni. Nije bilo potrebe. Sjedila je veoma mirno.

“Znam za tvoje posjete muzeju”, nastavi on. “Znam već dosta dugo.”

Sonya se dvoumila što da mu odgovori. Uzvratiti s - I ja znam za tebe - bio bi logičan ali irelevantan potez, izgledalo bi kao da se brani. Ovdje se

nije radilo o nečijoj ljubavnoj vezi.

Clark je stajao ruku spuštenih niz tijelo, prsti su mu podrhtavali, ali ih nije stiskao.

“Kako dugo znaš?” upita ona.

“Nekoliko mjeseci.”

“Pa kako to da dosad nisi ništa rekao?” On slegne ramenima.

“Kako si saznao?”

“Dao sam te slijediti”, reče on.

“Slijediti? Hoćeš reći, unajmio si privatnog istražitelja?”

“Da.”

Ona prekriži noge. “Zašto?” Glas joj postane nešto viši. Pogodila ju je njegova neobična izdaja. “Što si mislio, da spavam s nekim?”

“On je ubio Stephena.”

“To je bio nesretan slučaj.”

“Doista? On to tako objašnjava kada se nađete na vašim malim, zgodnim objedima? Govorite li o tome kako je slučajno ubio mojega sina?”

“Našega sina”, ispravi ga ona.

On je tada pogleda. Već je ranije primjećivala takav pogled, ali nikada nije bio upućen njoj.

“Kako si samo mogla?”

“Kako sam samo mogla što, Clark?”

“Sastajati se s njime. Ponuditi mu oprost...”

“Nikad mu nisam ponudila ništa slično.”

“Utjehu onda.”

“Ne radi se o tome.”

“O čemu se onda radi?”

“Ne znam.” Sonya ustane. “Clark, slušaj me: Ono što se dogodilo Stephenu bio je nesretan slučaj.”

On posprdno otpuhne. “Tako se ti tješiš, Sonya? Tako što uvjeravaš samu sebe da se radilo o nesretnom slučaju?”

“Tješim se?” Tijelom joj prostruji jeziva hladnoća. “Nema tu utjehe, Clark. Ni na trenutak. Nesretan slučaj, ubojstvo - bilo kako bilo, Stephen je mrtav.”

On je šutio.

“Bio je to nesretan slučaj, Clark.”

“Uvjerio te u to, zar ne?”

“Zapravo, upravo suprotno.”

“Što bi to trebalo značiti?”

“Ni on sam više nije siguran. Osjeća nevjerojatnu krivnju.”

“Jadničak”, Clark napravi grimasu. “Ma kako možeš biti tako naivna?”

“Daj da te nešto pitam”, reče Sonya prilazeći mu bliže. “Da su drugačije pali, pod drugim kutom, ili da se Stephen iskrenuo i Matt Hunter udario glavom o rubnjak...”

“Nemoj čak ni počinjati o tome.”

“Ne, Clark, slušaj me.” Ona priđe još korak. “Da je ispalo drugačije, da je stradao Matt Hunter, da se Stephen srušio na njega...”

“Nisam raspoložen da se igram *što bi bilo da je bilo* s tobom, Sonya. Ništa od toga nije važno.”

“Možda meni jest.”

“Zašto?” htio je znati Clark. “Nisi li upravo ti rekla da to nije važno jer je u svakom slučaju Stephen mrtav.”

Ona je šutjela.

Clark prijeđe na drugi kraj prostorije, prošao je pokraj nje, ali na dovoljnoj udaljenosti da je čak i ne dotakne. Sruši se u naslonjač i obuhvati rukama glavu. Ona je čekala.

“Sjećaš li se onoga slučaja u Texasu, kada je majka utopila svoju djecu?” upita on.

“Kakve to veze ima s bilo čime?”

“Imaj malo strpljenja”, on zatvori oči na trenutak. “Dobro? Sjećaš li se toga slučaja? Ta majka iscrpljena poslom utopila je djecu u kadi. Mislim da ih je bilo četvero ili petero. Stravična priča. Branila se neuračunljivošću. Muž ju je podržao. Sjećaš li se toga s vijesti?”

“Da.”

“Što si mislila o tome?” Ona je šutjela.

“Reći ću ti što sam ja mislio”, nastavi on. “Mislio sam - koga je briga? Ne želim zvučati hladno, ali, mislim, koja je razlika? Proglase li tu majku ludom i ona provede sljedećih pedeset godina u ludnici ili je proglase krivom i ona provede ostatak života u zatvoru ili čekajući na izvršenje smrtne kazne - kakve veze ima? Bilo kako bilo, ubila je vlastitu djecu. Njen je život gotov, nije li?”

Sonya zatvori oči.

“Tako ja gledam na Matta Huntera. On je ubio našega sina. Je li bio nesretan slučaj ili namjerno, ne znam, ali znam da je naš dječak mrtav. Ostalo nije važno. Možeš li to razumjeti?”

I više negoli će on ikada znati.

Sonya osjeti kako joj iz očiju bježe suze. Pogleda muža. Clark je strahovito patio. Samo idi, htjela mu je reći. Zaokupi se poslom, ljubavnicom, čime god. Samo idi.

“Ja to ne radim kako bih ti nanijela zlo”, reče ona. On kimne.

“Želiš li da se prestanem viđati s njime?” upita ona. “A hoćeš li ako te zamolim?” Ona ne odgovori.

Clark ustane i napusti prostoriju. Nekoliko trenutaka kasnije Sonya začuje kako se zatvaraju ulazna vrata. Ponovno je ostala sama.

20. POGLAVLJE:

NA PUTU NATRAG IZ WILMINGTONA U DELAWAREU U NEWARK, Loren Muse je postigla još bolje vrijeme. Ed Steinberg je bio sam u svom uredu na trećem katu nove okružne zgrade suda.

“Zatvori vrata”, reče njezin šef.

Steinberg je izgledao neuredno - labavo vezana kravata, gornje dugme košulje otkopčano, jedan rukav zavrnut više od drugoga - ali tako je uglavnom uvijek izgledao. Loren je voljela Steinberga. Bio je pametan, igrao je pošteno. Mrzio je politikantstvo u njihovu poslu, ali je shvaćao neophodnost te igre i dobro ju je igrao.

Loren je njezin šef bio seksi poput plišanog mede ali istodobno i poput dugokosog vijetnamskog veterana na Harleyju. Steinberg je naravno bio oženjen, imao je dvoje djece koja su pohađala koledž. Klišeji, ali istinito: Oni dobri su uvijek zauzeti.

Kada je Loren bila mlada, majka ju je uvijek upozoravala da čeka: “Nemoj se udati mlada”, zaplitala bi jezikom Carmen od vina što ga je ispijala cijeli dan. Loren je, iako nesvjesno, poslušala njezin savjet, ali je ipak shvatila koliko je kretenski. Dobre muškarce, one koji su se željeli vezati i podizati djecu, rano bi zgrabili. Kako su godine prolazile, kandidata je bilo sve manje i manje. Sad se Loren morala zadovoljiti s onima koje je njezina prijateljica nazivala 'polovnjacima' - pretilim, rastavljenim muškarcima koji su se trudili nadoknaditi srednjoškolske godine kada su bili odbijani ili su se oporavljali od tjeskobe prvoga braka ili su pak bili relativno normalni tipovi koji su tražili - a zašto i ne bi? - kakvu mladu siroticu koja će ih obožavati.

“Što si radila u Delawareu?” upita Steinberg.

“Slijedila sam trag u vezi identiteta naše časne.”

“Zar misliš da je iz Delawarea?”

“Ne.” Loren mu brzo objasni o identifikacijskom kodu na implantatima,

prvobitnoj suradnji, zatim iznenadnoj šutnji i vezom s FBI-em. Steinberg je gladio brkove kao da gladi malenoga kućnog ljubimca. Kada je ona završila, on reče: “Specijalni agent, šef u tome kraju zove se Pistillo. Nazvat ću ga ujutro, možda mi može nešto reći.”

“Hvala.”

Steinberg je još malo gladio brk. Doimao se rastreseno.

“Zato ste me zvali?” upita ona. “Zbog slučaja časne Mary Rose?”

“Da.”

“I?”

“Tehničari su pretražili sobu časne ne bi li pronašli otiske.”

“Dobro.”

“Pronašli su osam različitih otisaka”, reče on. “Jedni su pripadali časnoj Mary Rose. Šest odgovaraju časnim sestrama i uposlenicima Sv.

Margarete. Provjeravamo ih po svim datotekama, za svaki slučaj, da vidimo ima li itko od njih dosje za koji ne znamo.”

On zastane.

Loren pride stolu i sjedne. “Pretpostavljam”, reče ona, “da je posljednji otisak dao neki rezultat.”

“Jest.” Njihovi se pogledi sretnu. “Zato sam te zvao da dođeš.” Ona raširi ruke. “Sva sam se pretvorila u uši.”

“Otisci pripadaju nekom Maxu Darrowu.”

Čekala je da on nastavi. Budući da je šutio, ona reče: “Pretpostavljam da taj Darrow ima policijski dosje.”

Ed Steinberg odmahne glavom. “Nema.”

“Pa kako ste onda utvrdili da su to njegovi otisci?”

“Služio je u vojsci.”

U daljini Loren začuje zvonjavu telefona. Nitko se nije javio. Steinberg se nasloni u svojoj velikoj kožnoj fotelji. Podigne bradu i pogleda gore. “Max Darrow nije odavde”, reče.

“Da?”

“Živio je u Raleigh Heightsu, u Nevadi. To je blizu Rena.”

Loren malo razmisli. “Reno je poprilično daleko od katoličke škole u East Orangeu u New Jerseyju.”

“To svakako.” Steinberg je još uvijek gledao gore. “Nekoć nam je bio kolega.”

“Darrow je bio policajac?”

On kimne. “U mirovini. Detektiv Max Darrow. Dvadeset i pet godina je radio u Odjelu za ubojstva u Vegasu.”

Loren pokušava to uskladiti sa svojom ranijom teorijom kako je časna Mary Rose u bijegu od zakona. Možda ona potječe iz Vegasa ili Rena. Možda je u prošlosti znala Maxa Darrowa.

Idući se korak učini logičnim. “Moramo pronaći Maxa Darrowa.”

“Već jesmo”, tiho će Ed Steinberg. “Kako to?”

“Darrow je mrtav.”

Njihovi se pogledi sretnu i još nešto stane na svoje mjesto. Gotovo je mogla vidjeti Trevora Winea kako diže opasač. Kako je ono njezin pokroviteljski raspoložen kolega opisivao ubijenog?

“Tip je bijelac, umirovljenik... turist.”

Steinberg kimne. “Pronašli smo Darrowa u Newarku, blizu groblja kod 14. avenije. Ubijen je s dva hica u glavu.”

21. POGLAVLJE:

NAPOKON JE POČELO KIŠITI.

Matt Hunter je posrćući izišao iz Landmark bara i grila i krenuo uz Northfield aveniju. Nitko ga nije slijedio. Bilo je kasno i mračno i on je bio pijan, ali ništa zato. Nikad se ne zaboravljaju ulice blizu mjesta gdje ste odrasli.

On skrene desno u Hillside aveniju. Deset minuta kasnije stigao je na odredište. Znak posrednika za prodaju nekretnina još je uvijek bio izvješten i na njemu je pisalo POD UGOVOROM. Za nekoliko će dana ta kuća biti njegova. On sjedne na rub pločnika piljeći u nju. Kapljice veličine trešanja polako su udarale po njemu.

Kiša ga podsjeti na zatvor. Ona je svijet činila sivim, jednoličnim i bezobličnim. Kiša je bila boje asfalta u zatvoru. Matt je od šesnaeste godine nosio kontaktne leće - i sada ih je nosio - ali u zatvoru je imao naočale koje je često skidao. To kao da je pomagalo, zatvorsko se okružje činilo nejasno sivim.

Nije odvajao pogled od kuće koju je kanio kupiti - šarmantna kolonijalna dvokatnica, kako je pisalo u oglasu. Uskoro će se useliti u nju s Olivijom, svojom prelijepom, trudnom ženom. Vjerojatno će imati još djece. Olivia je željela troje.

Ispred kuće nije bilo plotu, ali bilo bi dobro da jest. Prizemlje još nije bilo dovršeno, ali Matt je bio veoma spretan majstor. On će ga sam srediti. Njihaljka u stražnjem dvorištu bila je stara i zahrđala i morat će je baciti. Iako je do kupnje nove vrtne garniture ostalo još dvije godine, Olivia je već pronašla točno kakvu želi - nešto od cedrovine - jer su jamčili da neće biti špranja.

Matt pokuša vidjeti sve to - tu budućnost. Pokuša zamisliti život u toj kući s trima spavaćim sobama, s kuhinjom koju treba modernizirati, kaminom u kojem gori vatra, smijehom za jedaćim stolom, djetetom koje im dolazi u postelju prestrašeno noćnom morom, Olivijinim licem ujutro. Gotovo da je

mogao sve to vidjeti, kao da mu je neki od Scroogeovih duhova pokazivao put, i na trenutak se gotovo nasmiješio.

Ali slika je nestajala. Matt je na kiši odmahivao glavom. Ma koga on to zavarava?

Nije znao što se događa s Olivijom, ali jedno je točno znao - bio je to kraj.

Bajka se završila.

Kao što je rekla Sonya McGrath, one slike na mobitelu bile su buđenje, dodir sa stvarnošću, trenutak kada je shvatio da se okrutna šala događa njemu. Ali duboko u sebi on je oduvijek znao.

Nema povratka na staro.

Stephen McGrath nije imao namjeru ostaviti ga na miru. Svaki put kada se Matt pokušao odvojiti, mrtvi bi se Stephen odnekud pojavio iza njegovih leđa, tapkao ga je po ramenu.

“Još sam ovdje, Matt. Još uvijek sam s tobom...”

Matt je sjedio na kiši. Dokono se pitao koliko je sati. To i nije bilo važno. Razmišljao je o onoj proklesoj fotografiji Charlesa Talleyja, tajanstvenog muškarca modrocne kose i njegova podrugljiva šaptanja preko telefona. S kakvim ciljem? To Matt nikako nije mogao dokučiti.

Pijan ili trijezan, u udobnosti svojega doma, ili k vragu, vani na kiši koja je lijevala, suša je napokon prošla... I tada mu iznenada sine.

Kiša.

Matt se okrene i pogleda gore. Sad je željno puštao da na njega pada kiša. Napokon. Kiša.

Suša je završila žestokim pljuskom.

Je li moguće da je odgovor tako jednostavan?

Matt još malo promisli. Prvo: Morao je smjesta kući. Morao je nazvati Cingle. Nije važno što je kasno. Ona će shvatiti. “Matt?”

On nije čuo kada se automobil zaustavio, ali kada je začuo glas, čak i u okolnostima u kojima se nalazio, morao se nasmijati. Nije se digao s

pločnika. “Zdravo, Lance.”

Matt pogleda Lancea Banneru koji je izlazio iz mini karavana. “Čujem da si me tražio”, reče Lance.

“Jesam.”

“Zašto?”

“Htio sam se tući s tobom.”

Sada je bio red na Lanceu da se nasmije. “Vjeruj mi, to ti ne bi bilo pametno.”

“Misliš da te se bojim?”

“Nisam to rekao.”

“Ubio bih boga u tebi.”

“Što bi samo dokazalo da sam u pravu.”

“U vezi čega?”

“Da zatvor promijeni čovjeka”, reče Lance. “Jer, prije nego što si bio u zatvoru, mogao sam te istući kao od šale.”

Bio je u pravu. Matt je nastavio sjediti. Još uvijek se osjećao ošamućeno od pića i nije se borio protiv tog osjećaja.

“Ti kao da si uvijek tu negdje, Lance.”

“To je istina.”

“Tako si prokleta na usluzi.” Matt pucne prstima.

“Hej, Lance, znaš li na koga sada podsjećaš? Ti si kao ona Dežurna Mama u bloku.” Lance je šutio.

“Sjećaš li se one Dežurne Mame na Hobart Gap cesti?” upita Matt.

“Gospođa Sweeney.”

“Točno. Gospođa S. Uvijek je virila kroz prozor, u svako doba dana i noći. Vječito s mrzovoljnim izrazom lica, žalila se što djeca koriste njezino stražnje dvorište kao prečicu.”

Matt pokaže prstom na Lancea. “Ti si takav, Lance. Ti si poput goleme Dežurne Mame.”

“Jesi li pio, Matt?”

“Jesam. Je li to problem?”

“Ne, samo po sebi nije.”

“A zašto si ti uvijek negdje u blizini, Lance?” On slegne ramenima.

“Samo pokušavam držati zlo što dalje odavde.”

“Misliš li da možeš?”

Lance ne odgovori na to pitanje.

“Zar doista misliš da su mini karavani i dobre škole neka vrsta zaštitnog polja koje odbija zlo?”

Matt se preglasno nasmije. “Hej, Lance, za ime Boga, pogledaj mene. Ja sam odličan primjer koji dokazuje da je to gomila gluposti. Znaš, ja bih trebao biti dio tvoje 'upozori tinejdžere' ture, kao kad su nas policajci u srednjoj školi tjerali da gledamo razbijene aute pijanih vozača. Tako bih i ja trebao poslužiti. Kao upozorenje za mladež. Jedino, nisam siguran kakvu lekciju trebaju naučiti iz mog primjera.”

“Prvo, da se ne tuku.”

“Ja se nisam tukao. Pokušao sam prekinuti tučnjavu.”

Lance zatomi uzdah. “Hoćemo li sad raspravljati o cijelome slučaju ovdje na kiši, Matt?”

“Ne.”

“Dobro. Kako bi onda bilo da te odbacim kući?”

“Nećeš me uhititi?”

“Možda neki drugi put.”

Matt još jednom pogleda kuću. “Možda si u pravu.”

“U vezi čega?”

“Kamo pripadam.”

“Ma hajde, Matt, kiša pada. Odvest ću te kući.”

Lance mu priđe s leđa. Provuče ruke ispod Mattovih pazuha i podigne ga. Snažan muškarac.

Matt je jedva nesigurno stajao. Vrtjelo mu se u glavi. U želucu mu je nešto grgoljilo. Lance mu pomogne a dođe do automobila i sjedne na prednje sjedalo.

“Povratiš li u mojemu autu,” reče Lance, “požalit ćeš što te nisam uhitio.”

“O, opaki momak.” Matt odškrine prozor, dovoljno da uđe nešto zraka, ali ne i da unutra pada kiša. Približi nos otvoru, poput psa. Zrak je pomogao. On zatvori oči i nasloni glavu na prozor.

Osjećao je hladno staklo na obrazu.

“I čemu to opijanje, Matt?”

“Onako, došlo mi.”

“I često ti tako dođe? Da se napiješ k'o guzica?”

“Sada si i savjetnik društva anonimnih alkoholičara, Lance? Mislim, uz gažu Dežurne Mame?”

Lance kimne. “U pravu si. Promijenimo temu.”

Kiša malo popusti. Brisači malo uspore. Lance je objema rukama držao upravljač.

“Mojoj je starijoj kćeri trinaest godina. Možeš li vjerovati?”

“Koliko djece imaš, Lance?”

“Troje. Dvije kćeri i sina.” On spusti ruku s upravljača i počne tražiti lisnicu. Izvadi tri fotografije i pruži ih Mattu. Matt ih je promatrao, kao i uvijek tražeći sličnost s roditeljima. “Dječak. Koliko ima godina?”

“Šest.”

“Izgleda isto kao i ti kada si imao šest godina.”

Lance se nasmiješi. “Devin. Zovemo ga Devil. Divlje dijete.”

“Kao i njegov stari.”

“Pa valjda je tako.”

Zašutjeli su. Lance ispruži ruku da uključi radio, ali se predomisli. “Kćer, najstariju - razmišljam da je upišem u katoličku školu.”

“Ona je sad u Heritageu?” Heritage je bila škola koju su njih dvojica pohađali od šestog do osmog razreda.

“Da, ali ne znam što da radim, pomalo je divlja. Čujem da je Sv. Margareta u East Orangeu navodno dobra.” Matt pogleda kroz prozor.

“Znaš li išta o tome?”

“O katoličkoj školi?”

“Da. Ili o Sv. Margareti.”

“Ne.”

Lance je ponovno objema rukama držao upravljač. “Čuj, a znaš li tko je išao tamo?”

“Išao kamo?”

“U Sv. Margaretu.”

“Ne.”

“Sjećaš li se Loren Muse?”

Da, Matt je se sjećao. Tako je to s ljudima s kojima ste išli u osnovnu školu, čak i ako ih niste vidjeli od male mature. Istog se trena sjetite njihova imena i lica. “Naravno. Ponašala se kao dječak, neko smo vrijeme bili u istom društvu, zatim je nekako nestala. Otac joj je umro kad smo bili klinci, zar ne?”

“Zar ne znaš?”

“Što to?”

“Otac joj se ubio. Prosvirao si je mozak u njihovoj garaži kada je ona bila negdje u osmome razredu. Tajili su to.”

“Bože, grozno.”

“Da, ali ona je sada dobro. Radi u uredu tužioca u Newarku.”

“Odvjetnica?”

Lance odmahne glavom. “Istražiteljica. Ali nakon onoga što se dogodilo s njezinim ocem Loren je prošla teško razdoblje. Mislim da je Sv. Margareta pomogla.”

Matt je šutio.

“Znači ti ne znaš nikoga tko je išao u Sv. Margaretu?”

“Lance?”

“Da?”

“Ta tvoja suptilna gluma ne pomaže. Što me zapravo želiš pitati?”

“Pitam te znaš li išta o Sv. Margareti?”

“Želiš li da tvojoj kćeri napišem pismo preporuke?”

“Ne.”

“Zašto mi onda postavljaš sva ta pitanja?”

“A časnu Mary Rose? Predavala je tamo društvene nauke. Poznaješ li nju?”

Matt se pomakne tako da je sada bio potpuno okrenut prema Lanceu.
“Jesam li osumnjičen za neki zločin?”

“Zašto? Pa mi samo prijateljski razgovaramo.”

“Nisam čuo 'ne', Lance.”

“Ti imaš veoma nečistu savjest.”

“Ti i dalje izbjegavaš odgovoriti na moje pitanje.”

“A ti ne želiš odgovoriti jesi li poznavao časnu Mary Rose?”

Matt zatvori oči. Približavali su se Irvingtonu. On prisloni glavu na naslon. “Pričaj mi još malo o svojoj djeci, Lance.”

Lance je šutio. Matt zatvori oči. Slušao je kako pada kiša. To ga podsjeti na ono o čemu je razmišljao prije nego što se pojavio Lance Banner. Morao je što prije nazvati Cingle.

Jer, ma koliko to bilo neobično, kiša je mogla pružiti odgovor što je Olivia radila u onoj hotelskoj sobi.

22. POGLAVLJE:

MATT JE ZAHVALIO LANCEU NA VOŽNJI I GLEDAO GA KAKO ODLAZI. Čim je mini karavan nestao s vidika, on uđe u kuću, zgrabi telefon i nazove Cingle na mobitel.

Pogleda koliko je sati. Bilo je gotovo jedanaest. Nadao se da je ona budna, ali čak i da nije bila, pa, kada joj objasni o čemu se radi, ona će shvatiti. Telefon je zvonio četiri puta, a onda se uključila Cingleina jednostavna poruka:

“Ja. Ti. Signal.” K vragu.

On ostavi Cingle poruku: “Nazovi me. Hitno je.” Zatim stisne tipku 'druge opcije' i utipka svoj kućni broj. Možda ona dobije njegovu poruku.

Htio je učitati fotografiju i snimku s mobitela na hard disk, ali poput pravoga tupana ostavio je USB žicu na poslu. U radnoj sobi potraži žicu za Olivijin mobitel, ali nije je mogao pronaći.

U tom trenutku primijeti da na kućnome telefonu žmiga svjetlo za poruke.

On pritisne tipku play. Bila je samo jedna poruka, a nakon dana kakav je imao gotovo ga i nije iznenadila.

“Matt, ovdje Loren Muse, istražiteljica u uredu tužitelja okruga Essex. Poznavali smo se prije sto godina, u Burnet Hillu. Možeš li me nazvati što je prije moguće?”

Ostavila je dva broja - od ureda i mobitela.

Matt vrati telefon na stalak. Znači Lance je pokušavao preteći kolegicu iz okruga. Ili su radili zajedno. Kako god. Pitao se o čemu se radi. Lance je spomenuo Sv. Margaretu u East Orangeu. Neku časnu.

Kakve to ima veze s njime? Što god bilo, nije dobro.

Nije želio nagađati. Ali također nije želio da ga zateknu nespremna.

Uključi Google. Potraži Sv. Margaretu u East Orangeu, ali dobije previše

odgovora. Pokuša se sjetiti imena časne.

Sestra Mary nešto. Doda to u tražilicu. "Sestra Mary"

"Sv. Margareta"

"East Orange".

Nije bilo relevantnih rezultata.

On se nasloni u stolcu i dobro promisli. Ništa mu nije padalo na pamet. Neće nazvati Loren.

Ne još. To može čekati do jutra. Može joj reći da je bio vani i pio - Lance to može potvrditi - pa je zaboravio provjeriti poruke.

U glavi mu se počelo bistrirati. Razmisli o svojem sljedećem potezu. Iako je bio sam u kući, Matt pogleda u hodnik i zatvori vrata. Zatim otvori vrata garderobe, ispruži ruku do kraja i dohvati zaključanu kutiju. Kombinacija na bravi je bila 878 jer ti brojevi nisu imali apsolutno nikakve veze s njegovim životom. Jednostavno su mu pali na pamet.

U zaključanoj se kutiji nalazio pištolj.

Matt je u njega piljio. Poluautomatski Mauser M2. Matt ga je kupio na crno - to nije bio nikakav problem - kada je izišao iz zatvora. Nije nikome rekao - ni Bernieju, ni Oliviji, ni Sonyji McGrath. Ni sam nije bio siguran kako da objasni što ga uopće ima. Čovjek bi pomislio da ga je prošlost naučila koliko su takve stvari opasne. I jest, pretpostavljao je, ali pomalo uvrnuto.

Sada kada je Olivia trudna, morao bi se riješiti pištolja. Ali nije bio siguran da će mu to uspjeti.

Zatvorski sustav se stalno kritizira. Mnogi su problemi očiti, donekle neminovni, jer uglavnom zatvarate loše ljude s drugim lošim ljudima. Ali bez sumnje je istina da vas zatvor nauči svim krivim vještinama. Preživite tako što se držite na distanci, što se izolirate, što se plašite bilo kakva saveza. Ne uče vas da se uklopite ili postanete produktivni - upravo suprotno. Naučite da nikome ne možete vjerovati, da računate jedino na sebe, da morate u svakome trenutku biti spremni na obranu.

Pištolj je davao Mattu neobičan osjećaj sigurnosti.

Znao je da je to krivo. Znao je da je veća vjerojatnost da oružje izazove nesreću negoli spasi.

Ali što je tu je. A sada, kada se njegov svijet rušio, on ga je izvukao prvi put otkako ga je kupio.

Prestraši ga zvonjava telefona. On brzo zaključa kutiju, kao da je netko iznenada ušao u prostoriju i javi se. "Halo?"

"Pogodi što sam radila kada si nazvao."

Bila je to Cingle.

"Oprosti", reče Matt. "Znam da je kasno."

"Ne, ne. Pogodi. Hajde. Dobro, zaboravi, ja ću ti reći. Bila sam s Hankom. Njemu treba cijela vječnost. Postalo mi je tako dosadno da sam se gotovo javila usred, hm, znaš. Ali znaš, muškarci su tako osjetljivi."

"Cingle?"

"Što se događa?"

"Snimke što si skinula s mogeg mobitela."

"Što s njima?"

"Imaš li ih?"

"Misliš fileove? U uredu su."

"Jesi li ih povećala?"

"Povećao ih je moj tehničar, ali nisam ih imala priliku proučiti."

"Moram ih pogledati", reče Matt. "Povećane."

"Zašto?"

"Nešto mi je sinulo."

"O, Bože."

"Da, o, Bože. Čuj, znam da je kasno, doista kasno, ali kada bismo se mogli naći u tvom uredu..."

"Sada?"

"Da."

“Stižem.”

“Tvoj sam dužnik.”

“Još kakav”, reče Cingle. “Vidimo se za četrdeset i pet minuta.”

On zgrabi ključeve - sada je već bio dovoljno trijezan da vozi - strpa mobitel i lisnicu u džep i krene prema vratima. Tada se sjeti poluautomatskog Mausera. Bio je na radnome stolu.

Zamisli se. Uzme pištolj.

Ima nešto što vam nikada ne kažu: Kada držite oružje, osjećate se sjajno. Na televiziji, prosječan se čovjek uvijek zgrozi kada mu pruže oružje. Napravi grimasu i kaže: “Ne želim ga!” Ali istina je, držati pištolj u ruci - osjećati hladan metal na koži, njegovu težinu na dlanu, sam oblik, način na koji se ruka prirodno obavija oko drška, a kažiprst klizi u otvor okidača - ne samo da se osjećate dobro već čak i prirodno.

Ali ne, ne bi smio.

Uhvate li ga s oružjem, s njegovim dosjeom, mogao bi imati velikih problema. On je to znao.

Ipak, ugura oružje za pojas hlača.

Kada je Matt otvorio vrata, ona se upravo uspinjala uza stube. Pogledi im se sretnu.

Matt se pitao bi li ju prepoznao da nije nedavno čuo njezino ime od Lancea i poslušao poruku na aparatu. Teško je reći. Još uvijek je nosila kratku kosu. I držanje joj je bilo muškobanjasto.

Njemu se učini kako se uopće nije promijenila. Opet, ima nešto u tome - kada sretnete ljude koje ste poznavali u osnovnoj školi prepoznate ih jer prepoznate dijete u njima.

“Hej, Matt”, reče Loren Muse. “Hej, Loren.”

“Dugo se nismo vidjeli.”

“Da.”

Ona procijedi osmijeh. “Imaš li trenutak? Trebala bih ti postaviti nekoliko pitanja.”

23. POGLAVLJE:

MATT HUNTER JE STAJAO NA PRAGU SVOJE KUĆE. “Radi li se o časnoj iz Sv. Margarete?”

Loren to silno iznenadi, ali Hunter podigne ruku.

“Nemoj se prerano veseliti”, reče on. “Znam za časnu jer me Lance već ispitivao.”

To si je trebala misliti. “Pa možeš li onda i meni reći.”

Matt slegne ramenima. Šutio je. Ona prođe pokraj njega, ude u predvorje i pogleda naokolo.

Posvuda su bile naslagane knjige. Neke su se urušile izgledajući poput ruševnih kula. Na stolu su bile uramljene fotografije. Loren ih je pomno proučavala. Uzme jednu.

“Je li to tvoja žena?”

“Da.”

“Zgodna je.”

“Da.”

Ona spusti fotografiju i okrene se prema njemu. Bilo bi otrcano reći da mu se prošlost ocrtavala na licu, da ga je zatvor promijenio ne samo psihički, već i fizički. Loren nije bila pobornik takvih teorija. Ona nije vjerovala da su oči ogledala duše. Vidjela je ubojice prekrasnih, dobrih očiju. Sretala je iznimno pametne ljude praznih pogleda. Znala je čuti porotnike kako govore: “Bilo mi je jasno da je nevin onoga trenutka kada je ušao u sudnicu - to se jednostavno vidi”, što je bila potpuna i nevjerojatna glupost.

Ali unatoč tomu bilo je nešto u držanju Matta Huntera, u trzaju brade, liniji usana. Iz njega je isijavao oprez. Promijenio se. Nije mogla točno odrediti kako, ali bilo je zamjetno. Da nije znala da je odsjedio tešku zatvorsku kaznu nakon prilično udobna djetinjstva, bi li to ipak primijetila?

Zaključiti da bi.

Loren se iznenada sjeti Matta kakav je bio kako dijete - dobar, šašav, dobrodušni klinac i njome na trenutak prostruji tuga.

“Što si rekao Lanceu?” upita ona. “Pitao sam ga jesam li osumnjičen.”

“Osumnjičen za što?”

“Za bilo što.”

“I što je on odgovorio?”

“Okolišao je.”

“Nisi osumnjičen”, reče ona. “Barem ne još.”

“Ma kakvo olakšanje.”

“Je li to sarkazam?”

Mat Hunter slegne ramenima. “Možeš li malo brže postavljati pitanja?

Žurim se na jedno mjesto.”

“Na jedno mjesto”, ponovi ona demonstrativno gledajući na sat. “U ovo doba?”

“Obožavam tulume”, reče on izlazeći ponovno na stubište. “Nekako mi je teško u to povjerovati.”

Loren pođe za njim. Pogleda po susjedstvu. Dvojica su muškaraca pili iz boca umotanih u smeđe papirnate vrećice i pjevali stari motown hit.

“Jesu li to Temptations?” upita ona.

“Four Tops”, odgovori Matt. “Uvijek ih brkam.”

Ona se ponovno okrene prema njemu. On raširi ruke. “Ovo baš i nije Livingston, zar ne?” reče Matt.

“Čujem da se vraćaš onamo.”

“To je zgodan gradić za podizanje obitelji.”

“Misliš?”

“A ti ne?”

Ona odmahne glavom. “Ja se ne bih vratila.”

“Je li to prijatnija?”

“Ne, to sam mislila doslovno. Ja, Loren Muse, nikad više ne bih željela tamo živjeti.”

“Svakom po volji.” On uzdahne. “Jesmo li gotovi s čavrljanjem?”

“Pretpostavljam da jesmo.”

“Odlično. I, što se dogodilo s tom časnom, Loren?”

“Još uvijek ne znamo.”

“Molim?”

“Jesi li je poznavao?”

“Ne sjećam se što je Lance rekao, kako se ono zove. Sestra Mary nekako.”

“Sestra Mary Rose.”

“Što joj se dogodilo?”

“Umrla je.”

“Ah tako. I kako se ja u to uklapam?”

Loren se pitala kako da nastavi. “A što ti misliš?” On uzdahne i prođe pokraj nje. “Laku noć, Loren.”

“Čekaj, dobro, to je bilo glupo. Oprosti.”

Matt se okrene prema njoj.

“Izvod njezinih telefonskih poziva.”

“Što s njime?”

“Sestra Mary Rose je nazvala jedan broj, ne možemo otkriti zašto.” Mattovo lice nije pokazivalo osjećaje.

“Jesi li je poznavao?”

Matt odmahne glavom. “Nisam.”

“Jer u izvodu stoji da je nazvala kućni broj tvoje šurjakinje u Livingstonu.”

On se namršti. “Zvala je Marshu?”

“Tvoja je šurjakinja rekla da je nije zvao nitko iz Sv. Margarete.

Razgovarala sam i s onom djevojkom, Kylie, koja kod nje unajmljuje stan.”

“Kyra.”

“Molim?”

“Djevojka se zove Kyra, a ne Kylie.”

“Dobro, nema veze. Bilo kako bilo, znam da si često kod njih. Znam i da si sinoć tamo prenoćio.”

Matt kimne. “Pa si zaključila - molim fanfare - da sam ja taj kojega je časna zvala”, završi on umjesto nje.

Ona slegne ramenima. “Ima smisla.”

Matt duboko uzdahne. “Što je?”

“Dolazi li sad onaj dio kada se ja naljutim i kažem kako nije ni čudo jer si neobjektivna prema bivšemu zatvoreniku iako je on odsjedio svoje i otplatio dug društvu?”

To je nasmije. “Što, zar preskačeš zgražanje i smjesta prelaziš na poricanje?”

“To će ubrzati stvari”, reče on.

“Znači ti ne poznaješ sestru Mary Rose?”

“Ne. Odgovorno izjavljujem da ne poznajem nikakvu sestru Mary Rose. Mislim da čak ne poznajem nijednu časnu. Ne poznajem nikoga povezanog sa Sv. Margaretom, zapravo, ako je vjerovati Lanceu koji je rekao da si ti pohađala tu školu, poznajem samo tebe. Nemam pojma zašto bi sestra Mary Rose zvala Marshin kućni broj i je li doista zvala onamo.”

Loren odluči prijeći na drugu temu. “Poznaješ li čovjeka po imenu Max Darrow?”

“Je li i on zvao Marshu?”

“Kako bi bilo da mi odgovoriš, Matt? Poznaješ li nekog Maxa Darrowa iz Raleigh Heightsa u Nevadi, da ili ne?”

Trgnuo se. Loren je to primijetila. Matta je odao sitan, gotovo neprimjetan detalj - nezatno su mu se raširile oči. Oporavio se za manje od sekunde. “Ne”, odgovori on.

“Nikad nisi čuo za njega?”

“Nikad. Tko je on?”

“Sutra ćeš o njemu čitati u novinama. Možeš li mi reći gdje si bio jučer? Mislim, prije nego što si otišao Marshi.”

“Ne, ne mogu.”

“A da mi ipak kažeš.”

Izgledao je rastreseno, zatvorio je oči, ponovno ih otvorio.

“Ovo sve više počinje sličiti na pravo ispitivanje osumnjičenika, detektivko Muse.”

“Istražiteljica Muse”, reče ona.

“Kako god. Mislim da sam za večeras odgovorio na dovoljno pitanja.”

“Znači odbijaš?”

“Ne. Odlazim.” Sada je bio na Mattu red da pogleda na sat. “Doista moram ići.”

“Pretpostavljam da mi nećeš reći kamo si se uputio.”

“Ispravno pretpostavljaš.”

Loren slegne ramenima. “Mogla bih te slijediti.”

“Uštedjet ću ti vrijeme. Idem u ured tvrtke NEO u Newarku, ali ono što ću raditi unutra je moja stvar. Želim ti ugodnu noć.”

On krene niza stube. “Matt?”

“Što je?”

“Ovo će možda neobično zvučati,” reče Loren, “ali drago mi je što smo se sreli. Iako, više bih voljela da je pod drugačijim okolnostima.” On se gotovo nasmiješi. “I ja.”

24. POGLAVLJE:

NEVADA, POMISLI MATT. Loren Muse ga je pitala o nekom čovjeku iz Nevade.

Dvadeset minuta nakon što je ostavio Loren pred ulazom u svoju kuću Matt je bio u Cingleinu uredu. Za vrijeme vožnje ponovio je cijeli slijed ispitivanja. Jedna riječ mu se neprekidno motala po mislima:

Nevada.

Max Darrow, ma tko on, dođavola, bio, bio je iz Nevade.

A Olivia je tražila nešto na internetskoj stranici novina Nevada Sun News.

Slučajnost? Da, baš.

U uredu NEO-a bilo je tiho. Cingle je sjedila za svojim stolom u crnoj Nike trenirci. Kosa joj je bila skupljena u dugački rep. Ona pritisne prekidač i uključi kompjuter.

“Jesi li išta čula o smrti neke časne u Sv. Margareti?” upita on. Cingle se namršti. “Je li to ona crkva u East Orangeu?”

“Da. Imaju i školu.”

“Nisam.”

“A bilo što u vezi muškarca po imenu Max Darrow?”

“Što na primjer?”

Matt joj na brzinu prepriča pitanja svojih nekadašnjih školskih kolega Lancea Bannera i Loren Muse. Cingle je uzdahnula i stala zapisivati. Nije komentirala, samo je podigla obrvu kada je on rekao da je pronašao kompjuterski cookie koji se odnosio na internet stranicu o striptizetama. “Pogledat ću o čemu se radi.”

“Hvala.”

Ona okrene kompjuterski monitor kako bi oboje mogli vidjeti. “Dobro, što želiš pogledati?”

“Možeš li povećati fotografije Charlesa Talleyja koje sam dobio na

mobitel?”

Ona počne pomicati miš i stiskati tipku. “Dopusti da ti nešto na brzinu objasnim.”

“Slušam.”

“Ovaj program za povećavanje. Ponekad čini čuda, ponekad je čisto sranje. Kada se radi o digitalnoj fotografiji, sve zavisi o pikselima. Zato treba kupiti aparat sa što više piksela. Pikseli su točke. Što više točki, to je slika jasnija.”

“Znam sve to.”

“Kamera na tvom aparatu baš i nije bogata pikselima.”

“I to znam.”

“Onda znaš da što više povećavaš sliku, ona gubi na jasnoći. Ovaj softverski program koristi neku vrstu algoritma - da, znam, komplicirana riječ. Jednostavnije rečeno, pogoda što bi na slici trebalo biti na osnovi podataka na koje nailazi. Boja, sjene, udubine, crte, što god. Daleko je od točnog i savršenog, ali unatoč tome...”

Ona otvori fotografiju Charlesa Talleyja. Ovoga puta Matt nije obraćao pažnju na plavomodru kosu, posprdan osmijeh, cijelo lice. Preskoči crvenu košulju i bijele zidove. Tražio je samo jednu stvar.

Pokaže na to. “Vidiš ovo?”

Cingle stavi naočale za čitanje, suzi kapke, pogleda ga. “Da, Matt”, reče potpuno ozbiljno. “Mi to zovemo prozor.”

“Možeš li ga još povećati ili izoštriti?”

“Mogu pokušati. Zašto, zar misliš da je nešto ispred prozora?”

“Ne baš. Samo to učini, molim te.”

Ona slegne ramenima, stavi kursor na prozor, poveća ga. Prozor je sada zauzimao pola ekrana.

“Možeš li ga izoštriti?”

Cingle uključi fino podešavanje. Zatim pogleda Matta. On joj se nasmiješi. “Zar ne vidiš?”

“Što to?”

“Sivilo. To sam vidio i na mobitelu. Ali pogledaj ovdje. Na prozoru se vide kapljice.”

“Pa?”

“Tu su mi fotografiju poslali jučer. Jesi li vidjela da je jučer padala kiša? Ili dan ranije?”

“Ali čekaj, zar Olivia nije u Bostonu?”

“Možda je bila, možda nije. Ali nije kišilo ni u Bostonu. Nije kišilo nigdje na sjeveroistoku.”

Cingle se nasloni. “I što to znači?”

“Čekaj malo, da provjerim još nešto”, reče Matt. “Uključi onaj video s mobitela, ali usporeno.”

Cingle makne fotografiju Charlesa Talleyja. Ponovno počne uključivati ikonice. Matt osjeti uzbuđenje. Noge mu se počnu tresti. U glavi mu se bistrilo.

Video počne. Matt je pažljivo gledao ženu s platinastom vlasuljom. Kasnije možda pogleda dio po dio i potvrdi je li to doista Olivia. Bio je gotovo uvjeren da jest. Ali to u ovome trenutku nije bilo važno.

Pričeka dok se žena nije počela micati, pričeka bljesak svjetla. “Pritisni pauzu.”

Cingle je brzo reagirala. Zaustavila je sliku u trenutku kada se vidi svjetlo.

“Pogledaj”, reče on.

Cingle kimne. “Neka me vrag odnese.” Kroz prozor je sjalo sunce.

“Fotografija i video nisu snimani u isto vrijeme”, reče ona. “Točno.”

“O čemu se onda radi? Prebacili su prvu fotografiju na Olivijin mobitel ili možda slikali fotografiju?”

“Tako nekako.”

“Još uvijek ne shvaćam.”

“Nisam siguran da i ja shvaćam. Ali... uključi ponovno videosnimku. Usporeno.”

Cingle učinio kako je on tražio.

“Stani.” On pogleda sliku. “Povećaj njegovu lijevu ruku.”

Bio je to kadar koji je prikazivao dlan. Povećana je slika bila mutna. Ona upotrijebi softverski program za podešavanje. Ruka je sada bila jasnija. “Samo koža”, reče Matt.

“Pa?”

“Nema ni vjenčanog ni bilo kakvog drugog prstena. Vрати na fotografiju Charlesa Talleyja.”

Ovo je bilo lakše. Fotografija je imala bolju rezoluciju. Figura Charlesa Talleyja je bila veća.

Ruka mu je bila podignuta, dlan ispružen, kao da zaustavlja promet. Jasno se vidio prsten.

“Moj Bože”, reče Cingle. “Ovo je namještaljka.” Matt kimne.

“Mislim, ne znam što se događa na ovoj snimci, ali htjeli su da pomisliš da je ovaj tip, Charles Talley, Olivijin ljubavnik. Imaš li ideju zašto?”

“Ni najmanju. Jesi li uspjela još štogod saznati o Talleyju?”

“Daj da pogledam e-mail. Nešto je već trebalo stići.”

Dok se Cingle uključivala na internet, Matt izvadi mobitel. Ponovno pritisne brzo biranje, Olivijin broj. U prsa mu se vratilo malo topline. Nasmiješi se. Da, problemi su i dalje bili tu - Olivia je bila u hotelskoj sobi s nepoznatim muškarcem - i da, dobro, možda je Matt još uvijek bio lagano pripit od votke, ali sada je ponovno postojala nada. Zastor propasti kao da se počeo dizati.

Ovoga mu je puta Olivijin snimljeni glas zvučao melodično. On pričeka signal zatim reče:

“Znam da nisi učinila ništa loše. Molim te, nazovi me.” Pogleda Cingle. Ona se pravila da ne sluša. “Volim te”, završi on.

“Ah, kako je to slatko”, reče Cingle.

Muški glas s njezina kompjutera vikne: "Imate poštu!"

"Ima li štogod?" upita Matt.

"Čekaj trenutak." Ona počne pregledavati elektronske poruke. "Još uvijek nema puno, ali barem je nešto. Talley je triput osuđen za napad, uhićen je još dvaput, ali su optužbe odbačene. Osumnjičen je - čovječe, kakav jezivi tip - da je nasmrtnost istukao svojega stanodavca. Posljednji je put Talley sjedio u državnome zatvoru po imenu - čuj ovo - Lovelock."

"To mi je ime poznato. Gdje se nalazi?"

"Ne piše. Čekaj da potražim."

Cingle utipka ime zatvora i pritisne tipku return. "Isuse."

"Što je?"

Ona ga pogleda. "To je u Lovelocku, u Nevadi."

Nevada. Matt osjeti kako tlo nestaje. Cinglein mobitel veselo zazvoni. Ona ga podigne i pogleda LCD zaslon.

"Ispričaj me na trenutak, dobro?"

Matt je možda kimnuo. Osjećao se otupjelo. Nevada.

A onda još jedna iznenadna misao - sjeti se još jedne nevjerojatne, moguće veze s Nevadom: zar nije kao student prve godine koledža išao s prijateljima u Nevadu? Točnije u Las Vegas.

Upravo je tamo, prije toliko godina za vrijeme putovanja, upoznao ljubav svog života...

On odmahne glavom. Ne, nema šanse. Nevada je velika država. Cingle prekine vezu i počne tipkati. "Što je?" upita on.

Njezine su oči bile prikovane za monitor. "Charles Talley."

"Što s njime?"

"Znamo gdje je."

"Gdje?"

Ona pritisne tipku return i skupi kapke. "Kako mi pokazuje Mapquest, niti šest kilometara udaljen od mjesta na kojemu se sada nalazimo." Ona

skine naočale za čitanje i pogleda ga.

“Talley je odsjeo u hotelu Howard Johnson's blizu aerodroma u Newarku.”

25. POGLAVLJE:

“JESI LI SIGURNA?” Cingle kimne. “Talley je tamo već najmanje dvije noći. Soba 515.”

Matt pokušava povezati neke činjenice. Ništa se nije uklapalo. “Imaš li broj telefona?”

“Hotela Howard Johnson's? Pogledat ću na internetu.”

“Učini to.”

“Zar ćeš ga tek tako nazvati?”

“Hoću.”

“I što ćeš mu reći?”

“Zasad ništa. Želim samo provjeriti je li to isti glas.”

“Isti glas kao čiji?”

“Onoga tipa koji me je nazvao da mi kaže što se sprema raditi Oliviji. Samo želim saznati je li to bio Charles Talley.”

“A ako jest?”

“Hej, zar misliš da sam toliko planirao unaprijed?” upita Matt. “Jedva hvatam sve konce.”

“Nazovi s mogega mobitela. Prikaz mogega broja je blokiran.”

Matt uzme mobitel. Cingle mu pročita broj hotela. Nakon što je zvonilo triput javi se telefonistica. “Howard Johnson's, aerodrom Newark.”

“Molim vas sobu 515.”

“Trenutak.”

Nakon što je zvonilo prvi put, Mattu poče brže kucati srce. Usred trećeg zvonjenja netko se javi. On začuje glas: “Da.” Matt mirno prekine vezu.

Cingle ga pogleda. “I?”

“To je on”, reče Matt. “To je isti onaj tip.” Ona se namršti i prekriži ruke. “I što sad?”

“Mogli bismo još proučavati fotografiju i videosnimku”, reče Matt. “Da, baš.”

“Ali ne znam kako bi nam to moglo pomoći. Što ako sam u krivu? Što ako je Talley i na fotografiji i na videu? Znači moramo porazgovarati s njime. Što ako se radi o dvojici muškaraca...”

“Ipak moramo porazgovarati s njime”, reče Cingle.

“Da. Ne vidim da imamo drugi izbor. Morat ću poći onamo.”

“Mi ćemo morati poći onamo.”

“Radije bih išao sam.”

“A ja bih se radije tuširala s Hughom Jackmanom”, reče Cingle ustajući. Skine gumicu za kosu i napravi čvršći rep. “Idem s tobom.”

Daljnja rasprava samo bi odgodila neizbježno. “Dobro, ali ostat ćeš u autu. Razgovarat ću s njime nasamo, muškarac s muškarcem pa možda uspijem izvući nešto iz njega.”

“Dobro, kako hoćeš.” Cingle je već krenula prema vratima. “Ja vozim.”

Vožnja je trajala pet minuta.

Howard Johnson's se mogao nalaziti i blizu ružnijega dijela autoceste, ali onda bi morao imati dozvolu kao odlagalište smeća. Možda su je već imali. S jedne strane ceste Frontage nalazili su se izlaz broj 14 s autoceste New Jersey i naplatne kućice. S druge je strane bilo parkiralište za uposlenike Continental Airlinesa. Stotinjak metara dalje, cesta Frontage vodila je do zatvora Northern State, zgodno smještenog, čak bolje od Howard Johnson'sa, aerodromu u Newarku. Izvrsno za brzi bijeg.

Cingle skrene prema ulazu u predvorje hotela.

“Siguran si da želiš ići sam?” upita. “Jesam.”

“Prvo mi daj svoj mobitel”, reče ona. “Zašto?”

“Imam prijatelja - financijska zvjerka na Park aveniji. Naučio me taj trik. Uključiš svoj mobitel. Nazoveš moj. Ostaviš ga uključenog. Ja na svom mobitelu isključim mikrofoni. To je poput jednosmjernog interkoma. Ja mogu čuti što ti govoriš i radiš. Bude li neprilike, viči.”

Matt se namršti. “Financijska zvjerka se mora koristiti takvim stvarima?”

“Ne pitaj.”

Cingle uzme Mattov mobitel, nazove svoj broj i javi se. Vрати mu njegov mobitel. “Stavi ga za pojas. Ako upadneš u nevolju, samo viči.”

“Dobro.”

Predvorje je bilo prazno. Nikakvo čudo s obzirom na vrijeme. Matt začuje zvonce kada su se otvorila staklena vrata. Recepcionar noćne smjene, neobrijani debeljko koji je podsjećao na prenatalnu vreću za prljavu rublje odnekud dotetura. Matt mu mahne ne usporivši, pokušavajući ostaviti dojam kao da tu pripada. Recepcionar mu mahne i otetura odakle je i došao.

Matt stigne do dizala i pritisne tipku. Radilo je samo jedno dizalo. Čuo je kako je uz tresak krenulo, ali se nije žurilo. Kroz glavu mu ponovno prolete slike. Ona videosnimka. Platinasta vlasulja. Još uvijek nije imao pojma što sve to znači.

Jučer je Cingle to usporedila s miješanjem u tučnjavu - ne možeš predvidjeti ishod. I evo ga, upravo se spremao otvoriti vrata, i to doslovno, a istini za volju nije imao pojma što će iza njih pronaći.

Minutu kasnije Matt je stajao pred vratima sobe 515.

Kod sebe je još uvijek imao pištolj. Pomisli kako bi ga bilo dobro izvući i sakriti iza leđa, ali ne, ako ga Talley vidi, sve može krenuti po zlu. Matt podigne ruku i pokuca. Iz dna hodnika začuje se neki zvuk, možda otvaranje vrata. On se okrene.

Nije bilo nikoga.

On ponovno pokuca, ovoga puta jače.

“Talley?” vikne on. “Jesi li unutra? Moramo razgovarati.” Čekao je. Ništa.

“Molim te otvori, Talley. Želim porazgovarati s tobom, to je sve.” U tom se trenutku iza vrata začuje glas, isti glas koji je čuo na telefonu: “Samo trenutak.”

Vrata sobe 515 se otvore.

Iznenada je pred njime stajao Charles Talley, s onom modrocрном kosom i podsmijehom.

Talley je stajao na pragu i razgovarao na mobitel. "U redu", reče nekome s druge strane veze.

"Dobro, u redu."

Bradom pokaže Mattu da uđe. I Matt upravo to učini.

26. POGLAVLJE:

LOREN JE RAZMIŠLJALA O ONOM TRZAJU. Matt ga je pokušao sakriti, ali je reagirao na ime Max Darrow. Pitanje je naravno bilo zašto.

Matt joj je rekao da ga slijedi ako želi pa je ona prihvatila izazov - zapravo dala je gas i stigla prije njega na parkiralište blizu ureda NEO-a. Znala je da je vlasnik privatne istražiteljske tvrtke bivši agent FBI-a. Imao je reputaciju diskretna čovjeka, ali možda bi ga mogla pritisnuti.

Kada je Matt stigao - nije lagao kamo ide - na parkiralištu su bila još dva automobila. Loren zapiše njihove registarske tablice. Bilo je kasno. Više nije bilo razloga da se zadržava tamo.

Dvadeset minuta kasnije Loren je stigla kući. Oscar, njezin najstariji mačak, namjestio se tako da ga ona češka iza uha. Loren mu udovolji, ali mački to brzo dosadi pa pokaže to mijaukanjem i polako nestane u mraku. Nekada je Oscar znao hitro nestati, ali godine i loši kukovi stali su tome na kraj. Oscar je stario. Veterinar je prilikom posljednjeg pregleda značajno pogledao Loren, u smislu, neka se počne pripremati. Loren je to odlučila istisnuti iz sjećanja. U filmovima poput Old Yellera i njegovim kasnijim kopijama uvijek su djeca bila neutješna zbog gubitka kućnog ljubimca. U stvarnosti, djeci ljubimci dosade. Usamljeni odrasli su oni koji taj gubitak osjećaju puno snažnije. Poput Loren.

U stanu je bilo ledeno. Klima-uređaj je kloparao na prozorskoj dasci, iz njega je kapala voda, održavao je u prostoriji temperaturu na kojoj se moglo čuvati meso. Mama je spavala na kauču. Televizor je bio upaljen. Na njemu se vrtjela reklama za neku spravu od koje ćete garantirano imati prekrasne trbušne mišiće. Loren isključi klima-uređaj. Njezina se majka i ne pomakne.

Loren je stajala na vratima i slušala majčino pušačko hrkanje. Taj joj je škripavi zvuk bio poput utjehe - ubijao je svaku Loreninu želju da zapali. Loren nije probudila majku. Nije joj popravila jastuk ili je pokrila. Samo ju je gledala nekoliko trenutaka i tisućiti se put pitala što ona osjeća prema toj ženi.

Loren si napravi sendvič sa šunkom, na brzinu ga pojede iznad sudopera u kuhinji i natoči si čašu Chablisa iz boce u obliku vrča. Primijeti da treba iznijeti smeće. Prelijevalo se iz vrećice, ali to nije sprječavalo njezinu majku da pokuša ugurati još.

Loren ispere tanjur i s uzdahom uzme kantu za smeće. Njezina se majka nije ni pomakla, njezino se pušačko hrkanje neometano nastavilo. Loren odnese smeće van u kontejner. Zrak je bio vlažan. Cvrčci su pjevušili. Ona baci vreću na gomilu.

Kada se vratila u stan, njezina je majka bila budna.

“Gdje si dosad?” upita Carmen. “Morala sam raditi dokasna.”

“I nisi se mogla javiti?”

“Oprosti.”

“Jako sam se zabrinula.”

“Aha”, reče Loren. “Primijetila sam kako ti je to poremetilo san.”

“Što sad to znači?”

“Ništa. Laku noć.”

“Tako si bezobzirna. Kako si mogla ne javiti se? Čekala sam i čekala...”

Loren odmahne glavom. “Pomalo me počinješ zamarati, mama.”

“Čime?”

“Time što me stalno grdiš.”

“Želiš me izbaciti odavde?”

“Nisam to rekla.”

“Ali to je ono što želiš. Da odem?”

“Da.”

Carmen otvori usta i podigne ruku na grudi. Nekoć su vjerojatno muškarci padali na takve scene. Loren se sjeti svih onih fotografija mlade Carmen - tako lijepe, tako nesretne, tako uvjerene da zaslužuje više. “Izbacila bi vlastitu majku iz kuće?”

“Ne bih. Pitala si želim li. Da, želim, ali neću.”

“Jesam li tako grozna?”

“Samo... samo mi se nemoj miješati u život, dobro?”

“Samo želim da budeš sretna.”

“Naravno.”

“Želim da si nadeš nekoga.”

“Misliš muškarca.”

“Da, naravno.”

Muškarci - to je bio Carmenin odgovor na sve probleme. Loren je umalo rekla: “Da, mama, pogledaj kako su tebe muškarci učinili ludo sretnom”, ali se ugrize za jezik.

“Jednostavno, ne želim da budeš sama”, reče njezina majka. “Poput tebe”, reče Loren isti tren požalivši.

Nije čekala odgovor. Uputi se u kupaonicu i počne se spremati za spavanje. Kada je izišla, njezina je majka još uvijek bila na kauču. Televizor je bio isključen. Klima je ponovno uključena.

“Oprosti”, reče Loren. Njezina majka ne odgovori.

“Ima li kakvih poruka za mene?” upita Loren. “Tom Cruise je zvao dvaput.”

“Odlično. Laku noć.”

“Što, zar si se nadala da je zvao onaj tvoj dečko?”

“Laku noć, majko.”

Loren pođe u spavaću sobu i uključi laptop. Dok se on palio, ona odluči provjeriti tko je zvao.

Ne, Pete, njezin novi dečko nije zvao - istini za volju, nije zvao već tri dana. Zapravo, osim iz ureda, drugih poziva nije bilo.

Čovječe, kako je to jadno.

Pete je bio prilično dobar tip, iako je imao koju kilu viška i jače se znojio. Radio je u uredu supermarketa Stop 'n' Shop. Loren nikako nije mogla dokučiti što točno, vjerojatno jer je i nije toliko zanimalo.

Njihova veza nije bila ozbiljna, već od one vrste što traje po inerciji dok je netko ne zaustavi.

Za što bi bilo dovoljno i najmanje trenje.

Ona pogleda po sobi - loše tapete, nešto nalik na komodu, sklopivi noćni stolić iz jeftina dućana.

Kakav je to život?

Loren se osjeti starom i bez izgleda da bilo što postigne. Razmišljala je o preseljenju na zapad - u Arizonu ili u New Mexico, na neko toplo i novo mjesto. Početi ispočetka negdje gdje je prekrasna klima. Ali ona i nije bila luda za prirodom. Voljela je kišu i hladnoću jer su joj davali izgovor da ostane u kući i bez griznje savjesti gleda televiziju ili čita knjigu. Kompjuter je oživio. Ona provjeri svoj e-mail. U proteklih je sat vremena dobila elektronsku poruku od Eda Steinberga.

Loren

Ne želim njuškati po dosjeu Moxa Darrowa bez Trevora Winea. Učinit ćemo to ujutro. Šaljem ti osnovne podatke. Naspavaj se, vidimo se u devet ujutro.

Šef.

U prilogu je bila datoteka. Ona je učita i odluči ispisati. Od predugog čitanja s kompjuterskog monitora boljele su je oči. Uzme stranice iz pisača i legne. Oscar je uspio skočiti na postelju, ali Loren je primijetila koliki mu je to napor. Stari se mačak privine uz nju. Loren je to voljela.

Ona preleti pogledom po papirima i iznenadi se činjenicom što je Trevor Wine već smislio prilično dobru hipotezu za zločin. Prema njegovim zabilješkama, Max Darrow, bivši detektiv policijske uprave u Las Vegasu, s adresom u Raleigh Heightsu u Nevadi, pronađen je mrtav u iznajmljenom

automobilu blizu židovskog groblja u Newarku. U izvješću je pisalo da je Max Darrow odsjeo u hotelu Howard Johnson's na aerodromu Newark. Automobil je iznajmio od agencije po imenu LuxDrive. U dva dana otkako ga je Darrow iznajmio, automobil Ford Taurus vožen je, ako je vjerovati brojilu, trinaest kilometara.

Loren okrene drugu stranicu. Tu je postalo zanimljivo.

Max Darrow je pronađen mrtav na vozačevu mjestu unajmljena automobila. Nitko nije prijavio zločin. Policijski automobil u ophodnji primijetio je krvave mrlje na prozoru. Kada je pronađen, Darrowu su hlače i bokserice bile spuštene oko gležnjeva. Lisnica nije pronađena.

U izvješću je pisalo da Darrow na sebi nije imao nikakvoga nakita, što je navodilo na zaključak da mu je i to ukradeno.

Prema preliminarnom izvješću - sve je još uvijek bilo preliminarno - krv pronađena u automobilu, pogotovo zbog putanje i mjesta na kojem je završila na prednjem staklu i vozačevu staklu upućuje da je Darrow ustrijeljen dok je sjedio na vozačevu mjestu. Krv je poprskala unutarnji dio hlača i bokserica, što potvrđuje činjenicu da su mu hlače već bile spuštene prije negoli je pucano, a ne poslije.

Radna teorija je bila očigledna: Max Darrow si je odlučio priuštiti malo zadovoljstva - zapravo, kupiti ga. Ali odabrao je pogrešnu prostitutku koja je čekala pravi trenutak - kada su mu hlače bile spuštene - da ga opljačka. U tom je trenutku očito nešto krenulo po zlu, teško je reći što. Možda je Darrow kao bivši policajac odlučio izigravati junaka. Možda je prostitutka jednostavno bila previše nafiksana. U svakom slučaju, ona puca i ubije Darrowa. Uzima sve što može pronaći - lisnicu, nakit - i bježi.

Istražiteljski tim u suradnji s newarskom policijom pritisnut će mjesne prostitutke. Netko će znati što se dogodilo i progovorit će.

Slučaj riješen.

Loren spusti izvješće. Wineova je teorija imala smisla ako niste znali da su Darrowljevi otisci pronađeni u sobi sestre Mary Rose. Ipak, iako je Loren znala da je glavna teorija smeće - što joj je preostalo? Pa, ako ništa drugo, izgleda da se ovdje radilo o prilično dobroj namještaljci. Pretpostavimo

sljedeće:

Želite ubiti Darrowa. Ulazite k njemu u automobil. Prislanjate mu pištolj na glavu. Kažete mu da se odveze u sumnjivi dio grada. Tjerate ga da spusti hlače - svi koji su gledali forenzičke serije znaju da će tragovi krvi pokazati jesu li hlače spuštene prije ili nakon pucnjave. Zatim ga ustrijelite u glavu, uzmete mu novac i nakit da izgleda kao pljačka.

Trevor Wine je popuštao taj scenarij.

Pod drugim okolnostima vjerojatno bi i Loren pomislila isto. Znači, koji bi bio sljedeći logičan zaključak? Ona sjedne u postelji.

Wineova je teorija bila da se Max Darrow vozio naokolo i pokupio pogrešnu curu. Ali ako nije tako - Loren je u to bila uvjerena - kako je ubojica uopće uspio ući Darrowu u automobil? Ne bi li bilo najlogičnije pretpostaviti da je Darrow bio s ubojicom od samoga početka vožnje?

To znači da je Darrow vjerojatno poznao svojega ubojicu. Ili ga barem nije smatrao prijateljom.

Ona ponovno pogleda koliko je kilometara automobil prešao. Samo trinaest. Pod pretpostavkom da se Darrow njime koristio i prethodnoga dana to znači da se nije daleko vozio.

Još je nešto valjalo uzeti u obzir: pronađeni su još jedni otisci u sobi sestre Mary Rose - točnije, na njezinu tijelu.

Dobro, zaključi Loren, pretpostavimo da Darrow nije radio sam - da je možda imao kompanjona. Ostali bi zajedno, nije li tako? Ili barem blizu. Darrow je odsjeo u Howardu Johnson'su.

Ona provjeri u spisima. Kompanija za iznajmljivanje automobila LuxDrive imala je svojega predstavnika u tom hotelu. Znači tamo je sve počelo. U Howardu Johnson'su.

Većina hotela ima kamere za videonadzor. Je li Trevor Wine već provjerio one u Howardu Johnson'su?

Teško je reći, ali svakako bi joj se isplatilo da to ispita. Bilo kako bilo, moglo je pričekati do jutra, zar ne?

Ona zatvori oči i pokuša zaspati. I tako više od sat vremena. Iz druge se

sobe čulo majčino hrkanje. Slučaj se zahuktavao. Loren osjeti kako joj krv brže struji žilama. Ona odgrne pokrivač i ustane iz postelje. Nije bilo teorije da zaspi. Ne sada. Ne kada se pojavio trag.

Uostalom, sutra će imati cijeli niz novih problema kada Ed Steinberg nazove FBI i kada u istragu uključi Trevora Winea.

Možda je maknu s tog slučaja.

Loren odjene trenirku, uzme novčanik i isprave. Na prstima iziđe iz stana, upali automobil i krene u Howard Johnson's.

27. POGLAVLJE

NEMA NIČEG GOREG OD LOŠEG PORNIĆA. O tome je razmišljao Charles Talley dok je ležao u postelji hotelske sobe prije nego što je zazvonio telefon. Gledao je neki čudno montirani pornić na Spectravision Plati pa gledaj kanalu. To ga je stajalo \$ 12.95, ali su iz prokletog filma izrezane sve dobre scene, krupni plan, muške i ženske genitalije.

Kakvo je to, k vragu, bilo sranje?

Što je najgore, kako bi ispunili vrijeme izbačenih scena neki su se dijelovi ponavljali više puta.

Djevojka klekne, zatim muškarac zabacuje glavu unatrag pa djevojka klekne, lice muškarca, djevojka klekne...

Da poludiš.

Talley se upravo spremao nazvati recepciju i reći im što o njima misli. Ovo su bile vražje Sjedinjene Američke Države. Čovjek ima pravo gledati pornić u privatnosti svoje hotelske sobe. Ne taj usrani meki pornić. Pravu stvar. Hardcore akciju. Ovo, taj meki pornić, mogli su bez problema emitirati na Disnevjevu kanalu.

U tom trenutku zazvoni telefon. Talley pogleda na sat. Napokon. Već je nekoliko sati čekao da ga nazovu.

Talley prinese slušalicu uhu. Djevojka na ekranu ujednačeno je stenjala već deset minuta. To je sranje bilo više nego dosadno. "Da."

Veza se prekine. Začuo se signal da je linija slobodna.

Netko je spustio slušalicu. Talley pogleda u prijammik kao da mu on može dati odgovor. Ali nije. On odloži slušalicu i pridigne se u postelji. Čekao je da telefon ponovno zazvoni. Nakon pet minuta počeo se brinuti.

Što se to ovdje događa?

Ništa nije teklo po planu. On je doletio iz Rena, kada ono, prije tri dana? Teško se točno sjetiti.

Njegov je jučerašnji zadatak bio jasan i lagan: Slijediti tipa po imenu Matt Hunter. Biti mu za petama.

Zašto?

Nije imao pojma. Talleyju su rekli odakle da krene - parkiran ispred neke velike odvjetačke tvrtke u Newarku - odakle je trebao slijediti Huntera kamo god ovaj išao.

Ali taj tip, Matt Hunter, gotovo je odmah primijetio da ga on slijedi. Kako?

Hunter je bio čisti amater. Ali nešto je strahovito pošlo po zlu. Hunter ga je odmah proključio. A onda, što je gore, mnogo gore, kada ga je Talley nazvao prije nekoliko sati, Matt Hunter je znao tko je on.

Za ime Boga, upotrijebio je Talleyjevo puno ime.

To je zbunilo Talleyja.

On nije dobro podnosio takve situacije. Nazvao je nekoliko brojeva, pokušao saznati što se događa, ali nitko se nije javljao.

To ga je zbunilo još više.

Talley nije imao mnogo talenata. Dobro je poznavao striptizete i umio je s njima. Također je umio ljudima nanositi bol. I to je uglavnom bilo to. I doista, kada razmislite, te dvije stvari idu zajedno. Želite li da striptiz klub sretno i uspješno posluje, morate znati pritisnuti tamo gdje boli.

Zato, kad su stvari postajale zamršene - kao sada - on je uvijek pribjegavao onome u čemu je bio najvještiji - nasilju. Ozlijediti nekoga, i to dobro. U zatvoru je zbog optužbi za napad bio samo tri puta, ali Talley je nagađao da je u svojem životu najvjerojatnije istukao i osakatio pedesetak ljudi, ako ne i više. Dvoje ih je umrlo.

Najdraži način nanošenja boli uključivao je upotrebu aparata za omamljivanje strujom i boksera. Talley gurne ruku u torbu. Prvo izvadi potpuno novi aparat za omamljivanje. Naziv mu je bio Mobitel omamljivač. Izgledao je upravo onako kako se zvao, točno poput mobitela. Kupio ga je putem interneta i platio šezdeset i devet dolara. Mogao ga je nositi posvuda sa sobom. Mogao ga je držati na uhu kao da razgovara s nekim, bam,

pritisnuti tipku, a 'antena' na vrhu bi mlatnula protivnika s 180.000 volta.

On zatim izvuče mjedeni bokser. Talleyju su se više sviđali noviji modeli sa širom udarnom površinom. To ne samo da je povećavalo mjesto udarca već je i smanjivalo pritisak na ruku kada biste nekoga dobro odalamili. Talley stavi omamljivač i bokser na noćni stolić. Nastavi gledati film u nadi da će pornić postati zanimljiviji. Svako malo je bacao pogled na svoje oružje. I to ga je, bez sumnje, uzbuđivalo.

On pokuša promisliti što učiniti dalje.

Dvadeset minuta kasnije netko zakuca na vrata njegove hotelske sobe. On pogleda na sat na noćnom ormariću. Bilo je gotovo jedan iza ponoći. On tiho ustane s postelje.

Kucanje se ponovi, ovoga puta žustrije.

On na prstima priđe vratima.

“Talley? Jesi li unutra? Moramo razgovarati.” On pogleda kroz špijunku. Koji vrag... ?

Bio je to Matt Hunter!

Talleyja obuzme panika. Kako ga je, dođavola, Hunter pronašao? “Molim te otvori, Talley. Želim porazgovarati s tobom, to je sve.” Talley nije razmišljao. On je reagirao. “Pričekaj trenutak”, reče.

Odšulja se do kreveta i navuče na lijevu ruku mjedeni bokser. Desnom prisloni telefon na uho, kao da je usred razgovora. Primi kvaku. Prije negoli je otvorio vrata pogleda kroz špijunku.

Matt Hunter je još uvijek bio tamo.

Talley je isplanirao svoja sljedeća tri poteza. Tako su to radili majstori. Planirali su.

Otvorit će vrata praveći se da telefonira. Dat će Hunteru znak da uđe. Čim mu se dovoljno približi, odalomit će ga omamljivačem. Pokušat će pogoditi najširi cilj - prsa. Istovremeno će mu lijeva ruka biti spremna. Mjedenim bokserom udarit će ga aperkatom u rebra.

Charles Talley otvori vrata.

Počne govoriti u slušalicu, praveći se daje netko na liniji. “Dobro”, reče Talley u omamljivač.

“Dobro, u redu.”

Bradom pokaže Mattu Hunteru da uđe. I Matt Hunter upravo to učini.

28. POGLAVLJE:

MATT JE OKLIJEVAO NA VRATIMA SOBE 515, ALI NE DUGO . Nije imao izbora. Nije mogao ostati na hodniku i pokušati razgovarati s Talleyjem. Stoga krene unutra. Još uvijek nije bio siguran što da kaže, kakvu je ulogu u svemu imao Talley. Matt je pak odlučio igrati otvoreno i vidjeti kamo će ga to dovesti. Je li Talley znao da je bio dio namještaljke? Je li on tip na onoj videosnimci - a ako jest, zašto je fotografija snimljena ranije?

Matt uđe.

Charles Talley je još uvijek telefonski razgovarao. Kada su se vrata počela zatvarati, Matt reče: “Mislím da možemo pomoći jedan drugome.”

U tom trenutku Charles Talley dotakne njegova prsa mobitelom.

Matt iznenada u tijelu osjeti kratki spoj. Kralježnica mu se naglo uspravi. Prsti na rukama iskrive na van, a na nogama ukoče. Oči mu se rašire. Želio je da se mobitel makne s njega. Ali nije se mogao pomaknuti. Mozak mu je vrištao. Tijelo ga nije slušalo.

Pištolj, pomisli Matt. Dohvati pištolj.

Charles Talley zamahne šakom. Matt je to vidio. Ponovno se pokuša pomaknuti, pokuša se barem okrenuti u stranu, ali strujni udar je zacijelo poremetio spojeve između njegovih živčanih stanica. Tijelo ga jednostavno nije htjelo slušati.

Talley ga udari u najnižu točku prsnog koša.

Udarac u kost bio je strahovit, poput pneumatskog čekića. Bol eksplodira njegovom nutrinom.

Matt koji je već padao skljkoka se na leđa.

Treptao je suznih očiju kad ugleda nasmijano lice Charlesa Talleyja. Pištolj... dohvati prokleti pištolj...

Ali mišići su mu bili u grču. Smiri se. Samo se opusti...

Iznad njega Talley je u ruci držao mobitel. Na drugoj je ruci imao

mjedeni bokser.

Matt se upita što je s njegovim mobitelom. Onim što je nosio na pasu. S druge strane linije je slušala Cingle. On otvori usta kako bi je pozvao. Talley ga ponovno udari onom spravom, zacijelo omamljivačem.

Volti prostruje njegovim živčanim sustavom. Njegovi mišići, uključujući i mišiće vilice stanu se stiskati i nekontrolirano tresti.

Njegove riječi, njegov vapaj upomoć nisu doprli dalje od njegovih usana. Charles Talley mu se posprdno smješkao. Pokaže mu šaku s bokserom. Matt ga je mogao samo bespomoćno gledati.

U zatvoru su neki stražari nosili omamljivače. Kako je Matt saznao, djelovali su na organizam tako što su preopterećivali i time onemogućavali unutarnji sustav veza. Strujni tok oponaša prirodne strujne impulse tijela i zbunjuje ih tjerajući mišiće na golemi napor čime se istroši sva snaga.

Žrtva je nakon toga bespomoćna.

Matt je gledao kako Talley zamahuje. Želio je zgrabiti svoj Mauser M2 i ustrijeliti gada. Oružje je bilo ovdje, zataknuto za njegov pojas, ali kao da je bilo u drugoj državi.

Šaka je letjela prema njemu.

Matt je samo želio podići ruku, otkotrljati se u stranu, učiniti bilo što. Nije mogao. Talleyjev udarac bio je usmjeren ravno u Mattova prsa. Matt je gledao taj pokret kao da je usporena snimka.

Bokser mu se zabije u prsnu kost.

Učini mu se kao da su mu se rebra zabila u srce. Kao da mu je prsni koš napravljen od stiropora. Matt otvori usta u jezivom kriku bez glasa. Ostao je bez zraka. Oči mu zakolutaše.

Pribrao se točno u trenutku da vidi kako mjedeni bokser leti ravno prema njegovu licu.

Matt se pokuša pomaknuti, ali bio je slab. Previše slab. Mišići ga još uvijek nisu slušali. Njegov je unutarnji sustav veza još uvijek bio isključen. Ali nešto iskonsko, nešto duboko u njemu imalo je dovoljno nagona da preživi, da se barem okrene od udarca.

Bokser mu ostruže zadnji dio lubanje. Koža se rascijepi. Bol eksplodira u njegovoj glavi. Oči mu se sklope. Ovoga se puta nisu otvorile. Odnekud izdaleka čuo je poznati glas kako viče "Ne!" ali to vjerojatno nije bila stvarnost. Zbog strujnog udara i fizičkog kažnjavanja veze u mozgu su, čini se, stvarale čudnovate obmane.

On primi još jedan udarac. Pa još jedan. Možda ih je bilo još, ali Matt je otplovio predaleko da primijeti.

29. POGLAVLJE:

“TALLEY? Jesi li unutra? Moramo razgovarati.”

Kada je začula Mattov glas na mobitelu, Cingle Shaker stane pozorno slušati. Zvuk nije bio sjajan, ali dovoljno da razabere što se događa.

“Molim te otvori, Talley. Želim porazgovarati s tobom, to je sve.”

Odgovor je bio prigušen. Toliko prigušen da ga nije shvatila. Cingle se nastojala koncentrirati.

Njezin je automobil bio nepropisno parkiran paralelno s drugim vozilom kod ulaza u hotel. Bilo je kasno. Nitko je neće smetati.

Pitala se treba li odmah ući. To bi bilo pametno. Matt je bio na petom katu. Krene li nešto po zlu, njoj će biti potrebno neko vrijeme da stigne onamo. Ali Matt je bio krajnje neumoljiv. Bio je uvjeren da mu je najbolja šansa ako se suoči s tim Talleyjem sam. Ugleda li Talley nju prije nego stignu razgovarati, to bi samo zakompliciralo stvari.

Ali sada kada je čula prigušeni glas, Cingle je bila sigurna da Talley nije u predvorju. Zapravo, koliko je ona mogla vidjeti, u predvorju nije bilo nikoga.

Ona odluči ući.

Praćenje nije bilo Cingleina jača strana. Bila je previše uočljiva. Premda nikad nije bila ni Rockette ni bilo kakva plesačica - da, čula je što se o njoj priča - već je prije puno godina odustala od nošenja manje upadljive odjeće. Cingle se rano počela razvijati. S dvanaest je godina izgledala kao da ima osamnaest. Dječaci su je obožavali, djevojčice mrzile. I tako je uglavnom bilo u pubertetu.

Nije je smetalo ponašanje vršnjaka. Ono što ju je smetalo, pogotovo kada je bila mlađa, bili su pogledi starijih muškaraca, čak rođaka, muškaraca kojima je vjerovala i koje je voljela. Ne, nikad joj se ništa nije dogodilo, ali je veoma mlada naučila da strast i čežnja mogu izopačiti um. Gadna stvar. Cingle je upravo stigla do predvorja kada joj se učini da iz mobitela dopire

neobičan zvuk.

Što je to, k vragu, bilo?

Staklena vrata predvorja se otvore. Zazvoni maleno zvono. Cingle je držala mobitel na uhu.

Ništa. Nije bilo zvuka, nije se čuo razgovor.

To ne može biti dobro.

Kroz prijammik se iznenada začuje zvuk lomljave koji je prestraši. Cingle ubrza korak i potrči prema dizalima.

Odnekud se dogega recepcionar, ugleda Cingle, uvuče trbuh i nasmiješi se. "Mogu li vam pomoći?"

Ona pritisne tipku za poziv dizala. "Gospođice?"

Iz mobitela se još uvijek nije ništa čulo. Ona po vratu osjeti hladnoću.

Morala je riskirati.

Prinese mobitel usnama. "Matt?" Ništa.

K vragu, prigušila je zvuk. Sasvim je zaboravila.

Ponovno čudan zvuk - možda jauk, samo veoma nerazgovijetan i tih. Gdje je, majku mu, bilo to prokleta dizalo?

I koja je, dođavola, bila tipka za uključivanje zvuka na mobitelu?

Cingle je napokon pronađe. Bila je u desnom donjem kutu. Malo je petljala prstom prije negoli ju je pritisnula. Nestane ikonica koja označava isključen zvuk. Ona stavi mobitel na usta.

"Matt?" vikne. "Matt, jesi li dobro?"

Još jedan prigušeni jauk. Zatim glas - ne Mattov - koji govori: "Tko to dovraga...?"

Iza nje noćni recepcionar upita: "Je li sve u redu, gospođice?" Cingle je pritiskala tipku za dizalo. Hajde, hajde... U mobitel: "Matt, javi se."

Klik. Tišina. Potpuna tišina. Cingleino je srce tako tuklo da joj se učini da će iskočiti iz prsa.

Što da radi?

“Gospođice, doista vas moram zamoliti...”

Otvore se vrata dizala. Ona uskoči unutra. Dežurni recepcionar ispruži ruku sprječavajući vrata da se zatvore. Cinglein je pištolj bio u futroli oko ramena. Prvi put otkako radi svoj posao ona ga izvuče.

“Pusti vrata”, reče mu.

On poslušao, mičući ruku kao da nije njegova.

“Pozovi policiju i reci im da se na petome katu nešto događa.”

Vrata se zatvore. Ona pritisne tipku za peti kat. Matt možda neće biti oduševljen što će se umiješati policija, ali sada je odlučivala ona.

Dizalo zaškripi i krene gore. Činilo se da se pomiče metar gore, dva metra dolje.

Cingle je držala pištolj u desnoj ruci, dok je kažiprstom pritiskala broj pet na konzoli. Kao da to može pomoći. Kao da će dizalo shvatiti da se ona žuri i ubrzati.

Mobitel je držala u lijevoj ruci. Brzo nazove Matta.

Nije zvonilo, samo se začuo njegov snimljeni glas: “Trenutno nisam dostupan...”

Cingle opsuje i isključi vezu. Stane točno ispred mjesta gdje će se dizalo otvoriti kako bi čim se vrata počnu otvarati što prije izišla. Dizalo je zujalo pokraj svakog kata, signal za slijepe, te se napokon zaustavilo uz ding. Ona se malo sagne, poput sprintera koji započinje utrku iz visokog starta. Kada su se vrata počela otvarati, Cingle ih gurne objema rukama i provuče se van.

Sada je bila u hodniku.

Cingle je samo čula korake, ali nije nikoga vidjela. Zvučalo je kao da netko trči u suprotnome smjeru.

“Stani!”

Tko god bio, nije se zaustavio. Nije ni ona. Cingle potrči niz hodnik.

Koliko je prošlo? Koliko je vremena prošlo otkako je izgubila vezu s Mattom?

Iz dna hodnika Cingle začuje kako su se s treskom otvorila neka teška

vrata. Zacijelo vrata za izlaz u slučaju nužde. Vodila su na stubište.

Dok je trčala, Cingle je pogledom pratila brojeve na vratima. Kada je stigla do sobe 511, primijeti da su vrata sobe 515 - dvoja vrata dalje - širom otvorena.

Dvoumila se što da učini - slijedi osobu koja je otrčala niza stube ili pogleda što je u sobi 515 - ali nije dugo razmišljala.

Cingle požuri i skrene u sobu s pištoljem u ruci. Matt je ležao na leđima zatvorenih očiju. Nije se micao. Ali nije ju to šokiralo.

Šokantno je bilo tko je bio s njime. Cingle gotovo ispusti pištolj.

Trenutak je samo stajala i u nevjerici gledala. Zatim uđe u prostoriju. Matt se još uvijek nije pomaknuo. Iza glave mu se širila lokva krvi.

Cingle nije skidala pogled s druge osobe u prostoriji. Osobe koja je klečala pokraj Matta.

Lica oblivenog suzama. Crvenih očiju.

Cingle je smjesta prepoznala ženu. "Olivia."

30. POGLAVLJE:

LOREN MUSE SKRENE S PUTA 78 NA IZLAZU ZA CESTU FRONTAGE , zatim na parkiralište Howarda Johnson'sa. Neki je automobil bio nepropisno parkiran ispred glavnoga ulaza u hotel.

Ona naglo zakoči.

Taj je automobil, Lexus, bio na parkiralištu NEO-a prije otprilike dva sata.

To nije mogla biti slučajnost.

Ona se parkira kod ulaznih vrata i zatakne pištolj za pojas. Policijska je značka već bila tamo.

Lisice su joj visjele sa stražnjeg dijela pojasa. Ona se žurno uputi prema Lexusu. U njemu nije bilo nikoga. Ključevi su bili u kontaktnoj bravi. Vrata otključana.

Loren otvori vrata Lexusa.

Je li imala pravo pretražiti automobil? Vjerojatno jest. Ključevi su, naočigled svima, bili u bravi.

Automobil je bio otključan. Ona je zapravo nastojala pomoći. To je pretrazi davalo legitimitet, nije li tako?

Ona navuče rukave preko šaka kao rukavice kako ne bi ostavila otiske. Otvori pretinac tražeći isprave. Nije joj dugo trebalo. Bio je to službeni automobil, pripadao je NEO-u. Ali na papirima servisa za ispušne prigušivače Midas pisalo je da je automobil dovezla na servis osoba po imenu Cingle Shaker.

Loren je to ime bilo poznato. Dečki iz okružnoga ureda su s malo previše žara govorili o njoj.

Navodno je imala tijelo zbog kojega bi film izgubio status “za sve uzraste.”

Kakva je bila njezina veza s Mattom Hunterom?

Loren uzme sa sobom ključeve automobila - nema smisla da dopusti gospođici Shaker da umakne prije negoli pročavrljaju. Ona uđe u predvorje i uputi se na recepciju. Muškarac koji je stajao s druge strane stola neujednačeno je disao.

“Vratili ste se?” upita on. “Vratili?”

Ne odveć domišljato ispitivanje s njezine strane, ali barem početak.

“Ostali su policajci otišli prije nekih sat vremena. Zajedno s vozilom hitne pomoći.”

“Koji to ostali policajci?”

“Vi niste s njima?”

Ona mu priđe. “Kako se zovete?”

“Ernie.”

“Ernie, kako bi bilo da mi ispričate što se ovdje dogodilo?”

“Bilo je onako kako sam ispričao vašim kolegama.”

“Sad ispričajte meni.”

Erni teatralno uzdahne. “Dobro, u redu, bilo je ovako. Prvo je jedan tip uletio u hotel.”

“Kada?” prekine ga Loren.

“Molim?”

“Koliko je bilo sati?”

“Ne znam. Možda prije dva sata. Zar vi to ne znate?”

“Nastavite.”

“Znači, taj tip je ušao u dizalo i otišao gore. Nekoliko minuta kasnije uleti krupni komad i otrči do dizala.” On se nakašlje u ruku. “Znate, ja sam je zazvao. Pitao je li sve u redu. Obavljao sam svoj posao.”

“Jeste li i muškarca pitali je li sve u redu?”

“Molim? Nisam.”

“Ali pitali ste”, Loren pokaže navodnike, “krupan komad”?

“Čekajte malo. Ona zapravo i nije tako krupna. Ona je visoka. Ne želim

da mislite da je debela, da steknete pogrešan dojam. Nije uopće debela. Upravo suprotno. Poput komada u filmovima o Amazonkama, znate?”

“Da, Ernie, mislim da sam shvatila.” Očito Cingle Shaker. “Znači upitali ste gospođicu Amazonku je li sve u redu?”

“Da, aha, upravo tako. Iznenada je ta cura, ta visoka cura, izvukla pištolj i uperila ga u mene - pištolj! - i rekla da pozovem murju.”

On zastane čekajući da Loren razjapi usta u šoku. “I vi ste to učinili?”

“Da, k vragu. Hoću reći, uperila je pištolj u mene. Možete li to zamisliti?”

“Pokušat ću, Ernie. Što se dogodilo zatim?”

“Ušla je u dizalo i držala uperen pištolj u mene sve dok se vrata nisu zatvorila. Nakon toga sam pozvao murju. Kao što mi je rekla da učinim. Dvojica murjaka iz Newarka su upravo u susjednom lokalu jeli. Pojavili su se u trenu. Rekao sam im da je ona otišla na peti kat pa su oni pošli gore.”

“Spominjali ste hitnu pomoć.”

“Sigurno su je oni pozvali.”

“Oni? Mislite policajci?”

“Ma ne. Pa, hoću reći, možda. Ali mislim da ju je pozvala jedna od žena iz sobe.”

“Iz koje sobe?”

“Gledajte, ja nisam išao gore. Nisam ništa vidio.” Erniejeve se oči pretvore u tanke proreze.

“Tražite da vam govorim stvari iz druge ruke. Zar me ne biste trebali pitati samo o onome što sam doista vidio ili točno znam?”

“Ovo nije sudnica”, prasne ona. “Što se događalo gore?”

“Ne znam. Netko je pretučen.”

“Tko?”

“Upravo sam vam rekao da ne znam.”

“Muškarac, žena, bijelac, crnac?”

“Ah, sad shvaćam što me pitate. Ali zapravo mi nije jasno zašto pitate mene? Zašto ne možete...?”

“Samo mi recite, Ernie. Nemam vremena za gomilu poziva.”

“Uopće ne biste morali obaviti gomilu poziva, samo radijem pozovite one murjake koji su ovdje bili ranije, one tipove iz Newarka...”

“Ernie”, reče ona strogo.

“Dobro, dobro, smirite se. Radilo se o muškarcu, dobro? Bijelcu. Rekao bih da ima oko trideset i pet godina. Iznijeli su ga odavde na nosilima.”

“Što mu se dogodilo?”

“Pretpostavljam da ga je netko pretukao.”

“I sve se to događalo na petom katu?”

“Mislim da jest.”

“Spomenuli ste i neke žene u sobi, rekli ste da su možda one nazvale hitnu pomoć.”

“Da, da, rekao sam.” On se nasmiješi kao da je ponosan na samoga sebe. Loren dobije želju da i ona u njega uperi pištolj.

“Koliko žena, Ernie?”

“Molim? Ah, da, dvije.”

“Je li jedna od njih ona visoka cura koja je uperila pištolj u vas?”

“Da.”

“A druga?”

Erni pogleda ulijevo. Zatim pogleda udesno. Zatim se nagne bliže i šapne: “Mislim da je to možda bila žena onoga tipa.”

“Onoga koji je pretučen?”

“Aha.”

“Zašto tako mislite?”

“Jer se odvezla s njime. U vozilu hitne pomoći”, nastavi on tiho. “A zašto šapćete?”

“Pa nastojim biti, kako se ono kaže, diskretan.”

“Zašto, Ernie?” Loren također počne šaptati. “Zašto nastojimo biti, kako se ono kaže, diskretni?”

“Jer je ona druga žena - mislim na njegovu suprugu - bila gost ovoga hotela protekle dvije noći. On, muž, nije.” On se nagne preko stola. Loren nanjuši, kako se ono kaže, kroničan zadah iz usta. “Iznenada muž bane unutra, dođe do tučnjave...” On zastane, podigne obje obrve kao da je zaključak očit.

“A što se dogodilo s Amazonkom?”

“Onom koja mi je prijetila pištoljem?”

“Da, Ernie”, reče Loren pokušavajući savladati sve veće nestrpljenje. “Onom koja vam je prijetila pištoljem.”

“Policajci su je uhitili. Stavili joj lisice.”

“Ona žena koja je možda supruga, ona koja je boravila ovdje protekla dva dana, znate li njezino ime?”

On odmahne glavom. “Ne, žao mi je, nisam ga čuo.”

“Zar se nije prijavila?”

Ernieju zasjaje oči. “Naravno. Naravno da jest. Obično uzmemo slip kreditne kartice i sve ostale podatke.”

“Izvršno.” Loren protrlja korijen nosa palcem i kažiprstom. “Pa - znam da puno tražim od vas, Ernie - kako bi bilo da mi potražite njezino ime?”

“Da, naravno, to bih mogao. Samo da pogledam.” On se okrene prema kompjuteru i počne tipkati. “Mislim da je bila u sobi 522... Čekajte, evo ga.”

On okrene monitor kako bi Loren mogla vidjeti.

Gost u sobi 522 bila je Olivia Hunter. Loren je trenutak samo piljila u ekran.

Ernie pokaže na slova. “Tu piše Olivia Hunter.”

“Vidim i sama. U koju su se bolnicu odvezli?”

“Beth Israel, mislim da su to ime spomenuli.”

Loren pruži Ernieju posjetnicu na kojoj je bio broj njezina mobitela. “Nazovite me ako se još ičega sjetite.”

“Oh, hoću.”

Loren požuri u bolnicu.

31. POGLAVLJE:

MATT HUNTER SE PROBUDIO. Ugleda Olivijino lice. To je bez sumnje bila stvarnost. Matt nije imao onakav trenutak kada se čovjek pita sanja li.

Olivijino je lice bilo potpuno blijedo. Oči crvene. On je u njima vidio strah i jedino što mu je palo na pamet - nije ga bilo briga za odgovore i objašnjenja - jedino o čemu je jasno mogao razmišljati bilo je: “Kako da pomognem odagnati strah?”

Svjetla su bila jarka. Olivijino lice, lijepo unatoč svemu, bilo je uokvireno u nešto nalik na bijeli zastor za tuš. On joj se pokušava osmijehnuti. U glavi mu je bolno udaralo kao u palcu kad ga udarite čekićem.

Ona ga je gledala. On primijeti kako joj se oči pune suzama. “Oprosti”, šapne ona.

“Dobro sam”, reče on.

Osjećao se pomalo u oblacima. Sredstva protiv bolova, pomisli. Morfij ili nešto slično. Boljela su ga rebra, ali bol je bila tupa. Sjeti se muškarca iz hotelske sobe, Talleyja, onoga s modrocrnom kosom. Sjeti se oduzetosti, sjeti se kako je tresnuo na pod, mjedenoga boksera.

“Gdje smo?” upita.

“Na hitnoj pomoći u Beth Israelu.”

On se uspije nasmiješiti. “Znaš, ovdje sam rođen.” Da, bez sumnje su mu nešto dali - za opuštanje mišića, protiv bolova. “Što je s Talleyjem?” upita. “Pobjegao je.”

“Ti si bila u njegovoj sobi?”

“Ne, bila sam na drugom kraju hodnika.”

On zatvori oči samo na trenutak. Ovo zadnje se nikako nije uklapalo. Ona je bila na drugom kraju hodnika? Zato on pokušava razbistriti misli.

“Matt?”

On trepne nekoliko puta nastojeći se pribirati. “Bila si na drugom kraju

hodnika?”

“Da. Vidjela sam te kako ulaziš u njegovu sobu pa sam te slijedila.”

“Odsjela si u tom hotelu?”

Prije negoli je ona uspjela odgovoriti, otvori se zastor. “Ah”, reče liječnik.

Imao je naglasak - pakistanski ili indijski možda. “Kako se osjećamo?”

“Kao preporođen”, reče Matt.

Liječnik im se nasmiješi. Na pločici s imenom pisalo je PATEL. “Vaša mi je supruga rekla da ste napadnuti - misli da je napadač upotrijebio omamljivač.”

“Čini se da je tako.”

“To je u neku ruku dobro. Omamljivači ne ostavljaju trajne posljedice. Oni samo privremeno onesposobe.”

“Da”, reče Matt. “Živim pod sretnom zvijezdom.”

Patel se počne smijuljiti pa pogleda nešto u kartonu. “Imate potres mozga. Rebro vam je vjerojatno napuklo, ali neću znati sigurno sve dok ne napravimo rendgensku snimku. Ali to i nije toliko važno - jaka povreda ili lom rebra liječi se na isti način - mirovanjem. Već sam vam dao nešto protiv bolova. Možda će vam trebati još.”

“Dobro.”

“Zadržat ću vas preko noći.”

“Ne”, reče Matt.

Patel ga pogleda. “Ne?”

“Želim ići kući. Moja se žena može brinuti o meni.” Patel pogleda Oliviju. Ona kimne.

“Je li vam jasno da to ne preporučam?” upita on. “Da, jasno nam je”, odgovori Olivia.

Na televiziji liječnik se uvijek usprotivi pacijentima koji žele kući. Patel se nije usprotivio. On je samo slegnuo ramenima. “Dobro, čim potpišete otpusnicu, možete ići.”

“Hvala vam, doktore”, reče Matt.

Patel ponovno slegne ramenima. “Želim vam ugodan život.”

“I ja vama.”

Liječnik ih ostavi.

“Je li policija ovdje?” upita Matt. “Upravo su otišli, ali će se vratiti.”

“Što si im rekla?”

“Ne puno. Zaključili su da se radi o bračnoj razmirici. Ti si me ulovio s drugim muškarcem, tako nešto.”

“Što je s Cingle?”

“Uhitili su je.”

“Molim?”

“Morala je uperiti pištolj u recepcionara kako bi je pustio gore.” Matt odmahne glavom koja ga je boljela.

“Moramo je izvući iz pritvora, platiti jamčevinu.”

“Rekla je da to ne radimo, da će se ona za sve pobrinuti.”

On se pokušava pridići. Bol mu zapara tjemenom poput usijana noža. “Matt?”

“Dobro sam.”

I bio je dobro. Znali su ga i gore istući. Puno gore. Ovo nije bilo ništa. Mogao je to podnijeti.

On se uspravi do kraja, pogledi im se sretnu. Ona je izgledala kao da očekuje udarac.

“Radi se o nečemu veoma lošem, zar ne?” upita Matt.

Iz Olivijinih se grudi otme jecaj. Suze tek što nisu potekle. “Još uvijek ne znam”, reče ona. “Ali, da, prilično je loše.”

“Želimo li u to miješati policiju?”

“Ne.” Suze su joj sada curile niz obraze. “Ne dok ti sve ne ispričam.” On prebaci noge preko ruba kreveta. “Hajdemo onda što prije odavde.”

Loren izbroji šestero ljudi u redu na hitnoj. Kada se probila naprijed, svi

šestero počeše gundati. Loren nije na njih obraćala pažnju. Tresne značkom o stol.

“Nedavno su vam dovezli pacijenta.”

“Ma vi se šalite.” Žena za stolom je pogleda preko naočala za čitanje, a zatim preleti pogledom preko krcate čekaonice. “Pacijenta kažete?” Žvakala je žvakaću. “Predajem se, ulovili ste nas. Doista su nam nedavno dovezli pacijenta.”

U redu su se smijuljili. Loren se zacrvni. “Žrtva napada. Iz Howarda Johnson'sa.”

“Ah on. Mislim da je otišao.”

“Otišao?”

“Prije nekoliko se minuta odjavio.”

“Kamo je otišao?” Žena je blijedo pogleda. “Zaboravite, nema veze”, reče Loren.

Zazvoni njezin mobitel. Ona ga prinese uhu i zareži: “Muse.”

“Ovaj, zdravo, jeste li vi policajka koja je ranije bila ovdje?” Loren prepozna glas. “Da, Ernie. Što se dogodilo?” On tiho zastenje.

“Morate se vratiti.”

“O čemu se radi? Ernie?”

“Nešto se dogodilo”, reče on. “Mislim... mislim da je on mrtav.”

32. POGLAVLJE:

MATT I OLIVIA SU ISPUNILI POTREBNE FORMULARE, ali nijedno od njih nije imalo automobil. Mattov je još uvijek bio parkiran ispred NEO-a. Olivijin je bio na parkiralištu Howarda Johnson'sa.

Pozvali su taksi i čekali pred ulazom.

Matt je sjedio u kolicima. Olivia je stajala pokraj njega. Gledala je pred sebe, ne u njega. Iako je bilo vruće i sparno ljepljivo, Olivia je čvrsto prekrížila ruke. Na sebi je imala bluzu bez rukava i svijetle hlače. Ruke su joj bile mišićave i preplanule.

Taksi se zaustavi ispred njih. Matt se s mukom pridigne na noge. Olivia mu pokuša pomoći, ali on odbije pomoć. Oboje sjednu na stražnje sjedalo. Tijela im se nisu dodirivala. Nisu se držali za ruke.

“Dobra večer”, reče taksist gledajući ih u retrovizoru. “Kamo ćemo?” Tamnopusi je vozač govorio s nekakvim afričkim naglaskom. Matt mu dade njihovu adresu u Irvingtonu. Taksist je bio razgovorljiv. Iz Gane je, reče im. Ima šestero djece. Dvoje živi s njime, ostali su u Gani s njegovom ženom.

Matt se trudio ljubazno odgovarati. Olivia je šutke piljila kroz prozor. U jednom je trenutku Matt primi za ruku. Ona mu dopusti, ali njezina ruka kao da je bila beživotna.

“Jesi li bila kod doktora Haddona?” upita Matt. “Jesam.”

“I?”

“Sve je u redu. Trudnoća bi trebala biti normalna.”

S prednjega sjedala vozač upita: “Trudnoća? Dobit ćete dijete?”

“Da, hoćemo”, odgovori Matt.

“Je li vam to prvo?”

“Da.”

“To je veliki blagoslov, prijatelju.”

“Hvala.”

Već su bili u Irvingtonu, u Clinton aveniji. Na semaforu se uključi crveno svjetlo. Vozač se polako zaustavi, i “Tu skrenemo udesno, da?”

Matt je gledao kroz prozor i upravo se spremao reći da, kada mu nešto zapne za oko. Njihova je kuća doista bila niz ulicu zdesna. Ali nije mu to zaokupilo pažnju.

Na ulici je bio parkiran policijski automobil.

“Čekajte trenutak”, reče Matt. “Oprostite?”

Matt odškrine prozor. Motor policijskog automobila bio je uključen. Pitao se zašto. Pogleda na ugao ulice. Pijanac Lawrence je posrtao s uobičajenom smeđom vrećicom u ruci pjevajući stari hit Four Toppa 'Bernadette'.

Matt se nagne kroz prozor. “Hej, Lawrence.”

“... nikad neću naći ljubav kakvu sam našao u te...”

Lawrence zastane usred stiha. Stavi ruku iznad očiju škiljeći. Na licu mu se pojavi osmijeh. Posrćući krene prema njima.

“Matt, prijatelju! Pogledaj se, sav otmjen i krasan u taksiju.”

“Aha.”

“Išao si van piti, zar ne? Sjećam se ja. Nisi htio piti i voziti, jesam li u pravu?”

“Tako nekako, Lawrence.”

“Čekaj malo.” Lawrence pokaže na zavoj na Mattovoj glavi. “Što ti se dogodilo? Znaš li na koga sličiš tako zamotane glave?”

“Lawrence...”

“Znaš onu staru sliku na kojoj tip stupa i svira flautu. Ili svira mali bubanj? Uvijek zaboravim. Ima glavu zamotanu baš kao i ti. Kako se ono zove ta slika?”

Matt ga pokuša vratiti u stvarnost. “Lawrence, vidiš li onaj policijski automobil?”

“Što,” on se nagne bliže, “on ti je to učinio?”

“Ne, naravno da nije. Dobro sam, doista.”

Lawrence je stajao točno tako da se iz policijskog automobila nije moglo vidjeti Mattovo lice.

Pogleda li murjak slučajno u tom smjeru zaključit će da Lawrence najvjerojatnije prosjaci.

“Kako je dugo tu parkiran?” upita Matt.

“Ne znam. Petnaest, možda dvadeset minuta. Vrijeme tako brzo leti, Matt. Što si stariji, sve brže. Slušaj ti Lawrencea.”

“Je li izlazio iz auta?”

“Tko?”

“Murjak.”

“Da, naravno. Kucao je na tvoja vrata.” Lawrence se nasmiješi. “Ah, shvaćam. Ti si u nevolji, Matt, je li to?”

“Ja? Pa ja sam jedan od dobrih momaka.”

Lawrenceu se svidio odgovor. “Oh, pa ja to znam. Želim ti laku noć, Matt.” On se malo nagne prema prozoru. “I tebi, Liv.”

“Hvala ti, Lawrence”, reče Olivia.

Lawrence ugleda njezino lice i zastane. Pogleda Matta i uspravi se. Glas mu postane tiši:

“Čuvajte se.”

“Hvala ti, Lawrence.” Matt se nagne naprijed i kucne vozača po ramenu. “Novo odredište.”

“Hoću li zbog toga imati nevolje?” upita vozač.

“Nikako. Imao sam nesreću. Žele me ispitati, saznati kako sam se ozlijedio. Radije bismo čekali do jutra.”

Vozač mu nije povjerovao, ali se nije želio raspravljati. Upali se zeleno svjetlo. Taksi nastavi ravno umjesto da skrene.

“Pa, kamo ćemo?”

Matt mu dade adresu NEO-a u Newarku. Pomisli kako bi bilo dobro da uzmu njegov automobil i pronađu mjesto na kojem mogu razgovarati. Pitanje

je bilo gdje. On pogleda na sat. Bila su tri sata ujutro.

Vozač skrene na parkiralište NEO-a. "Ovdje je u redu, da?"

"Odlično, hvala."

Oni iziđu iz automobila. Matt plati taksistu. "Ja ću voziti", reče Olivia. "Dobro sam."

"Da, baš. Upravo su te pretukli i nakljukali lijekovima od kojih si mamuran." Olivia ispruži dlan.

"Daj mi ključeve."

On je poslušao. Uđu u automobil i krenu. "Kamo ćemo?" upita Olivia.

"Nazvat ću Marshu i pitati je možemo li prenoćiti kod nje."

"Probudit ćeš djecu."

On se uspije nasmiješiti. "Da im eksplodiraju granate u jastucima ta se dvojica ne bi probudila."

"A što je s Marshom?"

"Ona nam neće zamjeriti."

Ali Matt se iznenada počne premišljati. Nije ga brinulo što će probuditi Marshu - u proteklih je nekoliko godina bilo puno poziva u sitne sate - već to je li ona noćas sama, neće li možda banuti usred nečega. Također ga počne brinuti još nešto - a to je doista bilo čudno u ovome trenutku.

Što ako se Marsha ponovno uda?

Paul i Ethan su još bili veoma mali. Hoće li toga tipa zvati tata? Matt nije bio siguran hoće li se moći s time pomiriti. Što je važnije, kakvu će ulogu stric Matt imati u njihovu novome životu, novoj obitelji? Sve je to naravno bilo blesavo. Trčao je daleko pred rudo. Nije bio trenutak za takva razmišljanja, pogotovo s problemima koje je imao. Ali misli su bile tu, u njegovoj glavi, pokušavale su se osloboditi iz nekog zabačenog kutka.

On izvadi mobitel i pritisne broj dva na brzom biranju. Kada su stigli do Washington avenije, Matt primijeti dva automobila koja su vozila u suprotnome smjeru. Okrenuo se i gledao kako se zaustavljaju na parkiralištu NEO-a. Vozila su pripadala Uredu okružnog tužitelja Essex.

Isti model i marka kao i onaj kojim se ranije te večeri dovezla Loren. To nije moglo biti dobro.

Netko se javi nakon što je telefon zvonio dva puta.

“Drago mi je što si nazvao”, reče Marsha. Ako je spavala, dobro je to sakrila.

“Jesi li sama?”

“Molim?”

“Hoću reći... znam da su djeca tamo...”

“Sama sam, Matt.”

“Ne želim zabadati nos gdje mu nije mjesto. Samo se želim uvjeriti da ne smetam.”

“Ne smetaš i nikad nećeš smetati.”

To bi trebalo biti dovoljno da ga umiri. “Možemo li Olivia i ja prenoćiti kod tebe?”

“Naravno.”

“Duga priča, ukratko, večeras su me napali...”

“Jesi li dobro?”

Bol se polako vraćala u glavu i rebra. “Imam nekoliko otekline i modrica, ali bit ću dobro. Problem je što me policija želi ispitati, a mi na to još nismo spremni.”

“Ima li to ikakve veze s onom časnom sestrom?” upita Marsha.

“Kojom časnom sestrom?”

Olivia se naglo okrene prema njemu.

“Danas me je posjetila okružna istražiteljica”, reče Marsha. “Trebala sam te nazvati, ali sam se nadala da nije ništa važno. Čekaj, ovdje negdje imam njezinu posjetnicu...”

Mattov mozak, umoran i zbunjen ipak se sjeti. “Loren Muse.”

“Točno, tako se zove. Rekla je da je časna zvala moj kućni broj.”

“Znam”, reče on.

“Muse te pronašla?”

“Da.”

“To sam si i mislila. Razgovarale smo kad je ona ugledala tvoju fotografiju na hladnjaku i odjednom počela postavljati meni i Kyri pitanja koliko nas često posjećuješ.”

“Ne brini, sve sam joj objasnio. Gle, stižemo za dvadeset minuta.”

“Pripremit ću gostinjsku sobu.”

“Nemoj se gnjaviti.”

“Ma nije gnjavaža. Vidimo se za dvadeset minuta.” Ona prekine vezu. “O kakvoj se to časnoj radi?” upita Olivia.

Matt joj ispriča o Loreninu posjetu. Olivijino lice još jače probljedi. Kada je završio s pričom, već su bili u Livingstonu. Ulice su bile potpuno prazne, nije bilo ni automobila ni pješaka. Ni žive duše. Jedino su gorjela svjetla s tajmerima u prizemljima kuća kako bi zavarala lopove.

Olivia je šutjela dok je skretala na Marshin kolni prilaz. Matt ugleda Marshinu siluetu iza zastora u predvorju. Iznad garaže je bilo upaljeno svjetlo. Kyra je bila budna. Vidio je kako gleda kroz prozor. Matt spusti prozor i mahne joj. Ona mu uzvratih mahanjem.

Olivia isključi motor. Matt se pogleda u ogledalo na sjenilu za sunce.

Izgledao je stravično.

Lawrence je bio u pravu. Sa zavojem omotanim oko glave izgledao je poput vojnika koji svira flautu na Willardovoj slici U duhu '76.

“Olivia?”

Ona je šutjela.

“Poznaješ li tu sestru Mary Rose?”

“Možda.”

Ona iziđe iz automobila. Matt učini isto. Vanjska svjetla - Matt je pomogao Bernieju da montira senzore pokreta - se upale. Olivia zaobiđe vozilo i priđe mu. Čvrsto ga primi za ruku.

“Prije negoli bilo što kažem,” započne ona, “moraš nešto znati.” Matt je

čekao.

“Volim te. Ti si jedini muškarac kojega sam ikad voljela. Što god da se dogodi, želim da znaš da si mi pružio sreću i zadovoljstvo za koje sam nekoć mislila da su nemogući.”

“Olivia...”

Ona spusti prst na njegove usne. “Želim samo jedno. Želim da me zagrliš.

Zagrli me sada. Samo minutu ili dvije. Jer nakon što ti kažem istinu, nisam sigurna da ćeš me ikada više željeti zagrliti.”

33. POGLAVLJE:

KADA SU CINGLE PRIVELI U POLICIJSKU POSTAJU, ona iskoristi jedan dopušteni poziv da nazove svojega šefa Malcolma Sewarda, direktora NEO-a. Seward je bio umirovljeni agent FBI-a.

Prije deset godina otvorio je NEO i sad je zarađivao pravo malo bogatstvo.

Seward nije bio oduševljen kasnim noćnim pozivom. “Prijetila si tom tipu pištoljem?”

“Pa nisam ga doista kanila ustrijeliti.”

“Baš utješno.” Seward uzdahne. “Nazvat ću neke ljude. Bit ćeš vani za sat vremena.”

“Ti si najbolji, šefe.” On spusti slušalicu.

Ona se vratila u ćeliju i čekala. Visoki policajac otključa vrata ćelije. “Cingle Shaker.”

“Ovdje sam.”

“Molim vas, pođite za mnom.”

“Za tobom kamo god želiš, ljepotane.”

On je povede niz hodnik. Očekivala je da će joj odrediti iznos jamčevine i brzo je pustiti - ali ništa od toga.

“Molim vas, okrenite se”, reče on.

Cingle podigne obrvu. “Zar me ne bi prvo trebao izvesti na večeru?”

“Molim vas, okrenite se.”

Ona poslušala. On joj stavi lisice. “Što to radiš?”

On ne odgovori. Povede je van, otvori stražnja vrata policijskog automobila i gurne je unutra.

“Kamo idemo?”

“U novu zgradu suda.”

“Onu u West Marketu?”

“Da, gospođo.”

Vožnja je bila kratka, malo više od kilometra. Dizalom pođu na treći kat. Na staklu je pisalo URED TUŽITELJA OKRUGA ESSEX. Pokraj vrata je bila velika vitrina s trofejima, onakva kakve možete vidjeti u srednjim školama. Cingle se to učini neobičnim. Pitala se što vitrina s trofejima radi u uredu jednog tužitelja. Oni krivično gone ubojice, silovatelje, trgovce drogom, a prvo što ugledate kada uđete u njegov ured je gomila sportskih trofeja. Čudno.

“Ovuda.”

On je proveo kroz čekaonicu pa kroz dvostruka vrata. Kada su se zaustavili, ona poviri u malenu prostoriju bez prozora. “Soba za saslušanje?”

On ne odgovori, samo joj je pridržavao vrata. Ona slegne ramenima i uđe.

Vrijeme je prolazilo. Zapravo prošlo je dosta vremena. Uzeli su joj osobne stvari, uključujući i sat, pa nije znala točno koliko vremena. Nije bilo ni dvostrukog ogledala kakav se obično vidi na TV-u. Ovdje su se koristili kamerom. Jedna je bila na zidu u kutu. Iz kontrolne sobe mogli ste zumirati sliku ili promijeniti kut snimanja. Jedan je list papira bio zalijepljen pod čudnim kutom. To je bilo, znala je, posebno označeno mjesto što ga je snimala kamera na kojem ispitanik potpisuje dopuštenje da se snima njegov iskaz.

Kada su se vrata napokon otvorila, neka žena - Cingle zaključila kako je to istražiteljica u civilu - uđe u prostoriju. Bila je sitna, jedva metar pedeset, teška pedeset kila, ne više. Tijelo joj je bilo natopljeno znojem. Izgledala je kao da je upravo izišla iz saune. Bluza joj se zalijepila za prsa.

Pazusi su joj bili vlažni. Tanak sloj znoja činio je da joj se lice sjaji. Za pojasom je nosila pištolj, a u ruci čvrsti fascikl.

“Ja sam istražiteljica Loren Muse”, reče žena.

Nevjerojatno, kakva brzina. Cingle se sjetila tog imena - Muse je ispitala Matta ranije te večeri.

“Cingle Shaker”, reče ona.

“Da, znam. Imam nekoliko pitanja.”

“A ja sam odlučila da na njih ne odgovaram u ovome trenutku.” Loren je još uvijek nastojala smiriti disanje. “Zašto?”

“Ja sam privatna istražiteljica koja trenutno radi na slučaju.”

“I tko je vaš klijent?”

“To vam ne moram reći.”

“Između privatnog istražitelja i klijenta ne postoji obveza čuvanja tajne.”

“Taj mi je zakon poznat.”

“Pa?”

“Pa odlučila sam da u ovome trenutku ne odgovaram na pitanja.”

Loren baci fascikl na stol. Nije se otvorio. “Vi to odbijate surađivati s Uredom okružnog tužitelja?”

“Upravo suprotno.”

“Onda vas molim da odgovorite na moje pitanje. Tko je vaš klijent?” Cingle se nasloni. Ispruži noge i prekriži gležnjeve. “Pali ste u bazen?”

“Oh, čekajte, shvatila sam. Zato što sam sva mokra? Dobar štos, doista. Da uzmem olovku, znate, u slučaju da vam još koji biser padne na pamet?”

“Nema potrebe.” Cingle pokaže na kameru. “Možete pogledati snimku.”

“Kamera nije uključena.”

“Ne?”

“Da želim ovo snimati, tražila bih vas da potpišete dopuštenje.”

“Ima li koga u kontrolnoj sobi?”

Loren slegne ramenima ignorirajući pitanje. “Zar vas ne zanima kako je gospodin Hunter?”

Cingle nije nasjela. “Znate što? Ja vas neću ništa pitati ako vi ne budete ništa pitali mene.”

“Neće ići.”

“Gledajte, istražiteljice... Muse, je li tako?”

“Da.”

“O čemu se ovdje zapravo radi? Dogodio se običan napad. U tom se hotelu takvi napadi vjerojatno događaju triput tjedno.”

“Ipak,” reče Loren, “zar je bilo toliko ozbiljno da ste morali uperiti pištolj u čovjeka?”

“Samo sam pokušavala stići gore prije negoli postane još opasnije.”

“Kako ste znali?”

“Oprostite?”

“Tučnjava je bila na petome katu. Vi ste bili vani u svojem autu. Kako ste znali da je netko u nevolji?”

“Mislim da smo završile.”

“Ne, Cingle, mislim da nismo.”

Pogledi im se sretnu. Cingle se nije svidjelo što vidi. Loren izvuče stolac i sjedne. “Posljednjih sam pola sata provela na stubištu Howarda Johnson'sa. Nije klimatizirano. Zapravo, tamo je vruće kao u paklu. Zato ovako izgledam.”

“Ja bih trebala znati o čemu vi pričate?”

“To nije bio običan napad, Cingle.” Cingle pogleda fascikl. “Što je to?”

Loren istrese sadržaj fascikla. Unutra su bile fotografije. Cingle uzdahne, uzme jednu i smrzne se. “Pretpostavljam da ste ga prepoznali?”

Cingle je piljila u dvije fotografije. Prva je bila fotografija glave. Nije bilo sumnje - mrtvac je bio Charles Talley. Lice mu je izgledalo poput sirova mesa. Druga je bila fotografija cijeloga tijela.

Talley je bio izvaljen preko nekakvih, čini se, metalnih stuba. “Što mu se dogodilo?”

“Dva hica u lice.”

“Isuse.”

“Mislite li da biste sad mogli govoriti, Cingle?”

“Ja o ovome ne znam ništa.”

“On se zove Charles Talley. Ali vi to već znate, zar ne?”

“Isuse”, ponovi Cingle nastojeći shvatiti. Talley je bio mrtav. Kad prije? Pa tek što je pretukao Matta.

Loren vrati fotografije u fascikl. Prekriži ruke i nagne se bliže. “Znam da radite za Matta Huntera. Također znam da ste vas dvoje imali kasni noćni razgovor u vašem uredu prije nego što ste otišli u taj hotel. Biste li bili tako ljubazni da mi kažete o čemu ste razgovarali?”

Cingle odmahne glavom.

“Jeste li vi ubili ovoga čovjeka, gospođice Shaker?”

“Što? Naravno da nisam.”

“A gospodin Hunter? Je li ga on ubio?”

“Nije.”

“Kako znate?”

“Molim?”

“Nisam vam ni rekla kada se dogodilo ubojstvo.” Loren nakrivi glavu. “Kako onda možete znati da Matt nije umiješan u smrt tog čovjeka?”

“Nisam tako mislila.”

“A što ste mislili?”

Cingle udahne. Loren brzo nastavi.

“A umirovljeni detektiv Max Darrow?”

“Tko?” Ali Cingle se sjeti da je to ime čula od Matta. On ju je zamolio da ga provjeri.

“Još jedan mrtvac. Jeste li ga vi ubili ili je to učinio Hunter?”

“Nemam pojma o čemu...” Cingle zašuti i prekriži ruke. “Moram izići odavde.”

“Neće moći, Cingle.”

“Hoćete li me optužiti za nešto?”

“Ako baš želite znati, hoćemo. Prijetili ste čovjeku nabijenim pištoljem.”

Cingle se pokušava približiti. "Velika stvar."

"Ah, ali vidite li, nema više brzih postupaka. Zadržat će vas preko noći i ujutro će vam pročitati optužnicu. Gonit ćemo vas koliko god nam to zakon dopušta. Posreći li vam se, samo ćete ostati bez dozvole, ali kladim se da ćete dobiti i zatvorsku kaznu."

Cingle je šutjela.

"Tko je noćas napao gospodina Huntera?"

"Zašto ga sami ne pitate?"

"Oh, hoću. Jer - a ovo je zanimljivo - kada smo pronašli tijelo gospodina Talleyja, kod sebe je imao omamljivač i mjedeni bokser. Na bokseru je bilo svježih tragova krvi." Loren ponovno nakrene glavu i primakne se. "Kada napravimo DNK test, što mislite što ćemo otkriti, čija je to krv?"

Netko pokuca na vrata. Loren Muse ju je gledala još trenutak prije negoli ih otvori. Tamo je stajao muškarac koji je doveo Cingle iz postaje. U ruci je držao mobitel.

"Za nju", reče on pokazujući na Cingle. Cingle pogleda Loren. S Lorenina se lica nije dalo ništa pročitati. Cingle uzme mobitel i prisloni ga na uho. "Halo?"

"Počni govoriti."

Bio je to njezin šef, Malcolm Seward. "Slučaj je osjetljiv."

"Na kompjuteru sam, povezan s uredom", Seward će. "Reci mi broj slučaja."

"Taj slučaj još uvijek nema broj."

"Molim?"

"Uz dužno poštovanje, gospodine, nije mi ugodno govoriti u prisutnosti predstavnika vlasti."

Čula je kako je Seward uzdahnuo. "Pogodi tko me upravo nazvao, Cingle."

Pogodi tko me nazvao na kućni broj u tri ujutro."

"Gospodine Seward..."

“Zapravo ne, nemoj pogađati. Ja ću ti reći, jer hej, tri su sata ujutro i preumoran sam da bih igrao igre. Ed Steinberg. Ed Steinberg osobno. Znaš li tko je to?”

“Znam.”

“Ed Steinberg je tužitelj okruga Essex.”

“Znam.”

“On je također moj prijatelj već dvadeset i osam godina.”

“I to znam.”

“Dobro, Cingle, znači na istoj smo valnoj duljini. NEO je tvrtka. Veoma uspješna tvrtka, ili ja barem volim tako misliti. Veliki dio naše učinkovitosti - tvoje i moje - zavisi o suradnji s tim ljudima. Pa kad me Ed Steinberg nazove u tri ujutro i kaže da istražuje trostruko ubojstvo...”

“Čekajte malo”, Cingle će. “Rekli ste trostruko?”

“Vidiš? Ti čak i ne znaš koliko si duboko u govornima. Ed Steinberg, moj stari prijatelj, žudi za tvojom suradnjom. To znači da i ja, tvoj šef, to tražim. Jesam li dovoljno jasan?”

“Valjda.”

“Valjda? Zar sam previše suptilan, Cingle?”

“Ima tu nekih olakotnih okolnosti.”

“Steinberg tako ne misli. Steinberg mi je rekao da je umiješan neki bivši kažnjenik. Je li to istina?”

“Koji radi u Čarter Sturgisu.”

“Je li on odvjjetnik?”

“Ne, pomoćnik.”

“I odslužio je kaznu za ubojstvo bez predumišljaja?”

“Da, ali...”

“Znači nemamo o čemu razgovarati. Nisi obavezna čuvati u tajnosti informacije. Reci im što žele znati.”

“Ne mogu.”

“Ne možeš?” Seward će strogo. “To ne volim čuti.”

“Nije tako jednostavno, gospodine Seward.”

“Dopusti da ti onda pojasnim, Cingle. Imaš izbor: počni govoriti ili isprazni svoj stol. Dovidjenja.”

On prekine vezu. Cingle pogleda Loren. Loren joj se nasmiješi.

“Je li sve u redu, gospođice Shaker?”

“Prekrasno.”

“Dobro. Jer u ovome su trenutku naši tehničari na putu za NEO. Pročešljat će vaš hard disk. Pažljivo će pregledati svaki dokument koji tamo pronadu. Tužitelj Steinberg u ovome trenutku ponovno zove vašega šefa. Saznat će koje ste dokumente nedavno otvarali, s kime ste razgovarali, gdje ste bili, na čemu ste radili.”

Cingle polako ustane izdižući se nad Loren. Loren se ne povuče ni koraka.

“Nemam više što reći.”

“Cingle?”

“Što je?”

“Vratite dupe natrag na stolac.”

“Radije bih stajala.”

“U redu. Onda me dobro slušajte jer smo stigli gotovo do kraja našeg razgovora. Zate li da sam išla u školu s Mattom Hunterom? U osnovnu školu. Sviđao mi se. Bio je dobar dječak. I ako je nevin, nema bolje osobe od mene koja će mu pomoći da se opravda. Ali vaša šutnja, Cingle, navodi na pomisao da nešto krijete. Imamo Talleyjev bokser. Znamo da je Matt Hunter večeras bio na mjestu ubojstva. Znamo da se potukao u sobi 515 - u sobi gospodina Talleyja. Također znamo da je gospodin Hunter sinoć pio u dvama barovima. Znamo da će DNK test krvi na bokseru pokazati da se radi o Hunterovoj krvi. I naravno, znamo da je gospodin Hunter, osuđivani prijestupnik, već ranije bio umiješan u tučnjavu nakon koje je bilo mrtvih.”

Cingle uzdahne. “Hoćemo li doći do biti?”

“Naravno, Cingle, evo je: Zar mislite da ga doista ne mogu uloviti sama?” Cingle počne tapkati nogom tražeći izlaz.

“Pa što onda od mene hoćete?”

“Suradnju.”

“U kom smislu?”

“Recite mi istinu. To je sve što tražim. Računajte da je Hunter već optužen. Jednom kada ga ubacimo u sustav - a bivši je kažnjenik - pa znate kako to ide.”

Znala je. Matt će poludjeti. Ako ga zatvore, izgubit će razum - njegov će se najveći strah obistiniti.

Loren joj priđe još bliže. “Znate li nešto što bi mu moglo pomoći,” reče ona, “sada je vrijeme da mi kažete.”

Cingle dobro razmisli. Gotovo je vjerovala toj maloj policajki, ali nije bila toliko naivna. To je Muse i željela - sama je igrala ulogu dobrog murjaka i lošeg murjaka. Kriste, amater bi je prozreo, pa ipak, Cingle je gotovo bila spremna zagristi.

S naglaskom na riječ gotovo.

Ali Cingle je također znala da će biti velikih problema kad uđu u njezin uredski kompjuter. Na posljednjim datotekama koje je otvarala bile su fotografije s Mattova mobitela. Fotografije žrtve ubojstva. Videosnimka te iste žrtve sa suprugom Matta Huntera.

Tako nešto je dovoljno da pokopa bivšeg zatvorenika.

Kao što je istražiteljica Muse naglasila, već su imali dovoljno materijalnih dokaza. Fotografije će dodati još nešto: motiv.

Cingle se također morala brinuti o svojoj karijeri. Sve je počelo kao usluga prijatelju, još jedan uobičajeni slučaj. Ali koliko je daleko ona bila spremna ići? Što je bila spremna žrtvovati? I ako Matt nije imao ništa s ubojstvom Charlesa Talleyja, zar neće suradnja od samoga početka pomoći da se sazna istina?

Cingle se nasloni. “Želite mi nešto reći?”

“Želim pozvati svojega odvjetnika”, reče Cingle. “Zatim ću vam ispričati sve što znam.”

34. POGLAVLJE:

“NISAM VAS NI ZA ŠTO OPTUŽILA”, reče Loren. Cingle prekriži ruke. “Dajte, nemojmo se igrati semantičkih igara, dobro? Tražila sam odvjetnika. Razgovor je završen. Kraj. Elfin.”

“Ako vi tako kažete.”

“Da, kažem. Dajte mi telefon, molim vas.”

“Smijete nazvati odvjetnika.”

“To i namjeravam učiniti.”

Loren se zamisli. Nije željela da Cingle upozori Huntera. “Imate li što protiv ako ja utipkam brojeve umjesto vas?”

“Samo naprijed”, reče Cingle. “Iako, trebat će mi imenik.”

“Ne znate napamet kućni broj svojega odvjetnika?”

“Ne, žao mi je.”

To je potrajalo još pet minuta. Loren utipka brojeve i pruži joj slušalicu. Kasnije može provjeriti ispis poziva, uvjeriti se da nije krišom još nekoga nazvala. Ona isključi mikrofona i ode u kontrolnu sobu. Cingle, znajući za kameru, okrene leđa objektivu u slučaju da imaju nekoga tko umije čitati s usana.

Loren počne telefonirati. Prvo nazove policajca koji je stražario pred kućom Hunterovih u Irvingtonu. On je obavijesti da Matt i Olivia Hunter još uvijek nisu stigli kući. Loren je znala da to nije dobra vijest. Otpočela je tihi potragu jer još uvijek nije željela uključiti sva zvana za uzbunu. Morat će pribaviti sudski nalog kako bi dobila izvod najnovijih transakcija s kreditnih kartica Matta i Olivije Hunter te ih ubaci u TRW sustav. Ako su u bijegu, vjerojatno će podići novac s bankomata ili se prijaviti u motel. Na monitoru Loren primijeti da je Cingle prestala telefonirati. Cingle podigne telefon prema kameri i pokaže da netko uključi zvuk. Loren je poslušala.

“Da?”

“Moj je odvjetnik na putu ovamo”, reče Cingle. “Sjedite i čekajte.”

Loren isključi interkom. Nasloni se. Počela je osjećati iscrpljenost. Približavala se granici kada je potrebno barem malo odspavati kako bi razbistrila misli. Cinglein odvjetnik neće doći još najmanje pola sata. Ona prekriži ruke, podigne noge na stol, zatvori oči nadajući se da će uspjeti odrijetati nekoliko minuta, samo dok ne dođe odvjetnik.

Zazvoni joj mobitel. Ona se trgne i stavi ga na uho.

Bio je to Ed Steinberg. “Hej.”

“Hej”, uspije ona uzvratiti.

“Je li privatna istražiteljica progovorila?”

“Nije još. Čeka svojega odvjetnika.”

“Pusti je da čeka. Pusti ih oboje da čekaju.”

“Zašto, što se dogodilo?”

“FBI, Loren.”

“Što s njime?”

“Imamo sastanak za jedan sat.”

“S kime?”

“Joan Thurston.” Od tog joj imena noge padnu na pod.

“Državna tužiteljica osobno?”

“Glavom i bradom. I neki važni agent, šef za Nevadu. Trebamo se naći u uredu kod Thurstonice kako bismo porazgovarali o tvojoj lažnoj časnoj.” Loren pogleda na sat. “Četiri su sata ujutro.”

“Hvala ti na obavijesti, Gospodarice Očitog.”

“Ne, hoću reći, čudim se što ste zvali državnu tužiteljicu tako rano.”

“Nisam je morao zvati”, reče Steinberg. “Ona je zvala mene.”

Kada je Ed Steinberg stigao, on pogleda Loren i odmahne glavom. Kosa joj je bila kovrčava od vlage. Znoj se osušio, ali je bila sva zgužvana.

“Izgledaš poput nečega što sam davno ostavio u dnu ormarića u teretani”, reče Steinberg.

“To mi baš laska, hvala.”

On pokaže na nju s objema rukama. “Zar ne možeš - ne znam - učiniti nešto s kosom?”

“Što je sad ovo, klub za samce?”

“Očito nije.”

Od Ureda okružnog tužitelja do Ureda državnog tužitelja vozili su se tri bloka. Ušli su kroz dobro čuvanu privatnu podzemnu garažu. U ovo je doba bilo malo automobila. Dizalo ih ostavi na sedmome katu. Na staklu je pisalo:

DRŽAVNA TUŽITELJICA OKRUG NEW JERSEY

JOAN THURSTON DRŽAVNA TUŽITELJICA

Steinberg pokaže na gornji i donji red. “Pomalo suvišno, nije li?”

Unatoč moći koju je taj ured imao, čekaonica je bila uređena u tipičnom stilu stomatoloških ordinacija. Tepih je bio izlizan. Namještaj nije bio ni moderan ni funkcionalan. Na stoliću je bilo desetak izdanja časopisa Sports Illustrated i ništa više. Zidovi su vapili za ličenjem. Bili su umrljani i goli ako se izuzmu fotografije bivših državnih tužitelja, izvrsna lekcija što ne odjenuti i kako ne pozirati kada se slikate za buduće naraštaje.

U ovo doba nije bilo recepcionara. Oni pokucaju, vrata se automatski otvore i oni se nađu u unutarnjim odajama. Tu je bilo puno ljepše, potpuno drugačiji ugođaj i izgled, kao da su kroz zid prešli u Zakutnu ulicu.

Skrenu udesno prema kutnome uredu. Muškarac - golemi muškarac - stajao je u hodniku. Bio je kratko ošišan i namršten. Stajao je potpuno mirno, širok poput kakva zida. Steinberg ispruži ruku. “Zdravo, ja sam Ed Steinberg, okružni tužitelj.” Zid mu stisne ruku, ali se nije doimao sretnim.

“Cal Dollinger, FBI. Čekaju vas.”

To je bio kraj razgovora. Cal Dollinger ostane tamo gdje je i bio. Oni

skrenu za ugao. Joan Thurston ih je čekala na vratima.

Unatoč sitnim satima državna tužiteljica Joan Thurston izgledala je besprijeekorno u tamnosivom kostimu koji kao da su sašili bogovi. Thurston je imala oko četrdeset i pet godina i po Loreninu mišljenju bila je pretjerano zgodna. Imala je crvenkasto-kestenjastu kosu, široka ramena, uzak struk. Imala je dva sina tinejdžera. Muž joj je radio u tvrtki Morgan Stanley na Manhattanu. Živjeli su u otmjenoj četvrti Short Hills i imali vikendicu na Long Beach Islandu.

Ukratko: Joan Thurston je bila ono što je Loren željela postati kad odraste.

“Dobro jutro”, reče Thurstonica, što je bilo neobično jer se kroz prozore vidjela samo noćna tama.

Ona se snažno rukuje s Loren, pogleda je u oči i sve ublaži osmijehom.

Steinberga zagrlji i poljubi u obraz. “Upoznajte se, ovo je Adam Yates. On je šef FBI-eva ureda u Las Vegasu.”

Adam Yates je na sebi imao svježe izglačane kaki hlače, jarkoružičastu košulju koja je možda bila uobičajena na Worth aveniji u Palm Beachu, ali ne u Ulici Broad u Newarku. Nosio je mokasinke bez čarapa i sjedio odviše nonšalantno prekriženih nogu. Imao je nadmeno držanje potomka prvih doseljenika koji su doplovili na Mayfloweru, pepeljasto plavu kosu što se polako stanjivala, visoke jagodice, oči tako ledeno plave da se ona pitala ne nosi li možda kontaktne leće. Njegova je kolonjska voda mirisala po svježe pokošenoj travi. Loren se to svidjelo.

“Molim vas, sjednite”, reče Thurstonica.

Imala je prostrani kutni ured. Na jednom zidu - onome koji se najmanje vidio - bilo je nekoliko diploma i zahvalnica. Stajale su po strani u smislu “Hej, morala sam ih objesiti, ali se ne volim time hvaliti.” Ostatak ureda bio je ispunjen osobnim stvarima. Fotografije djece i muža i svi su oni - velikog li iznenađenja - bili prekrasni. Čak i pas. Iza njezine glavevisjela je bijela gitara s autogramom Brucea Springsteena. Na polici je bio uobičajeni izbor pravničkih knjiga kao i bejzbol i nogometne lopte s autogramima. Sve mjesne ekipe, naravno.

Nigdje nije bilo njezinih fotografija, isječaka iz tiska, nagrada od polimera. Loren oprezno sjedne. Običavala je sjesti na podvijenu nogu kako bi dobila nekoliko centimetara na visini, ali je u knjizi o samopomoći u poslovnome svijetu pročitala kako žene znaju same sabotirati karijeru i jedno od pravila je bilo da žene nikad ne smiju sjesti na podvijenu nogu. To je izgledalo neprofesionalno. Loren je obično zaboravljala to pravilo. Ali sjetila se kada je vidjela Joan Thurston.

Thurstonica zaobiđe stol i napola se nasloni, napola sjedne na njegov rub. Ona prekriži ruke i usmjeri svu pažnju na Loren.

“Recite mi što imate zasad.”

Loren pogleda Eda Steinberga. On kimne.

“Imamo troje mrtvih. Prva žrtva, ovaj, njezino ime ne znamo. Zato smo ovdje.”

“Sestra Mary Rose?” upita Thurstonica.

“Da.”

“Kako ste nabasali na njezin slučaj?”

“Oprostite?”

“Koliko sam shvatila, prvobitno se smatralo kako je smrt nastupila prirodnim putem”, reče Thurstonica. “Što vas je potaklo da istražujete dublje?”

Steinberg odgovori na to pitanje. “Nadstojnica samostana je osobno tražila istražiteljicu Muse da ispita slučaj.”

“Zašto?”

“Loren je bila učenica Sv. Margarete.”

“To znam, ali što je nagnalo predstojnicu... kako se ono zove?”

“Majka Katherine”, reče Loren.

“Da, majka Katherine. Zašto je uopće posumnjala da se radi o zločinu?”

“Nisam sigurna da je u nešto posumnjala”, reče Loren. “Kada je majka Katherine ugledala beživotno tijelo sestre Mary Rose, pokušala ju je oživjeti masažom prsa pa je otkrila da ima umetke. To se nije slagalo sa životopisom

sestre Mary Rose.”

“Pa se stoga obratila vama kako biste otkrili o čemu se radi?”

“Tako nekako, da.”

Thurstonica kimne. “A druga žrtva?”

“Max Darrow. On je bio umirovljeni policajac iz Las Vegasa koji je živio nedaleko Rena.”

Svi pogledaju Adama Yatesa. On se ne pomakne. Tako znači, pomisli Loren, takvu ćemo igru igrati. Mi ćemo im poslušno otkriti sve što znamo, a oni će nam možda, samo možda dobaciti kakvu mrvicu s njihova stola. Thurstonica upita: “Kako ste povezali Maxa Darrowa i sestru Mary Rose?”

“Po otiscima”, reče Loren. “Njegovi su otisci pronađeni u privatnim odajama časne.”

“Što još?”

“Darrow je pronađen mrtav u automobilu. U njega je pucano dvaput iz neposredne blizine. Hlače su mu bile spuštene. Držimo kako je ubojica sve namjestio tako da izgleda kao da ga je opljačkala prostitutka.”

“U redu, kasnije možemo o tome detaljnije”, reče Thurstonica. “A kako je Max Darrow povezan s trećom žrtvom?”

“Treća je žrtva Charles Talley. Prvo, i Talley i Darrow su živjeli u okolici Rena. Drugo, obojica su odsjela u Howardu Johnson'su blizu aerodroma u Newarku. Sobe su im bile jedna do druge.”

“I tamo ste našli Talleyjevo tijelo? U hotelu?”

“Nisam ga ja našla. Pronašao ga je noćni čuvar na stubištu. Ustrijeljen je dvaput.”

“Isto kao i Darrow?”

“Slično, da.”

“Vrijeme smrti?”

“Još se uvijek utvrđuje, ali sinoć između jedanaest navečer i dva ujutro. Stubište nema klimatizaciju, prozore, ventilaciju - unutra je zacijelo bilo preko trideset i pet stupnjeva.”

“To objašnjava zašto istražiteljica Muse ovako izgleda”, reče Steinberg pokazujući na nju objema rukama kao da pokazuje na umrljanu nagradu. “Jer se nalazila u toj sauni.”

Loren mu dobaci pogled savladavajući se da ne zagladi kosu. “Zbog vrućine naši patolozi imaju problema s određivanjem točnijega vremena smrti.”

“Što još?” upita Thurstonica.

Loren je oklijevala. Nagađala je da Thurstonica i Yates najvjerojatnije znaju ili mogu lako saznati većinu onoga što im je upravo rekla. Dosad ih je samo uvodila u slučaj. Jedino što je preostalo, jedino što je imala, a što oni vjerojatno nisu, bio je Matt Hunter.

Steinberg podigne ruku. “Smijem li nešto predložiti?”

Thurstonica se okrene prema njemu. “Naravno, Ede.”

“Ne želim imati nikakvih problema s jurisdikcijom.”

“Ne želimo ni mi.”

“Zašto onda ne bismo udružili snage? Potpuno otvorena, dvosmjerna komunikacija. Mi vam kažemo što mi znamo, vi nam kažete što vi znate. Nema tajenja informacija.”

Thurstonica dobaci pogled Yatesu. Adam Yates se nakašlje i reče: “Što se nas tiče, mi smo s time suglasni.”

“Znate li pravi identitet časne Mary Rose?” upita Steinberg. Yates kimne. “Da, znamo.”

Loren je čekala. Yates se nije žurio. On spusti nogu prebačenu preko druge, povuče rub košulje na vratu kao da pokušava doći do zraka.

“Vaša časna - pa, ona nije ni blizu tome da bude časna, vjerujte mi - zvala se Emma Lemay”, reče Yates.

Loren to ime nije značilo ništa. Ona pogleda Steinberga. Ni on nije nikako reagirao.

Yates nastavi: “Emma Lemay i njezin partner, kreten po imenu Clyde Rangor, nestali su iz Vegasa prije deset godina. Proveli smo prilično obimnu

potragu za oboma, ali bez rezultata. Jednoga su dana jednostavno - puf - isparili.”

“Kako ste doznali da smo pronašli tijelo Emme Lemay?” upita Steinberg.

“Korporacija Lockwood imala je podatke o njezinim implantatima. Danas NCIC22 unosi sve raspoložive podatke u nacionalnu banku podataka. Za otiske već znate. DNK i razni opisi već se neko vrijeme unose, ali sada radimo na stvaranju nacionalne datoteke za medicinska pomagala - sve vrste proteza za zglobove, kirurških implantata, vrećice za kolostomiju, pejsmejkeri, uglavnom - kako bismo omogućili identifikaciju nepoznatih osoba. Broj modela pomagala ubacite u sustav koji je nov i prilično eksperimentalan. Iskušali smo ga na nekolicini odabranih za koje bismo veoma rado voljeli znati gdje se nalaze.”

“Znači Emma Lemay je jedna od onih koje ste željeli pronaći?” upita Loren.

Yates je imao očaravajući osmijeh. “O, da.”

“Zašto?” upita Loren.

“Prije deset godina Emma Lemay i Rangor pristali su izdati ogavnog ljigavca, jednoga od deset najtraženijih s popisa RICO-a, tipa po imenu Zalizani Tom Busher.”

“Zalizani?”

“Tako su ga zvali, doduše ne u lice. To mu je godinama bio nadimak. Češljao se na određeni način. Znao ono kad čovjek ćelavi pa prebacuje sve duži pramen preko tjemena. Na kraju je izgledalo kao da ima roladu na glavi.”

Yates se nasmijao. Nitko drugi nije.

“Govorili ste o Lemayici i Rangom...” reče Thurstonica.

“Da, tako je. Bilo kako bilo, uhitili smo Lemayicu i Rangora zbog droge, ozbiljna optužba, pritisnuli ih najjače što smo mogli i prvi put pronašli nekoga iznutra tko je bio spreman progovoriti. Clyde Rangor i Zalizani su rođaci. Emma i Clyde su počeli raditi za nas, snimali su razgovore, prikupljali dokaze. I odjednom...” Yates slegne ramenima.

“Što mislite, što se dogodilo?”

“Najvjerojatniji scenarij je da je Zalizani otkrio što rade i ubio ih. Ali nikada nismo u to povjerovali.”

“Zašto?”

“Jer su postojali dokazi - uistinu puno dokaza - da i Zalizani traži Emmu i Clydea. Bilo mu je stalo da ih pronađe više nego nama. Neko se vrijeme činilo kao da se utrkujemo, znate ono, tko će ih prvi pronaći. Budući da nam nije uspjelo, zaključili smo da smo izgubili utrku.”

“Taj Zalizani, je li još uvijek aktivan?”

“Jest.”

“Što je s Clydeom Rangorom?”

“Nemamo predodžbu gdje je.” Yates se promeškolji u naslonjaču. “Clyde Rangor je bio potpuno udareni tip. Upravitelj u nekoliko striptiz klubova Zalizanog, poznat po tome što je povremeno uživao biti grub.”

“Koliko grub?”

Yates skrsti ruke i spusti ih u krilo. “Bojimo se da se neke od djevojaka nisu oporavile.”

“Kada kažete da se nisu oporavile...”

“Jedna je završila u stanju katatonije. Druga - njegova posljednja žrtva za koju znamo - je mrtva.”

Loren napravi grimasu. “I vi ste s takvim tipom sklapali nagodbe?”

“Što, želite da pronađemo nekog finijeg?” prasne Yates.

“Ja...”

“Moram li vam doista objašnjavati kako funkcionira takva vrsta trgovine, istražiteljice Muse?”

Steinberg se umiješa: “Nije potrebno.”

“Nisam željela da zvuči kao...” Loren se ugrize za jezik crveneći se u licu, ljuta na samu sebe što zvuči poput amaterke. “Nastavite.”

“Što još reći? Ne znamo gdje je Clyde Rangor, ali vjerujemo da nam još

uvijek može dati vrijedne informacije, možda nam pomoći da sredimo Zalizanog.”

“Što je s Charlesom Talleyjem i detektivom Maxom Darrowom? Imate li predodžbu kako se oni u sve to uklapaju?”

“Charles Talley je razbojnik, poznat po nasilnom ponašanju. On se 'brinuo' da cure u klubovima budu poslušne, ne kradu i dijele napojnice s kućom. Posljednje što znamo je da je radio u nekoj rupi u Renu po imenu Eager Beaver. Nagadamo da je Talley unajmljen da ubije Emmu Lemay.”

“Unajmio ga je Zalizani?”

“Da. Naša je teorija da je Zalizani nekako saznao da se Emma Lemay skriva pod identitetom časne Mary Rose. Poslao je Talleyja da je ubije.”

“Što je s Maxom Darrowom?” upita Loren. “Znamo da je bio u Emminoj sobi. Koja je njegova uloga?”

Yates se uspravi. “Prvo, držimo da je Darrow, iako prilično dobar policajac, možda bio korumpiran.”

Glas mu se izgubio. On se nakašlje. “A drugo?” požurivala ga je Loren.

Yates duboko uzdahne. “Pa, Max Darrow...” On pogleda Thurstonicu. Ona nije kimnula, nije se pomaknula, ali Loren je imala dojam da Yates od nje traži dopuštenje kao što je Loren tražila od Steinberga.

“Recimo samo da je Max Darrow povezan s ovim slučajem na drugačiji način.”

Svi su čekali. Prođe nekoliko sekundi. Loren napokon upita: “Kako?”

Yates protrlja lice objema rukama. Iznenada je djelovao iscrpljeno. “Spomenuo sam vam ranije da je Clyde Rangor bio nasilan.”

Loren kimne.

“I da držimo da je ubio svoju posljednju žrtvu.”

“Da.”

“Žrtva je bila beznačajna striptizeta, najvjerojatnije i prostitutka po imenu... pričekajte, imam to ime zapisano...” Yates iz stražnjega džepa izvadi maleni kožni notes, obliže prste i počne listati stranice. “... po imenu Candace

Potter, ili Candi Cane.” On naglo zatvori notes. “Emma Lemay i Clyde Rangor nestali su ubrzo nakon što je pronađeno njezino tijelo.”

“Kako je to povezano s Darrowom?”

“Max Darrow je bio glavni istražitelj u tom slučaju.” Nastane tajac.

“Čekajte malo”, počne Ed Steinberg. “Znači taj Clyde Rangor je ubio striptizetu. Darrow je dobio taj slučaj. Nekoliko dana kasnije Rangor i njegova djevojka Emma Lemay nestanu. Sada, deset godina kasnije, pronalazimo otiske Maxa Darrowa na mjestu gdje je ubijena Emma Lemay?”

“Da, to bi bilo to.”

Ponovno nastane tišina. Loren je pokušavala sve povezati, shvatiti.

“Jedno je važno”, nastavi Yates nagnuvši se naprijed. “Ako je Emma Lemay posjedovala dokaze važne za naš slučaj - ili ako je nekome rekla gdje se nalazi Clyde Rangor - vjerujemo da je istražiteljica Muse u najboljem položaju da to sazna.”

“Ja?”

Yates se okrene prema njoj. “Vi ste u vezi s njezinim kolegicama. Lemayica je sedam godina živjela s istom grupom časnih sestara. Nadstojnica očito u vas ima povjerenje. Potrebno je da se usredotočite upravo na to - da saznate je li Emma Lemay nešto znala i kakve je podatke imala.”

Steinberg pogleda Loren i slegne ramenima. Joan Thurston obiđe stol. Otvori mini hladnjak.

“Je li netko za piće?” upita.

Nitko ne odgovori. Thurstonica slegne ramenima, uzme bocu i počne je tresti. “A vi, Adame? Želite li štogod?”

“Samo vodu.”

Ona mu dobaci bocu. “Ede? Loren?”

Oboje niječno odmahnu glavama. Joan Thurston okrene poklopac i povuče dugi gutljaj. Vрати se pred svoj pisaći stol.

“Dobro, vrijeme je da se prestanemo nadmudrivati”, reče Thurstonica.

“Što ste još saznali, Loren?”

Loren. Već ju je zvala Loren. Ona ponovno pogleda Steinberga. On ponovno kimne.

“Pronašli smo nekoliko veza između svega ovoga i bivšeg zatvorenika po imenu Matt Hunter”, reče Loren.

Thurstonica skupi kapke. “Zašto mi je to ime poznato?”

“On je odavde, iz Livingstona. Prije nekoliko godina o njegovu su slučaju pisale novine. Potukao se na nekom studentskom tulumu...”

“Oh, da, sjećam se”, prekine je Thurstonica. “Poznavala sam njegovoga brata Bernieja. Dobar odvjetnik, umro je premlad. Čini mi se da ga je Bernie zaposlio u Carter Sturgisu kada je izišao iz zatvora.”

“Matt Hunter još uvijek tamo radi.”

“A u ovo je umiješan kako?”

“Postoje neke veze.”

“Na primjer.”

Ona im ispriča o telefonskom pozivu iz Sv. Margarete na Marshin kućni broj. To ih se nije osobito dojmilo. Kada ih je Loren počela upoznavati s onime što je saznala te večeri - da se Matt Hunter izgleda potukao s Charlesom Talleyjem u Howardu Johnson'su, svi su se zainteresirali. Yates je prvi put počeo nešto bilježiti u kožni notes.

Kada je završila, Thurstonica je upita: “Što vi o svemu tome mislite, Loren?”

“Želite li iskreno? Još uvijek nemam pojma.”

“Trebali bismo istražiti što je Hunter radio dok je bio u zatvoru”, reče Yates. “Znamo da je i Talley bio zatvaran. Možda su se tamo sreli. Možda se Hunter nekako povezao s ljudima Zalizanog.”

“Točno”, reče Thurstonica. “Možda Hunter za Zalizanog dovršava neke nedovršene poslove.”

Loren je šutjela.

“Vi se ne slažete, Loren?”

“Nisam sigurna.”

“U čemu je problem?”

“Ovo će možda zvučati nevjerojatno naivno, ali ja ne vjerujem da je Matt Hunter plaćeni ubojica. Da, ima dosje, ali radilo se o tučnjavi na tulumu prije petnaest godina. Prije toga nije kažnjavan i odonda je čist.”

Nije im rekla da su išli u istu školu, niti da joj je neki unutarnji predosjećaj govorio kako on nije u to umiješan. Kada su se drugi istražitelji koristili tim objašnjenjem, njoj je bilo zlo.

“Pa kako onda objašnjavate Hunterovu umiješanost?” upita Thurstonica. “Ne znam. Možda se radi o nečemu osobnom. Tip na recepciji je rekao kako je Hunterova žena odsjela u hotelu bez Huntera.”

“Mislite da se radilo o ljubavničkoj svađi?”

“Možda.”

Thurstonica je u to sumnjala. “Bilo kako bilo, slažemo li se svi da je Matt Hunter umiješan?”

“Bez sumnje”, reče Steinberg. Yates žustro kimne. Loren se nije pomaknula.

“U ovome trenutku”, nastavi Thurstonica, “imamo više negoli dovoljno da ga uhitimo i optužimo. Imamo tučnjavu i telefonski poziv. Uskoro ćemo imati i DNK koji će ga povezati s mrtvacem.”

Loren je oklijevala. Ed Steinberg nije. “Imamo dovoljno da ga uhitimo.”

“Budući da Hunter već ima dosje, neće ga pustiti uz jamčevinu. Možemo ga pritvoriti i neko ga vrijeme držati, nije li tako, Ed?”

“Bez problema, uvjeren sam”, reče Steinberg.

“Pronađite ga”, reče Joan Thurston. “Strpajmo Huntera iza rešetaka, pronto.”

35. POGLAVLJE:

MATT I OLIVIA BILI SU SAMI U MARSHINOJ GOSTINJSKOJ SOBI. Prije devet godina Matt je upravo u toj prostoriji proveo svoju prvu noć na slobodi. Bernie ga je doveo kući. Marsha, iako ljubazna, zacijelo je imala ozbiljnih dvojbi. Mnogi odabiru živjeti u takvim kućama upravo kako ne bi susretali ljude kao što je Matt. Čak i kada znate da je nevin, čak i kada mislite da je dobar tip kojemu je sreća okrenula leđa, ne želite da se vaš život isprepliće s njegovim. On je virus, nositelj nekog zla. Vi imate djecu. Želite ih zaštititi. Želite vjerovati, kao što vjeruje i Lance Banner, da lijepo uređeni vrtovi štite od takvih.

On se sjeti svojega starog prijatelja s fakulteta, Duffa. Neko je vrijeme Matt vjerovao da je Duff snažan. Sada je znao bolje. Sada bi mogao istući Duffa a da se i ne oznoji. To nije bilo hvalisanje i o tome nije razmišljao s ponosom. Bila je to tek životna činjenica. Njegovi frendovi - oni koji su mislili da su opaki - Duffovi ovoga svijeta - čovječe, pa oni nisu imali pojma.

Ali koliko god Matt očvrsnuo, prvu je noć na slobodi u toj prostoriji proveo plačući. Nije točno mogao objasniti zašto. U zatvoru nikada nije plakao. Moglo bi se zaključiti da se plašio pokazivati slabost na takvome jezivom mjestu. To je možda djelomice bilo točno. Možda si je tada prvi put dao oduška i plakao za prethodne četiri tjeskobne godine.

Ali Matt nije tako mislio.

Pravi je razlog, nagađao je, imao više veze sa strahom i nevjericom. Nije mogao prihvatiti činjenicu da je doista slobodan i da je zatvor bio stvar prošlosti. Osjećao se kao da se radi o okrutnoj neslanoj šali, da je ta topla postelja privid, da će ga uskoro odvući natrag i zatvoriti ga zauvijek.

Čitao je o tome kako istražitelji ili otmičari zarobljenicima pokušavaju slomiti duh tako što insceniraju lažno pogubljenje. To zasigurno pali, pomisli Matt, ali što bi svakako bilo još učinkovitije, što bi bez sumnje slomilo čovjeka je suprotno - pravite se kao da ćete ga osloboditi. Normalno ga odjenete, kažete mu da je njegovo puštanje sređeno, kažete mu doviđenja,

stavite mu povez na oči, vozite ga naokolo i onda stanete, odvedete ga unutra, i kad skine povez s očiju, on uvidi da je na istome mjestu odakle je i krenuo, da je riječ o bolesnoj šali.

Tako se Matt osjećao.

Matt je sada sjedio na istoj postelji. Olivia mu je stajala okrenuta leđima pognute glave.

Ramena su joj još uvijek bila uspravna, još uvijek ponosna. Volio je njezina ramena i leđa, splet nježnih mišića i podatne kože.

Dio njega, a možda i cijelo njegovo biće željelo je reći: “Zaboravimo sve. Ne moram znati. Upravo si rekla da me voliš. Upravo si mi rekla da sam ja jedini muškarac kojega si ikada voljela. To je dovoljno.”

Kada su stigli do kuće, Kyra je izišla i dočekala ih u dvorištu. Bila je zabrinuta. Matt se sjetio kada se tek doselila u stan iznad garaže. Primijetio je da izgleda “točno kao Fonz”. Kyra nije imala pojma o čemu on govori. Smiješno što čovjeku pada na pamet kada je prestrašen.

Marsha je također izgledala zabrinuto, pogotovo kada je ugledala Mattove zavoje i nesiguran hod. Ali Marsha ga je dovoljno dobro poznavala i znala je da nije vrijeme za postavljanje pitanja.

Olivia prekine tišinu. “Smijem li te nešto pitati?”

“Naravno.”

“Na telefon si mi rekao da si dobio neke fotografije.”

“Da.”

“Smijem li ih molim te pogledati?”

On izvadi mobitel i pruži joj ga. Olivia se okrene i uzme ga ne dodirujući mu ruku. On je sada promatrao njezino lice. Tako je dobro poznao taj izraz napete koncentracije. Malo je nakrenula glavu, što je radila kada ju je nešto zbunjivalo.

“Ne razumijem što je ovo”, reče ona. “Jesi li to ti?” upita on. “S vlasuljom?”

“Da. Ali nije bilo ovako.”

“Kako?”

Ona nije odvajala pogled od mobitela. Stisnula je tipku kako bi ponovno pogledala snimku i odmahнула glavom. “Što god mislio o meni, ja te nikad nisam prevarila. A ovaj čovjek s kojim sam se sreła, i on je nosio vlasulju. Pretpostavljam kako bi sličio muškarcu na prvoj fotografiji.”

“To sam i sam shvatio.”

“Kako?”

Matt joj pokaže prozor, sivo nebo, prsten. Objasni kako se sjetio da je bila suša i ispriča kako je povećao fotografije u Cingleinu uredu.

Olivia sjedne pokraj njega na postelju. Bila je tako prokleta lijepa. “Znači, znao si?”

“Što sam znao?”

“Duboko u srcu, unatoč onome što si vidio, znao si da te nikada ne bih prevarila.”

Želio ju je zagrliti. Vidio je kako zadržava dah, pokušavala je zadržati pribranost.

“Prije negoli počneš, moram ti postaviti dva pitanja, dobro?” upita Matt. Ona kimne. “Jesi li trudna?”

“Jesam”, odgovori ona. “I prije negoli postaviš drugo pitanje - da, dijete je tvoje.”

“Onda me se ostalo uopće ne tiče. Ne želiš li mi reći, ne moraš. Nije važno. Možemo jednostavno nekamo pobjeći, svejedno mi je.”

Ona odmahne glavom. “Ne vjerujem da imam snage ponovno bježati, Matt.” Zvučala je tako iscrpljeno. “A ne možeš ni ti. Što će biti s Paulom i Ethanom? S Marshom?”

Naravno bila je u pravu. On nije znao kako da izrazi ono što mu je bilo na pameti. Slegne ramenima i reče: “Jednostavno ne želim da se sve promijeni.”

“Ne želim ni ja. I kada bih mogla pronaći način da ovo nekako zaobiđemo, rado bih to učinila. Bojim se, Matt. Nikada se u svojem životu

nisam tako bojala.”

Ona se okrene prema njemu. Ispruži ruke i obuhvati njegov zatiljak. Nagne se naprijed i poljubi ga. Poljubi ga strasno. On je poznavao taj poljubac. Bio je to uvod. Unatoč svemu što se događalo njegovo je tijelo reagiralo, probudilo se. Poljubac postane strastveniji. Ona mu priđe još bliže, privije se uz njega. On zatvori oči.

Malo se okrenu i Mattova rebra iznenada zapara strahovita bol koja se proširi cijelim bokom.

On se ukoči. Njegov tihi jauk prekine čaroliju trenutka. Olivia ga pusti i povuče se, spusti pogled.

“Sve što sam ti ikada rekla o sebi,” počne ona, “bila je laž.”

On nije reagirao. Ni sam nije bio siguran što je očekivao da će čuti - ovo svakako ne - ali sjedio je mirno i čekao.

“Nisam odrasla u Northwaysu u Virginiji. Nisam pohađala sveučilište Virginije, nisam išla ni u srednju školu. Moj otac nije bio gradski liječnik - ne znam ni tko je bio moj otac. Nisam imala dadilju po imenu Cassie niti bilo što od onoga što sam ti ispričala. Sve sam to izmislila.”

Vani je neki automobil skrenuo u ulicu, svjetlo njegovih farova zaplesalo je na zidu dok je prolazio. Matt je sjedio ukočen poput kamena.

“Moja je prava majka bila teška narkomanka koja me dala socijalnoj službi kada sam imala tri godine. Dvije godine kasnije umrla je od predoziranja. Slali su me od jedne do druge udomiteljske obitelji. Bolje da ti ne pričam kakvi su bili. I tako sve dok nisam pobjegla sa šesnaest godina. Završila sam u okolini Las Vegasa.”

“Kada si imala šesnaest godina?”

“Da.”

Olivijin je glas postao čudno monoton. Oči su joj bile bistre, ali gledala je nekamo u daljinu, iza njega. Kao da je čekala reakciju. Matt je i dalje zbunjen nastojao pohvatati sve konce.

“Znači priče o doktoru Joshui Murrayju...”

“Misliš ono o djevojci bez majke koja je živjela s dobrim ocem i voljela

konje?” Ona se zamalo nasmiješi. “Ma hajde, Matt. To sam izvukla iz knjige koju sam pročitala kada mi je bilo osam godina.”

On otvori usta, ali nikakav zvuk ne iziđe. Pokuša ponovno. “Zašto?”

“Zašto sam lagala?”

“Da.”

“Pa nisam lagala, zapravo sam...” Ona zastane, pogleda gore... “umrla. Znam da to zvuči melodramatski. Ali kada sam postala Olivia Murray, to nije bio samo početak novoga života, to je bilo kao da nikada nisam bila ona druga osoba. Posvojče je bilo mrtvo. Olivia Murray iz Northwaysa u Virginiji zauzela je njezino mjesto.”

“Znači sve...” On podigne ruke. “Sve je bila laž?”

“Mi nismo laž”, reče ona. “Nisu moji osjećaji prema tebi. Nije moje ponašanje prema tebi. Ništa što se tiče nas nikada nije bila laž. Nijedan poljubac. Nijedan zagrljaj. Nijedan osjećaj. Ti nisi volio laž. Ti si volio mene.”

Volio, rekla je. Ti si me volio. Prošlo vrijeme.

“Znači, kada smo se sreli u Vegasu, ti nisi bila na fakultetu?”

“Nisam”, odgovori ona.

“A one večeri u klubu?”

Ona ga pogleda u oči. “Trebala sam raditi.”

“Ne razumijem.”

“Razumiješ. Matt, još kako razumiješ.”

On se sjeti internetske stranice o striptizetama. “Ti si bila plesačica?”

“Plesačica? Pa da, to bi bio politički korektan izraz za egzotičnu plesačicu. Sve ga djevojke sad koriste. Ali ja sam bila striptizeta. A ponekad bi me natjerali da...” Olivia odmahne glavom.

Oči joj se stadoše puniti suzama. “Nikad se nećemo oporaviti od ovoga.”

“A one noći”, reče Matt osjećajući kako kroz njega struji bijes, “zar sam izgledao kao da imam puno novca?”

“To nije duhovito.”

“I ne pokušavam biti duhovit.”

U glasu joj se čula odlučnost. “Ti nemaš pojma što je ta noć značila za mene. Promijenila mi je život. Ti to ne shvaćaš, Matt.”

“Što ne shvaćam?”

“Tvoj svijet”, reče ona. “Za njega se vrijedi boriti.”

On nije bio siguran da razumije što ona misli - ili da uopće želi razumjeti. “Rekla si da si živjela kod udomitelja.”

“Da.”

“I da si pobjegla.”

“Posljednja je obitelj poticala djevojke da se bave striptizom. Nemaš pojma koliko čovjek želi pobjeći od takvih ljudi. Rekli su nam kamo da odemo. Sestra posljednje udomiteljice vodila je klub. Ona nam je nabavila lažne isprave.”

On odmahne glavom. “Ipak, ne shvaćam zašto mi nisi rekla istinu.”

“Kada, Matt?”

“Kada što?”

“Kada sam ti je trebala reći? One prve noći u Las Vegasu? Ili kada sam došla u tvoj ured? Na drugome spoju? Kada smo se zaručili? Kada sam ti trebala reći?”

“Ne znam.”

“To baš i nije lako.”

“Ni meni nije bilo lako ispričati ti o vremenu provedenom u zatvoru.”

“U mojem se slučaju ne radi samo o meni”, reče ona. “Obećala sam.”

“Kome si obećala?”

“Pokušaj shvatiti. Da se radilo samo o meni, možda bih riskirala. Ali nisam mogla zbog nje.”

“Zbog koga?”

Olivia pogleda u stranu. Dugo nije progovarala. Iz stražnjega džepa

izvadi komad papira, polagano ga rastvori i pruži mu ga. Zatim ponovno okrene lice na drugu stranu.

Matt uzme papir i okrene ga. Bio je to članak s Nevada News internetske stranice. On ga pročita. Nije bio dugačak.

Žena ubijena!

Las Vegas, Nevada - Candace Potter, 21, pronađena je ubijena u naselju stambenih prikolica nedaleko od ceste 15. Smrt je nastupila uslijed gušenja. Policija ne želi komentirati radi li se i o seksualnom napastovanju. Gospođica Potter radila je kao plesačica u noćnome klubu Young Thang u predgrađu, pod umjetničkim imenom Candi Cane. Istraga je u tijeku, a policija ispituje neke veoma obećavajuće tragove.

Matt je pogleda. “Još uvijek ne shvaćam.” Njezino je lice bilo okrenuto na drugu stranu. “Nešto si obećala toj Candace?”

Ona se gorko nasmije. “Ne.”

“Kome onda?”

“Kao što sam ti već rekla. Nisam ti lagala. To je bilo kao da sam umrla.” Olivia se okrene prema njemu.

“To sam ja”, reče ona. “Ja sam bila Candace Potter.”

36. POGLAVLJE:

KADA SE LOREN VRATILA U URED OKRUŽNOG TUŽITELJA, Roger Cudahy, jedan od tehničara koji je bio u Cingleinu uredu, sjedio je s nogama na njezinome radnom stolu, ruku prekriženih iza glave.

“Je li ti udobno?” upita Loren. On se srdačno smiješio. “Oh da.”

“Izgledaš veoma zadovoljno.”

Osmijeh mu se nije skidao s usana. “I to s razlogom.”

“O čemu se radi?”

Ne skidajući ruke sa zatiljka Cudahy pokaže na laptop. “Pogledaj sama.”

“Na laptop?”

“Oh, da.”

Ona pomakne miša. Tamni se ekran probudi. I tamo, preko cijeloga ekrana bila je fotografija Charlesa Talleyja. Ruka mu je bila podignuta. Kosa modroplava. Na licu je imao drzak osmijeh.

“To si skinuo s kompjutera Cingle Shaker?”

“Oh, da. A na njega je prebačen s mobitela.”

“Odlično obavljen posao.”

“Čekaj malo.”

“Što?”

Cudahy se nije prestajao smješhati. “Kao što je Bachman Turner Overdrive znao pjevati, glavno još nisi ni vidjela.”

“Molim?”

“Pritisni tipku sa strelicom. Desnu strelicu.”

Loren to učini. Počne nejasna videosnimka. Žena s platinastom vlasuljom izišla je iz kupaonice. Krenula je prema postelji. Kada je snimka bila gotova, Cudahy upita: “Imaš li kakvih komentara?”

“Samo jedan.”

CuldaHy ispruži ruku s dlanom prema gore. “Da čujem.” Loren ga pljesne po dlanu. “Oh, da.”

37. POGLAVLJE:

“DOGODILO SE TO GODINU DANA NAKON ŠTO SAM SRELA TEBE”, reče Olivia.

Stajala je na drugom kraju sobe. U lice joj se vratila boja. Malo se uspravila. Kao da joj se snaga vraćala dok mu je sve pričala. Što se Matta tiče, on se trudio zasad ne analizirati ono što čuje. Samo je želio sve upiti. “Bilo mi je osamnaest godina, ali sam u Vegasu bila već dvije. Većina nas djevojaka živjela je u starim kamp-prikolicama. Upravitelj kluba, opaki čovjek po imenu Clyde Rangor, imao je nekoliko ari zemlje kilometar i pol od kluba. Sama pustinja. Podigao je žičanu ogradu, dovukao tri-četiri jadne kamp-prikolice i tu smo mi živjele. Djevojke su dolazile i odlazile, a u to sam vrijeme imala dvije cimerice. Jedna je bila nova cura po imenu Cassandra Meadows. Imala je možda šesnaest, sedamnaest godina. Druga se zvala Kimmy Dale. Kimmy je toga dana bila odsutna. Vidiš li, Clyde nas je običavao slati na gostovanja. Izvodile smo striptiz u nekom gradiću triput na dan. Za njega je to bio lako zarađeni novac, mi smo dobivale dobre napojnice iako je većinu toga uzimao Clyde.”

Matt se morao pribrati, ali nije mu uspijevalo.

“Kada si počela s time, koliko ti je bilo godina?” upita on. “Šesnaest.”

Trudio se ne zatvoriti oči.

“Ne razumijem kako je to funkcioniralo.”

“Clyde je imao dobre veze. Ne znam točno kako, ali u Idaho je pronalazio djevojke s financijskim neprilikama koje su živjele kod udomitelja.”

“Ti si odatle?”

Ona kimne. “Imao je veze i u drugim državama. U Oklahomi. Cassandra je, mislim, bila iz Kanzasa. Djevojke su jednostavno upućivali Clydeu. On bi im nabavio lažne isprave i zaposlio ih. To nije bilo teško. I ti i ja znamo da nikome nije doista stalo do sirotinje. Malena djeca makar izazivaju sućut. Mi smo bile samo prkosne tinejdžerice. Nismo imale nikoga svoga.”

“Dobro, nastavi”, reče Matt.

“Clyde je imao djevojku po imenu Emma Lemay. Emma je svim curama u neku ruku bila nadomjestaj za majku. Znam kako to zvuči, ali kad se sjetiš kroz što smo prošle, doista smo je tako doživljavale. Clyde ju je običavao mlatiti. Svaki put kada bi prošao pokraj nje, Emma bi se trgnula. Tada to nisam shvaćala, ali valjda smo uspostavile vezu jer smo sve bile žrtve nasilja.

Kimmy i ja smo je voljele. Govorile smo o tome kako ćemo jednoga dana pobjeći od svega toga - samo smo o tome i razgovarale. Njoj i Kimmy sam ispričala o našem susretu. O tome što mi je ta noć značila. One su slušale. Znale su da od toga neće biti ništa, ali ipak su slušale.”

Negdje izvan sobe začuje se neki zvuk. Tihi jecaj. Olivia se okrene u tom smjeru.

“To je samo Ethan”, reče Matt. “To se često ponavlja?”

“Da.”

Pričekali su. Kućom ponovno zavlada tišina.

“Jednoga sam se dana osjećala loše”, reče Olivia. Glas joj ponovno postane monoton. “U tom ti poslu baš i ne daju slobodne večeri, ali meni je bilo tako zlo da sam jedva stajala, a djevojke koje povraćaju na sceni baš i nisu dobre za posao. Budući da nije bilo Clydea i Emme, ja sam se javila tipu na vratima. On me pustio da odem. Vratila sam se u Obor - tako smo zvali dvorište s kamp-kućicama. Bilo je negdje oko tri poslijepodne. Sunce je još uvijek pržilo. Osjećala sam kao da mi koža gori.”

Olivia se sjetno nasmiješi. “Znaš li što je čudno? Mislím, cijela je stvar čudna, ali znaš što me najviše pogodilo?”

“Što?”

“Koliko se u djeliću trenutka sve promijeni. Što bi bilo da je bilo. Ti to znaš bolje od ikoga. Da si otišao ravno u Bowdoin. Da Duff nije prolio pivo. Znaš.”

“Da, znam.”

“Isto je bilo i tada. Da se nisam razboljela. Da sam ostala plesati te

večeri. U mojem slučaju pretpostavljam da se može tumačiti na razne načine, ali rekla bih da mi je određeni slijed događaja spasio život.”

Ona je sad stajala kod vrata. Gledala je u kvaku kao da želi pobjeći. “Što se dogodilo kada si se vratila u Obor?” upita Matt.

“Nije bilo nikoga”, reče Olivia. “Većina je djevojaka već bila u klubu ili u gradu. Obično smo završavale oko tri ujutro i spavale do podneva. U Oboru je bilo tako depresivno da smo se trudile pobjeći odatle kad god smo mogle. Zato, kad sam se vratila tamo, bilo je tiho. Otvorila sam vrata svoje kućice i prvo što sam ugledala bila je krv na podu.”

On ju je napeto slušao. Olivijino je disanje postalo dublje, ali lice joj je ostalo mirno.

“Zazvala sam. To je bilo glupo. Vjerojatno sam trebala početi vrištati i otrčati, ne znam. Još jedno što bi bilo, zar ne? Okrenula sam se. Kućice su imale dvije sobe, ali razmještaj je bio takav da se prvo ulazilo u spavaću sobu u kojoj smo nas tri spavale. Moj je bio donji krevet. Kimmyn gornji. Cassandra, nova djevojka, imala je krevet na suprotnoj strani prostorije. Kimmy je bila veoma uredna. Uvijek nas je prekoravala što ne pospremamo. Naši su životi bili svinjarija, ali zato nismo morale živjeti u svinjcu.

Bilo kako bilo, iznutra je prikolica bila sva isprevertana. Sve su ladice bile izvrnute, posvuda odjeća. Na podu, pokraj Cassandrina kreveta, kamo je vodio krvavi trag, ugledala sam nečije noge. Potrčala sam onamo i sledila se na mjestu.”

Olivia ga pogleda ravno u oči. “Cassandra je bila mrtva. Nisam joj morala opipati bilo. Ležala je na boku, sklupčana poput fetusa. Oba su joj oka bila otvorena, piljila su u zid. Lice joj je bilo ljubičasto i natečeno. Na rukama je imala opekotine od cigarete. Ruke su joj bile sputane ljepljivom trakom iza leđa. Ne zaboravi, Matt, imala sam osamnaest godina. Možda sam se osjećala starije, ili izgledala starije, možda sam imala previše životnog iskustva. Ali promisli. Stajala sam tako i gledala mrtvaca. Ukočila sam se. Nisam se mogla pomaknuti. Čak ni kad sam čula zvukove iz druge sobe, čak ni kad sam čula Emmu kada je vrisnula: “Clyde, nemoj!”

Ona zastane, zatvori oči i polako uzdahne.

“Okrenula sam se upravo u trenutku da vidim kako šaka leti prema mojemu licu. Nije bilo vremena da reagiram. Clyde me udario svom snagom. Šaka mu se zabila ravno u moj nos.

Više sam čula kako se kost lomi negoli sam osjetila. Glava mi je poletjela unatrag. Pala sam na Cassandru - to je vjerojatno bilo najstrašnije od svega. To što sam pala na njezino mrtvo tijelo. Koža joj je bila hladno-vlažna. Pokušala sam otpuzati s nje. Krv mi je tekla u usta.”

Olivia zastane, proguta zrak, pokušavala je doći do daha. Matt se nikada u životu nije osjećao tako nemoćno. Nije se micao, nije progovarao. Pustio ju je da se pribere.

“Clyde je dotrčao do mene i pogledao me odozgo. Njegovo lice... obično je imao podmukao osmijeh na usnama. Već sam puno puta vidjela kako udara Emmu Lemay. Znam da to tebi zvuči čudno. Zašto nismo ništa poduzele? Zašto nismo ništa učinile? Ali nama te batine nisu bile strane. Uobičajena stvar. Moraš to razumjeti. Nismo znale da postoji drugačiji život.”

Matt kimne. Iako je takvo razmišljanje bilo pogrešno, razumio ga je. U zatvorima se sve tako opravdavallo - ne radite vi ništa loše, strahote koje se događaju su normalne.

“Bilo kako bilo”, nastavi Olivia, “posprdni je osmijeh nestao. Ako misliš da su čegrtuše opake, nisi sreo Clydea Rangora. Ali u tom trenutku, dok se naginjao nada mnom, izgledao je prestrašeno. Teško je disao. Košulja mu je bila krvava. Iza njega - a to je prizor koji nikada neću zaboraviti - Emma je samo stajala spuštene glave. I tako sam ja, krvava i ranjena, gledala iza psihopate stisnutih šaka u još jednu njegovu žrtvu. Njegovu pravu žrtvu, pretpostavljam.

Gdje je kasete? upitao me Clyde. Nisam imala pojma o čemu govori. Snažno mi je nagazio nogu. Zajaukala sam od boli. Zatim je Clyde viknuo: Ti se to sa mnom igraš, kurvo? Reci, gdje je?

“Pokušala sam se četveronoške odmaknuti od njega, ali sam završila u kutu. Clyde je šutnuo Cassandrino tijelo u stranu i krenuo za mnom. Bila sam u klopci. U daljini sam čula Emmin glas, krotak kao u janjeta: Nemoj, Clyde,

molim te. Ne skidajući pogled s mene Clyde nasrne na nju. U udarac je unio svu težinu svojega tijela. Udario ju je zapešćem i Emmi se rascijepi obraz. Posrnula je unatrag i nestala iz vida. Ali to mi je bilo dovoljno. Pažnja mu je bila usmjerena na drugu stranu i dala mi je priliku da reagiram. Šutnula sam ga malo ispod koljena. Clydeova noga popusti.

Uspravila sam se i otkotrljala preko kreveta. Vidiš li, u mislima sam imala cilj. Kimmy je u sobi držala pištolj. To mi se nije sviđalo, ali ako misliš da je meni bilo loše u životu, Kimmy je prošla puno gore. Zato je uvijek bila naoružana. Imala je dva pištolja. Mini revolver 22 kalibra je nosila u čizmi. Čak i na pozornici. A drugi je pištolj Kimmy čuvala ispod madraca.”

Olivia stane i nasmiješi mu se. “Što je?” upita Matt.

“Kao i ti.”

“O čemu govoriš?”

“Zar misliš da ne znam da imaš pištolj?”

Potpuno je na njega zaboravio. On opipa pojas hlača. U bolnici su mu skinuli hlače. Olivia mirno otvori torbicu. “Izvoli”, reče.

Pruži mu pištolj.

“Nisam željela da ga policija pronađe i poveže s tobom.”

“Hvala”, reče on glupavo. Pogleda pištolj i spremi ga. “Što će ti oružje?” upita ona. “Ne znam.”

“Mislim da ni Kimmy nije znala. Ali bilo je tamo. I kada je Clyde pao, ja sam se bacila da ga dohvatim. Nisam imala puno vremena. Moj udarac nije onesposobio Clydea - samo mi je dao nekoliko sekundi. Ugurala sam ruku pod madrac ležaja na katu. Čula sam ga kako viče: Luda kurvo, ubit ću te! Nisam u to sumnjala. Vidjela sam Cassandru. Vidjela sam njegovo lice. Ulovi li me, ne dohvatim li pištolj, gotova sam.”

Olivia je sada djelovala uzrujano, podigla je ruke kao da je opet u kućici i kopa kako bi pronašla oružje. “Ruka mi je bila ispod madraca. Gotovo sam osjećala njegov dah na vratu. Ali ipak nisam mogla pronaći oružje. Clyde me zgrabio za kosu. Upravo me je počeo vući kada su moji prsti napipali metal.

Dok me povlačio, primila sam pištolj svom snagom i izvukla ga ispod madraca. Clyde ga je ugledao. Palcem i kažiprstom sam stiskala držak, ali ne dovoljno čvrsto.

Pokušavala sam prstom dosegnuti okidač. Ali Clyde je skočio na mene. Držao me je za zglavak. Pokušala sam se osloboditi. On je bio previše snažan. Ali ja nisam puštala. Držala sam pištolj. U tom je trenutku on zario palac u moju ruku. Clyde je imao veoma duge i oštre nokte. Vidiš li ovo?”

Olivia stisne šaku i zabaci je unatrag kako bi mu pokazala bijeli ožiljak u obliku srpa s unutarnje strane zapešća. Matt ga je i ranije primijetio. Davno mu je ispričala kako je to od pada s konja.

“To mi je napravio Clyde Rangor. Tako je duboko zario nokat da mi je potekla krv. Ispustila sam pištolj. Još uvijek me držao za kosu. Bacio me na krevet i skočio na mene. Zgrabio me za vrat i počeo stiskati. Plakao je.

Toga se sjećam. Clyde je iz mene cijedio život i plakao je. Ne zato što mu je bilo stalo, ni najmanje. Bio je prestrašen. Davio me je i ja sam ga čula kako me moli: Samo mi reci gdje je. Samo mi reci...

Olivia se nježno primi rukom za vrat. “Borila sam se. Udarala ga nogama, mlatila rukama, ali osjećala sam kako me snaga napušta. Moji su udarci postajali sve slabiji. Osjećala sam kako njegov palac sve jače stišće moj vrat. Umirala sam. I tada sam začula pucanj.”

Ruka joj padne u stranu. Antikni sat u blagovaonici, dar što su ga Bernie i Marsha dobili za vjenčanje, počne otkucavati. Olivia pričekala, pusti ga da odzvoni.

“Prasak nije bio glasan. Kao udarac palicom. Valjda zato što je bio 22 kalibar, ne znam. Na trenutak je Clydeov stisak postao još jači. Na licu mu se čitalo više iznenađenje nego bol.

Pustio me. Počela sam kašljati, došlo mi je na povraćanje. Otkotrljala sam se u stranu hvatajući zrak. Emma Lemay stajala je iza njega. Uperila je pištolj u njega, kao da joj je iznenada od svih tih godina zlostavljanja i batina napokon prekipjelo. Nije ustuknula. Nije skrenula pogled. Clyde se gnjevno okrene prema njoj i ona opali još jedanput, ovoga puta ravno u njegovo lice.

Zatim je Emma još jedanput povukla okidač i Clyde Rangor je bio mrtav.”

38. POGLAVLJE:

MOTIV. Loren je sada imala motiv. Ako se moglo suditi po videosnimci, Charles Talley, gad po svačijim mjerilima, ne samo da je spavao sa ženom Matta Huntera - Loren se mogla kladiti da je to bila Olivia Hunter na tom snimku s plavom vlasuljom - već se potudio poslati snimke Mattu.

Rugao mu se. Razljutio ga je.

U neku ruku ga je izazivao.

Sve se slagalo. Sve je imalo smisla.

Osim što su mnoge stvari u ovome slučaju isprva imale smisla. Ali nakon nekoliko minuta više nisu. Kao pretpostavka da je Maxa Darrowa okrala prostitutka. Kao ubojstvo Charlesa Talleyja koje je izgledalo kao uobičajeni scenarij s ljubomornim mužem, ako se doista o tome radilo, ali kako onda objasniti vezu između Emme Lemay i FBI-a u Nevadi i svega ostalog što je saznala u uredu Joan Thurston?

Njezin se mobitel zatrese. Broj je bio skriven.

“Halo?”

“Zašto ste izdali potjernicu za Hunterom?” Bio je to Lance Banner. “Spavaš li ti ikada?” upita ona.

“Ljeti ne. Više volim zimski san. Kao medvjed. I tako, što ima novog?”

“Tražimo ga.”

“Molim te prestani s pojedinostima, Loren, doista mi je teško izići na kraj sa svim tim detaljima.”

“Duga priča, Lance, a ja sam imala dugu noć.”

“Potjernica je uglavnom za područje Newarka.”

“Pa?”

“Je li netko pogledao kod njegove šurjakinje?”

“Ne vjerujem.”

“Ja živim u istome bloku”, reče Lance Banner. “Računaj da sam već krenuo.”

39. POGLAVLJE:

NI MATT NI OLIVIA SE NISU POMAKLI. Pričanje ju je iscrpilo. On je to jasno vidio. Gotovo je krenuo prema njoj, ali ona je digla ruku.

“Jednom sam vidjela staru fotografiju Emme Lemay”, počne Olivia. “Bila je tako lijepa. Bila je i pametna. Ako je itko bio dovoljno lukav da se izvuče od onakva života, onda je to bila Emma.

Ali, vidiš li, nitko nije. Meni je bilo osamnaest godina, Matt, a osjećala sam se kao da je moj život prošao. I tako smo se nas dvije našle tamo, ja sam kašljala, tjeralo me na povraćanje, Emma nije ispuštala oružje. Dugo je piljila u Clydea i jednostavno čekala da ja dođem do daha. Trebalo mi je nekoliko minuta. Okrenula se prema meni i pribrano rekla: Moramo sakriti njegovo tijelo.

“Sjećam se da sam odmahivala glavom. Rekla sam joj kako nipošto ne želim sudjelovati u tome. Ona se nije naljutila, nije počela vikati. Bilo je tako čudno. Izgledala je tako... spokojno.”

“Upravo je ubila svojega zlostavljača”, reče Matt. “Da, vjerojatno djelomice zbog toga.”

“Ali?”

“Kao da je čekala taj trenutak. Kao da je znala da će se jednoga dana to dogoditi. Rekla sam joj da moramo pozvati policiju. Emma je odmahнула glavom, bila je mirna, imala je sve pod kontrolom. Pištolj je još uvijek bio u njezinoj ruci. Nije ga uperila u mene. “Možemo im reći istinu”, predložila sam. “Da se radilo o samoobrani. Pokazat ćemo im masnice na mojem vratu. K vragu, pokazat ćemo im Cassandru.”

Matt se promeškolji. Olivia to primijeti i nasmiješi se.

“Znam”, reče. “Zar nije ironično? Samoobrana. Kao što si i ti tvrdio. Oboje smo se čini se našli na istom raskrižju. Možda ti nisi imao izbora, bilo je mnogo ljudi oko vas. Ali čak i da jesi, ti si potjecao iz potpuno drugačijeg svijeta. Ti si vjerovao policiji. Ti si mislio da će istina pobijediti.

Ali mi smo znale bolje. Emma je ustrijelila Clydea triput, jednom u leđa, dvaput u lice. Nitko ne bi povjerovao da se radilo o samoobrani. Čak i da jesu, Clyde je zarađivao mnogo novca za svojeg rođaka mafijaša. On nas ne bi ostavio na životu.”

“I, što ste učinile?” upita on.

“Ja sam bila zbunjena, ali Emma mi nije prestajala objašnjavati u kakvom se škripcu nalazimo. Nismo imale izbora. Doista. I tada me razoružala najjačim argumentom.”

“Kojim?”

“Emma je rekla: A što ako nam uspije?”

“Ako vam što uspije?” upita Matt.

“Što ako nam policija povjeruje i Clydeov rođak nas ostavi na miru?” Ona zastane i nasmiješi se. “Ne shvaćam”, reče Matt.

“Što će biti s nama? S Emmom i sa mnom. Što će biti s nama ako sve prođe dobro?”

Matt je shvatio. “Bit ćete na istom.”

“Točno. Ovo je bila naša prilika, Matt. Clyde je kod kuće imao sakrivenih sto tisuća dolara. Emma je rekla da ćemo to uzeti. Pobjeći ćemo svaka na svoju stranu. Početi negdje ispočetka. Emma je već imala odredište na pameti. Godinama je planirala otići, ali nikad nije skupila dovoljno hrabrost. Nisam ni ja. Nije nijedna od nas.”

“Ali sad ste morale.”

Olivia kimne. “Rekla je da će, ako sakrijemo Clydea, svi misliti da su njih dvoje pobjegli zajedno. Tražit će par. Ili će misliti da su oboje ubijeni i pokopani zajedno. Ali ona je trebala moju pomoć. Pitala sam je: Što je sa mnom? Clydeovi prijatelji znaju kako izgledam. Neće stati dok me ne pronađu. I kako da objasnimo Cassandrinu smrt?”

“Ali Emma je već imala rješenje. Rekla je: Daj mi svoju lisnicu. Ja sam je izvukla iz džepa i pružila joj je. Uzela je moju osobnu iskaznicu - tada u Nevadi nisi morao imati fotografiju na iskaznici - i ugurala ju je u Cassandrin džep. Kada se vraća Kimmy? Pitala me. Za tri dana, odgovorila sam.

Dovoljno vremena, rekla je. Zatim će: Slušaj me. Ni ti ni Cassandra nemate obitelji. Cassandru je majka izbacila iz kuće prije puno godina. Ne razgovaraju.

“Rekla sam da ne shvaćam.”

Razmišljam o tome već godinama, rekla je Emma. Svaki put kada me tukao. Svaki put kada me davio dok ne bih izgubila svijest. Svaki put kada bi rekao da mu je žao i obećavao da se to nikad neće ponoviti i da me voli. Svaki put kada bi mi rekao da će me, ukoliko ga napustim, pronaći i ubiti. Što ako... što ako ja ubijem Clydea, zakopam ga, uzmem njegov novac i pobjegnem nekamo gdje znam da ću biti na sigurnome? Što ako se potrudim iskupiti, znaš, za ono što sam učinila vama djevojkama? I ti o tome sanjaš, zar ne, Candi? O tome da pobjegneš?

“I to si i učinila”, reče Matt.

Olivia podigne kažiprst. “Ali postoji razlika. Rekla sam ti ranije kako sam osjećala da je moj život već gotov. Nestajala sam u knjigama koje sam čitala. Nastojala sam zadržati optimizam. Zamišljala sam drugačiji život jer sam imala cilj. Gledaj, ne želim da ispadne da je ona noć u Vegasu bila toliko posebna, ali često sam razmišljala o njoj, Matt. O tome kako sam se osjećala pokraj tebe. Razmišljala sam o svijetu u kojemu ti živiš. Sjećala sam se svega što si mi pričao - o svojoj obitelji, o mjestu gdje si odrastao, prijateljima i školi. Ali ono što tada nisi znao, što još i sada ne shvaćaš je da si opisivao mjesto o kojem se ja nisam ni usuđivala maštati.”

Matt je šutio.

“Nakon što si onoga jutra oputovao, ne mogu ti opisati koliko sam puta pomislila da te pokušam pronaći.”

“Zašto nisi?”

Ona odmahne glavom. “Ti bi od svih ljudi najbolje trebao shvaćati što znači biti sputan.”

On kimne plašeći se odgovora.

“Uostalom, više nije bilo važno”, reče Olivia. “U tom je trenutku za sve to bilo prekasno. Ali, iako sputane, morale smo nešto poduzeti. Zato smo

smislile plan. Bio je jednostavan zapravo. Prvo smo umotale Clydeovo tijelo u prekrivač i ubacile ga na stražnje sjedalo automobila. Zaključale smo Obor lokotom. Emma je znala za jedno mjesto. Clyde je onamo bacio najmanje dva tijela, rekla je. Negdje u pustinji. Zakopale smo ga u plitak grob daleko na toj ničijoj zemlji. Emma je zatim nazvala klub. Pobrинуla se da sve djevojke obavezno rade prekovremeno kako se ni jedna ne bi mogla vratiti u Obor.

“Svratile smo do njezine kuće i istuširale se. Stala sam pod topli mlaz vode i pomislila, ne znam, kako će biti čudno prati sa sebe krv, kao scena iz Macbetha.”

Licem joj preleti slabašan smiješak. “Ali nije bilo tako?” upita Matt.

Olivia polako odmahne glavom. “Upravo sam zakopala čovjeka u pustinji. Noću će ga otkopati šakali, pogostiti se i raznijeti njegove kosti naokolo. Tako mi je Emma rekla. A meni nije bilo stalo.”

Pogledala ga je kao da ga izaziva. “Što si učinila nakon toga?”

“Zar ne možeš pogoditi?”

“Ti mi reci.”

“Ja... mislim, Candace Potter je bila nitko. Nisu imali koga obavijestiti u slučaju njezine prerane smrti. Emma, njezina poslodavka i gotovo starateljica, pozvala je policiju. Rekla je da je jedna od njezinih djevojaka ubijena. Stigla je policija. Emma im je pokazala Cassandrino tijelo. Isprave su bile u njezinu džepu. Emma je identificirala tijelo i potvrdila da je to bila jedna od njezinih djevojaka, Candace, Candi Cane Potter. Nije imala bližih rođaka. Nitko nije posumnjao. Zašto bi? Zašto bi netko uopće izmislio tako nešto? Emma i ja podijelile smo novac. Dobila sam preko pedeset tisuća dolara. Možeš li to zamisliti? Sve su djevojke u klubu imale lažne isprave, nije bio nikakav problem nabaviti nove.”

“I ti si jednostavno pobjegla?”

“Da.”

“Što je bilo s Cassandrom?” upita Matt. “A što bi bilo?”

“Zar se nitko nije pitao što se s njome dogodilo?”

“Bilo je na stotine djevojaka koje su dolazile i odlazile. Emma je svima

rekla da je Cassandra prestrašena ubojstvom odlučila prestati s tim poslom. Još su se dvije djevojke prestrašile i pobjegle.”

Matt odmahne glavom pokušavajući sve to shvatiti.

“Kada smo se upoznali, rekla si da se zoveš Olivia Murray.”

“Da.”

“Nastavila si se koristiti tim imenom?”

“Tada, one prve noći s tobom bilo je prvi put da sam se koristila tim imenom. Jesi li čitao *Wrinkle in time*?”

“Naravno. U petom razredu, mislim.”

“Kada sam bila mala, to mi je bila najdraža knjiga. Glavna se junakinja zvala Meg Murray. Uzela sam njezino prezime.”

“A Olivia?”

Ona slegne ramenima. “Zvučalo je kao potpuna suprotnost Candi.”

“Što je bilo dalje?”

“Emma i ja smo se dogovorile. Nikad nikome nećemo reći istinu - ma što se dogodilo - jer ako jedna od nas progovori, to može prouzročiti smrt one druge. Stoga smo se zaklele jedna drugoj. Molim te, moraš shvatiti koliko sam ozbiljno držala do te zakletve.”

Matt nije znao što da na to kaže. “Zatim si otputovala u Virginiju?”

“Da.”

“Zašto?”

“Jer je tamo živjela Olivia Murray. Jer je bilo daleko i od Vegasa i od Idaha. Izmislila sam priču o svojemu podrijetlu. Pohađala sam tečajeve na sveučilištu Virginije. Nisam bila upisana, naravno, ali to je bilo u ono doba prije strogog osiguranja. Jednostavno bih sjedila na satovima. Provodila sam vrijeme u knjižnici i studentskom restoranu. Upoznavala ljude. Svi su mislili da sam studentica. Nekoliko godina kasnije pravila sam se da sam diplomirala. Našla sam posao. Više se nikad nisam osvrtna na prošlost ni razmišljala o Candi. Candace Potter je bila mrtva.”

“I onda, što? Ja sam naišao?”

“Tako nekako, da. Gledaj, bila sam prestrašeno dijete. Pobjegla sam i pokušala sam sebi izgraditi novi život. Pravi život. Istina je da nisam imala nikakvu želju upuštati se u vezu s muškarcem. Ti si tražio usluge DataBettera, sjećaš se?”

Matt kimne. “Da, sjećam se.”

“Bilo mi je dosta muškaraca. Ali onda sam ugledala tebe i... ne znam. Možda sam se željela vratiti u onu noć kada smo se sreli. Nekom glupavom snu. Ti se rugaš ideji da živimo ovdje, Matt. Ti ne vidiš da je ovo mjesto, ovaj grad, najbolji mogući svijet.”

“Znači zato si se željela preseliti ovamo?”

“S tobom”, reče ona s molbom u očima. “Zar ne shvaćaš? Ja nikad nisam vjerovala u ono o srodnim dušama. Kada netko prođe sve što sam ja prošla... ali možda, ne znam, možda su nas zbližile naše patnje. Možda nam one omogućavaju da bolje cijenimo sve oko nas. Da se naučimo boriti za ono što drugi uzimaju zdravo za gotovo. Ti me voliš, Matt. Ti nisi doista povjerovao da imam ljubavnu vezu. Zato si tražio dokaze - jer, unatoč ovome što ti sada govorim, samo me ti doista poznaješ. Ti si jedini. I da, želim se preseliti ovamo i podizati obitelj zajedno s tobom. To je sve što želim.”

Matt otvori usta, ali ne izađe nijedan zvuk. “Sve je u redu”, reče ona uz slabašni osmijeh. “Nije lako sve to prihvatiti odjednom.”

“Ne radi se o tome. Samo...” Nije znao kako da se izrazi. Osjećaji su se smjenjivali kao ludi.

Morao je pustiti da se slegnu. “I što se dogodilo?” upita on. “Nakon svih tih godina, kako su te pronašli?”

“Nisu me pronašli”, reče ona. “Ja sam pronašla njih.”

Matt se upravo spremio postaviti pitanje kad su zidom počela kliziti svjetla još jednog automobila. Predugo su se zadržala. Matt podigne ruku kako bi je na trenutak utišao. Oboje su osluškivali. Iako slabo čuo se zvuk motora. Nije bilo greške.

Njihovi se pogledi sretnu. Matt pođe do prozora i poviri van.

Automobil je bio parkiran s druge strane ulice. Njegova se svjetla ugase.

Nekoliko trenutaka kasnije i motor. Matt smjesta prepozna automobil. On je u tom istom automobilu bio nekoliko sati ranije.

Automobil je pripadao Lanceu Banneru.

40. POGLAVLJE:

LOREN JE ULETJELA NATRAG U SOBU ZA SASLUŠAVANJE . Cingle je proučavala svoje nokte. “Odvjetnik još nije stigao.”

Loren je samo piljila u nju nekoliko trenutaka. Pitala se kako je to kad netko izgleda kao Cingle Shaker, kada vam se muškarci bacaju pred noge, kada znate da možete postupati s njima kako želite. Lorenina je majka pomalo bila takva, ali kakav je to osjećaj kada žena izgleda kao Cingle Shaker? Bi li to bilo dobro ili loše? Bi li se počela oslanjati na tjelesne attribute nauštrb onih ostalih? Loren nije mislila da je to slučaj s Cingle, ali upravo je zbog toga predstavljala još veću prijetnju.

“Pogodite što smo pronašli na vašem uredskom kompjuteru?” reče Loren. Cingle trepne. Ali to je bilo dovoljno. Ona je znala. Loren joj pokaže fotografiju Charlesa Talleyja kao i nekoliko odabranih kadrova video-snimke. Stavi ih na stol ispred Cingle. Cingle ih jedva pogleda.

“Neću vam ništa reći”, izjavi Cingle. “Hoćete li kimati?”

“Molim?”

“Ja ću početi govoriti. Vi možete kimati ako želite. Jer, čini mi se da je sada već sve prilično jasno.” Loren sjedne, prekriži ruke i stavi ih na stol. “Naši dečki iz laboratorija kažu da su fotografije snimljene mobitelom. Evo što mislimo da se dogodilo. Charles Talley je bio bolesnik. To znamo. Kriminalac koji nije prezao od nasilja i perverzija. Bilo kako bilo, sastao se s Oliviom Hunter. Još uvijek ne znam zašto. Možda nam vi kažete kada se pojavi vaš odvjetnik. Nema veze. Iz nekog je bolesnog razloga, valjda ga je to uzbuđivalo, poslao snimke našem zajedničkom frendu Mattu Hunteru. Matt je donio fotografije vama. Vi ste, zato što ste dobri u onome što radite, saznali da je tip na fotografiji Charles Talley i da je odsjeo u Howardu Johnson'su blizu aerodroma u Newarku. Ili ste možda zaključili da je Olivia Hunter odsjela tamo. Ne znam koje od to dvoje.”

“Niste pogodili”, reče Cingle.

“Ali sam blizu. Ne znam pojedinosti, i nije mi važno zašto se Hunter

obratio vama. Ali očito je da jest. Dao vam je fotografiju i snimku. Vi ste pronašli Charlesa Talleyja. Oboje ste se odvezli u hotel da se s njime suočite. Talley i Hunter su se potukli. Hunter je ranjen, a Talley mrtav.” Cingle pogleda u stranu.

“Želite li nešto dodati?” upita Loren.

Ponovno zazvoni Lorenin mobitel. Ona ga izvadi, otvori i reče: “Halo.”

“Ovdje čuvar finog susjedstva, Lance.”

“Što ima novog?”

“Pogodi gdje se nalazim?”

“Ispred kuće Marshe Hunter?”

“Bingo. Sada pogodi čiji je automobil parkiran na prilazu.” Loren se uspravi. “Jesi li zvao pojačanje?”

“Na putu su ovamo.” Ona žurno zaklopi telefon. Cingle ju je netremice gledala. “Je li to u vezi Matta?”

Loren kimne. “Spremamo ga se uhititi.”

“Poludjet će.”

Loren slegne ramenima, čekala je. Cingle počne gristi nokat. “Niste u pravu.”

“Kako to?”

“Vi mislite da je Charles Talley poslao one snimke Mattu.”

“Zar nije?”

Cingle polako odmahne glavom. “Tko ih je onda poslao?”

“Dobro pitanje.”

Loren se nasloni u stolcu. Sjeti se fotografije, one na kojoj je Charles Talley. Ispružio je ruku gotovo kao da mu je nelagodno što ga slikaju. Nije se sam slikao.

“To nije važno. Za nekoliko minuta Matt će biti uhićen.”

Cingle ustane. Počne hodati amo-tamo. Prekriži ruke. “Možda su snimke”, počne ona, “dio velike namještaljke.”

“Molim?”

“Ma dajte, Loren. Mućnite glavom. Ne čini li vam se da je sve nekako previše jednostavno?”

“Tako je s većinom ubojstava.”

“Glupost.”

“Pronađete li mrtvog muškarca, saznate sve o njegovome ljubavnom životu. Pronađete li mrtvu ženu, prvo provjerite dečka ili muža. Obično je tako jednostavno.”

“Samo što Charles Talley nije bio dečko Olivije Hunter.”

“A po čemu ste vi to zaključili?”

“Nisam ja. Matt je.”

“Još uvijek čekam odgovor na ono po čemu.”

“Jer su fotografije lažne.”

Loren otvori usta, zatvori ih, odluči pričekati, poslušati do kraja.

“Zato je Matt večeras došao u moj ured. Želio je povećati fotografije. Shvatio je da s njima nešto nije u redu. To mu je sinulo kada je počela padati kiša.”

Loren se nasloni i raširi ruke. “Bilo bi bolje da objasnite otpočetka.”

Cingle zgrabi fotografiju Charlesa Talleyja. “Dobro, vidite li ovaj prozor, kako kroz njega sja sunce...”

41. POGLAVLJE:

AUTOMOBIL LANCEA BANNERA JOŠ UVIJEK JE BIO PARKIRAN preko puta Marshine kuće.

“Ti ga poznaješ?” Olivia upita Matta.

“Da. Išli smo zajedno u školu. On je mjesni policajac.”

“On te je došao ispitati u vezi napada?”

Matt ne odgovori. To je imalo smisla, pretpostavljao je. Budući da je Cingle uhićena, policija je vjerojatno željela provesti istragu. Ili se je možda Mattovo ime, kao žrtve ili svjedoka, čulo na policijskome radiju i Lance je to ulovio. Možda mu je samo želio još malo dodijavati.

Bilo kako bilo, ništa ozbiljno. Dođe li Lance na vrata, Matt će ga zamoliti da ode. To je bilo njegovo pravo. Nisu mogli uhititi žrtvu jer nije na vrijeme prijavila napad.

“Matt?”

On se okrene prema Oliviji.

“Rekla si da te nisu oni našli, već da si ti našla njih.”

“Da.”

“Nisam siguran da razumijem.”

“To je zato što je to najteži dio”, reče Olivia.

On je mislio - ne, nadao se - da se ona šali. Pokušavao je sačuvati pribranost, staviti sve na svoje mjesto, objasniti ili jednostavno blokirati. “Rekla sam dosta laži, ali ova posljednja je najgora.” Matt je ostao pokraj prozora.

“Postala sam Olivia Hunter. To sam ti već ispričala. Candace Potter je za mene bila mrtva. Samo... postojao je jedan njezin dio kojega se nikad nisam sasvim mogla odreći.”

Ona zastane.

“O čemu se radi?” upita tiho Matt.

“Kada sam imala petnaest godina, ostala sam u drugom stanju.” On zatvori oči.

“Bila sam prestrašena, skrivala sam to sve dok nije bilo prekasno. Kada mi je pukao vodenjak, moja me je posvojiteljica odvela liječniku. Dali su mi da potpišem gomilu papira. Netko je uplatio novac, ne znam koliko, nikad ga nisam vidjela. Liječnik me je uspavao i ja sam rodila. Kada sam se probudila...”

Posljednje su se riječi jedva čule. Odmahnula je kao da to nije važno.

“Nikad nisam saznala je li bio dječak ili djevojčica.”

Matt nije skidao pogled s Lanceova automobila. Osjetio je kako se nešto duboko u njemu lomi.

“Što je s djetetovim ocem?”

“Pobjegao je kada je čuo da sam trudna. Slomio mi je srce. Nekoliko godina kasnije poginuo je u saobraćajnoj nesreći.”

“I ti nikad nisi saznala što se dogodilo s djetetom?”

“Nikad. Ni jednu riječ. I to je u neku ruku bilo u redu. Čak i da sam se željela uključiti u njezin život, nisam mogla, pogotovo ne zbog neugodnog položaja u kojemu sam se nalazila. Ali to ne znači da mi nije bilo stalo. Ili da se nisam pitala što se s njome dogodilo.”

Nastupi trenutak tišine. Matt se okrene i pogleda svoju ženu. “Rekla si 's njom'.”

“Molim?”

“Maloprije. Prvo si rekla da ne znaš je li dječak ili djevojčica. Zatim si rekla da se nisi željela miješati u njezin život, ali da si se pitala što je s njom.”

Olivia je šutjela.

“Kada si saznala da si rodila djevojčicu?”

“Prije nekoliko dana.”

“Kako si saznala?”

Olivia izvadi još jedan papir. “Jesi li ikad čuo za Internetsku grupu

podrške posvojenoj djeci?”

“Ne baš.”

“Postoje oglasne ploče na koje posvojena djeca mogu ostaviti poruke kojima traže svoje biološke roditelje i obrnuto. Ja sam to uvijek provjeravala. Iz radoznalosti. Nikad nisam mislila da ću išta pronaći. Candace Potter je odavno bila mrtva. Čak i da je njezino dijete tražilo biološku majku, to bi saznalo i odustalo. Uostalom, ionako se nisam smjela javiti. Prisegnula sam da neću odati svoj identitet. Da me pronašlo, moje bi dijete od toga moglo imati samo nevolje.”

“Ali ipak si provjeravala?”

“Jesam.”

“Kako često?”

“Je li to važno, Matt?”

“Pretpostavljam da nije.”

“Ne shvaćaš zašto sam to radila?”

“Ne, shvaćam”, reče on, iako nije bio siguran je li to istina. “I, što se dogodilo?”

Olivia mu pruži papir. “Pronašla sam ovaj oglas.”

Papir je bio zgužvan, očito je puno puta razmatan. Datum na vrhu je bio od prije četiri tjedna.

Pisalo je:

Ovo je hitna poruka i mora se čuvati u strogom povjerenju. Usvojili smo kći prije osamnaest godina, 12. veljače u ordinaciji doktora Erica Tequeste u Meridianu, u Idaho. Biološka se majka zove Candace Potter i preminula je. Nemamo podatke o ocu. Naša je kći veoma bolesna. Očajnički joj je potreban bubreg od krvnoga rođaka. Tražimo bilo kojeg rođaka čiji bi bubreg odgovarao. Molimo vas, ukoliko ste bili u rodu s pokojnom Candace Potter javite se na...

Matt je nekoliko puta pročitao tekst.

“Morala sam nešto učiniti”, reče Olivia. On kimne kao omamljen.

“Poslala sam e-mail roditeljima. Isprva sam se pravila da sam stara prijateljica Candace Potter, ali mi nisu željeli davati nikakve informacije. Nisam znala što bih. Stoga sam im ponovno pisala i rekla da sam krvni rod. Ali zatim je sve postalo pomalo čudno.”

“U kom smislu?”

“Mislim... ne znam... iznenada su roditelji počeli nešto izvoditi. Zato smo se dogovorili da se osobno nađemo. Utanačili smo vrijeme i mjesto.”

“U Newarku?”

“Da. Oni su mi čak rezervirali sobu. Morala sam se prijaviti u hotel i čekati da mi se jave. Tako sam i učinila. Napokon mi se javio neki muškarac i rekao da pođem u sobu 508. Kada sam stigla onamo, rekao je da mi mora pretražiti torbicu. Pretpostavljam da je tada uzeo moj mobitel. Zatim mi je rekao da se u kupaonici presvučem u haljinu i stavim vlasulju. Nisam shvaćala zašto je to potrebno, ali on je rekao da se moramo nekamo odvesti i da ne želi da nas itko prepozna. Bila sam previše uplašena da ga ne poslušam. I on je stavio vlasulju, crnu.

Kada sam izišla iz kupaonice, rekao mi je da sjednem na postelju. On mi je prišao, upravo onako kako si vidio. Kada je stigao do postelje, stao je i rekao da zna tko sam i da ukoliko želim spasiti život svoje kćeri, moram prebaciti novac na njegov račun. Što prije.”

“I jesi li?”

“Jesam.”

“Koliko?”

“Pedeset tisuća dolara.”

On kimne glumeći da je miran. To je bio sav novac koji su imali. “Što se dogodilo nakon toga?”

“Rekao mi je da to nije dovoljno. Da treba još pedeset tisuća. Rekla sam mu da nemam toliko novca. Posvađali smo se. Napokon sam mu rekla da će dobiti još novca kada vidim svoju kćer.”

Matt ju je zapanjeno gledao. “Što je?” upita ga ona.

“Pa zar nisi posumnjala?”

“U što?”

“Da se radi o nekakvoj prijevari.”

“Naravno da jesam”, reče Olivia. “Čitala sam o prevarantima koji su se pravili da su pronašli informacije o vojnicima nestalim u Vijetnamu. Naveli bi obitelj da im plati još novca da nastave s potragom. Obitelj je toliko željela da to bude istina da nisu vidjeli da se radilo o prijevari.”

“Pa?”

“Candace Potter je bila mrtva”, reče ona. “Zašto bi netko želio iskamčiti novac od mrtve žene?”

“Možda je netko shvatio da je živa.”

“Kako?”

“Ne znam. Možda je Emma Lemay nešto rekla.”

“Pretpostavimo da jest. I što onda? Nitko nije znao, Matt. Jedina osoba u Vegasu kojoj sam rekla za dijete bila je moja prijateljica Kimmy, ali čak ni ona nije znala sve pojedinosti - datum rođenja, grad u Idahu, ime liječnika. Ni ja se nisam sjećala njegova imena sve dok ga nisam pročitala u oglasu. Jedine osobe koje su to mogle znati su moja kći i njezini posvojitelji. A čak ako se radilo o prijevari, unatoč vlasulji i svemu ostalome, morala sam ići do kraja. Mislim, moja je kći očito na neki način umiješana. Zar ti to nije jasno?”

“Jasno mi je”, reče on. Ali je također uvidio kako u njezinu rezoniranju ima puno nedostataka, ali sada nije bilo vrijeme da to ističe. “I što sad?”

“Tražila sam da vidim svoju kćer pa je on dogovorio sastanak. Tada trebam donijeti ostatak novca.”

“Kada?”

“Sutra u ponoć.”

“Kamo?”

“U Reno.”

“U Nevadi?”

“Da.”

Ponovno Nevada. “Poznaješ li muškarca po imenu Max Darrow?” Ona je šutjela.

“Olivia?”

“To je bio onaj muškarac s crnom vlasuljom. Onaj s kojim sam se sastala. Poznavala sam ga još dok sam živjela u Vegasu. Običavao je zalaziti u klub.”

Matt nije bio siguran kako se to uklapa. “Gdje će biti sastanak u Renu?”

“Adresa je Center Lane prilaz 488. Imam avionsku kartu. Darrow je rekao da ne smijem nikome reći. Ako se ne pojavim... ne znam, Matt. Rekli su da će je ozlijediti.”

“Ozlijedit će tvoju kćer?”

Olivia kimne. Oči su joj se ponovno napunile suzama. “Ne znam što se događa. Ne znam je li bolesna, jesu li je oteli, da li k vragu i ona u tome nekako sudjeluje. Ali ona postoji, živa je i moram se s njome sastati.”

Matt je pokušavao sve shvatiti, ali nije išlo. Zazvoni njegov mobitel. Matt ga automatski krene isključiti, ali se predomisli. U ovo je vrijeme najvjerojatnije zvala Cingle. Možda je u nevolji, možda joj je potrebna njegova pomoć. On pogleda na ekran tko zove. Skriveni broj.

Možda zovu iz policije. “Halo?”

“Matt?”

On se namršti. Zvučao je kao Kriza. “Ike, jesi li to ti?”

“Matt, upravo sam razgovarao s Cingle.”

“Molim?”

“Idem u Ured okružnog tužitelja”, reče Kriza. “Žele je ispitati.”

“Ona te nazvala?”

“Da, ali pretpostavljam zbog tebe.”

“O čemu pričaš?”

“Željela te upozoriti.”

“Na što?”

“Čekaj, zapisao sam. Prvo, pitao si je o muškarcu po imenu Max Darrow. On je mrtav. Pronašli su ga ustrijeljenog u Newarku.”

Matt pogleda Oliviju. “Što se dogodilo?” upita ona.

Kriza nastavi. “Ali što je još gore, Charles Talley je mrtav. Pronašli su njegovo tijelo u Howardu Johnson'su. Pronašli su i krvavi bokser. Sada ispituju DNK na njemu. U roku od sat vremena će imati i fotografije s tvojega mobitela.”

Matt je šutio.

“Razumiješ li što ti govorim, Matt?”

Razumio je. Nije im trebalo puno. A zaključit će sljedeće: Matt, bivši zatvorenik koji je već odležao kaznu jer je ubio muškarca za vrijeme tučnjave, na mobitel je dobio fotografije kojima mu se izruguju. Njegova je žena očito bila u ljubavnoj vezi s Charlesom Talleyjem. Matt je unajmio privatnu istražiteljicu da ih pronade. Kasno noću je dojurio u hotel. Došlo je do tučnjave. Postoji barem jedan svjedok - tip s recepcije. Vjerojatno postoji i snimka sigurnosne kamere. Imat će i materijalne dokaze. Njegov je DNK vjerojatno posvuda po mrtvacu.

Ali njihov je slučaj pun rupa. Matt bi im mogao pokazati sivi prozor i objasniti ono u vezi suše.

Nije znao kada je Talley ubijen, ali posreći li mu se, ubojstvo se dogodilo dok je on bio u vozilu hitne pomoći ili u bolnici. Ili će mu možda alibi pružiti vozač taksija. Možda Olivia.

Kao da će to pomoći. “Matt?”

“Što je?”

“Policija te vjerojatno traži.”

On pogleda kroz prozor. Policijski se automobil zaustavi pokraj Lanceova. "Čini se da su me već pronašli."

"Hoćeš li da dogovorim mirnu predaju?"

Mirna predaja. Vjeruj vlastima da će sve srediti. Poštuj zakon. To je tako dobro upalilo i onaj put, nije li?

Prevari me jednom, sram te bilo. Prevari me dvaput, sram me bilo.

A ako kaže istinu? Što onda? Morat će im sve ispričati, uključujući i Olivijinu prošlost. A što je s činjenicom da se Matt zakleo, zakleo, da više nikada neće dopustiti da završi u zatvoru.

Olivia je počinila zločin. Ako ništa drugo, pomogla je da se riješe tijela. Da se i ne spominje kako ju je Max Darrow, koji je također ubijen, ucjenjivao. Kako će to izgledati?

"Ike?"

"Da."

"Ako saznaju da smo razgovarali, mogu te optužiti za suučesništvo."

"Ne, Matt, ne mogu. Ja sam tvoj odvjetnik. Ja ti samo iznosim činjenice i potičem te da se predaš. A što ćeš ti učiniti... pa ja to ne mogu kontrolirati. Mogu se samo šokirati i naljutiti. Shvaćaš?"

Shvatio je. On ponovno pogleda kroz prozor. Još se jedan patrolni automobil zaustavi. Matt pomisli na zatvor. U staklu ugleda duh Stephena McGratha. Stephen mu namigne. Matt osjeti kako ga steže u prsima.

"Hvala ti, Ike."

"Sretno, stari."

Kriza spusti slušalicu. Matt se okrene prema Oliviji. "Što se dogodilo?" upita ona.

"Moramo smjesta odavde."

42. POGLAVLJE:

LANCE BANNER PRIĐE ULAZNIM VRATIMA MARSHE HUNTER. S njime su bila dvojica umornih policajaca u odori. Obojica su bila neobrijana premda nije bilo sasvim jasno je li to modni detalj ili jednostavno nisu stigli. U svakom slučaju, bio je to kraj mirne noćne smjene u Livingstonu. Bili su to mladi muškarci, relativno novi na poslu. Hodali su u tišini. Lance je čuo kako teško dišu. Obojica su se nedavno udebljali. Lance nije bio siguran zašto se to događa, zašto novaci uvijek dobivaju na težini prve godine na poslu, ali bilo bi teško pronaći primjere gdje se to nije događalo.

Lance nije znao što da misli. Preispitivao je svoj jučerašnji razgovor s Mattom. Kakav god zločin skrivio u prošlosti, kako god se promijenio, Hunter nije zaslužio da ga on tako nevješto i glupavo maltretira. A bilo je glupavo, bez sumnje. Poput kakva zadržog šerifa konzervativca iz lošeg filma koji zastrašuje čovjeka koji se želio doseliti u njihov kraj.

Prošle se noći Matt Hunter podrugivao Lanceovu naivno optimističnom nastojanju da drži zlo podalje od svojeg idealnog gradića. Ali Matt je grijesio. Lance nije bio naivan. Dobro je znao da ne postoji zaštitno polje oko finih prigradskih naselja. Ali smisao je upravo bio u tome - naporno raditi kako biste stvorili život za sebe. Družiti se s ljudima sličnih sklonosti i stvarati prekrasnu zajednicu. Zatim se svim snagama boriti da je očuvate. Čim spazite potencijalni problem, ne dopuštate da vam zatruje život. Uklonite ga. Djelujete po principu bolje spriječiti nego liječiti. Tako je on postupio s Mattom Hunterom. To su muškarci poput Lancea Bannera radili za svoje gradove. Oni su bili vojnici, prva crta, onih nekoliko odabranih koji su se javljali u noćne smjene kako bi ostali, uključujući i Lanceovu obitelj, mogli mirno spavati.

Stoga, kada su njegovi kolege policajci počeli govoriti o tome kako se nešto mora poduzeti, kada je Lanceova žena Wendy, koja je išla u školu s mladom sestrom Matta Huntera i tvrdila da je ona prava kučka, počela prigovarati jer će se osuđivani ubojica doseliti u njihovo susjedstvo, kada je jedan od gradskih vijećnika izrazio najozbiljniju brigu stanovnika predgrađa -

Lance, shvaćáš li kako će to djelovati na cijenu nekretnina - Lance je bio primoran nešto poduzeti.

Ali sada nije bio siguran je li mu zbog toga žao ili ne.

Sjetio se svojega jučerašnjeg razgovora s Loren Muse. Pitala ga je o mladome Mattu Hunteru.

Je li Lance zamijetio rane znakove psihoze? Odgovor je bio odlučno ne.

Hunter je bio osjećajno dijete. Lance se sjetio kako je Matt plakao na bejzbolskoj utakmici male lige kada je propustio uhvatiti lopticu koja je letjela ravno na njega. Otac ga je tješio dok se Lance divio kako je mali zapravo jedna velika beba. Ali - i to se može učiniti suprotno Loreninoj studiji o ranim znacima nevolje - ljudi se doista mogu promijeniti. Ne formira se baš sve do dobi od pet godina, ili što god mu je Loren rekla. Kvaka je bila u činjenici što je promjena uvijek, uvijek, bila nagore. Otkrijete li da je netko psihotičan u mladosti, ta se osoba nikada neće promijeniti i postati produktivna. Nikada. Ali ima puno tipova, dobrih momaka, ispravno odgajanih, vrijednih mladića koji su poštivali zakon i bližnjega svoga, blagih tipova kojima je nasilje bilo odvratno i koji su željeli živjeti pošteno - otkrit ćete da je puno takvih ljudi na kraju učinilo grozne stvari.

Tko zna zašto? Ponekad je to bilo, kao u Hunterovu slučaju, nesretni stjecaj okolnosti, ali uglavnom se o tome radi, o sreći, zar ne? Odgoj, geni, životno iskustvo, uvjeti života, ma što god bilo - sve ovisi o tome kako padne kocka. Matt Hunter se našao na krivome mjestu u krivome trenutku. To sad više nije bilo važno. Ostavilo je na njemu trag, vidjelo se to u njegovim očima. Vidjelo se to po njegovu hodu, u preranim sjedim vlasima u kosi, načinu na koji je treptao, u napetome osmijehu.

Neke ljude prati nesreća. Čvrsto ih zgrabi i ne pušta. Zato jednostavno ne želite takve ljude u svojoj blizini.

Lance pokuca na vrata Marshe Hunter. Policajci u odorama stajali su iza njega u obliku slova V. Sunce se počelo dizati. Oslušivali su čuje li se što. Ništa.

Lance je gledao zvono. Znao je da Marsha Hunter ima dvoje male djece. Ako Matt nije tu, osjećat će se loše što ih je probudio, ali što se može. On

pritisne zvono i začuje ga kako odzvanja.

Ponovno ništa.

Lance pritisne kvaku u nadi da su vrata otključana, ali nisu bila.

Policajac s Lanceove desne strane počne se premještati s noge na nogu.
“Da razvalimo?”

“Ne još. Čak ne znamo je li on tu.”

On ponovno pozvoni, ne skidajući prst sa zvona sve dok nije pozvonilo i treći put.

“Što ćemo, detektive?” upita drugi policajac.

“Pričekajmo još nekoliko sekundi”, odgovori on.

Kao na znak upali se svjetlo u predvorju. Lance pokuša nešto razaznati kroz debelo staklo, ali je slika bila previše iskrivljena. Nije odvajao lice od stakla ne bi li ugledao kakvo kretanje.

“Tko je?”

Ženski je glas zvučao oprezno - razumljivo u ovakvim okolnostima.
“Detektiv Lance Banner, policija Livingstona. Možete li, molim vas, otvoriti?”

“Tko?”

“Detektiv Lance Banner, policija Livingstona. Molim vas otvorite vrata.”

“Samo trenutak.”

Čekali su. Lance je nastavio viriti kroz staklo. Sada je mogao razaznati nejasnu figuru koja se spuštala niza stube. Marsha Hunter pretpostavio je. Njezin je korak, poput glasa, bio oprezan.

Čuo je kako se pomiče zasun, zvecka lanac i vrata se otvore.

Marsha Hunter je na sebi imala kućni ogrtač čvrsto zategnut oko pasa. Ogrtač je bio od frotira i star. Izgledao je kao da pripada muškarcu. Lance se na trenutak pitao je li možda pripadao njezinu pokojnom mužu. Kosa joj je bila raskuštrana. Naravno nije bila našminkana, pa iako ju je Lance uvijek smatrao zgodnom ženom, malo šminke ne bi bilo naodmet.

Ona pogleda Lancea, zatim dvojicu policajaca iza njega, pa ponovno

Lancea. “Što želite u ovo doba noći?”

“Tražimo Matta Huntera.”

Ona skupi kapke. “Ja vas poznajem.” Lance je šutio.

“Vi ste prošle godine bili nogometni trener mojemu sinu. Vi imate dječaka Paulovih godina.”

“Da, gospođo.”

“Nisam ja vama nikakva gospođa”, reče ona oštro. “Zovem se Marsha Hunter.”

“Da, znam.”

“Mi smo susjedi, za Boga miloga.” Marsha ponovno odmjeri policajce, a onda Lancea. “Dobro znate da živim sama s dvojicom malih sinova”, reče ona, “pa ipak ste nas, kao kakvi komandosi, probudili.”

“Doista moramo razgovarati s Mattom Hunterom.”

“Mama?”

Lance prepozna dječaka koji se spuštao niza stube. Marsha prijekorno pogleda Lancea prije negoli se okrene prema sinu. “Vrati se u postelju, Ethane.”

“Ali, mama...”

“Odmah ću doći. Vrati se u postelju.” Ona se ponovno okrene prema Lanceu. “Iznenadena sam što ne znate.”

“Što ne znam što?”

“Matt ne stanuje ovdje”, reče ona. “On stanuje u Irvingtonu.”

“Njegov je automobil parkiran na vašemu prilazu.”

“Pa?”

“Pa je li on ovdje?”

“Što se događa?” Neka se žena pojavila na vrhu stubišta. “Tko ste vi?” upita Lance.

“Zovem se Olivia Hunter.”

“Olivia Hunter - supruga Matta Huntera?”

“Molim?”

Marsha pogleda šurjakinju. “Upravo je pitao zašto je vaš automobil na prilazu.”

“I to ga zanima u ovo doba noći?” začudi se Olivia Hunter. “Zašto pitate?”

“Traže Matta.”

“Znate li gdje je vaš muž, gospođo Hunter?” upita Lance Banner.

Olivia Hunter se počne spuštati prema njima. I njezin je korak bio oprezan. Možda ju je to odalo. Ili možda odjeća. Na sebi je imala traperice i gornji dio trenirke. Nije bila odjevena za spavanje. Nije bila u ogrtaču ili pidžami. U to doba noći.

To nije imalo smisla.

Kada je Lance bacio pogled na Marshu Hunter, shvatio je. Nešto na njezinu licu ju je odalo. K vragu, kako je mogao biti toliko glup? Paljenje svjetla, spuštanje niza stube, polagani hod... sve je to predugo trajalo.

On se naglo okrene prema policajcima. “Pogledajte iza kuće. Požurite.”

“Čekajte”, preglasno vikne Olivia. “Zašto vaši ljudi idu u stražnje dvorište?”

Policajci potrče - jedan udesno, drugi ulijevo. Lance pogleda Marshu. Ona ga je prkosno gledala.

Tada su začuli ženski krik.

“Što se događa?” upita Olivia.

“To je bio Kriza”, reče Matt. “Charles Talley i Max Darrow su mrtvi.”

“O, moj Bože.”

“I ukoliko se ne varam”, nastavi on pokazujući prema prozoru, “ovi su tipovi ovdje kako bi me uhitili zbog njihova ubojstva.”

Olivia zatvori oči pokušavajući ne klonuti duhom. “Što ćemo sad?”

“Moram smjesta odavde.”

“Hoćeš reći mi moramo odavde.”

“Ne.”

“Ja idem s tobom, Matt.”

“Ti nisi ta koju traže. Oni nemaju nikakvih dokaza protiv tebe. U najgorem slučaju, misle da si varala muža. Samo odbijaj odgovarati na bilo kakva pitanja. Ne mogu te zadržati u pritvoru.”

“A ti ćeš pobjeći?”

“Nemam izbora.”

“Kamo ćeš otići?”

“Smislit ću nešto. Ali ne smijemo biti u vezi. Nadgledat će kuću, prislušivati telefon.”

“Moramo imati plan, Matt.”

“Kako bi bilo”, reče on, “da se nađemo u Renu?”

“Što?”

“Sutra u ponoć. Na onoj adresi koju si mi rekla - Center Lane prilaz 488.”

“Zar misliš da još uvijek postoji šansa da će moja kći...”

“Sumnjam”, reče Matt. “Ali također sumnjam da su Darrow i Talley radili ovo na svoju ruku.” Olivia je oklijevala. “Što je?”

“Kako ćeš stići na drugi kraj zemlje tako brzo?”

“Ne znam. Ako ne uspijem, kasnije ćemo nešto smisliti. Gledaj, to nije sjajan plan, ali nemamo vremena za nešto bolje.”

Olivia zakorači prema njemu. On u grudima ponovno osjeti lagano podrhtavanje. Nikad nije izgledala tako lijepo i ranjivo. “Imamo li još dovoljno vremena da mi kažeš da me još uvijek voliš?”

“Volim te više no ikad.”

“I to je to?”

“I to je to”, reče on. “Čak i nakon...?”

“Čak i nakon.”

Ona odmahne glavom. “Ti si predobar za mene.”

“Da, pravi sam zgoditak.”

Olivia se uspije nasmiješiti iako je jecala. On je zagrli.

“Kasnije ćemo popričati o svemu, ali sada je najvažnije da pronađemo tvoju kćer.”

Nešto što je rekla - o tome kako se isplati boriti za takav život - odzvanjalo je u njemu čak više od svih ostalih otkrića. On će se boriti. On će se boriti za njih oboje.

Olivia kimne, obriše suze. “Evo ti. Imam samo dvadeset dolara.”

On ih uzme. Oprezno su pogledali kroz prozor. Lance Banner je prilazio prednjim vratima u pratnji dvojice policajaca. Olivia stane ispred Matta kao da ga želi zaštititi od metaka.

“Iskradi se na stražnja vrata”, reče Olivia. “Probudit ću Marshu i reći joj što se događa.

Pokušat ćemo ih zadržati, dobiti na vremenu.”

“Volim te”, reče on.

Ona mu se nasmiješi. “Drago mi je što to čujem.” Poljubili su se strastveno i brzo. “Čuvaj se”, reče ona.

“Hoću.”

On se uputi u prizemlje i krene prema stražnjim vratima. Olivia je već bila u Marshinoj sobi.

Nije bilo u redu uvlačiti Marshu u sve to, ali nisu imali izbora. Iz kuhinje Matt ugleda kako se ispred kuće zaustavlja još jedan policijski automobil.

Netko je pokucao na vrata.

Više nije bilo vremena. Matt je imao plan. Nisu bili daleko od parka prirode East Orange, zapravo goleme šume. Matt je kao dijete nebrojeno puta odlazio onamo. Kad jednom uđe onamo, bit će ga teško pronaći. Kroz park će se probiti do ceste Short Hills, a odande... ipak će mu trebati nečija pomoć.

Znao je kamo treba poći.

Ruka mu je bila na kvaki stražnjih vrata. Matt je čuo kako Lance Banner zvoni. Okrenuo je kvaku i gurnuo vrata.

Netko je stajao pred vratima. Matt gotovo iskoči iz vlastite kože. “Matt?”

Bila je to Kyra. “Matt, što se...?”

On joj pokaže da bude tiho i da uđe. “Što se događa?” šapatom će Kyra. “Zašto ne spavaš?”

“Ja...” ona slegne ramenima. “Vidjela sam policijska vozila. Što se događa?”

“Duga priča.”

“Ona istražiteljica što je bila danas. Pitala me za tebe.”

“Znam.”

Oboje su čuli Marshu kada je viknula: “Samo trenutak.” Kyra razrogači oči. “Ti to pokušavaš pobjeći?”

“Duga priča.”

Njihovi se pogledi sretnu. On se pitao što će Kyra učiniti. Nije ju želio uvlačiti u cijelu priču.

Ukoliko vrisne, on će shvatiti. Ona je još bila dijete. Nije bila upetljana u sve to, nije mu imala razloga vjerovati. “Hajde, idi”, šapne Kyra.

On nije čekao, nije rekao hvala. Krene van. Kyra pođe za njim, ali skrene na drugu stranu prema svojoj sobi iznad garaže. Matt ugleda njihaljku koju je prije sto godina postavio s Berniejem. Toga dana kada su je sastavljali bilo je nenormalno vruće. Obojica su skinula košulje. Marsha ih je čekala na trijemu s pivom. Bernie je želio montirati i uže, ali Marsha je to zabranila, tvrdeći da je opasno, s čime se i Matt slagao.

Čega se sve čovjek sjeti.

Dvorište je bilo previše otvoreno - nije bilo drveća, grmlja, kamenja. Bernie je raščistio dosta raslinja jer se nadao da će napraviti bazen - još jedan san, premda malen, koji je s njime umro. Na travnjaku su bile bijele baze za bejzbol i dva malena gola za nogomet. Matt krene preko dvorišta. Kyra je ušla u garažu.

Matt začuje nekakvo komešanje.

“Čekajte!” Bio je to Olivijin glas. Namjerno je vikala da je on čuje. “Zašto vaši ljudi idu u stražnje dvorište?”

Nije bilo vremena za oklijevanje. Bio je na otvorenom. Da potrči koliko ga noge nose? Nije imao izbora. On potrči u susjedovo dvorište. Matt je pazio na lijehe s cvijećem, čudno što se u takvome trenutku za to brinuo, ali ipak jest. Unatoč opasnosti odluči pogledati iza sebe.

Jedan policajac je skrenuo u dvorište. K vragu.

Nije ga spazio. Ne još. Matt je tražio mjesto gdje će se sakriti. Susjedi su imali kućicu za alat.

Matt skoči iza nje. Nasloni se leđima na nju kako je vidio da rade u filmovima. Besmislen potez. Opipa svoj pojas.

Pištolf je bio na mjestu.

Matt poviri van.

Policajac je gledao ravno u njegovu smjeru.

Barem se tako činilo. Matt se brzo povuče. Je li ga policajac spazio? Teško je reći. Čekao je da netko vikne: “Hej, evo ga, tu je, u susjednom dvorištu iza kućice za alat!”

Ništa se nije dogodilo.

Želio je još jedanput pogledati. Nije smio riskirati. Čekao je na mjestu. Zatim začuje glas - nagađao je da pripada drugome policajcu: “Same, jesi li vidio...?”

Glas se utiša kao da je netko isključio radio.

Matt zadrži dah. Napregne uši. Koraci? Je li to čuo korake? Nije bio siguran. Dvoumio se da li da još jednom poviri. Ako su išli prema njemu, isto mu se piše. Ionako će ga uloviti.

Bilo je pretiho.

Da su ga policajci još uvijek tražili, vjerojatno bi se dovikivali. Ako su se utišali, za to je postojalo samo jedno objašnjenje.

Ugledali su ga i sad su mu se prikradali. Matt ponovno oslušne.

Začuje zveket. Kao da je nešto zveckalo na policajčevu opasaču.

Više nije bilo sumnje - išli su prema njemu. Njegovo srce zatuče brže. Osjećao je kako mu udara u prsima. Uhvaćen. Ponovno. Slike budućih događaja počele su se smjenjivati: grubo ophođenje, lisice, stražnje sjedalo policijskog automobila...

Zatvor.

Obuzme ga strah. Oni su dolazili. Odvest će ga i baciti natrag u onu rupu. Neće ga htjeti slušati. Zaključat će ga. On je bio bivši zatvorenik. Još je jedan čovjek mrtav nakon tučnjave s Mattom Hunterom. Zaboravimo sve ostalo. Slučaj riješen.

Što će biti s Olivijom ako ga uhvate?

Neće im smjeti reći istinu, čak ni da želi, jer bi onda ona završila u zatvoru. A ako ga je nešto plašilo više od vlastita utamničenja...

Matt nije bio siguran kako se to dogodilo, ali Mauser M2 se iznenada našao u njegovoj ruci.

Smiri se, govorio je samome sebi. Nećeš ni u koga pucati.

Ali mogao je barem prijetiti oružjem, nije li? Samo, tu je bilo nekoliko policajaca, najmanje petorica ili šestorica, vjerojatno ih je još stizalo. I oni će izvaditi oružje. I što onda? Jesu li Paul i Ethan budni?

On se polagano odšulja u udaljeni dio kućice za alat. Odluči riskirati i poviri van.

Dvojica policajaca bila su ne više od dva metra udaljena od njega.

Znali su gdje je. Nije se mogao izvući. Išli su točno prema njemu. Nije imao kamo pobjeći.

Matt jače stisne pištolj i upravo kada se spremao potrčati, pogled mu privuče nešto u Marshinu stražnjem dvorištu.

Bila je to Kyra.

Zacijelo je cijelo vrijeme promatrala što se događa. Stajala je blizu svojih vrata iznad garaže.

Njihovi se pogledi sretnu. Matt na njezinu licu ugleda nešto nalik na osmijeh. Gotovo je odmahnuo glavom 'ne', ali nije.

Kyra vrisne.

Krik zapara zrak odzvanjajući u ušima. Dvojica se policajaca okrenu prema njoj - a njemu okrenu leđa. Ona ponovno krikne. Policajci potrče prema njoj.

“Što se dogodilo?” vikne jedan od policajaca.

Matt više nije oklijevao. Iskoristio je Kyrinu diverziju i otrčao u suprotnome smjeru, prema šumi. Ona ponovno vrisne. Matt se više nije osvrtao, sve dok nije bio duboko u šumi.

43. POGLAVLJE:

LOREN JE SJEDILA ZA SVOJIM RADNIM STOLOM. Digla je na njega noge i odlučila nazvati udovicu Maxa Darrowa.

U Nevadi su bila tri ili četiri sata ujutro - Loren nikako nije mogla zapamtiti jesu li tamo dva ili tri sata manje - ali je pretpostavila da žena čiji je muž ubijen nema miran san.

Ona utipka broj. Javi se automatska tajnica. Muški glas reče: “Max i Gertie vam se trenutno ne mogu javiti. Vjerojatno smo otišli u ribolov. Ostavite poruku, dobro?”

Ona se zamisli kada začuje glas iz groba. Max Darrow, umirovljeni policajac, bio je ljudsko biće. Čovjek to ponekad zaboravi, ali je tako. Zaokupe vas pojedinosti, dijelovi zagonetke.

Gertie će morati promijeniti tu poruku. Ona i Max više neće ići u ribolov. Zvučalo je tako beznačajno, ali to je bio nečiji život, nečija borba, svijet koji se raspao.

Loren ostavi poruku, svoj broj telefona i prekine vezu. “Hej, čime se bavite?”

Bio je to Adam Yates, šef FBI-a u Vegasu. Dovezao se s njome u Ured okružnog tužioca nakon sastanka s Joan Thurston. Loren ga pogleda. “Došlo je do neobičnog razvoja događaja.”

“Kao na primjer?”

Ona mu ispriča svoj razgovor sa Cingle Shaker. Kod obližnjeg je stola bio stolac, Yates ga privuče. Sjedne gledajući je neprekidno u oči. On je bio jedan od onih tipova koji su voljeli sugovornika gledati ravno u oči.

Kada je završila s pričom, Yates se namršti. “Ja jednostavno ne vidim kako se taj tip, Hunter, u sve ovo uklapa.”

“Uskoro će biti u pritvoru pa možda uspijemo nešto saznati.”

Yates kimne još uvijek je gledajući u oči. “Što je?” upita Loren.

“Ovaj slučaj”, reče Yates. Glas mu postane tiši. “Mnogo mi znači.”

“Iz nekog posebnog razloga?”

“Imate li djece?” upita on. “Nemam.”

“Jesti li udati?”

“Nisam.”

“Lezbijka?”

“Isuse, Yates.”

On podigne ruku. “To je bilo glupo, ispričavam se.”

“Čemu sva ta pitanja?”

“Budući da nemate djece, ne vjerujem da ćete razumjeti.”

“Vi se šalite.”

Yates ponovno digne ruku. “Nisam tako mislio. Uvjeren sam da ste vi dobra osoba.”

“Ma baš vam hvala.”

“Samo... kada imate djecu, sve se promijeni.”

“Učinite mi uslugu, Yates. Nemojte me daviti s pričom o tome kako se čovjek promijeni kada ima djecu. Dosta sam se naslušala tih sranja od mojih nažalost malobrojnih prijatelja.”

“Ne radi se o tome.” On zastane. “Ja zapravo mislim da su samci bolji policajci. Mogu se bolje usredotočiti.”

“Kad smo već kod toga...” Ona uzme neke papire praveći se da je zauzeta. “Smijem li vas nešto pitati, Loren?” Ona je čekala.

“Kada se probudite,” nastavi Yates, “tko je prva osoba na koju pomislite?”

“Molim?”

“Ovako. Jutro je. Otvorite oči. Počnete se dizati iz kreveta. Na koga prvo pomislite?”

“Zašto mi vi ne kažete?”

“Pa ne bih vas htio vrijeđati, ali odgovor je, pomislite na sebe, nije li

tako? U tome nema ničeg lošeg. Pomislite na sebe. To je normalno. Svi samci to rade. Probudite se i razmišljate što ćete raditi toga dana. Oh, da, naravno, možda se brinete za ostarjela roditelja ili nekog drugog. Ali radi se o sljedećem - kada imate dijete, više nikada niste vi na prvome mjestu. Netko je važniji od vas. To mijenja vaš pogled na svijet. Mora ga promijeniti. Dotad ste mislili da znate što znači služiti i štiti, ali kada imate obitelj...”

“Ima li ova priča neku poantu?”

Adam Yates napokon odvрати pogled. “Imam sina. Zove se Sam. Sad mu je četrnaest godina. Kada su mu bile tri godine, dobio je meningitis. Mislili smo da će umrijeti. Ležao je u bolnici u golemoj postelji. Prevelikoj za njega, znate. Činilo se kao da će ga progutati. A ja sam sjedio pokraj njega i gledao kako mu se stanje pogoršava.”

On teško uzdahne. Loren ga pusti da nastavi svojim tempom.

“Nakon nekoliko sati uzeo sam Sama u naručje. Nisam spavao. Nisam ga puštao. Samo sam ga držao. Žena mi je rekla da je to trajalo tri dana. Ne znam. Jednostavno sam znao budem li držao Sama u naručju, budem li ga čuvao, smrt mi ga neće moći uzeti.”

Yates kao da je nekamo odlutao.

“Ja i dalje ne vidim kamo ovo vodi”, tiho će Loren.

“Evo ovako”, reče on ponovno normalnim glasom. Opet je pogleda u oči. Zjenice su mu izgledale poput sićušnih točaka.

“Prijetili su mojoj obitelji.”

Ona otvori usta, ali ne reče ništa. Telefon na stolu zazvoni. Loren se javi.

“Matt nam je umakao”, reče Lance Banner. “Što?”

“Ona mala što živi s njima, Kyra, ili kako se već zove. Počela je vrištati... ali njegova je žena ovdje. Ona kaže da je ona vozila automobil, a ne on i da ne zna gdje se on nalazi.”

“Glupost.”

“Znam.”

“Privedite je.”

“Ona odbija poći s nama.”

“Kako molim?”

“Nemamo je zbog čega privesti.”

“Istraga o ubojstvu koja je u tijeku a ona je svjedok.”

“Zvala je odvjetnika. Rekla je da je uhitimo ili pustimo na miru.”

Njezin mobitel zacvrkuće. Loren pogleda tko zove. Poziv je dolazio iz kuće Maxa Darrowa.

“Javit ću ti se.” Ona prekine vezu i javi se na mobitel. “Istražiteljica Muse.”

“Gertie Darrow ovdje. Ostavili ste mi poruku?” Loren je po njezinu glasu mogla čuti da je plakala. “Primitite moju sućut.”

“Hvala.”

“Žao mi je što vas smetam u ovako strašnom trenutku, ali doista vam moram postaviti nekoliko pitanja.”

“Shvaćam.”

“Hvala vam”, reče Loren i zgrabi kemijsku. “Znate li zašto je vaš suprug bio u Newarku, gospođo Darrow?”

“Ne.” Ona je to rekla kao da je to bila najteža riječ što ju je u životu izgovorila. “Rekao mi je da ide na Floridu u posjet prijatelju. U ribolov, rekao je.”

“Ah tako. On je bio u mirovini, zar ne?”

“Da.”

“Možete li mi reći je li radio na nekom slučaju?”

“Ne shvaćam. Kakve to veze ima s njegovim ubojstvom?”

“Ovo je samo rutinsko...”

“Molim vas, istražiteljice Muse”, prekine je ona sad već malo povišenim tonom. “Ako niste zaboravili, moj je muž bio policajac. Ne zovete me u ovo doba noći zbog rutinskog ispitivanja.”

“Pokušavam pronaći motiv.”

“Motiv?”

“Da.”

“Ali...” I tu ona zašuti. “Onaj drugi policajac. Onaj koji je ranije zvao. Istražitelj Wine.”

“Da. On radi u mojemu uredu.”

“On mi je rekao da je Max bio u autu, da...” čuo se jecaj, ali ona pribrano nastavi, “... da su mu hlače bile spuštene.”

Loren zatvori oči. Znači Wine joj je rekao. Na neki je način shvaćala. U današnjem društvu gdje se prakticirala otvorenost više niste mogli pošetjeti čak ni udovicu. “Gospodo Darrow?”

“Što?”

“Mislim da se radi o namještaljki. Nije tamo bilo nikakve prostitutke. Mislim da je vaš muž ubijen iz nekog drugog razloga. Također mislim da je to povezano s njegovim starim slučajem.

Stoga vas pitam: je li radio na nekom slučaju?” Nastane kratka stanka. “Ona djevojka.”

“Molim?”

“Znala sam. Točno sam znala.”

“Žao mi je, gospođo Darrow, ali nisam sigurna da vas shvaćam.”

“Max nikada nije govorio o poslu. Nikada ga nije donosio kući. Bio je u mirovini. Ona nije imala nikakvog razloga da dolazi k nama.”

“Tko?”

“Ne znam kako se zove. Veoma je mlada, možda kojih dvadesetak godina.”

“Što je htjela?”

“Rekla sam vam. Ne znam. Ali Max... nakon što je ona otišla, kao da je poludio. Počeo je kopati po starim spisima.”

“Znate li na što se odnose ti spisi?”

“Ne znam.” Zatim će: “Doista mislite da je to nekako povezano s

Maxovim ubojstvom?”

“Da, gospođo. Mislim da itekako jest. Znači li vam išta ime Clyde Rangor?”

“Ne, žao mi je.”

“A Emma Lemay ili Charles Talley?”

“Ne.”

“Candace Potter?” Tišina.

“Gospo o Darrow?”

“Vidjela sam to ime.”

“Gdje?”

“Na njegovome radnom stolu. U jednom dosjeu. Prije nekih mjesec dana. Samo sam vidjela prezime Potter. To sam zapamtila jer se tako zvao negativac iz filma Divan život. Sjećate se? Gospodin Potter?”

“Znate li gdje je sada taj dosje?”

“Pogledat ću po ormarima, istražiteljice Muse. Ako je još uvijek ovdje pronaći ću ga i nazvat ću vas.”

44. POGLAVLJE:

MATT JE U ZATVORU NAUČIO KAKO SE KRADU AUTOMOBILI. Ili je barem tako mislio.

Dvije ćelije dalje bio je tip po imenu Saul čiji je fetiš bio da se za zabavu vozi u ukradenim automobilima. Bio je jedan od najpristojnijih tipova koje možete sresti u zatvoru. Imao je on svojih demona - istina, njegovi su se činili bezazlenijim od ostalih - ali ti su ga demoni i uništili.

Uhićenje zbog krađe automobila kada mu je bilo sedamnaest godina, a onda ponovno s devetnaest. U trećem je pokušaju Saul izgubio kontrolu nad vozilom i ubio čovjeka. Budući da je već bio dvaput kažnjavan, dobio je doživotnu kaznu.

“Znaš, sve ono što vidiš na TV-u?” rekao mu je Saul. “To ti je sve sranje, osim ako ne želiš određenu marku. Inače ne prčkaj po bravi. Ne koristi se alatom i ne pali na žice. To ionako uspije samo kod starih automobila. A s ovim današnjim alarmima, pokušaš li išta od toga, auto se zablokira.”

“Pa kako onda?” pitao je Matt.

“Koristiš se ključevima auta. Otvoriš vrata poput normalnog ljudskog bića i odvežeš se.”

Matt napravi grimasu. “Samo tako?”

“Ne, ne samo tako. Trebaš otići na krcato parkiralište. Najbolji su trgovački centri, iako moraš paziti na čuvare što šeću naokolo. Još su bolja velika samoposluživanja. Pronađeš mjesto gdje ljudi ne obraćaju pažnju na tebe. Hodaš naokolo i prolaziš rukom preko prednjega kotača ili ispod branika. Ljudi tamo ostavljaju ključeve. Također ih znaju ostaviti na onim zgodnim magnetima ispod oplate s vozačeve strane. Ne rade to svi. Ali, hej, barem jedan od pedeset. Budeš li uporan, pronaći ćeš ključ. I voila.” Matt se pitao je li doista tako. Njegovi su zatvorski podaci bili najmanje devet godina stari i možda već zastarjeli. Hodao je već više od sata - prvo kroz šumu, a zatim dalje od glavnih cesta. Na uglu Livingston avenije uskočio je u autobus

koji ga je dovezao u Paramus u kampus više škole Bergen. Vožnja je trajala oko sat vremena. Matt je cijelo vrijeme spavao.

U višu školu Bergen studenti su svakodnevno dolazili različitim prijevoznim sredstvima. Bila je tu gomila automobila bezbrižnih studentica. Osiguranja gotovo nije i bilo. Matt počne tražiti.

Trebao mu je gotovo sat, ali kako je Saul obećao, Matt je napokon uspio.

Nagrada je bila bijeli Isuzu sa spremnikom do četvrtine punim goriva. Nije loše. Ključ je bio sakriven na magnetu iznad prednjega kotača. Matt uđe automobil i krene prema putu 17. Nije baš najbolje poznao okrug Bergen. Možda bi bilo pametnije da krene na sjever preko mosta Tappan Zee, ali on odabere put koji je poznao, preko mosta George Washington. Vozio se u Westport, Connecticut.

Kada je stigao do mosta Georgea Washingtona, zabrinuo se da bi ga čovjek koji je sjedio u naplatnoj kućici mogao prepoznati - čak je strgnuo zavoj s glave i stavio kapu New York Rangersa koju je pronašao na stražnjem sjedalu - ali ništa se nije dogodilo. Uključio je radio i slušao vijesti - prvo 1010 WINS dvadeset i dvije minute, zatim CBS 880. U filmovima uvijek prekinu program zbog posebnih vijesti u kojima javljaju da je netko u bijegu. Ali nijedna ga radiostanica nije spomenula. Zapravo, nisu spominjali nikoga od njih - ni Maxa Darrowa, ni Charlesa Talleyja ni odbjeglog osumnjičenika.

Bio mu je potreban novac. Bilo mu je potrebno mjesto gdje bi odspavao. Bili su mu potrebni lijekovi. Neko vrijeme nije osjećao bolove zbog dotoka adrenalina. Ali to je sada popuštalo. U posljednjih je dvadeset i četiri sata spavao samo sat vremena, a ni prethodna mu noć, zbog onih snimaka na mobitelu nije donijela puno odmora.

Matt pogleda koliko mu je novca preostalo. Imao je trideset i osam dolara. Jedva dovoljno.

Nije se smio koristiti bankomatom ni kreditnim karticama. Policija će im ući u trag. Također nije smio tražiti pomoć od bliskih prijatelja ili rođaka, iako ih nije bilo mnogo na koje se doista mogao osloniti.

Postojala je jedna osoba kojoj se Matt mogao obratiti, a na koju policija nikada ne bi posumnjala.

Skrenuo je na izlaz Westport i usporio. Nikad nije bio pozvan ovamo, ali je znao adresu. Kada je izišao iz zatvora, nekoliko se puta provezao tim putem, ali nikad nije skupio dovoljno hrabrosti da uđe u njihovu ulicu. Skrene udesno pa još jedanput i polako nastavi tihom ulicom s drvoredom. Ponovno mu se ubrza bilo. On pogleda na kolni prilaz. Samo je njezin automobil bio tamo. Razmišljao je da je nazove, ali ne, policija bi mogla ući u trag njegovu mobitelu. Možda bi najbolje bilo da jednostavno pokuca na vrata. Razmisli malo, ali na kraju odluči ići na sigurno. Odveze se natrag prema gradu i ugleda govornicu. Nazove njezin broj.

Sonya McGrath se javi nakon što je telefon jedanput zazvonio. "Halo?"

"Ja sam", reče on. "Jeste li sami?"

"Jesam."

"Potrebna mi je vaša pomoć."

"Gdje si?"

"Otprilike pet minuta od vaše kuće."

Matt se zaustavi na prilazu McGrathovih.

Blizu garaže bio je zahrđali koš. Poderana mrežica već odavno nije mijenjana. Koš se nije uklapao u okoliš. Bio je star i u lošem stanju dok je ostatak kuće bio tako otmjen, tako moderan. Matt zastane na trenutak i zagleda se u koš. Stephen McGrath je bio tu. Vješto je bacao loptu prema košu očiju prikovanih za prednji dio obruča. Matt je vidio kako se lopta okreće. Stephen se smiješio.

"Matt?"

On se okrene. Sonya McGrath stajala je na vratima. Nagnula se da pogleda kamo je on piljio i lice joj se opusti od jada.

"Što se događa, reci mi?" reče Sonya.

On to učini - ali dok je govorio, primijeti kako izraz jada nije silazio s njezina lica. On ju je i ranije vidio da podnosi udarce sudbine. Uvijek bi se oporavila, ako ne sasvim a onda dovoljno.

Sada se to nije događalo. Njezino je lice bilo strahovito blijedo. Nije se mijenjalo. Matt je to primijetio, ali se nije mogao zaustaviti. Nastavio je govoriti, objašnjavati zašto je došao i u jednom mu se trenutku učinilo kako je izišao iz svojega tijela, da lebdi iznad njih dvoje, čuje samoga sebe i shvaća kako to njoj zacijelo zvuči. Ali ipak nije stao. Nastavio je govoriti dok ga je tihi glas u glavi upozoravao da umukne. Ali on nije slušao. Gurao je dalje s nadom da će nekako doprijeti do nje.

Ali na kraju, kada se sve sažme, zvučalo je ovako: Još jedna tučnjava, još jedna smrt.

Kada je napokon ušutio, Sonya McGrath ga je samo nekoliko trenutaka promatrala. Matt je osjećao kako pod tim prodornim pogledom vene i umire.

“Ti želiš da ti ja pomognem?” upita ona.

I eto. Kako je to samo jednostavno izrazila. Sada je shvatio koliko je njegova molba zvučala smiješno, zvučala besramno. Kako nepristojno. Nije znao što da učini.

“Clark je saznao za naše sastanke”, reče ona.

Htio je reći da mu je žao ili nešto slično, ali je osjećao kako nije pravi trenutak. Zato je šutio i čekao.

“Clark misli da tražim utjehu. Pretpostavljam da je donekle u pravu, ali ne mislim da se radi o tome. Mislim da mi je potrebno jednom za sva vremena završiti s time. Mislim da ti moram oprostiti. Ali ne mogu.”

“Trebao bih poći”, reče on.

“Trebao bi se predati, Matt. Ako si nevin, oni će...”

“Što će oni?” upita on oštrije negoli je mislio. “Već sam probao ići tim putem, zar ste zaboravili?”

“Nisam.” Sonya McGrath nakrivi glavu u stranu. “Ali jesi li onda bio nevin?”

On pogleda koš. Stephen je u ruci držao loptu. Zaustavio se usred bacanja, okrenuo i čekao da Matt odgovori.

“Žao mi je”, reče Matt okrećući se od njih oboje. “Moram poći.”

45. POGLAVLJE:

LORENIN MOBITEL ZAZVONI. Zvala ju je udovica Maxa Darrowa.

“Nešto sam pronašla”, reče ona. “Što?”

“Izgleda kao nalaz obdukcije Candace Potter”, reče Gertie Darrow. “Hoću reći to jest nalaz. Potpisao ga je stari patolog. Sjećam ga se. Bio je to veoma fin čovjek.”

“Što piše u izvješću?”

“Puno toga. Visina, težina. Želite da vam sve pročitam?”

“Što je s uzrokom smrti?”

“Piše da je uzrok smrti gušenje. Također da je zadobila povredu glave i da je bila brutalno pretučena.”

To se poklapalo s onim što su već znali. Pa što je to onda Max Darrow primijetio nakon tolikih godina? Što ga je nagnalo da pođe u Newark Emmi Lernay, sestri Mary Rose? “Gospođo Darrow, imate li faks?”

“Imam, u Maxovoj radnoj sobi.”

“Možete li mi poslati to izvješće?”

“Naravno.”

Loren joj dade broj faksa. “Istražiteljice Muse?”

“Da.”

“Jeste li udani?”

Loren zatomi uzdah. Prvo Yates, a sada i gospođa Darrow. “Ne, nisam.”

“Jeste li kada bili udani?”

“Ne. Zašto pitate?”

“Povjerovala sam onom istražitelju, gospodinu Wineu, tako se zove, zar ne?”

“Da, tako je.”

“Ono što je rekao o Maxu, da je bio u autu sa ženom laka morala, kako

smo ih nekoć zvali.”

“Da.”

“Samo sam htjela da znate.”

“Što to, gospođo Darrow?”

“Vidite li, Max nije uvijek bio dobar muž, ako shvaćate na što mislim?”

“Mislim da shvaćam”, reče Loren.

“Zapravo vam želim objasniti da je Max to radio i prije. U automobilu i to ne jedanput. Zato sam tako spremno povjerovala. Mislila sam da biste to trebali znati. Samo u slučaju da vam ovi podaci ne pomognu.”

“Hvala vam, gospođo Darrow.”

“Sad ću vam poslati faks.”

Ona prekine vezu. Loren je stajala pokraj faksa i čekala.

Adam Yates se vratio noseći dvije Cole. Ponudi je, ali ona odbije. “Ovaj, ono što sam rekao maloprije, kako kada nemate djece...”

“Zaboravite”, reče Loren. “Znam što ste mi pokušavali dočarati.”

“Ipak, bilo je glupo što sam to rekao na taj način.”, “Da, bilo je.”

“Ima li ičega novog?”

“Max Darrow je proučavao nalaz obdukcije Candace Potter.”

Yates se namršti. “Kakve to ima veze s ovim?”

“Nemam pojma, ali ne vjerujem da je riječ o slučajnosti.”

Telefon zazvoni i faksovi počnu ispuštati svoj škripavi zvuk parenja. Prva je stranica polako izlazila. Nije bilo uvodnog pisma. To je dobro. Loren je mrzila kada se uludo trošio papir. Ona zgrabi list i počne tražiti zaključak. Istini za volju, to je bilo jedino što je čitala u nalazima obdukcija. Težina jetra ili srca možda nekoga i zanima, ali njoj je to bilo interesantno samo ako je imalo značaja za njezin slučaj.

Adam Yates je čitao preko njezina ramena. Činilo se da nema ničeg neuobičajenog.

“Vidite li štogod sumnjivo?” upita ona. “Ne.”

“Ni ja.”

“Ovo je možda još jedna slijepa ulica.”

“Vjerojatno.”

Pojavi se još jedna stranica. Oboje počеше čitati.

Yates pokaže na sredinu, u desni stupac. “Što je ovo?” Usred tjelesnog opisa bila je upisana kvačica.

Loren naglas pročita: “Nema jajnika, testisi nevidljivi, najvjerojatnije SNA.”

“SNA?”

“Sindrom neosjetljivosti na androgen”, reče Loren. “Jedna moja prijateljica na fakultetu je to imala.”

“Zašto je to važno za slučaj?” upita Yates.

“Nisam sigurna. Žene sa SNA-om izgledaju i osjećaju se kao žene i praktički ih se takvima i smatra. Zakonski se mogu udati i posvojiti djecu.” Ona zastane i malo razmisli.

“Ali?”

“Ali ukratko, to znači da je Candace Potter genetski bila muškarac. Imala je testise i XY kromosome.”

On se namršti. “Hoćete reći da je bila transseksualka?”

“Ne.”

“Što onda - frajer?”

“Da, ali samo genetski. Često se događa da osoba sa SNA-om i ne zna da se razlikuje od drugih žena sve dok ne dođe u pubertet, a ne dobije menstruaciju. To nije tako rijetka pojava.

Prije nekoliko godina je Miss Teen SAD-a imala taj sindrom. Mnogi vjeruju da su ga imale kraljica Elizabeta I, Ivana Orleanska i cijeli niz supermodela i glumica, ali to su samo nagađanja. Bilo kako bilo, takve osobe mogu voditi potpuno normalan život. Zapravo, ako je Candace Potter bila prostitutka, koliko god to zvučalo perverzno, možda joj je to čak bilo korisno.”

“Kako?”

Loren ga pogleda. “Žene koje imaju taj sindrom ne mogu ostati u drugom stanju.”

46. POGLAVLJE:

MATT SE ODVEZAO. Sonya McGrath se vratila u kuću. Njihovo druženje, ako se to tako moglo nazvati, bilo je gotovo. Čudnovat osjećaj, jer unatoč otvorenosti i silini osjećaja, ono što je počivalo na takvome jadu bilo je osuđeno na propast. Bilo je previše krhko. Jednostavno, bili su dvoje ljudi u potrazi za nečim što nikada neće dobiti.

On se pitao hoće li Sonya pozvati policiju. Pitao se je li to važno. Bože, kako je bio glup što je pošao k njoj.

Osjećao je strahovite bolove. Bio mu je potreban odmor. Ali nije imao vremena. Morat će nekako izdržati. Pogleda koliko ima benzina. Spremnik je bio gotovo prazan. On se zaustavi na obližnjoj Shellovoj benzinskoj postaji i s ostatkom novca kupi benzin.

Tijekom vožnje razmišljao je o nevjerojatnim stvarima koje mu je Olivia tako nenadano ispričala. Na kraju krajeva, koliko god se činilo čudnim ili naivnim, pitao se što se uopće promijenilo. Još uvijek je volio Oliviju. Volio ju je kad se mrštila dok se gledala u ogledalo, njezin osmijeh kada je razmišljala o nečemu zabavnom, kako je kolutala očima na neku njegovu nevještu dvosmislenu šalu, kako je sjedila podvijenih nogu dok je čitala, njezino duboko disanje kao u crtićima kada je bila ljuta, kako bi joj se oči ispunile suzama dok su vodili ljubav, kako bi njegovo srce zakucalo brže kada se ona smijala, kada bi je ulovio kako ga promatra dok je mislila da on to ne primjećuje, polagano zatvaranje očiju kada je slušala omiljenu pjesmu na radiju, način na koji bi ga bez ikakva oklijevanja ili nelagode primila za ruku u bilo kakvoj prilici, volio je njezinu kožu, njezin dodir koji ga je elektrizirao, kada je ujutro pospano prebacivala nogu preko njega dok su ležali, njezina prsa naslonjena na njegova leđa dok su spavali, kada bi se rano ujutro iskrala iz postelje, poljubila ga u obraz i provjerila je li pokriven.

Što se od toga promijenilo?

Istina nije uvijek oslobađala. Tvoja prošlost je tvoja prošlost. On joj nije ispričao o svojem boravku u zatvoru kako bi joj dočarao 'pravoga Matta' ili

kako bi njihov odnos postao dublji - rekao joj je jer bi bez sumnje saznala. To nije imalo nikakva značaja. Da joj nije rekao, zar njihov odnos ne bi bio jednako snažan?

Ili je sve ovo bilo samo jedno golemo opravdavanje?

On se zaustavi kod bankomata blizu Sonyjine kuće. Nije imao izbora. Bio mu je potreban novac. Ako ona nazove policiju, oni će i onako saznati da je bio u tom kraju. Dok mu uđu u trag, on će već biti daleko. Na benzinskoj se crpki nije želio koristiti karticom. Tako bi mogli saznati broj njegovih tablica. Ovako, ukoliko uspije uzeti novac i odmakne daleko od tog bankomata, zaključio je da će sve biti u redu.

Bankomat je imao limit na tisuću dolara. On ih uzme. Zatim počne razmišljati kako da stigne do Rena.

Loren je vozila. Adam Yates je sjedio na mjestu suvozača. "Objasnite mi još jedanput", reče on.

"Moj izvor je muškarac po imenu Len Friedman. Prije godinu dana pronašli smo dvije mrtve žene u uličici prostitutki. Obje mlade, obje crkinje, objema su odrezali ruke kako ih ne bismo mogli identificirati po otiscima prstiju. Ali jedna od djevojaka je imala neobičnu tetovažu, logo sveučilišta Princeton na unutarnjoj strani bedara."

"Princeton?"

"Da."

On odmahne glavom.

"Bilo kako bilo, dali smo taj podatak u tisak. Jedini koji se javio bio je Len Friedman. Pitao je je li također imala tetovažu ružine latice na desnoj nozi. Taj podatak nismo otkrili. To je, blago rečeno, potaknulo naše zanimanje.

"Mislili ste da je on počinitelj?"

"Naravno, a tko ne bi? Ali ispostavilo se da su obje žene bile striptizete - ili kako ih Friedman zove erotične plesačice - u rupi Honey Bunny u Newarku. Friedman je stručnjak za sve što se tiče striptiza. To mu je hobi. Skuplja plakate, biografije, osobne podatke o striptizetama, njihova prava

imena, kakve imaju tetovaže, madeže, ožiljke, mislim sve. Iscrpna datoteka. I ne samo za mjesne striptizete. Pretpostavljam da ste hodali Stripom u Vegasu?”

“Naravno.”

“Znate one posjetnice s podacima striptizeta i prostitutki što ih dijele?”

“Hej, zar ste zaboravili? Ja tamo živim.”

Ona kimne. “Pa, Len Friedman ih sakuplja. Kao što netko sakuplja bejbolske kartice. Sakuplja informacije o njima. Ponekad otputuje na nekoliko tjedana posjetiti ta mjesta. Neki smatraju njegove radove na tu temu akademskim esejima. On također sakuplja povijesnu građu. Ima grudnjak koji je pripadao ciganki Rose Lee. Ima stvari koje su starije od sto godina.”

Yates napravi grimasu. “Zacijelo je duša svakog tuluma.” Loren se nasmiješi. “Nemate pojma.”

“Što to znači?”

“Vidjet ćete.” Nastane tišina.

“Još jedanput, doista mi je žao zbog onoga što sam ranije rekao.” Ona odmahne. “A koliko djece uopće imate?”

“Troje.”

“Dječaci, djevojčice?”

“Dvije djevojčice i dječaka.”

“Koliko su stari?”

“Jedna kćer ima sedamnaest, druga šesnaest godina, a Sam četrnaest.”

“Djevojke od sedamnaest i šesnaest”, reče Loren. “Joj.” Yates se nasmiješi. “Strašno.”

“Imate li njihove fotografije?”

“Nikada ih ne nosim sa sobom.”

“Kako to?”

Yates se promeškolji. Loren ga pogleda krajičkom oka. Sav se ukočio. “Prije nekih šest godina”, započne on, “ukrali su mi lisnicu. Znam, ja sam šef

FBI-eva ureda i bio sam toliko blesav da dopustim da me okradu. Tužite me. Poludio sam. Ne zbog novca ili kreditnih kartica. Mučilo me je što neka gnjida ima fotografije moje djece. Moje djece. Vjerojatno je samo uzeo gotovinu i bacio lisnicu u smeće. Ali što ako nije. Što ako je zadržao fotografije. Zna, za vlastitu zabavu. Možda je, ne znam, promatrao te fotografije s čežnjom. Možda je čak prstima prelazio preko njihovih lica, milovao ih.”

Loren se namršti. “I tko je sad duša tuluma?” Yates se gorko nasmije.

“Zato nikad ne nosim fotografije.”

S Northfield avenije skrenuli su u West Orange. Bio je to gradić koji je otmjeno stario. Većina je novih predgrađa izgledala nekako lažno, poput transplantacije kose. West Orange je imao raskošne travnjake i bršljane po fasadama.

Stabla su bila visoka, gustih krošanja. Kuće nisu bile šablonske - neke su izgrađene u tudorskom, neke u mediteranskome stilu, dok su neke sličile ladanjskim kućama na istočnoj obali. Sve su bile pomalo oronule, pamtile su i bolja vremena, ali su dobro služile svrsi.

Na kolnom je prilazu bio tricikl. Loren se zaustavi iza njega. Oboje iziđu. Netko je u prednjem dvorištu postavio mrežu za bejzbol. Dvije rukavice za bejzbol ležale su smotane na travi.

“Vaš izvor podataka živi ovdje?” upita Yates. “Kao što sam vam već rekla - nemate pojma.” Yates slegne ramenima.

Žena nalik na idealnu kućanicu iz ženskog priručnika otvori vrata. Na sebi je imala kockastu pregaču i osmijeh koji je Loren često asocirao na vjerski fanatizam. “Len je dolje u radnoj sobi”, reče ona.

“Hvala.”

“Jeste li za kavu?”

“Ne hvala.”

“Mama!”

Dječak od kojih deset godina utrči u prostoriju. “Kevine, imamo goste.” Kevin se osmijehne poput majke. “Kevin Friedman, drago mi je.” On ispruži

ruku i pogleda Loren ravno u oči. Stisak je bio čvrst. Zatim se okrene prema Yatesu koji je djelovao smeteno.

Yates se s njime rukuje i predstavi se.

“Drago mi je”, reče Kevin. “Mama i ja upravo pečemo kolač od banana. Želite li kušati?”

“Možda kasnije”, reče Loren. “Mi, ovaj...”

“Idite samo ravno i dolje”, reče idealna kućanica. “Da, hvala.”

Oni otvore vrata podruma. Yates progunđa: “Što su učinili tom dječaku? Ja ne mogu natjerati svoju djecu da pozdrave mene, a kamoli strance.” Loren priguši smijeh. “Gospodine Friedman?” vikne.

On se odnekud pojavi. Otkako ga je posljednji put vidjela, Friedmanova je kosa malo posijedjela. Na sebi je imao svijetloplavi džemper na kopčanje i kaki hlače. “Drago mi je što vas ponovno vidim, istražiteljice Muse.”

“Također.”

“A tko je vaš prijatelj?”

“Ovo je specijalni agent, šef Ureda FBI-a u Las Vegasu.”

Friedmanove oči zaiskre kada je čuo ime grada. “Vegas! Pa dobrodošli. Dođite, sjednite, da vidim mogu li vam kako pomoći.”

On otključa jedna vrata. Unutra je sve bilo povezano sa striptizom. Na zidu fotografije, svakojaki dokumenti. Uramljene gaćice i grudnjaci. Pernate stole i lepeze. Stari plakati. Jedan je prikazivao Lili St. Cyr i njezin ples u pjenušavoj kupki. Drugi Dixie Evans ili Marilyn Monroe burleske, koja je nastupala u kazalištu Minsky-Adams u Newarku. Loren i Yates su zinuli i neko vrijeme samo promatrali naokolo.

“Znate li što je ovo?” Friedman pokaže prema velikoj pernatoy lepezi koju je čuvao u staklenoj muzejskoj vitrini.

“Lepeza?” reče Loren.

On se nasmije. “To nije obična lepeza. Nazvati to tek lepezom je kao...” Friedman malo razmisli. “... da nazovete Deklaraciju neovisnosti tek komadom pergamenta. Ne. Ovom se lepezom 1932. u klubu Paramount

služila velika Sally Rand.”

Friedman je čekao reakciju, ali ona je izostala.

“Sally Rand je izmislila ples s lepezom. Izvela ga je u filmu Bolero 1934. Lepeza je napravljena od pravog nojeva perja. Možete li vjerovati? A onaj bič tamo? Njime se koristila Bettie Page. Nju su zvali Kraljica Veza.”

“Mama joj je nadjenula to ime?” Loren se nije mogla savladati.

Friedman se namršti, očito razočaran. Loren digne ruku u znak isprike. Friedman uzdahne i pride kompjuteru.

“Pretpostavljam da se radi o erotičnoj plesačici s područja Las Vegasa?”

“Možda”, reče Loren.

On sjedne za kompjuter i nešto utipka. “Znate li njezino ime?”

“Candace Potter.”

On zastane. “Ona što je ubijena?”

“Da.”

“Ali ona je mrtva već deset godina.”

“Da, znamo.”

“Većina je vjerovala da ju je ubio muškarac po imenu Clyde Rangor”, počne Friedman. “On i njegova djevojka, Emma Lemay, imali su odlično oko za talente. Zajedno su upravljali nekim od najboljih klubova za gospodu. Iako skromni, klubovi su bili puni talentiranih djevojaka.”

Loren krišom pogleda Yatesa. Yates je odmahivao glavom bilo u nevjerici bilo od gađenja.

Bilo je teško dokučiti točno od čega. I Friedman je primijetio.

“Hej, neki tipovi vole NASCAR”, reče Friedman sliježući ramenima. “Da, kakva šteta”, reče Loren. “Što još?”

“Bilo je gadnih glasina u vezi Clydea Rangora i Emme Lemay.”

“Izrabljivali su djevojke?”

“Naravno, pa bili su povezani s mafijom. Nažalost, to nije neuobičajeno u tom poslu. To baca sjenu na cjelokupnu estetiku, ako znate na što mislim.”

“Aha”, promrmlja Loren.

“Ali čak i među lopovima postoji određeni kodeks. Oni su ga navodno prekršili.”

“Kako?”

“Jeste li vidjeli nove reklame za Las Vegas?” upita Friedman. “Mislim da nisam.”

“One u kojima kažu - Što se događa u Vegasu, ostaje u Vegasu.”

“Da, čekajte”, reče Loren. “Vidjela sam ih.”

“Pa, klubovi za gospodu se fanatično drže toga gesla. Nikad, ali nikad ne smijete progovoriti.”

“A Rangor i Emma Lemay jesu?” Friedmanovo se lice smrači. “Još gore. Ja...”

“Dosta”, reče Yates prekidajući ga.

Loren se okrene prema Yatesu. Slegnula je ramenima u štilu sto je sad? “Čujte”, nastavi Yates gledajući na sat. “Ovo je sve jako zanimljivo, ali u maloj smo stisci s vremenom. Što nam konkretno možete reći o Candace Potter?”

“Smijem li vas nešto pitati?” reče Friedman. “Samo naprijed.”

“Ona je već dugo mrtva. Je li došlo do kakvog novog razvoja događaja u tom slučaju?”

“Možda”, reče Loren.

Friedman prekriži ruke čekajući. Loren iskoristi priliku.

“Jeste li znali da je Candace Potter možda bila...” ona se odluči za poznatiji, iako netočan izraz, “... hermafrodit?”

To ga je oborilo s nogu. “Nevjerojatno!”

“Da.”

“Jeste li sigurni?”

“Vidjela sam rezultate obdukcije.”

“Čekajte!” Friedman je to viknuo onako kako su u starim filmovima

urednici novina vikali 'Zaustavite strojeve!'

“Vi imate izvješće patologa?”

“Da.”

Oblizao je usne pokušavajući ne djelovati previše uzbuđeno. “Postoji li ikakva mogućnost da dobijem kopiju?”

“Nekako ćemo to srediti”, reče Loren. “Što nam još možete reći o njoj?” Friedman počne tipkati na kompjuteru. “Podaci o Candace Potter su nepotpuni. Uglavnom je bila poznata pod imenom Candi Cane, što je, ako ćemo iskreno, grozno ime za egzotičnu plesačicu. To je pretjerano. Previše sladunjavo. Znete li koje je dobro ime? Jenna Jameson, na primjer. Vjerojatno ste za nju čuli. Pa, Jenna je počela karijeru kao plesačica prije negoli se prebacila na porno filmove. Prezime Jameson pronašla je na boci irskoga viskija. Shvaćate? To je otmjenije. Ima više seksepila, znate na što mislim.”

“Da”, reče Loren samo kako bi nešto rekla.

“A ni Candina solo točka nije bila od originalnijih. Nastupala je odjevena u haljinicu pomoćne bolničarke s velikom lizalicom u ruci. Shvaćate? Candi Cane, šećerni prutić - mislim doista, kakav klišej.” Odmahivao je glavom poput učitelja kojega je iznevjerio odličan učenik.

“Profesionalno će je više pamtiti kao Briannu Piccolo u točki u kojoj je nastupala s partnericom.”

“Brianna Piccolo?”

“Da. Nastupala je s još jednom plesačicom, visokom crnkinjom bujnih oblina po imenu Kimmy Dale. Kimmy se u točki zvala Gayle Sayers.” Loren je sada shvatila, kao i Yates.

“Piccolo i Sayers? Molim vas, recite mi da se šalite.”

“Ne. Brianna i Gayle su izvodile egzotičan ples na temu filma Brianova pjesma. Gayle bi plačno rekla 'Ja volim Briannu Piccolo', znate onako kao što je u filmu rekao Billy Dee s podija. Zatim bi Brianna ležala bolesna u postelji. Pomagale su jedna drugoj da se skinu. Bez seksa. Ničeg takvog. Samo egzotični umjetnički doživljaj. Veoma se sviđalo onima s međurasnim

fetišem, kojega, iskreno, imaju manje-više svi. Ja mislim da je to jedna od najboljih političkih poruka u egzotičnom plesu, avangardno iskazivanje rasne tolerancije. Nikad nisam vidio točku uživo, ali koliko sam shvatio, bilo je to dirljivo prikazivanje socijalno-ekonomskog...”

“Da, dirljivo, razumjela sam”, prekine ga Loren. “Ima li još?”

“Naravno, što želite znati? Točka Sayers-Piccolo bila je uvod u nastup grofice Allison Beth Weiss IV., bolje poznate kao Židovska plemkinja. Njezina se točka - pazite ovo - zvala 'Recite mami da je košer'. Vjerojatno ste za to čuli.”

Do njih je dopro miris kolača od banane. Miris je bio božanstven, čak i u toj atmosferi koja je ubijala apetit. Loren pokuša vratiti Friedmana na pravi put. “Zapravo me zanima znate li još štogod o Candace Potter. Nešto što bi pomoglo rasvijetliti što joj se dogodilo.”

Friedman slegne ramenima. “Ona i Kimmy Dale nisu samo bile partnerice na podiju već su i zajedno stanovale. Kimmy Dale je čak platila Candin sprovod kako bi je spasila - oprostite na igri riječi - od bezimena groba¹³. Mislim da je Candi pokopana na groblju Svete Majke u Coaldaleu. Posjetio sam njezin grob, iskazao posljednju počast. Dirljiv doživljaj.”

“Kladim se da jest. Pratite li što se događa s egzotičnim plesačicama nakon što napuste taj posao?”

“Naravno”, odgovori on, kao da je pitala svećenika ide li na misu. “To je najčešće najzanimljiviji dio. Ne biste vjerovali kakvim sve životnim putovima znaju poći.”

“Dobro. I što se dogodilo s tom Kimmy Dale?”

“Ona je još uvijek u tom poslu. Prava veteranka. Više nije onako zgodna. Ona je - ponovno oprostite na igri riječi - skliznula niz štangu. Prošli su njezini dani slave. Ali Kimmy još uvijek ima maleni krug obožavatelja.

Ono što joj nedostaje jer nije u vrhunskoj formi i čvrsta tijela nadoknađuje iskustvom. Premda, više nije u Vegasu.”

“A gdje je?”

“Posljednje što sam čuo, u Renu.”

“Ima li još štogod?”

“Zapravo i nema”, reče Friedman. Zatim pucne prstima. “Stanite malo, želim vam nešto pokazati. Na ovo sam doista ponosan.”

Oni su čekali. Len Friedman je u kutu imao tri velika ormara sa spisima. On otvori drugu ladicu srednjeg ormara i počne po njoj prebirati. “Točka Piccolo i Sayers. Ovo je raritet, tek kopija u boji Polaroid snimke. Doista bih volio pronaći više.” On se nakašlje i nastavi tražiti. “Što mislite, istražiteljice Muse, bih li mogao dobiti kopiju nalaza obdukcije?”

“Vidjet ću što mogu učiniti.”

“To bi doista bio veliki doprinos mojem istraživanju.”

“Da. Istraživanje.”

“Evo ga.” On izvadi fotografiju i stavi je na stol. Yates je pogleda i kimne. Okrene se prema Loren i ugleda izraz njezina lica.

“Što je?” upita Yates.

“Istražiteljice Muse?” doda Friedman.

Ne ovdje, pomisli Loren. Ni riječi. Piljila je u pokojnu Candace Potter, to jest Candi Cane, to jest Briannu Piccolo, to jest žrtvu ubojstva.

“I to je bez ikakve sumnje Candace Potter?” uspije procijediti ona.

“Da.”

“Jeste li sigurni?”

“Naravno.”

Yates je upitno pogleda. Loren trepne, praveći se da je sve u redu.

Candace Potter. Ako je to doista bila Candace Potter, onda ona nije bila žrtva ubojstva. Ona uopće nije bila mrtva. Bila je živa i zdrava i stanovala je u Irvingtonu u New Jerseyju sa svojim mužem, bivšim zatvorenikom, Mattom.

Bili su na potpuno krivom tragu. Matt Hunter nije bio povezan sa slučajem. Sve je napokon počelo dobivati smisao. Jer Candace Potter je sada imala novo ime. Zvala se Olivia Hunter.

47. POGLAVLJE:

ADAM YATES JE POKUŠAVAO ZADRŽATI MIR . Ponovno su bili vani, na travnjaku Friedmanovih. Ovo je bilo prokleta blizu. Kada je onaj trknuti Friedman počeo lajati o kodeksu šutnje u Las Vegasu, sve se moglo završiti u tom trenutku - Yatesova karijera, njegov brak, pa čak i sloboda. Sve.

Yates je morao preuzeti kontrolu.

Pričekao je dok se on i Loren Muse nisu ponovno našli u automobilu. Zatim je najmirnije što je mogao upitao: “O čemu se radi?”

“Candace Potter je još uvijek živa”, reče Loren. “Molim?”

“Živa je i zdrava i udana za Matta Huntera.”

Yates poslušala Lorenino objašnjenje. Osjetio je kako mu utroba podrhtava. Kada je završila, zamolio ju je da mu da nalaz obdukcije. Ona mu ga pruži.

“Nema fotografija žrtve?”

“To nije cijeli dosje”, reče Loren. “To su samo stranice koje su zainteresirale Maxa Darrowa. Pretpostavljam da je nekako saznao istinu - da Candace Potter nije ubijena prije toliko godina. Možda to ima neke veze s činjenicom da je prava žrtva imala SNA.”

“Zašto bi Darrow to išao sada provjeravati? Mislim, nakon deset godina?”

“Ne znam. Ali moramo porazgovarati s Olivijom Hunter.”

Adam Yates kimne pokušavajući sve to shvatiti. Nije mogao vjerovati. Olivia Hunter bila je mrtva striptizeta Candace Potter. Candi Cane. Ona je bila tamo one noći, on je u to bio siguran.

Bilo je vjerojatno, veoma vjerojatno, da je Olivia Hunter imala onu videokasetu.

To je značilo da će morati izbaciti Loren Muse iz igre. Smjesta.

Yates ponovno baci pogled na nalaz obdukcije. Loren je vozila. Visina,

težina i boja kose su se poklapali, ali istina je sada bila očita. Prava je žrtva bila Cassandra Meadows. Ona je bila mrtva cijelo to vrijeme. Trebao je to ranije shvatiti. Ona nije bila dovoljno pametna da nestane.

Len Friedman je bio u pravu kada je govorio o kodeksu časti kod lopova.

Yates je s time računao, što je, kada se sada gleda, više negoli glupo. Ljudi u tom poslu poštuju povjerljivost ne iz osjećaja časti već zbog zarade. Ako dođete na glas kao brbljavac, gubite klijentelu. Vrlo jednostavno. Jedini je problem bio u tome što su Clyde Rangor i Emma Lemay pronašli način da zarade još više novca. Tako je kodeks časti lopova pao u vodu.

Yates to nije često radio, ali tijekom godina je varao Bess. Yates to nikada nije smatrao nečim važnim. Nije čak ni analizirao u smislu uvriježenog - seks je jedna stvar, a vođenje ljubavi posve druga. Seks s Bess je bio dobar. Čak i nakon svih tih godina, ali muškarcu je potrebno više. Pogledajte u sve povijesne knjige - to je poznata stvar. Nijedan veliki muškarac nije bio seksualno monogaman. Bilo je jednostavno koliko i komplicirano.

Istini za volju, u tome nije bilo ničeg lošeg. Ljute li se doista supruge ako muževi ponekad gledaju porno filmove? Je li to zločin? Je li to povod za razvod? Izdaja?

Naravno da nije.

Platiti prostitutku nije bilo puno drugačije. Muškarci koriste fotografije, filmove ili bilo kakvu vanjsku stimulaciju. Samo se o tome radi. Mnoge su žene to razumjele. Yates bi to možda i uspio objasniti Bess.

Da se samo o tome radilo.

Rangor i Emma Lemay bi trebali trunuti u paklu.

Yates je tražio Rangora, Lemayicu, Cassandru i tu prokletu kasetu već deset godina. A sada se sve zakompliciralo. Najmanje dvoje od njih bilo je mrtvo i odjednom se u sve umiješala Candace Potter.

Koliko je ona znala?

On se nakašlje i pogleda Loren Muse. Prvi korak - maknuti je sa slučaja.

Kako da to izvede...?

“Rekli ste da ste poznavali Matta Huntera.”

“Da.”

“Onda ne biste vi trebali razgovarati s njegovom ženom.” Loren se namršti. “Zato što sam ga poznavala?”

“Da.”

“To je bilo u osnovnoj školi, Adame. Nisam razgovarala s njime od svoje desete godine.”

“Ipak. Veza postoji.”

“Pa?”

“Pa obrana bi to mogla iskoristiti.”

“Kako?” Yates odmahne glavom. “Što je?”

“Vi ostavljate dojam dobre istražiteljice, Loren, ali svako malo me zapanji vaša naivnost.”

Ona jače stisne upravljač. On je znao da su je njegove riječi zapekle. “Vratite se u ured”, reče on. “Cal i ja ćemo preuzeti ovaj dio istrage.”

“Cal? Ona sirovina koja je jutros bila u Thurstoničinu uredu?”

“On je prokleta dobar agent.”

“Da, bez sumnje.”

Nastane tišina. Loren se pokušavala dosjetiti kako da se izvuče iz te situacije. Yates je čekao, sada je znao što treba učiniti.

“Gledajte, znam kamo trebamo ići”, reče Loren. “Odvest ću vas do Hunterove kuće i ostati vani u slučaju da...”

“Ne.”

“Ali ja želim...”

“Želite?” prekine je Yates. “Što mislite s kime razgovarate, istražiteljice Muse?”

Ona se pjenila u tišini.

“Ovo je sada savezna istraga. Većina ovoga slučaja je, čini se, povezana

s Nevadom. Bilo kako bilo, prelazi crtu i ove savezne države i beznačajnu crtu ovoga okruga. Vi ste okružna istražiteljica. Jeste li toga svjesni? Prvo ide okrug pa država pa federacija. Pokazat ću vam to na grafikonu ako želite. U ovome slučaju ne zapovijedate vi, već ja. Vratit ćete se u svoj ured i ako budem smatrao da je potrebno, obavještavat ću vas što se događa u mojoj istrazi. Jesam li dovoljno jasan?”

Loren se svim silama trudila da joj glas ne drhti.

“Vi ne biste ni znali da je Olivia Hunter zapravo Candace Potter da nije bilo mene.”

“Ah, tako. Znači o tome se radi, Loren. O vašem egu? Želite da se vama oda priznanje? Dobro, tako će i biti. Ako hoćete, stavit ću zlatnu zvijezdu pokraj vašega imena na ploči.”

“Nisam tako mislila.”

“Pa meni je svakako tako zvučalo. Naivna i željna slave. Pobjednička kombinacija.”

“To nije fer.”

“To nije...” Yates se počne smijati. “Vi se šalite? Fer? Koliko imate godina, Loren? Dvanaest? Ovo je federalna istraga ubojstva i reketa, a vi se brinete oko toga postupam li fer s nižim po rangu okružnim istražiteljem. Smjesta ćete me odvesti u svoj ured i “dosta je bilo batine, sad malo mrkve, “ako želite sudjelovati u ovoj istrazi, vaš će zadatak biti da saznate sve što možete o onoj drugoj kurvi, crnkinji s kojom je Candace stanovala.”

“Kimmy Dale.”

“Da. Pronađite gdje se točno nalazi, što je s njom, sve što možete. Ali ne smijete s njome razgovarati prije negoli se javite meni. Ako vam se to ne sviđa, maknut ću vas sa slučaja. Jeste li razumjeli?”

“Da, razumjela sam”, promrmlja ona kao da su joj usta puna čavala.

On je znao da će ona pristati. Loren je željela ostati u igri. Pristala je na sporednu ulogu s nadom da će se vratiti u središte zbivanja. Ona je zapravo bila dobra istražiteljica. Yates će je pokušati preoteti kada se završi ova istraga. Laskat će joj, dopustit će da sve izgleda kao njezina zasluga, a ona iz

zahvalnosti neće previše ulaziti u detalje. Tome se on barem nadao.

Jer do sada, oni koji su umrli nisu bili - oni su mu pokušavali nauditi.

Loren Muse je bila nešto posve drugo. On doista nije želio da joj se dogodi nešto loše. Ali u skladu sa starom filozofijom, ako na kraju bude izbor oni ili mi - on će naravno izabrati mi.

Loren Muse skrene na parkiralište i iziđe bez riječi. Yates je pusti da se ispuše. On nazove Cala Dollingera, jedinog čovjeka kojemu je mogao povjeriti što je saznao. Brzo mu objasni najosnovnije. Calu nije bilo potrebno puno detalja.

Adam se sjeti bolne uspomene - Sam u bolnici dok se bori s meningitisom. Ono što je izostavio iz priče što ju je ispričao Loren bila je Calova uloga u toj noćnoj mori. Cal je također odbijao napustiti bolnicu. Adamov najstariji prijatelj je dovukao neudoban metalni stolac i ostao ispred Samove sobe tri dana i noći. Nije progovorio ni riječi, samo je sjedio spreman napraviti što god Adam od njega zatraži.

“Želiš li da pođem sam?” upita Cal.

“Ne, naći ćemo se kod Hunterovih”, reče Yates tiho. “Pronaći ćemo videokasetu, a onda završiti s tom pričom za sva vremena.”

48. POGLAVLJE:

OLIVIA HUNTER SE DOBRO DRŽALA SVE DOK JE KRIZA nije uspio osloboditi detektiva Lancea Bannera.

Sada kada se vratila svome domu, sva je obrana popustila. Tiho je plakala. Suze su joj tekle niz obraze. Olivia ih nije mogla zaustaviti. Nije znala plače li od sreće, olakšanja, straha, od čega. Samo je znala da je uzaludno ako se pokuša smiriti i zaustaviti suze.

Morala se pokrenuti.

Njezin je kofer još uvijek bio u Howardu Johnson'su. Jednostavno je spakirala drugi. Bila je dovoljno pametna da zna da ne smije čekati. Policija će ponovno doći. Zeljet će dobiti odgovore.

Morala je smjesta krenuti u Reno.

Nije mogla prestati plakati, što nije bilo nalik na nju, ali je pretpostavljala da je razumljivo u tim okolnostima. Olivia je bila fizički i psihički iscrpljena. Prvo, bila je u drugom stanju. Drugo, brinula se za svoju kćer. I napokon, nakon toliko vremena, Mattu je rekla istinu o svojoj prošlosti. Onaj je dogovor prestao važiti. Olivia ga je prekršila kada se javila na online oglas - čak štoviše, ona je bila izravno odgovorna za smrt Emme Lemay. Bila je to Olivijina krivnja. Emma je učinila puno zla u svojem životu. Povrijedila je mnoge. Olivia je znala da se ona trudila nekako iskupiti i da se doista posljednjih nekoliko godina nastojala izmijeniti nabolje. Ona nije znala je li to pomoglo Emmi da se približi raj, ali ako je netko zaslužio iskupljenje grijeha, onda je to valjda bila Emma Lemay.

Ali ono što je Oliviju najviše potreslo, ono zbog čega nije mogla zaustaviti bujicu suza, bio je Mattov izraz lica kada mu je rekla istinu. Nije uopće bio onakav kakav je zamišljala da će biti.

Trebao je biti ljutit. Vjerojatno i jest. Kako bi mogao ne biti? Od prvog trenutka kada su se upoznali u Vegasu, Olivia je obožavala način na koji je on gleda - kao da Bog nije stvorio ništa ljepše, ništa - u nedostatku bolje riječi - čišće i je. Olivia je naravno očekivala da će taj pogled nestati ili

barem potamnjeti kada on sazna istinu. Ona je očekivala da će njegove svijetloplave oči postati neumoljive i hladne.

Ali to se nije dogodilo.

Ništa se nije promijenilo. Matt je saznao da je život njegove žene većim dijelom laž, da je radila stvari zbog kojih bi se većina muškaraca okrenula od nje s gađenjem, ali njegova je reakcija bila prožeta bezuvjetnom ljubavi.

Tijekom godina, kada se od svega uspjela dovoljno distancirati, Olivia je uvidjela da ju je njezin grozan odgoj, kao i mnoge druge djevojke s kojima je radila, tjerao prema samouništenju. Mladići koji su odrastali u raznim udomiteljskim obiteljima i uvjetima koji bi se najblaže rečeno mogli nazvati jadnima, obično su postajali nasilni. Zlostavljeni muškarci su srdžbu iskazivali fizičkim nasiljem.

Žene su bile drugačije. One su bile okrutne na suptilniji način ili su, kao u većini slučajeva, usmjeravale srdžbu prema unutra - nisu bile u stanju nanijeti bol drugoj osobi pa su je nanosile sebi. Kimmy je bila takva. I Olivia - ne, i Candi - je bila takva.

Sve dok se nije pojavio Matt.

Možda je to bilo zbog godina što ih je proveo u zatvoru. Možda je, kao što je ona ranije rekla, to imalo veze s ranama što su ih oboje nosili, ali Matt je bio najbolji čovjek kojega je ikada poznavala. On se nije zamario sitnicama. Živio je u sadašnjem trenutku. Obraćao je pažnju na ono što je doista bitno. Nije dopuštao da mu vanjski sjaj sakrije ono važno. To ju je primoralo da i ona pogleda dublje - barem što se tiče same sebe.

Matt u njoj nije vidio ono ružno - ni nakon svega! Znači, ono nije ni postojalo.

Ali dok se Olivia pakirala, okrutna je istina bila očita. Nakon svih tih godina, nakon toliko truda ona se još nije riješila te autodestruktivne crte. Kako je drugačije mogla objasniti svoje postupke? Kako je mogla biti toliko glupa i nepromišljeno na internetu tražiti ima li štogod o Candace Potter?

Kakvu je samo štetu izazvala. Emmi naravno. Sebi, ali, što je još važnije, jedinome muškarcu kojega je ikad voljela. Zašto je tako uporno čeprkala po

prošlosti?

Jer, istini za volju, nije si mogla pomoći. Možete pročitati koliko god hoćete argumenata kako imate izbor, kako možete dati dijete na posvajanje, kako je život najvažniji - tijekom godina Olivia ih se načitala do besvijesti - ali postojala je samo jedna istina: trudnoća je najvažnija prekretnica u životu. Što god izabrali, uvijek ćete se pitati što bi bilo da je bilo. Premda je bila jako mlada, premda je bilo nemoguće zadržati dijete, premda su na kraju krajeva drugi odlučili umjesto nje, nije prolazio dan a da Olivia ne bi pomislila što bi bilo.

Niti jedna žena ne prelazi lako preko takve stvari. Čula je kako netko kuca na vratima.

Olivia pričekala. Ponovno kucanje. Nije imala špijunku pa pođe do najbližeg prozora, odmakne čipkasti zastor i poviri van.

Pred vratima su stajala dvojica muškaraca. Jedan je izgledao kao da je upravo sišao sa stranica L. L. Bean kataloga odjeće za sport i rekreaciju. Drugi je muškarac bio golem. Na sebi je imao odijelo koje mu nije sasvim pristajalo, ali sudeći po njegovoj građi, nijedno odijelo ne bi. Bio je vojnički kratko ošišan i kao da nije imao vrat.

Golemi se čovjek okrene prema prozoru i pogledi im se sretnu. On lagano gurne laktom nižeg muškarca. I niži se muškarac okrene.

“FBI”, reče onaj normalne visine. “Željeli bismo s vama nakratko porazgovarati.”

“Nemam vam što reći.”

L. L. Bean muškarac krene prema njoj. “Držimo da to nije pametno, gospođo Hunter.”

“Molim vas da se sa svim pitanjima obratite mojemu odvjetniku, Ikeu Kieru.”

Muškarac se nasmiješi. “Možda bismo mogli pokušati ispočetka.” Oliviji se nije svidio način na koji je on to rekao.

“Zovem se Adam Yates, specijalni sam agent i šef ureda Federalnog biroa za istrage u Las Vegasu. Ovo je”, on pokaže na krupnoga muškarca,

“specijalni agent Cal Dollinger. Veoma bismo voljeli porazgovarati s Olivijom Hunter, ili ako se njoj više sviđa, možemo uhititi izvjesnu Candace Potter.”

Kada je čula svoje staro ime, Oliviji klecnu koljena. Na kamenu se licu krupnoga muškarca pojavi osmijeh. Uživao je u tom trenutku. “Vaš izbor, gospođo Hunter.”

Izbora više nije bilo. Bila je u klopki. Morat će ih pustiti unutra, morat će govoriti s njima.

“Pokažite mi, molim vas, vaše isprave.”

Krupni se muškarac uputi prema prozoru. Olivia se morala oduprijeti želji da odstupi. On posegne u džep, izvadi isprave i tresne njima o staklo tako da je odskočila. Drugi muškarac, Yates, učini isto. Činilo se da su isprave u redu, iako je ona znala kako je lako kupiti lažne.

“Gurnite posjetnicu ispod vrata. Htjela bih nazvati vaš ured i potvrditi tko ste.”

Krupni muškarac, Dollinger, slegne ramenima, ukočena osmijeha i dalje na mjestu. Prvi put progovori: “Nema problema, Candi.”

Ona proguta slinu. Krupni posegne u lisnicu, izvadi posjetnicu i gurne je ispod vrata. Nije bilo razloga da naziva taj broj. Posjetnica je imala ispupčeni pečat i izgledala prilično vjerodostojno - uz to, Cal Dollinger, koji je sudeći po posjetnici doista bio specijalni agent ureda u Las Vegasu, ni na trenutak nije oklijevao.

Ona otvori vrata. Prvi uđe Adam Yates. Cal Dollinger se sagne kao da ulazi u šator. On ostane pokraj vrata i prekriži pred sobom ruke. “Baš imamo lijepo vrijeme”, reče Yates.

Uto Dollinger zatvori vrata.

49. POGLAVLJE:

LOREN MUSE JE BILA BIJESNA. Razmišljala je da nazove Eda Steinberga i požali mu se kako se Yates prema njoj ponaša, ali ipak odluči da neće. Mlada se dama ne može sama pobrinuti za sebe. Mora zvati šefa u pomoć. Ne, neće na to nasjesti.

Još uvijek je sudjelovala u istrazi. Dobro, samo joj je to bilo važno. Da je prisutna. Počela je tražiti sve što može o cimerici, Kimmy Dale. To i nije bilo tako teško. Kimmy je imala dosje zbog prostitucije. Unatoč onome što ljudi misle, prostitucija nije bila legalna u okrugu Clark, gdje se nalazi Las Vegas.

Jedan od Daleinih socijalnih radnika, veteran po imenu Taylor, rano je došao na posao. Sjetio je se.

“Sto da vam kažem?” počne Taylor. “Kimmy Dale ima groznu obiteljsku priču, ali koja je djevojka ovdje nema? Slušate li ikada na radiju Howarda Sterna?”

“Naravno.”

“Jeste li ikada slušali kada su mu u gostima bile striptizete? On ih uvijek kao u šali pita: A vas su zlostavljali s koliko godina? One uvijek imaju odgovor, jer su sve zlostavljane. Sjednu pred mikrofon, govore kako je divan osjećaj skidati odjeću, kako je to njihov izbor i bla, bla, ali uvijek ima nečega u pozadini. Shvaćate?”

“Da.”

“Kimmy Dale je još jedan klasični slučaj. Pobjegla je od kuće i počela se baviti striptizom kada joj je bilo nekih četrnaest godina, petnaest najviše.”

“Znate li gdje je sada?”

“Preselila se u Reno. Imam njezinu kućnu adresu, ako želite.”

“Želim.”

On joj dade adresu Kimmy Dale. “Posljednje što sam čuo je da radi u lokalu po imenu Eager Beaver, koji nije tako otmjen kako bi se moglo misliti

po imenu.”

Eager Beaver, pomisli ona. Zar nije Yates rekao da je tamo radio Charles Talley?

“Lijepi grad, Reno”, reče Taylor. “Nije kao Vegas. Nemojte me pogrešno shvatiti. Ja volim Vegas. Svi ga volimo. Strašan je i grozan i pun mafije, ali nitko iz njega ne odlazi, shvaćate?”

“Zovem vas iz Newarka u New Jerseyju”, reče ona. “Da, itekako vas shvaćam.”

Taylor se nasmije. “U svakom slučaju, Reno je u današnje doba prilično dobro mjesto za podizanje obitelji. Dobri vremenski uvjeti jer se nalazi u podnožju planina Sierra Nevade.

Nekoć je bio prijestolnica rastava brakova u SAD-u i imao više milijunaša negoli ijedno mjesto u zemlji. Jeste li ikada bili tamo?”

“Nisam.”

“Jeste li zgodni?”

“Ma prava ljepotica.”

“Dodite onda u Vegas, pokazat ću vam grad.”

“Evo me sljedećim letom.”

“Čekajte malo, nadam se da niste jedna od onih 'mrzim muškarce' feminacistica.”

“Samo kad se dovoljno ne naspavam.”

“O čemu se zapravo radi?”

Njezin mobitel počne zvoniti. “Kasnije ću vam objasniti, dobro? Hvala, Taylor.”

“Odsjest ćemo u Mandalay Bayu. Imam tamo prijatelja. Svidjet će vam se taj hotel.”

“Svakako, čujemo se uskoro, dovidjenja.” Ona prekine vezu i javi se na mobitel. “Halo?”

Bez uvoda majka Katherine reče: “Ona je ubijena, zar ne?”

Loren je ponovno htjela okolišati, ali nešto u glasu majke Katherine joj je reklo kako bi to bio gubitak vremena. “Da.”

“Onda se moramo vidjeti.”

“Zašto?”

“Prije ti nisam smjela ništa reći. Sestra Mary Rose je bila veoma odlučna u vezi s time.”

“Odlučna u vezi s čime?”

“Molim te dođi u moj ured što je prije moguće, Loren. Moram ti nešto pokazati.”

“Kako vam mogu pomoći, agente Yates?” upita Olivia.

Cal Dollinger koji je stajao pokraj vrata pogledom preleti prostoriju. Adam Yates sjedne i nasloni se laktovima na bedra. “Imate puno knjiga”, reče Yates.

“Imate dobar dar zapažanja.”

“Jesu li vaše ili pripadaju vašemu mužu?”

Olivia stavi ruke na bokove. “Da, shvaćam koliko je to relevantno za vaš slučaj pa dopustite da vas odmah riješim muka. Većina knjiga pripada meni. Jesmo li završili?”

Yates se nasmiješi. “Veoma ste zabavni”, reče. “Nije li zabavna, Cal?”

Cal kimne. “Većina striptizeta i kurvi su ogorčene. Ali ne i ona. Ona je kao zraka sunca.”

“Prava 'sunčica'“, doda Yates.

Oliviji se nije svi ao ton razgovora. “Sto želite?”

“Simulirali ste vlastitu smrt”, reče Yates. “To je zločin.” Ona je šutjela.

“Ona djevojka koja je umrla,” nastavi on, “kako se ona zvala?”

“Ne znam o čemu govorite.”

“Ona se zvala Cassandra, nije li tako?” Yates se malo nagne naprijed. “Jeste li je vi ubili?”

Olivia se nije dala smesti. “Što želite?”

“Znate vi dobro.”

Yatesovi se prsti skupe u šake, a onda opuste. Ona baci pogled prema vratima. Cal je tamo stajao miran poput kipa.

“Žao mi je,” reče ona, “ali ne znam.”

Yates se pokuša nasmiješiti. “Gdje je kasete?”

Olivia se ukoči. Sjeti se prikolice. Kada su se Kimmy i ona uselile, jezivo je smrdjela, kao da su u zidovima uginule malene životinje. Kimmy je kupila jaki osvježivač zraka - prejaka mirisa. Cilj je bio da prikrije nešto što se nikako nije moglo sakriti. Odjednom joj se vrati taj smrad. Pred očima joj je bilo sklupčano Cassandrino tijelo. Sjeti se straha na licu Clydea Rangora kada je pitao:

“Gdje je kasete?”

Pokušala je odgovoriti mirno, da joj glas ne zadrhti. “Ne znam o čemu pričate.”

“Zašto ste pobjegli i promijenili ime?”

“Željela sam početi ispočetka.”

“Samo tako?”

“Ne”, reče Olivia. “Ništa u svemu tome nije bilo 'samo tako'.” Ona ustane.

“I ne želim više odgovarati na pitanja sve dok ne stigne moj odvjetnik.”

Yates je pogleda. “Sjedi.”

“Želim da obojica odete.”

“Rekao sam, sjedi.”

Ona ponovno pogleda Cala Dollingera. Još uvijek je izigravao kip. Imao je prazan pogled.

Olivia poslušala Yatesa i sjedne.

“Htio sam reći nešto u stilu 'Baš imaš lijep život i ne želiš da ti ga ja pokvarim'“, počne Yates, “ali nisam siguran da bi to upalilo. Susjedstvo ti je jedno, kuća rupa. Muž ti je bivši zatvorenik kojega traže zbog trostrukog ubojstva.” On joj uputi ironičan osmijeh. “Čovjek bi pomislio da ćeš

maksimalno iskoristiti novi početak, Candi. Ali zadržavajući, ti si napravila upravo suprotno.”

On ju je namjerno pokušavao izbaciti iz takta. Olivia to neće dopustiti.

“Željela bih da obojica smjesta otidete.”

“Znači nije ti stalo tko će saznati tvoju tajnu?”

“Molim vas, otidite.”

“Mogao bih te uhititi.”

Tada ona odluči riskirati. Olivia ispruži ruke kao da je spremna da joj stave lisice. Yates se ne pomakne. Mogao ju je uhititi, naravno. Ona nije bila sigurna kakav je točno zakon i kada nastupa zastara, ali ona je tada doista omela istragu ubojstva - ona se zapravo pretvarala da je žrtva. To je bilo više nego dovoljno da je privedu.

Ali to nije bilo ono što je Yates želio. Clydeov molećivi glas: “Gdje je kasete?”

Yates je želio nešto drugo. Nešto zbog čega je Cassandra umrla. Nešto zbog čega ju je Clyde Rangor ubio. Ona pogleda Yatesa u oči. Pogled mu je bio čvrst. Stiskao je i opuštao šake.

Ona je još uvijek držala ispružene ruke spojene kod zglavaka. Čekala je još trenutak, a onda ih opustila niz tijelo. “Ne znam ništa ni o kakvim kasetama”, reče ona.

Sada je bio red na Yatesu da je dobro promotri. Nije se žurio. “Vjerujem ti”, reče.

Zbog nečega je način na koji je to rekao prestraši više od svega. “Molim te, pođi s nama”, reče Yates.

“Kamo?”

“Privodim te u postaju.”

“Pod kojom optužbom?”

“Želiš li da ti pobrojim abecednim redom?”

“Morala bih nazvati svojega odvjetnika.”

“Možeš ga nazvati iz postaje.”

Ona nije bila sigurna što da učini. Cal Dollinger zakorači prema njoj. Kada je ona ustuknula, krupni muškarac reče: “Želiš li da te odavde odvučem u lisicama?”

Olivia se ukoči. “To neće biti potrebno.”

Svi krenu van. Yates prvi. Dollinger se nije odvajao od nje. Olivia pogleda na ulicu. Na horizontu se isticala divovska smeđa pivska boca. Iz nekog joj je razloga to ulijevalo utjehu.

Yates je išao prvi. On otključa vrata automobila, sjedne unutra i upali motor. Okrene se, pogleda Oliviju i ona iznenada shvati. Prepoznala ga je.

Imena su brzo nestajala, ali lica su joj zauvijek ostala u sjećanju. Dok je plesala, to je bio način da umrtvi čula. Proučavala je lica. Pamtila ih, klasificirala po tome koliko se zabavljaju ili dosađuju, pokušavala je zapamtiti koliko su puta bili tamo. Vrsta mentalne vježbe, način da odvрати pažnju.

Adam Yates je zalazio u Clydeov klub.

Možda je zastala ili je možda Cal Dollinger samo bio usredotočen na ono što se oko njega događa. Spremala se pobjeći, jednostavno potrčati i trčati sve dok je noge ne izdaju, ali Dollinger je čvrsto primi za ruku. Stiskao je mjesto iznad njezina lakta dovoljno jako kako bi joj privukao pažnju. Ona pokuša izvući ruku, ali bilo je to kao da je čupa iz betonskog bloka.

Nije se mogla osloboditi.

Sada su bili gotovo kod automobila. Cal požuri. Olivia je pogledom prelazila preko ulice, ugleda Lawrencea. Stajao je na uglu s nekim čovjekom kojega nije poznavala i ljuljao se.

Obojica su u rukama imali smeđe papirnate vrećice. Lawrence je pogleda i počne dizati ruku da joj mahne.

Olivia je usnama oblikovala riječ: Upomoć.

Lawrenceov se izraz lica ne promijeni. Nije bilo nikakve reakcije. Drugi mu je muškarac ispričao vic. Lawrence se dugo i glasno smijao udarajući se rukom po bedru.

Nije ju vidio.

Prišli su automobilu. Oliviji su misli letjele sto na sat. Nije željela ući s njima u automobil.

Pokuša usporiti. Dollinger je kratko, ali bolno uštipne za ruku. “Nastavi hodati”, reče joj krupni muškarac.

Stigli su do stražnjih vrata. Dollinger ih otvori. Ona se pokušava oduprijeti, ali njegov je stisak jednostavno bio prejak. On je gurne na stražnje sjedalo.

“Hej, imaš li dolar?”

Krupni muškarac baci brzi pogled iza sebe. Bio je to Lawrence. Dollinger se počne okretati od njega, ne obraćajući pažnju na prosjaka, ali Lawrence ga zgrabi za rame.

“Hej, čovječe, gladan sam. Imaš li dolar?”

“Gubi se!”

Lawrence spusti ruku na prsa krupnoga muškarca. “Ja te samo tražim dolar, čovječe.”

“Miči ruke s mene.”

“Dolar. Tražim li pre...”

Tada ju je Dollinger pustio.

Olivia je oklijevala, ali ne dugo. Kada je Dollinger objema rukama zgrabio Lawrencea za košulju, ona je bila spremna. Skočila je van i počela trčati. “Trči, Liv!”

Lawrence joj to nije morao reći dvaput.

Dollinger pusti Lawrencea i naglo se okrene. Lawrence mu skoči na leđa. Dollinger ga strese sa sebe kao da je prhut. Tada Lawrence učini nešto doista nepromišljeno. Udari Dollingera smeđom vrećicom. Olivia je čula kako je pivska boca zazvonila. Dollinger se okrene i udari Lawrencea u prsa. Lawrence se sruši s treskom.

Dollinger vikne: “Stani, FBI!” Neće ići, veliki!

Olivia je čula motor automobila. Kotači su zaškripali kada je Yates krenuo. Ona baci pogled iza sebe.

Dollinger ju je sustizao. U ruci je držao pištolj.

Zaostajao je za njom možda kojih petnaestak metara. Trčala je najbrže što je mogla. Ovo je njezin kvart. Ona je u prednosti, zar ne? Skrene u stražnju uličicu. Bila je prazna - nikoga na vidiku. Dollinger ju je slijedio. Ona se usudi baciti pogled iza sebe. On ju je stizao s lakoćom.

Ona se okrene naprijed i potrči još brže. Pokraj nje proleti metak. Pa još jedan. O, Bože. On puca!

Morala je izići iz uličice. Morala je pronaći mjesto gdje ima ljudi. Ta ne bi je se valjda usudio upucati pred mnoštvom.

A možda i bi?

Ona skrene natrag na ulicu. Automobil je tamo čekao. Yates pojuri prema njoj. Ona se otkotrlja preko parkirana automobila na pločnik. Bili su kod stare Pabst Blue Ribbon pivovare.

Uskoro je više neće biti, zamijenit će je još jedan bezlični trgovački centar. Ali u ovome bi joj trenutku ruševna građevina mogla značiti spas.

Čekaj malo, gdje je ona stara taverna?

Ona naglo skrene ulijevo. Bila je u dnu druge uličice. Sjetila se. Olivia se nije usudila pogledati iza sebe, ali mogla je čuti njegove korake. Sustizao ju je.

“Stani!”

Hoću vruga, pomisli ona. Taverna. Gdje je, dođavola, bila ta taverna? Ona skrene udesno.

Bingo, pronašla ju je!

Vrata su bila zdesna. Još samo malo. Ona potrči jače. Zgrabi kvaku upravo u trenutku kada je Dollinger skrenuo u uličicu. Ona povuče vrata i padne unutra.

“Upomoć!”

Unutra je bio jedan muškarac. Sušio je čaše iza šanka. Iznenadeno je pogleda. Olivia se dignu i brzo navuče zasun.

“Hej!” vikne pipničar. “Što se ovdje događa?”

“Netko me pokušava ubiti!”

Vrata se zatresu. “FBI. Otvorite!”

Olivia odmahne glavom. Pipničar je oklijevao, a onda joj glavom pokaže prema stražnjoj prostoriji. Ona potrči. Pipničar uzme sačmaricu u trenutku kada je Dollinger nogom razvalio vrata.

Pipničara zapanji masa muškarca. “Isuse Bože!”

“FBI. Baci oružje!”

“Samo polako, stari...”

Dollinger uperi pištolj u pipničara i opali dvaput.

Pipničar se sruši ostavljajući na zidu za sobom samo krvavu mrlju.

O moj Bože, o moj Bože, o moj Bože! Olivia poželi vrisnuti.

Ne. Idi. Požuri.

Ona pomisli na dijete koje nosi u sebi. To joj je dalo dodatnu snagu. Ona se baci u stražnju prostoriju na koju joj je pokazao pipničar.

Zid iza nje obaspe vatra iz pištolja. Olivia se baci na tlo.

Dopuže do stražnjih vrata. Bila su napravljena od teška metala. U bravi je bio ključ. Jednim potezom ona povuče i otvori vrata i tako jako zavrne ključ da se on slomi u bravi. Ona se otkotrlja natrag na svjetlo dana. Vrata se zatvore i automatski zaključaju za njom.

Čula je kako on okreće kvaku. Kada nije uspio otvoriti, počeo je nabijati po vratima. Ova vrata nisu tako lako popuštala. Olivia potrči držeći se dalje od glavnih ulica, tražeći pogledom Yatesov automobil i Dollingera koji je išao pješice.

Nije vidjela ni jednog ni drugog. Bilo je vrijeme da se izgubi što dalje odatle.

Olivia je ubrzanim hodom prešla tri kilometra. Uskočila je u autobus koji je tuda prolazio ne mareći kamo će je odvesti. Izišla je u centru Elizabetha. Na stanici su u nizu stajali taksiji.

“Kamo?” upita je vozač.

Ona je pokušavala doći do daha. “Aerodrom u Newarku, molim vas.”

50. POGLAVLJE:

DOK JE MATT U BIJELOM ISUZUU PRELAZIO U PENNSYLVANIJU, iznenadi ga koliko se informacija iz zatvora sjećao, informacija koje je tada smatrao beskorisnima. Zatvor naravno nije mjesto, kako mnogi misle, na kojemu se može naučiti sve o zločinu. Ne smije se zaboraviti da su svi njegovi 'stanovnici' ipak ulovljeni što baca sjenu na svaku tvrdnju o njihovoj stručnosti.

Uz to, on nikada nije pažljivo slušao. Kriminalne ga radnje nisu zanimale.

Njegov je plan, kojega se pridržavao već devet godina, bio da se drži podalje od svega što je bilo makar iole nezakonito.

To se sada promijenilo.

Saulova metoda krađe automobila donijela je plodove. Matt se stao prisjećati i drugih lekcija kako prevariti predstavnike zakona koje je naučio dok je bio iza rešetaka. Zaustavio se na parkiralištu hotela Great Western na ruti 80. Nije bilo osiguranja - nikakvo iznenađenje. Nije želio ukrasti drugi automobil, samo registarske tablice. Želio je tablice koje u sebi imaju slovo P. Posrećilo mu se. Pronašao je automobil na mjestu rezerviranom za uposlenike čija je registracija počinjala sa slovom P. To što je automobil pripadao uposleniku, Mattu je išlo u korist. Bilo je jedanaest sati prijepodne. Većina je ljudi bila usred smjene. Vlasnik automobila će biti unutra još najmanje nekoliko sati.

Svratio je u Home Depot, trgovinu s kućnim potrepštinama i kupio tanku crnu traku za izoliranje, onakvu kakva se koristi za popravljjanje telefonskih žica. Kada se uvjerio da nitko ne gleda, otrgnuo je komadić, nalijepio ga na slovo P i pretvorio ga u B. Da netko pažljivo pogleda ne bi prošlo, ali trebalo bi mu poslužiti dok ne stigne na odredište.

Harrisburg, Pennsylvania.

Nije imao izbora. Matt je morao stići u Reno. To je značilo da mora letjeti avionom. Znao je da će to biti riskantno. Zatvorski savjeti kako izbjeći otkrivanje, čak ako su bili dobri u ono doba, bili su iz vremena prije 11.

rujna. Osiguranje se odonda uvelike promijenilo, ali još uvijek je postojao način. Morao je samo dobro promisliti, brzo djelovati i imati puno sreće. Prvo je pokušao izazvati malo zbrke i nereda na starinski način. Iz govornice na granici New Jerseyja nazvao je aviokompaniju i napravio rezervaciju iz Newarka za Toronto. Možda će joj ući u trag i zaključiti da je on amater. Možda neće. Spustio je slušalicu, prebacio se u drugu govornicu i predbilježio za drugi let. Zapisao je broj rezervacije, spustio slušalicu i odmahnuo glavom.

Ovo neće biti lako.

Matt se zaustavio na parkiralištu aerodroma u Harrisburgu. Mauser M2 još mu je uvijek bio u džepu. Nije bilo načina da ga ponese sa sobom. Matt gurne oružje ispod suvozačeva mjesta za svaki slučaj, ako stvari krenu naopako i on se mora vratiti. Isuzu mu je dobro poslužio. Htio je napisati poruku vlasniku, objasniti što je učinio i zašto. Ali bude li imao sreće, objasnit će u budućnosti.

A sada da vidi hoće li njegov plan upaliti...

Ali prvo je morao odspavati. U suvenirnici je kupio bejzbolsku kapu. Zatim je pronašao slobodno sjedalo u čekaonici za dolaske, prekrizao ruke na grudima, zatvorio oči i spustio rub kape preko lica. Ljudi uvijek spavaju na aerodromima, zaključio je. Zašto bi ga itko uznemiravao? Probudio se sat kasnije osjećajući se grozno. Uputio se na gornji kat gdje su bili odlasci. Kupio je posebno jak Tylenol i Motrin i popio po tri od svakoga. Umio se u toaletu.

Red za kupovinu karata bio je dugačak. To je bilo odlično, ako pogodi pravi trenutak. Želio je da osoblje bude zaposleno. Kada je došao red na njega, žena za pultom mu uputi rastreseni osmijeh.

“Za Chicago, let 188”, reče on.

“Taj avion polijeće za dvadeset minuta”, odgovori ona. “Znam. Promet je bio gust i...”

“Molila bih vašu iskaznicu s fotografijom.”

On joj pruži svoju vozačku dozvolu. Ona utipka Hunter, M. To je bio

presudni trenutak. On je stajao potpuno mirno. Ona se namršti i počne tipkati. Ništa se ne dogodi. “Ne vidim vas na popisu, gospodine Hunter.”

“Čudno.”

“Imate li broj rezervacije?”

“Naravno.”

On joj pruži broj koji je zapisao kada je telefonski rezervirao. Ona utipka YTIQZ2. Matt zadrži dah.

Žena uzdahne. “Vidim u čemu je problem.”

“Da?”

Ona odmahne glavom. “Krivo su upisali vaše ime na rezervaciji. Ovdje se vodite kao Mike, ne Matt. A prezime je Huntman, a ne Hunter.”

“Greške se događaju”, reče Matt. “Začudili biste se koliko često.”

“Vjerujte, ništa me ne bi iznenadilo”, reče on.

Zajedno su se nasmijali u stilu svijet je pun glupana. Ona mu ispiše kartu i uzme novac. Matt se nasmiješi, zahvali joj i krene u avion.

Nije bilo direktnog leta iz Harrisburga u Reno, ali to mu je samo moglo ići na ruku. Nije znao koliko su povezani kompjuterski sustavi aviokompanija s federalnom vladom, ali svakako su bolja dva kratka leta od jednog dužeg. Hoće li kompjuterski sustav odmah uloviti njegovo ime? Matt je u to sumnjao - ili se možda previše nadao. Logički gledano sve će morati potrajati neko vrijeme - prikupljanje informacija, sortiranje, upućivanje pravoj osobi. Nekoliko sati najmanje.

On će u Chicagu biti za sat vremena. U teoriji je zvučalo dobro.

Kada su sletjeli na O'Hare u Chicagu, osjeti kako mu srce brže kuca.

Izlazio je iz aviona pokušavajući ne izgledati sumnjivo. Gledao je kamo da pobjegne u slučaju da ugleda policajce na izlazu. Ali nitko ga nije zgrabio kada je izišao iz aviona. On odahne. Znači nisu ga pronašli - nisu još. Ali sada je slijedio riskantniji dio. Let do Rena je bio duži. Ako shvate što je učinio prvi put, imat će dovoljno vremena da ga ulove.

Stoga odluči malo promijeniti taktiku.

Još jedan dugački red za kupovinu karata. Mattu će možda to biti potrebno. Čekao je polako se pomičući u redu između baršunaste pregradne užadi. Gledao je ne bi li primijetio koji službenik izgleda najumornije ili najspokojnije. Pronašao ju je krajnje zdesna. Izgledalo je kao da se smrtno dosađuje. Pregledavala je isprave, ali u njezinim je očima bilo malo žara. Stalno je uzdisala, pogledavala uokolo, očito rastresena. Vjerojatno ju je mučilo nešto u privatnome životu, pomisli Matt. Možda se posvađala s mužem, s kćeri tinejdžericom ili Bog zna što? Ili, Matt, možda je veoma pronicava, ali samo izgleda umorno.

Bilo kako bilo, nije imao izbora. Kada je Matt stigao na čelo reda, a njegova službenica nije bila slobodna, on se pravio da nešto traži i rekao obitelji iza sebe da ide naprijed. Učini to još jedanput i napokon je njegova službenica rekla: “Sljedeći.”

On joj ležerno priđe. “Zovem se Matthew Huntler.” Pruži joj komad papira s brojem rezervacije. Ona ga uzme i počne tipkati.

“Let Chicago-Reno/Tahoe, gospodine Huntleru?”

“Da.”

“Vašu iskaznicu, molim.”

Ovo je bio najteži dio. On je pokušao sve namjestiti da prođe sa što je moguće manje problema. Gospodin Huntler je bio član kluba čestih letaća - Matt ga je prijavio prije nekoliko sati. Kompjuteri ne umiju razlikovati nijanse. Ljudi ponekad umiju.

On joj pruži svoju lisnicu. Ona je isprva i ne pogleda. Još je uvijek tipkala.

Možda mu se posreći. Možda čak i ne pogleda njegovu iskaznicu. “Želite li predati prtljagu?”

“Ne, danas ne.”

Ona kimne još uvijek tipkajući. Zatim se okrene prema njegovoj iskaznici. Matt je osjetio kako mu se nešto okrenulo u želucu. Sjetio se nečega što mu je Bernie poslao e-mailom prije nekoliko godina. Pisalo je:

Evo zanimljivoga testa. Pročitaj ovu rečenicu:

NAJBOLJI I NAJJAČI NATJECATELJI ČESTO MORAJU NAJVIŠE VJEŽBATI KAKO BI POSTIGLI VRHUNSKJE REZULTATE.

Sada izbroji koliko ima slova u toj rečenici.

On je to učinio i ispalo mu je sedam. Točan je odgovor devet. Ne registrirate svako slovo. Tako smo sazdani. On je računao da će slično biti i u ovome slučaju. Hunter, Huntler. Bi li netko doista uočio razliku?

“Kod prolaza ili prozora?” upita žena. “Prolaza.”

Uspio je. Pokraj osiguranja je prošao još lakše - napokon, Matta su već legitimirali kod prodaje karata, zar ne? Zaštitar je pogledao njegovu fotografiju pa njegovo lice, ali nije primijetio da u iskaznici piše Hunter dok na boarding karti piše Huntler. Uostalom, stalno se događaju tipografske greške. Svakoga dana oni vide na stotine ili tisuće boarding karata. Takva se sitnica rijetko primijeti.

Još jedanput je Matt stigao na avion upravo kada su se spremali zatvoriti vrata. On se smjesti u svoje sjedalo pokraj prolaza, zatvori oči i probudi se tek kada je pilot objavio da slijeću u Reno.

Vrata ureda majke Katherine bila su zatvorena.

Ovoga puta se Loren nije prisjećala prošlosti. Odlučno je pokucala i spustila ruku na kvaku.

Kada je čula majku Katherine kako govori: “Uđi”, bila je spremna. Nadstojnica samostana bila je okrenuta leđima prema vratima. Nije se okrenula kada je Loren ušla. Samo je upitala: “Jesi li sigurna da je sestra Mary Rose ubijena?”

“Jesam.”

“Znaš li tko je to učinio?”

“Ne još.”

Majka Katherine polako kimne. “Jesi li saznala njezin pravi identitet?”

“Jesam”, reče Loren. “Ali bilo bi mi puno lakše da ste mi ga odmah rekli.” Očekivala je da će se majka Katherine pobuniti, ali ona nije. “Nisam mogla.”

“Zašto?”

“Nažalost, nije bilo na meni da ti ga otkrijem.”

“Ona vam je rekla?”

“Ne baš. Ali znala sam dovoljno.”

“Kako ste shvatili?”

Stara časna sestra slegne ramenima. “Po nekim stvarima što mi je rekla o svojoj prošlosti. Nisu se poklapale.”

“Jeste li joj to rekli?”

“Ne, nikad. I ona mi nikada nije rekla svoj pravi identitet. Rekla je da bi time mogla dovesti u opasnost živote drugih. Ali ja sam znala da tu nisu čista posla. Sestra Mary Rose je željela to ostaviti iza sebe. Željela se iskupiti. A to je i učinila. Puno je dala ovoj školi, ovoj djeci.”

“Radom ili novcem?”

“Jednim i drugim.”

“Dala vam je novac?”

“Župi je dala novac”, ispravi je majka Katherine. “Da, dala je dosta novca.”

“Čini se kao da ga je dala da ublaži savjest.”

“A zašto inače ljudi daju novac?” Majka Katherine se nasmiješi.

“Znači ona priča o masaži prsnog koša...”

“Već sam znala da ima umetke. Ona mije rekla. Također mi je rekla da će je ubiti ako se sazna njezin pravi identitet.”

“Ali vi ste isprva mislili da se nije to dogodilo.”

“Činilo se kao da je umrla prirodnom smrću. Mislila sam da je najbolje da pustim da tako i ostane.”

“Zašto ste se predomislili?”

“Naklapanja”, reče ona. “Kako to mislite?”

“Jedna od naših sestara mi se povjerila, rekla je da je vidjela muškarca u sobi sestre Mary Rose. To mi se učinilo čudnim, naravno, ali nisam mogla ništa dokazati. Također sam morala zaštititi ugled škole. Zato je bilo potrebno sve to istražiti tiho, ali da ne iznevjerim povjerenje što mi ga je ukazala sestra Mary Rose.”

“I tu ja stupam na scenu.”

“Da.”

“A sada kada znate da je ubijena?”

“Ostavila je pismo.”

“Za koga?”

Majka Katherine joj pokaže omotnicu. “Za ženu po imenu Olivia Hunter.”

Adam Yates je bio gotovo u panici.

Parkirao se podalje od stare pivovare i čekao da Cal brzo počisti za sobom. Tragovi će nestati.

Calovu se oružju nije moglo ući u trag. Registarske tablice koje su imali neće ništa odati. Neki luđak bi mogao posvjedočiti kako je krupan muškarac jurio za nekom ženom, ali nije bilo načina da ih povezu s mrtvim pipničarom.

Možda.

Ne, nije tu bilo nikakvog možda. Yates je znao biti i u gorim nevoljama. Pipničar je uperio oružje u Cala. Na oružju će biti pipničarovi otisci. Oružje kojemu se ne može ući u trag će odbaciti. Obojica će biti u drugoj saveznoj državi za nekoliko sati.

Izvući će se.

Kada je Cal sjeo na mjesto suvozača, Adam reče: “Zabrljao si.” Cal

kimne. "Bogami jesam."

"Zašto si je pokušavao ustrijeliti?"

Cal ponovno kimne. "Greška", složio se. "Ali ne smijemo je pustiti da pobjegne. Otkrije li se njezina prošlost..."

"Ionako će se otkriti. Loren Muse zna."

"Tako je, ali bez Olivije Hunter to ne vodi nikamo. Ako je ulove, ona će se pokušati spasiti. To može značiti da će otvoriti istragu u onome što se dogodilo prije toliko godina."

Yates osjeti kako nešto u njemu puca. "Ne želim nikoga ozlijediti."

"Adame?"

Adam pogleda u krupnoga muškarca.

"Prekasno je za takve misli", reče Dollinger. "Oni ili mi, sjećaš se?" On polako kimne.

"Moramo pronaći Oliviju", reče Dollinger. "I doista mislim mi. Ako je uHITE drugi agenti..."

Yates dovrši rečenicu umjesto njega: "Mogla bi progovoriti."

"Upravo tako."

"Znači, proglasit ćemo je glavnim svjedokom u istrazi", reče Yates. "Reći ćemo svima da paze na obližnje aerodrome i željezničke postaje, ali da ništa ne poduzimaju dok nas ne obavijeste."

Cal kimne. "Smatraj to već učinjenim."

Adam Yates je razmišljao kakve su mu opcije. "Hajdemo natrag u Okružni ured. Možda je Loren pronašla nešto korisno o Kimmy Dale."

Vozili su se nekih pet minuta kada zazvoni telefon. Cal zareži u slušalicu: "Agent Dollinger."

Cal je napeto slušao.

"Pusti je neka iziđe iz aviona. Neka je Ted prati. Nemojte, ponavljam, nemojte joj prilaziti. Stižem sljedećim avionom."

On prekine vezu. "Što je?"

“Olivia Hunter”, reče on. “Već je u avionu za Reno.”

“Ponovno Reno”, reče Yates.

“Tamo su živjeli preminuli Charles Talley i Max Darrow.”

“Možda je i kasete tamo.” Yates skrene udesno. “Svi znakovi upućuju na zapad, Cal. Mislim da je najbolje da i mi pođemo u Reno.”

51. POGLAVLJE:

TAKSIST JE RADIO ZA KOMPANIJU KOJA SE ZVALA Reno vožnje. Zaustavio se, ubacio mjenjač u položaj za parkiranje, okrenuo se i pogledao Oliviju od glave do pete. “Jeste li sigurni da imate pravu adresu, gospođo?”

Olivia je nemoćno gledala preda se.

“Gospođo?”

Kićeni križ visio je s retrovizora. Pretinac je bio obložen karticama s molitvama.

“Je li to Center Lane prilaz 488?” upita ona.

“Jest.”

“Onda je to adresa koja mi treba.” Olivia iz torbice izvadi novac i pruži mu ga. On njoj pruži brošuru.

“Ne morate to raditi”, reče joj.

Brošura je bila vjerskoga sadržaja. Na naslovnici je bio tekst poslanice Ivan 3:16. Ona se uspije nasmiješiti.

“Isus vas voli”, reče vozač. “Hvala.”

“Odvest ću vas kamo god želite. Besplatno.”

“U redu je”, reče Olivia.

Ona iziđe iz taksija. Vozač je bespomoćno pogleda. Ona mu mahne kada je krenuo. Olivia stavi ruku iznad očiju. Na starome je neonskom znaku pisalo:

EAGER BEAVER - PLES BEZ ODJEĆE

Ona počne drhtati. Stara reakcija, nagađala je. Nikada nije bila na ovom mjestu, ali dobro ga je poznavala. Znala je kakvi se prljavi kamioneti

parkiraju ispred lokala. Znala je kakvi otupjeli muškarci tu zalaze, prigušena svjetla, ljepljivu štangu na podiju. Uputi se prema vratima, znajući što će vidjeti unutra.

Matt se plašio zatvora - plašio se da će tamo ponovno završiti. Ovo što je bilo pred njom, bio je njezin zatvor. Candi Cane živi još jedan dan.

Olivia Hunter je prije puno godina pokušala iz sebe istjerati Candace 'Candi Cane' Potter.

Sada se ta djevojka vratila na gadan način. Zaboravite što govore stručnjaci kako doista možete izbrisati prošlost. Olivia je to znala. Mogla je ugurati Candi u neku stražnju prostoriju, zaključati vrata, uništiti ključ. Gotovo joj je uspjelo - gotovo bi joj uspjelo - ali postojalo je nešto što ju je uvijek sprječavalo da zatvori vrata do kraja, koliko se god trudila.

Njezino dijete.

Ona osjeti kako joj se niz kralježnicu spušta hladnoća. O, Bože, pomisli. Nije valjda da njezina kći tu radi.

Molim te ne.

Bila su četiri sata poslije podne. Do sastanka u ponoć preostalo je još puno vremena. Mogla bi poći nekamo, možda pronaći Starbucks ili uzeti sobu u motelu i odmoriti se. Uspjela je kratko odspavati u avionu na putu ovamo, ali svakako bi joj godilo još sna.

Čim je izišla iz aviona, Olivia je nazvala sjedište FBI-a i zatražila Adama Yatesa. Kada su je spojili s uredom specijalnog agenta, ona je spustila slušalicu.

Znači Yates se nije krivo predstavio. Kao ni Dollinger, pretpostavila je. To znači da su je dvojica agenata FBI-a pokušala ubiti.

Neće biti uhićenja, neće je privesti. Ona je previše znala.

Sjeti se posljednjih riječi koje joj je Clyde rekao: "Samo mi reci gdje je..." Sve je polako počelo dobivati smisao. Bilo je glasina da Clyde snima kasete kako bi njima ucjenjivao. Najvjerojatnije je ucijenio krivu osobu - ili Yatesa ili nekoga tko mu je blizak. To ga je nekako dovelo do jadne Cassandre. Je li ona imala kasete? Je li ona bila na njima?

Dok je tako stajala i čitala natpis o švedskom stolu u EAGER BEAVERU za 4.99\$, Olivia kimne.

To je bilo to. Bez sumnje. Ona krene prema ulaznim vratima. Trebala bi pričekati, vratiti se kasnije.

Ne.

Na vratima su je radoznalo odmjerili. Na takva mjesta žene ne zalaze same. Povremeno bi muškarac možda doveo djevojku. Ona bi se trudila ostaviti dojam da je modernih nazora. Ili je možda imala lezbijskih sklonosti. Što god bilo. Ali žene nisu nikada dolazile same.

Glave su se okrenule kada je ušla, ali ni približno onoliko koliko bi se moglo očekivati. Na ovakvim su mjestima ljudi polako reagirali. U ljepljivom se zraku osjećala neka apatija. Svjetla su bila prigušena. Vilice su bile opuštene. Većina je posjetitelja vjerojatno zaključila da je ona bivša striptizeta ili lezbijka koja čeka da njezinoj ljubavnici završi smjena.

S razglasa se čula pjesma Human Leaguea Don't you want me koja je već bila klasični hit u vrijeme kada je Olivia plesala. Retro, pomisli ona, ali uvijek je voljela tu pjesmu. Na ovakvome su mjestu riječi pjesama služile za seksi zavođenje, ali ako ste pažljivo slušali, u glasu Phila Oakeyja, glavnog vokala grupe, jasno ste mogli čuti bol i šok zbog slomljenog srca. Nije ponavljao refren s čežnjom. Ponavljao ga je potresen nevjericom. Olivia sjedne u udaljeni separe. Na pozornici su trenutno bile tri plesačice. Dvije su gledale u prazno. Jedna je obrađivala klijenta glumeći strast, mameći ga da zatakne novčanice dolara u njezine tanga gaćice. Muškarac je to poslušno učinio. Olivia pogleda po dvorani i zaključi kako se za deset godina otkako je ona radila na ovakvim mjestima ništa nije promijenilo. Ista vrsta muškaraca. Neki su imali prazna lica. Neki ukočene osmijehe. Neki su se trudili izgledati samouvjereno, razmetljiva izraza lica, kao da su nekako iznad svega toga. Drugi su agresivno ispijali piva, neprijateljski piljili u djevojke, kao da zahtijevaju odgovor na vječno pitanje: "Zar je to sve?"

Djevojke na podiju bile su mlade i drogirane. Vidjelo se po njima. Njezina je cimerica Kimmy imala dva brata koji su se predozirali. Kimmy nije dopuštala drogiranje. Zato je Olivia - ne, Candi - počela piti, ali Clyde

Rangor ju je natjerao da prestane jer je posrtala na sceni. Clyde - savjetnik za odvikavanje. Čudno, ali istinito.

Masnoća s odvratnog švedskog stola osjećala se u zraku i bila više poput sloja što se lijepio na kožu negoli mirisa. Tko je to mogao jesti, pitala se. Ljuta pržena pileća krilca još iz Carterova mandata. Hrenovke koje su plivale u vodi sve dok se ne bi rastvorile. Prženi krumpirići tako masni da ih je gotovo nemoguće primiti. Debeli su muškarci obilazili pladnjeve i trpali vrtoglave gomile hrane na tanjure od stiropora. Na prigušenom svjetlu Olivia je gotovo mogla vidjeti kako im se arterije sužavaju.

Neki su se striptiz lokali nazivali 'klubovima za gospodu'. U njih su zalazili biznismeni u odijelima i pravili se da su iznad svjetine. U Eager Beaveru nije bilo pretvaranja. Bilo je to mjesto na kojemu su posjetitelji imali više tetovaža negoli zuba. Ljudi su se znali potući.

Izbacivači su imali velike trbuhe, a ne samo mišiće, jer mišići su bili za šminku, a ovi su tipovi mogli dobro izmlatiti.

Olivia se nije bojala, nije bila zastrašena, ali nije bila sigurna ni što tu radi. Djevojke na sceni započnu rotaciju. Plesačica s centra izišla je s pozornice, a na treće mjesto je došla živahna djevojka. Nije bilo teorije da je punoljetna. Imala je duge noge, a na visokim se potpeticama kretala poput ždrebeta. Njezin je osmijeh djelovao gotovo iskreno pa je Olivia zaključila da joj još nisu uspjeli iščupati svu životnu radost.

“Što biste popili?”

Konobarica je sumnjičavo gledala u Oliviju, čudnu pojavu na takvome mjestu.

“Coca-Colu molim.”

Konobarica ode. Olivia nije skidala pogled sa živahne djevojke. Nešto na njoj je podsjeti na jadnu Cassandru. Vjerojatno njezine godine, pomisli Olivia. Cassandra je bila puno ljepša. A onda, dok je gledala tri djevojke na pozornici, zaskoči je neizbježno pitanje:

Je li jedna od tih djevojaka njezina kći?

Proučavala je njihova lica ne bi li pronašla neku sličnost, ali je ne

pronađe. To, naravno, nije značilo ništa. Ona je to znala. Konobarica donese Coca-Colu. Olivia je nije dirala. Nema šanse da pije iz tih čaša. Deset minuta kasnije djevojke su ponovno promijenile mjesta. Pojavi se nova cura. Vjerojatno ih je bilo pet u smjeni - tri su nastupale, dvije su bile iza pozornice, prilično uobičajena rotacija. Nekad ih je znalo biti i šest. Pitala se kako će Matt stići do ovoga mjesta. Bio je toliko uvjeren da će uspjeti, ili se samo zbog nje pravio hrabar.

Plesačica na mjestu broj dva obrađivala je nekog tipa s tako lošim tupeom da je izgledao kao da umjesto razdjeljka ima smičak. Vjerojatno mu je pričala dobru staru priču kako radi da bi zaradila za školovanje, pomisli Olivia. Uvijek se čudila zašto se tipovi napale na pomisao da je cura studentica. Je li im bila potrebna mrva čistoće i nevinosti kao protuteža njihovoj prljavštini?

Djevojka koja je bila na mjestu broj jedan na bini kada je Olivia ušla iziđe iz stražnje prostorije.

Priđe muškarcu kojemu je iz usta stršalo pileće krilce. Muškarac ga ispljune i obriše ruke o traperice. Djevojka ga primi za ruku i oni nestanu u kut. Olivia je htjela krenuti za njom. Željela je zgrabiti sve te djevojke i izvući ih van na svjetlost.

Dosta.

Pokaže konobarici da joj donese račun. Konobarica se odvoji od grupe mjesnih muškaraca koji su se smijali. "Tri pedeset", reče ona.

Olivia ustane i iz torbice izvadi pet dolara. Upravo se spremala pružiti novac konobarici i izići iz tog mračnog, odvratnog mjesta kada su plesačice ponovno zamijenile mjesta. Iz pozadine se pojavi nova djevojka.

Olivia se ukoči. A zatim se s njezinih usana otme tihi, tjeskobni jecaj. "Gospođice, jeste li dobro?" upita konobarica.

Hodala je pozornicom prema mjestu broj tri.

Bila je to Kimmy. "Gospođice?"

Oliviji noge gotovo popuste. Ona ponovno sjedne. "Dajte mi još jednu Colu."

Nije ni pipnula prethodno piće, ali ako je to smetalo konobaricu, ona je to prilično dobro skrivala. Olivia je samo piljila preda se. Nekoliko je trenutaka pustila da osjećaji struje kroz nju.

Žaljenje, naravno. Duboka tuga što nakon toliko vremena Kimmy i dalje nastupa. Krivnja zbog onoga što je Olivia bila primorana ostaviti za sobom. Ali osjećala je i radost što vidi staru prijateljicu. Olivia je u nekoliko posljednjih tjedana pretražila internet stranice ne bi li saznalapleše li Kimmy još uvijek. Nije ništa pronašla pa se ponadala da to znači da Kimmy više nije u tom poslu. Sada je vidjela istinu: Kimmy je bila previše beznačajna pa nije zavrijedila da je spomenu.

Olivia se nije mogla pomaknuti.

Unatoč onome što mnogi misle, u toj sredini nije teško sklopiti prijateljstvo. Većina je djevojaka iskreno voljela jedna drugu. Bile su poput vojnika između kojih se stvarala snažna veza dok su pokušavale preživjeti. Ali nijedna nije bila kao Kimmy Dale. Kimmy je bila njezina najbolja prijateljica, jedina koja joj je nedostajala, o kojoj je još razmišljala, s kojom je željela povremeno porazgovarati. Kimmy ju je nasmijavala. Kimmy ju je držala dalje od kokaina.

Kimmy je u prikolici držala pištolj koji je na kraju spasio Oliviji život. Olivia se nasmiješi u tami. Kimmy Dale, opsjednuta čistoćom, njezina povremena partnerica na plesnome podiju, osoba kojoj se povjeravala.

A onda je ponovno obuzmu silna krivnja i žalost.

Godine su bile nemilosrdne prema Kimmy Dale, ali život je ionako nikad nije mazio. Koža joj se objesila. Oko očiju i usana je imala bore. Bedra su joj bila išarana malenim modricama. Bila je prejako našminkana i izgledala poput olinjalih veteranki kakvima nikad nisu željele postati.

To je bio njihov najveći strah: da ne postanu veteranke koje ne shvaćaju da im je vrijeme da se povuku iz tog posla.

Kimmy se ples nije promijenio - isti koraci, pokreti sada nešto sporiji i letargičniji. Iste visoke crne čizme kakve je uvijek voljela. Nekoć je Kimmy znala zabaviti publiku bolje od svih - imala je prekrasan osmijeh - ali više se nije trudila. Olivia se ne pomakne.

Kimmy misli da sam mrtva.

Kako bi, pitala se, Kimmy reagirala da vidi... da vidi duha? Olivia se pitala što da učini. Da joj se pokaže - ili da jednostavno ostane u sjeni, pričekava još pola sata i iskrade se kada bude sigurna da je Kimmy neće vidjeti?

Sjedila je, gledala prijateljicu i razmišljala što dalje. Istina je izlazila na vidjelo. Dogovor koji je imala s Emmom više nije vrijedio. Yates i Dollinger su znali tko je ona. Više se nije imala razloga skrivati. Više nije imala koga štititi, a možda, možda je ipak mogla nekoga spasiti.

Kada je Kimmy bila na posljednjem mjestu rotacije, Olivia mahne konobarici.

“Ona plesačica zdesna”, reče ona. “Crnkinja?”

“Da.”

“Zovemo je Magija.”

“Da, dobro. Želim se s njome naći nasamo.” Konobarica podigne obrvu. “Mislite u stražnjem dijelu?”

“Da. U zasebnoj sobi.”

“To će biti dodatnih pedeset dolara.”

“Nema problema”, reče Olivia. U Elizabethu je s bankomata digla gotovinu. Djevojci pruži dodatnih deset dolara za trud.

Konobarica spremi novčanicu u dekolte i slegne ramenima. “Pođite odostraga pa nadesno.

Druga vrata. Na njima je slovo B. Poslat ću Magiju onamo za pet minuta.”

Čekala je dulje vrijeme. U sobi su bili kauč i krevet. Olivia nije sjela. Stajala je i čekala. Drhtala je. Čula je kako ljudi prolaze pokraj vrata. S razglasa su Tears for Fears pjevali da svi žele vladati svijetom. Ma pričaj mi o tome.

Netko pokuca na vrata.

“Jeste li unutra?”

Taj glas. Nije bilo sumnje tko je to. Olivia obriše suze. “Uđi.” Vrata se otvore. Kimmy uđe. “Ovako, cijena je...” Ona zastane.

Nekoliko su trenutaka obje samo stajale i pustile da im suze teku niz obraze. Kimmy je s nevjericom odmahivala glavom. “Ne može biti...”

Candi - ne više Olivia - kimne. “Ja sam.”

“Ali...”

Kimmy rukom pokrije usne i počne plakati. Candi raširi ruke. Kimmy se gotovo sruši. Candi je prihvati i čvrsto zagrli. “Sve je u redu”, reče tiho.

“Nije moguće...”

“Sve je u redu”, ponovi Olivia milujući prijateljicu po kosi. “Tu sam. Vratila sam se.”

52. POGLAVLJE:

LOREN JE U RENO LETJELA PREKO HOUSTONA. Kupila je kartu vlastitim novcem. Strahovito je riskirala - zbog čega će možda biti primorana ostaviti svoj posao i preseliti se na neko mjesto u Novom Meksiku ili Arizoni - ali nije imala izbora. Steinberg se morao držati propisa. Ona je to shvaćala, čak je donekle bila suglasna s time.

Ali na kraju je znala da je ovo jedini način.

Yates, utjecajni federalni agent, nešto je mutio.

Prvi je put posumnjala kada je Yates iznenada postao gadan čim su izišli iz kuće Lena Friedmana. Počeo je izigravati nerazumnu budalu - ništa neobično za važnog federalnog agenta, znala je - ali jednostavno nije djelovalo uvjerljivo. Kao da je glumio. Yates se pravio da ima sve pod kontrolom, ali ona je osjećala da ga obuzima panika. Gotovo ju je mogla nanjušiti.

Yates očito nije želio da se ona vidi ili da razgovara s Olivijom Hunter. Zašto?

A kad bolje razmisli, što je uopće izazvalo njegov siktav napad? Ona se sjeti nečega što se dogodilo u Friedmanovu podrumu - nečega što se tada činilo beznačajnim i nevažnim. Yates se svim silama trudio skrenuti razgovor s teme što su to Rangor i Emma Lemay radili, a za što je Friedman rekao da je gore negoli da su odavali klijentelu. Tada ju je samo naljutilo Yatesovo prekidanje. Ali kada dodate način na koji ju je maknuo sa slučaja, dobijete...

Dobro, u redu, još uvijek nemate ništa konkretno.

Nakon posjeta majci Katherine, Loren je nazvala Yatesa na mobitel. Nije odgovorio. Pokuša kućni broj Olivije Hunter. Ni tamo nije bilo odgovora. A onda je na radiju čula izvještaj o ubojstvu u Irvingtonu, u taverni nedaleko od mjesta gdje su Hunterovi stanovali. Nije se znalo puno, ali govorilo se o krupnome muškarcu koji je ulicom jurio za nekom ženom. Krupni muškarac. Cal Dollinger kojega je Yates rekao da će ga povesti sa sobom kako bi ispitao Oliviju Hunter, bio je krupan muškarac.

Opet, samo za sebe nije značilo gotovo ništa.

Ali doda li to onome što je već znala.

Tada je nazvala Steinberga i pitala ga: “Znate li gdje je Yates?”

“Ne znam.”

“Ja znam”, rekla je. “Provjerila sam kod svog izvora na aerodromu.”

Napokon, aerodrom u Newarku je bio u okrugu Essex. Njihov je ured tamo imao nekoliko veza. “On i Golijat su u avionu za Reno-Tahoe.”

“A meni je to važno zbog?”

“Htjela bih za njima”, reče ona. “Kako, molit ću?”

“Yates nešto sprema.”

Rekla je Steinbergu sve što zna. Gotovo ga je mogla vidjeti kako se mršti. “Daj da vidim jesam li shvatio”, reče njezin šef. “Ti misliš da je Yates nekako u sve to umiješan? Adam Yates, nagrađivani agent FBI-a. Čekaj, ne, briši to: požrtvovni specijalni agent, najbolji federalni agent u Nevadi. To si zaključila po: A - njegovu raspoloženju, B - da je možda viđena krupna osoba negdje u blizini, ali ne na mjestu ubojstva u Irvingtonu, i C - da se avionom vraća u saveznu državu u kojoj živi. Je li to sve?”

“Šefe, trebali ste ga čuti kako se igra dobrog policajca - lošeg policajca.”

“Aha.”

“Želio me udaljiti od ovog slučaja i od Olivije Hunter. Kažem vam: Yates je pokvaren, šefe. Znam to.”

“Onda znaš što ću ti reći, zar ne?”

Loren je znala. “Trebam pronaći dokaze.”

“Pogodila si.”

“Učinite mi jednu uslugu, šefe.”

“Koju?”

“Provjerite Yatesovu priču da su Rangor i Lemayica pristali biti svjedoci optužbe.”

“Što s time?”

“Provjerite je li to istina?”

“Što, zar misliš da je to izmislio?”

“Samo provjerite.”

On je oklijevao. “Sumnjam da ću uspjeti. Ja sam iz okruga. To je RICO.

Oni ne vole pričati.”

“Onda pitajte Joan Thurston.”

“Mislit će da sam lud.”

“Zar to već ne misli?”

“Da, istina je”, reče on. On se nakašlje. “I još nešto.”

“Da, šefe.”

“Ne misliš valjda poduzimati kakve gluposti?”

“Tko, ja?”

“Kao šef znaš da ne odobravam. Ali ako to radiš u svoje slobodno vrijeme, a ja ne znam...”

“Ne morate reći više ni riječ.”

Ona spusti slušalicu. Loren je znala da je odgovori čekaju u Renu. Charles Talley je radio u Eager Beaveru u Renu. Kimmy Dale također. Sada su Yates i Dollinger bili na putu onamo.

Stoga je Loren pričekala kraj radnog vremena. Zatim je rezervirala kartu i odjurila na aerodrom. Prije negoli se ukrcala u avion, ona obavi još jedan telefonski razgovor. Len Friedman je još uvijek bio u svojoj podrumskoj radnoj sobi.

“Hej”, reče Friedman. “Zovete li me zbog nalaza obdukcije Candi Cane?”

“Vaš je ako mi odgovorite na još nekoliko pitanja. Spomenuli ste nešto u smislu 'Što se događa u Vegasu, ostaje u Vegasu'.”

“Da.”

“Kada sam vas pitala jeste li pritom mislili da Clyde Rangor i Emma Lemay odaju tko su posjetitelji, vi ste rekli 'Još gore'.”

Nastane tišina.

“Što ste time mislili, gospodine Friedman?”

“To sam samo našuo”, reče on. “Što to?”

“Da je Rangor imao još jedan poslić sa strane.”

“Mislite ucjenjivanje?”

“Da, tako nešto.”

On zašuti.

“Pojasnite.”

“Snimao je kasete.”

“Što je bilo na njima?”

“A što mislite?”

“Kako se njegovi klijenti seksaju sa ženama?” Ponovno kratka tišina.

“Gospodine Friedman?”

“Da,” odgovori on, “ali...”

“Ali što?”

“Ali”, glas mu postane tiši, “nisam siguran da bi ih se moglo nazvati ženama.”

Ona se namršti. “Zar su bili muškarci?”

“Ne, ništa takvog”, reče Friedman. “Čujte, ja čak ne znam je li to istina. Ljudi stalno nešto izmišljaju.”

“I vi mislite da je to i ovdje slučaj?”

“Ne znam, to vam govorim.”

“Ali čuli ste glasine?”

“Da.”

“I o čemu su glasine?” upita Loren. “Što je Rangor imao snimljeno na tim kasetama?”

53. POGLAVLJE:

MATT IZIDE IZ AVIONA I ŽURNO KRENE S AERODROMA. Nitko ga nije zaustavio. On osjeti uzbuđenje.

Uspio je. Stigao je u Reno nekoliko sati prije ugovorena vremena. Sjedne u taksi. "Center Lane prilaz 488."

Vozili su se u tišini. Kada su stigli na odredište, Matt se zapilji kroz prozor u lokal Eager Beaver. On plati vozaču i uputi se unutra.

Ovo se uklapa, pomisli on u sebi.

Iako nije očekivao da će na adresi Center Lane prilaz 488 biti striptiz bar, to ga puno ne iznenadi. Oliviji je u cijeloj priči nešto promaklo. On je to shvaćao. Čak je shvaćao zašto. Ona je željela pronaći svoje dijete. To ju je donekle zaslijepilo. Ona nije mogla vidjeti ono što je njemu bilo tako jasno: Ovdje se nije radilo samo o posvojenju ili o prijevari da iznude novac.

Bilo je povezano sa snimkama koje je dobio na mobitel.

Ako ste obitelj s bolesnom kćeri, nije vam u interesu da učinite nečijeg muža ljubomornim. Ako ste gnjida i prevarant u potrazi za velikom zaradom, ne zanima vas razaranje nečijeg braka.

Ali tu se moralo raditi o nečem važnijem. Matt nije bio siguran o čemu, ali znao je da je loše - nešto što je natjeralo osobu koja iza svega stoji da ih dovuče na ovakvo mjesto.

On uđe unutra i pronađe stol u kutu. Pogleda naokolo nadajući se da će ugledati Oliviju. Ali nije ju vidio. Tri su se djevojke polako njihale na pozornici. On pokušava zamisliti svoju prelijepu ženu, onu koja je činila da se svi koji je sretnu osjećaju nekako blagoslovljenima, gore na podiju. Čudno, ali nije mu to bilo tako teško zamisliti. Umjesto da ga zbuni, nešto u Olivijinu šokantnome priznanju učini da sve sjedne na mjesto. Zato se oduševljavala stvarima koje je većina smatrala previše običnima, zato je tako strasno željela obitelj, dom, život u predgrađu.

Čeznula je za onim što istovremeno držimo normalnim, ali i snom. Sada

je to bolje shvaćao.

Sada mu je sve to imalo više smisla.

Onakav život. Život što su ga pokušavali izgraditi zajedno. Ona je bila u pravu - za njega se isplati boriti.

Naiđe konobarica i Matt naruči kavu. Bio mu je potreban kofein. Ona mu je donese. Kava je bila iznenađujuće dobra. On ju je pijuckao, gledao djevojke i pokušavao povezati neke činjenice. Bezuspješno.

On ustane i upita gdje je govornica. Izbacivač, debeljko kozičava lica, pokaže mu palcem. Matt je imao telefonsku karticu. Uvijek ju je nosio sa sobom - još nešto što je naučio u zatvoru. Ali i kartici se moglo ući u trag. Mogli ste saznati gdje je kupljena pa čak i tko ju je kupio. Ali za to je bilo potrebno vrijeme. Najbolji je primjer onaj kako su tužitelji ušli u trag pozivu plaćenom telefonskom karticom u slučaju bombaša iz Oklahome. Ali tek nakon duge istrage. Premda bi to mogli upotrijebiti protiv njega na sudu, Matta to više nije brinulo.

Mobitel mu je bio isključen. Držite li ga uključenog, uvijek postoji način da vas pronađu. Ući u trag mobitelu, čak i kada ne razgovarate, u današnje doba nije nikakav problem. Matt utipka potrebne brojeve i nazove Krizin direktni broj u uredu.

“Ike Kier.”

“Ja sam.”

“Nemoj govoriti ništa što ne želiš da netko drugi čuje.”

“Onda ti govori, Ike.”

“Olivia je dobro.”

“Jesu li je zadržali?”

“Ne. Ona je, ovaj, nestala.” To je bila dobra vijest. “I?”

“Čekaj malo”, on nekome doda telefon.

“Hej, Matt.”

Bila je to Cingle.

“Razgovarala sam s onom tvojom prijateljicom istražiteljicom. Nadam se

da mi ne zamjeraš, ali dobro su me stisnuli.”

“Nema veze.”

“Ionako ti ništa od onoga što sam im rekla ne može nauditi.”

“Ne brini”, reče on.

Matt je gledao u smjeru ulaza u klub. Cingle mu je govorila nešto u vezi Darrowa i Talleyja, ali jedino što je on čuo bio je iznenadni šum u ušima. Matt je gotovo ispustio slušalicu kada je vidio tko je ušao u Eager Beaver. Bila je to Loren Muse.

Loren Muse pokaže svoju značku debelome tipu na ulazu. “Tražim jednu od vaših plesačica. Zove se Kimmy Dale.” Debeljko je samo piljio u nju. “Jesi li me čuo?”

“Aha.”

“Pa?”

“Pa na vašoj znački piše New Jersey.”

“Svejedno sam policajka.”

Debeljko odmahne glavom. “Ovaj kraj ne spada pod vašu jurisdikciju.”

“Što si ti? Odvjetnik?”

Debeljko uperi prstom u nju. “Dobar štos. A sada, zbogom.”

“Rekla sam da tražim Kimmy Dale.”

“A ja sam odgovorio da ovdje niste nadležni.”

“Želiš da dovedem nekoga odavde tko jest?”

On slegne ramenima. “Ako te to pali, srce, samo naprijed.”

“Mogla bih vam izazvati nevolje.”

“Ovako.” Debeljko se nasmiješi i pokaže na svoje lice. “Ovako izgledam kada sam prestrašen.”

Lorenin mobitel zazvoni. Ona se odmakne korak udesno. Glazba je treštala. Ona prsloni telefon na desno uho i ugura prst u lijevo. Gotovo zažmiri, kao da će to poboljšati vezu.

“Halo?”

“Želim se nagoditi s tobom.” Bio je to Matt Hunter. “Slušam.”

“Predat ću se tebi i samo tebi. Otići ćemo nekamo i čekati do jedan ujutro.”

“Zašto do jedan ujutro?”

“Misliš li da sam ja ubio Darrowa ili Talleyja?”

“Svakako te želimo ispitati.”

“Nisam te to pitao. Pitao sam te misliš li da sam ih ja ubio?”

Ona se namršti. “Ne, Matt. Mislím kako ti s time nemaš ništa. Ali mislim da ima tvoja žena. Znam njezino pravo ime. Znam da je već dugo u bijegu i da se skriva. Mislím da je Max Darrow nekako shvatio da je ona još uvijek živa. Mislím da progone nju, a da si se ti nekako našao u sredini.”

“Olivia je nevina.”

“U to baš nisam sigurna”, reče Loren.

“Moja ponuda još uvijek stoji. Predat ću se tebi. Otići ćemo nekamo i porazgovarati o ovome do jedan poslije ponoći.”

“Nekamo drugdje? Pa ti uopće ne znaš gdje se ja nalazim.”

“Znam”, reče Matt. “Znam točno gdje se nalaziš.”

“Kako to?”

Veza se prekine. K vragu. Spustio je slušalicu. Upravo se spremala nazvati da joj hitno kažu odakle je bio poziv kada osjeti da je netko tapka po ramenu. Ona se okrene. On je stajao ispred nje, kao da se stvorio niotkud.

“I?” upita Matt. “Postupam li pametno što ti vjerujem?”

54. POGLAVLJE:

KADA JE AVION SLETIO, Cal Dollinger preuzme vodstvo. Yates je bio na to naviknut. Većina je pogrešno mislila da je Dollinger snagator, a Yates mozak dvojca. Istini za volju, njihovo je partnerstvo uvijek bilo kao u politici. Adam Yates je bio onaj koji je ostajao čist. Cal Dollinger je bio tip u sjeni, voljan uprljati ruke.

“Hajde”, reče Dollinger. “Nazovi.”

Yates nazove Teda Stevensa, agenta kojemu su poručili da prati Oliviju Hunter.

“Hej, Ted, slijediš li je još uvijek?” upita Yates. “Naravno.”

“Gdje je ona?”

“Nećeš vjerovati. Gospođa Hunter je ravno iz aviona otišla u striptiz klub po imenu Eager Beaver.”

“Je li još uvijek tamo?”

“Nije, otišla je odande s nekom crnom striptizetom. Slijedio sam ih do neke rupe na zapadnoj strani grada.” Stevens mu izdiktira adresu. Yates je ponovi Dollingeru.

“Znači Olivia Hunter je još uvijek u prikolici kod striptizete?” upita Yates. “Da.”

“Je li još netko s njima?”

“Ne. Njih dvije su same.”

Yates pogleda Dollingera. Već su se dogovorili kako će postupiti, kako će maknuti Stevensa sa slučaja i pripremiti ono što slijedi. “Dobro. Hvala ti, Ted, možeš otići. Vidimo se u uredu u Renu za deset minuta.”

“Hoće li netko drugi preuzeti?” upita Stevens. “Nema potrebe”, reče Yates.

“Što se događa?”

“Olivia Hunter je radila u klubovima za Zalizanog. Jučer smo je uspjeli

nagovoriti da svjedoči.”

“Koliko zna?”

“Dovoljno”, odgovori Yates.

“Što onda radi s crnim komadom?”

“Pa, obećala nam je da će pokušati nagovoriti ženu po imenu Kimmy Dale, crnu plesačicu koja radi u Eager Beaveru, da i ona svjedoči. Hunterica nam je rekla da Kimmy puno zna. Zato smo je pustili da vidimo hoće li održati obećanje.”

“Čini se da hoće.”

“Da.”

“Znači na konju smo.”

Yates pogleda Dollingera. “Dokle god Zalizani ne sazna, da, u velikoj smo prednosti. Vidimo se u uredu za deset minuta, Ted. Još ćemo popričati.” Yates prekine vezu. Kroz veliku dvoranu išli su prema izlazu. On i Dollinger, rame uz rame, još od osnovne škole. Živjeli su u istom bloku u Hendersonu u predgrađu Las Vegasa. Njihove su žene bile cimerice na studiju i otada su nerazdvojne. Dollingerov je stariji sin bio najbolji prijatelj Yatesove kćeri Anne. Svakoga ju je jutro vozio u školu.

“Mora postojati neki drugi način”, reče Yates. “Ali nema ga.”

“Prelazimo dopuštenu granicu, Cal.”

“I prije smo to radili.”

“Ne ovako.”

“Da, istina, ne ovako”, složi se Cal. “Imamo obitelji.”

“Znam.”

“Sam izračunaj. Sjedne strane imaš jednu osobu, Candace Potter, bivšu striptizetu, nekadašnju nafiksanu kurvu koja se spetljala sa šljmom kao što su Clyde Rangor i Emma Lemay. To je s jedne strane jednadžbe, je li tako?”

Yates kimne. Već je znao kamo ovo vodi.

“S druge strane su dvije obitelji. Dva muža, dvije žene, troje tvoje djece, dvoje moje. Ti i ja možda nismo, ali oni jesu. Stoga ili ćemo okončati život

jedne bivše prostitutke, možda dviju, ako je ne uspijem odvojiti od te Kimmy Dale - ili ćemo dopustiti da se sedam drugih života, vrijednih života, uništi.”

Yates je hodao pognute glave.

“Oni ili mi”, reče Dollinger. “U ovome slučaju čak ne moramo dugo razmišljati.”

“Trebao bih poći s tobom.”

“Ne. Moraš biti u uredu s Tedom. Ti ćeš stvoriti scenarij ubojstva. Kada pronađu tijelo Olivije Hunter, izgledat će kao da se radilo o mafijaškom ubojstvu kako bi spriječili doušnika da progovori.”

Oni se upute van. Počeo se spuštati mrak. “Žao mi je”, reče Yates.

“Dosad si i ti mene bezbroj puta spasio, Adame.”

“Mora postojati drugi način”, ponovi Yates. “Reci mi da postoji.”

“Idi u ured”, reče Dollinger. “Nazvat ću te kad bude gotovo.”

55. POGLAVLJE:

KIMMYNA JE PRIKOLICA MIRISALA NA OSVJEŽIVAČ ZRAKA . Svaki put kada bi u posljednjih deset godina Olivia osjetila taj miris, sjetila bi se prikolice blizu Vegasa. Kimmyna je nova prikolica imala isti miris. Olivia je osjetila kako se vraća u prošlost.

Ali ovo je definitivno bio krivi dio grada. Zidovi prikolice su se ljuštili. Šperploča je prekrivala mjesta gdje nije bilo prozorskih stakala. Njezin je zadržali automobil cvilio poput napuštena psa. Pješčani je kolni prilaz bio prekriven uljanim mrljama. Ali unutrašnjost prikolice, izuzev već spomenutog mirisa, bila je čista i, kako bi časopisi nazvali, ukusno namještena. Ništa skupocjeno, naravno. Ali bilo je dražesnih detalja. Lijepi ukrasni jastuci, figurice.

Ukratko, bio je to dom.

Kimmy donese dvije čaše i bocu vina. Sjele su na kauč na rasklapanje i Kimmy im natoči.

Klima-uređaj je zujao. Kimmy odloži čašu sa strane. Ona ispruži obje ruke i nježno spusti dlanove na Olivijine obraze.

“Ne mogu vjerovati da si ovdje”, reče tiho Kimmy. Olivia joj tada ispriča cijelu priču.

Potrajalo je neko vrijeme. Počela je od onoga kad joj je pozlilo u klubu, kako se ranije vratila u prikolicu, ugledala Cassandrino mrtvo tijelo, kako ju je Clyde napao. Kimmy ju je zapanjeno slušala. Nije progovorila ni riječ. Povremeno bi zaplakala, zadrhtala, ali nije ju prekidala.

Kada je Olivia spomenula oglas na internetu o njezinoj kćeri, primijeti da se Kimmy ukočila.

“Što je?”

“Upoznala sam je”, reče Kimmy.

Olivia osjeti kako ju je nešto stisnulo u trbuhu. “Moju kćer?”

“Svratila je ovamo”, reče Kimmy.

“U moj dom.”

“Kada?”

“Prije dva mjeseca.”

“Ne razumijem. Bila je ovdje? Zašto?”

“Rekla je da je tražila biološku majku. Znaš, iz radoznalosti. Onako kako to klinci rade. Najobazrivije što sam mogla priopćila sam joj da si mrtva, ali ona je to već znala. Rekla je da želi pronaći Clydea i osvetiti te, tako nešto.”

“Kako je mogla znati za Clydea?”

“Rekla je - čekaj da razmislim - da se prvo obratila policajcu koji je vodio tvoj slučaj.”

“Maxu Darrowu?”

“Tako je, mislim da je spomenula to ime. Posjetila ga je. On joj je rekao da misli da te Clyde ubio, ali da nitko ne zna gdje je on.” Kimmy odmahne glavom. “Sve ove godine. Taj kućkin sin je cijelo to vrijeme mrtav?”

“Da”, reče Olivia.

“Znaš, to je kao da čuješ da je Sotona umro.” Shvaćala ju je. “Kako se zove moja kći?”

“Nije mi rekla.”

“Je li izgledala bolesno?”

“Bolesno? Ah, da, shvaćam. Misliš zbog onog oglasa na internetu. Ne, djelovala je prilično zdravo.” Kimmy se tada nasmije. “Lijepa je. Ništa napadno. Ali ima u njoj odvažnosti. Na tebe je. Dala sam joj onu fotografiju. Znaš onu na kojoj smo nas dvije u točki Sayers-Pic. Sjećaš se?”

“Da. Sjećam se.”

Kimmy je odmahivala glavom. “Jednostavno ne mogu vjerovati da si ovdje. To je poput sna. Bojim se da ćeš početi nestajati i ja ću se u ovome ušljivom paklu probuditi bez tebe.”

“Ovdje sam”, reče Olivia.

“I udata si. I trudna.” Još je malo odmahivala glavom, a onda se nasmiješila svojim blistavim osmijehom. “Jednostavno ne vjerujem.”

“Kimmy, poznaješ li možda nekog Charlesa Talleyja?”

“Misliš Challyja? Prokleti luđak. On radi u klubu.”

“Kada si ga vidjela posljednji put?”

“Pa, ne znam. Prije nekih tjedan dana.” Ona se namršti. “Zašto? Kakve taj gad ima veze s ovim?” Olivia je šutjela.

“Što je, Candi?”

“Oni su mrtvi.”

“Tko?”

“Charles Talley i Max Darrow. Oni su nekako bili u to upleteni. Ne znam. Kada se pojavila moja kći, zbog nečega su počeli tražiti mene. Oni su najvjerojatnije napisali onaj oglas na internetu kako bi me pronašli.” Olivia se namršti. Nešto je bilo čudno u svemu tome, ali zasad nije u to ulazila. “Darrow je tražio novac. Dala sam mu pedeset tisuća. I Charles Talley je bio upleten.”

“To što govoriš nema smisla.”

“Večeras sam se trebala s nekim sastati”, reče Olivia. “Oni su trebali dovesti moju kćer. Samo sada su Darrow i Chally mrtvi. A netko još uvijek traži nekakvu kasetu.”

Kimmy se lice ponovno objesi. “Kasetu?”

“Dok me je Clyde tukao, neprekidno je ponavljao 'Gdje je kasetu?' A onda danas...”

“Čekaj trenutak.” Kimmy podigne ruku. “Clyde te to pitao?”

“Da.”

“I zato je ubio Cassandru? Kako bi pronašao videokasetu?”

“Mislim da je tako. Potpuno je poludio dok ju je tražio.” Kimmy počne gristi nokte. “Kimmy?”

Ali njezina stara prijateljica ustane i ode do ormarića u kutu. “Što se događa?” upita Olivia.

“Znam zašto je Clyde želio tu kasetu”, reče Kimmy iznenada mirnim tonom. Ona otvori vrata ormarića. “I znam gdje je.”

56. POGLAVLJE:

MATT POVEDE LOREN U TAMNI SEPARE U DNU EAGER BEAVERA. Sjeli su kada je ABC počeo pjevati The Look of Love. Prostorija je bila mračna. Iznenada se učinilo kao da su striptizete daleko.

“Nisi naoružana, zar ne?” upita Matt.

“Nisam imala vremena dobiti odobrenje za nošenje oružja.”

“Ovamo si došla na svoju ruku.”

“Pa?”

Matt slegne ramenima.

“Da hoću, mogao bih te savladati i pobjeći.”

“Jača sam negoli izgledam.”

“Uopće ne sumnjam. Kao dijete si bila žilava.”

“Ti nisi.”

On kimne. “Što znaš o mojoj ženi?”

“Zašto ti ne bi počeo, Matt?”

“Jer sam dosad učinio sve da dokažem da ti vjerujem”, odgovori on. “Ti nisi.”

“U pravu si.”

“I onda?”

Loren se zamisli, ali ne zadugo. Nije bilo razloga da mu ne kaže. Iskreno je vjerovala da je on nevin, a ako nije imala pravo, dokazi će pokazati. Iz toga se neće izvući riječima. Bivši zatvorenici nemaju taj luksuz.

“Znam da je pravo ime tvoje žene Candace Potter.”

Ona počne govoriti. I on je govorio. On ju je prekidao pitanjima i objašnjenjima. Kada je Loren došla do dijela s nalazom obdukcije Candace Potter, o ženi sa sindromom neosjetljivosti na androgen, Matt se uspravi i oči mu se rašire.

“Ponovi to.”

“Max Darrow je podvukao mjesto gdje piše da je žrtva imala SNA.”

“Što je, kao što si objasnila, kao da je bila hermafrodit?”

“Slično, da.”

On kimne. “Znači tako je Darrow shvatio.”

“Što je shvatio?”

“Da je Candace Potter živa. Gledaj, moja je žena rodila kćer s petnaest godina. Dijete su dali na posvajanje.”

Loren počne kimati. “Znači, Darrow je nekako to saznao.”

“Upravo tako.”

“A onda se sjetio da je žrtva imala SNA. Ako je Candace Potter ikad bila trudna...”

“Onda nije ubijena Candace Potter”, dovrši Matt.

“Tvoja se žena treba večeras ovdje sastati sa svojom kćeri?”

“Da. U ponoć.”

Loren kimne. “Zato si se nagodio sa mnom. Zato ti je važno da budemo negdje do jedan poslije ponoći. Kako bi se tvoja žena mogla sastati sa svojom kćeri.”

“Tako je”, reče Matt.

“Lijepo od tebe što se tako žrtvuješ.”

“Da, pravi sam dragulj, samo...” Matt zastane. “O, Kriste, razmisli malo o čemu smo razgovarali. Sve je to namještaljka. Siguran sam.”

“Ne slijedim te.”

“Dobro, recimo da si ti Max Darrow. Recimo da si otkrila da je Candace Potter još uvijek živa i da je pobjegla. Kako bi je pronašla nakon tolikih godina?”

“Ne znam.”

“Pokušala bije natjerati da se sama otkrije, zar ne?”

“Da, valjda.”

“A kako? Tako što bi je natjerala da ti se sama javi. Mogla bi napisati oglas kako je njezina davno nestala kći smrtno bolesna. Ti, kao policajka, možda bi mogla pronaći podatke o bolnici, gradu, liječniku koji je obavio porod. Možda bi to čak mogla saznati od posvojene kćeri, ne znam.”

“Riskantno”, reče Loren.

“U kom smislu riskantno?”

“Zašto bi Darrow uopće mislio da ona provjerava internet u potrazi za tako nečim?”

On se zamisli. “Nisam siguran. Ali naravno, ne poduzimaš samo to.

Pokušavaš slijediti stare tragove. Korak po korak proučavaš slučaj. Ali ako je ona živa, ako ima kompjuter kao i svi u slobodnome svijetu, možda će biti radoznala i u Googleu potražiti svoje staro ime. To se moralo kad-tad dogoditi, zar ne?”

Loren se namršti. Matt također. Mučilo ga je jedno te isto. “One snimke koje sam dobio na mobitel”, reče on.

“Što s njima?”

Razmišljao je kako da joj to objasni kada se iznenada kod njihovog separea pojavi konobarica.

“Još jedno piće?”

Matt izvadi lisnicu. Izvadi novčanicu od dvadeset dolara i pokaže joj. “Poznajete li Kimmy Dale?”

Ona je oklijevala.

“Želim samo da ili ne”, reče Matt. “Za dvadeset dolara.”

“Da.” On joj pruži novac i izvadi još jednu novčanicu.

“Je li ovdje?”

“Ponovno da ili ne?”

“Tako je.”

“Ne.”

On joj pruži novac. Izvadi još tri novčanice. “Dobit ćete ovo ako mi

kažete gdje je.”

Konobarica malo razmisli. Matt je držao novac tako da ga ona vidi.

“Kimmy je možda kod kuće. Mislim, bilo je tako čudno. Njezina je smjena trebala biti do jedanaest, ali je žurno otišla odavde prije nekih sat vremena s nekom gospođom.”

Loren se okrene prema njemu, ali Matt i ne trepne. Lice mu je bilo mirno.

On izvadi još dvadeset dolara. Također izvadi Olivijinu fotografiju. “Je li to gospođa s kojom je Kimmy otišla odavde?”

Konobarica je odjednom djelovala uplašeno. Nije odgovorila. Nije ni morala. Loren je već ustala i krenula prema vratima. Matt ispusti novčanice i krene za njom.

“Što se dogodilo?” upita je Matt.

“Hajdemo”, dobaci mu Loren. “Već imam adresu Kimmy Dale.”

Kimmy stavi kasetu u video. “Trebala sam ranije shvatiti.” Olivia sjedne na kauč. Čekala je.

“Sjećaš li se onog ormarića u kuhinji?” upita Kimmy. “Da.”

“Tri, možda četiri tjedna nakon što si ubijena, kupila sam veliki kanistar biljnog ulja. Popela sam se na ljestve kako bih ga spremila na gornju policu i iznad ruba pri vrhu vrata ugledala ovo”, ona bradom pokaže na ekran, “zalijepljeno ljepljivom trakom.”

“Jesi li je pogledala?”

“Jesam”, reče ona tiho. “Trebala sam se, ne znam, toga riješiti. Dati policiji, bilo što.”

“Zašto nisi?”

Kimmy samo slegne ramenima. “Što je na kaseti?”

Činilo se kao da se sprema objasniti, ali onda pokaže na ekran. “Pogledaj sama.”

Olivia se uspravi. Kimmy je hodala amo tamo, kršila ruke, ne gledajući u ekran. Isprva se nije vidjelo ništa, ekran je titrao. A onda se ukaže vrlo poznati prizor.

Spavaća soba.

Snimka je bila crno-bijela. Datum i vrijeme bili su otisnuti u kutu. Muškarac sjedne na rub postelje. Ona ga nije prepoznala.

Muški glas šapne: "Ovo je gospodin Alexander."

Gospodin Alexander - ako se tako doista zvao - počne se svlačiti. S desna mu priđe neka žena i počne mu pomagati.

"Cassandra", reče Olivia. Kimmy kimne.

Olivia se namršti. "Clyde je snimao mušterije?"

"Da", reče Kimmy. "Ali ne samo to."

"A što još?"

Na ekranu su oboje sudionika bili goli. Cassandra je zajahala muškarca. Leđa je izvila u luk.

Usta su joj bila otvorena. Čuli su se njezini jecaji, tobožnja strast - zvučali su nevjerovatno lažno.

"Mislim da sam dovoljno vidjela", reče Olivia. "Ne", reče Kimmy. "Mislim da nisi."

Kimmy pritisne dugme za premotavanje. Radnje na ekranu postanu ubrzane. Mijenjali su položaje. Nije tako dugo potrajalo. Muškarac je završio i odjenuo se u nekoliko ubrzanih sekunda. Kada je napustio prostoriju, Kimmy pusti dugme. Kasete se vrati na normalnu brzinu. Cassandra pride bliže kameri. Nasmiješi se u objektiv. Olivia osjeti kako joj disanje postaje dublje. "Pogledaj je, Kimmy. Bila je tako mlada."

Kimmy stane. Stavi prst na usne, a onda pokaže njime na ekran. Začuo se muški glas. "Ovo je suvenir za gospodina Alexandera."

Olivia napravi grimasu. Zvučalo je kao da Clyde Rangor pokušava zamaskirati svoj glas.

"Je li ti bilo zabavno, Cassandra?"

"Jako", reče monotono Cassandra. "Gospodin Alexander je bio upravo sjajan."

Nastane kratka stanka. Cassandra obliže usne i pogleda prema nekome

tko je bio izvan kadra, kao da čeka svoj red. Uskoro ga dočeka.

“Koliko imaš godina, Cassandra?”

“Petnaest.”

“Jesi li sigurna?”

Cassandra kimne. Netko iza kamere joj dodaje komad papira. “Upravo sam prošli tjedan napunila petnaest godina. Evo, ovdje je moj rodni list.” Ona približi ispravu objektivu. Na trenutak je slika bila mutna, ali je onda netko namjestio fokus. Cassandra je držala list gotovo trideset sekundi. Rođena je u medicinskom centru Mercy u Nampi, u Idaho. Roditelji su se zvali Mary i Sylvester. Jasno se vidio datum.

“Gospodin Alexander je rekao da želi četrnaestogodišnjakinju,” rekla je Cassandra, kako da prvi put čita svoj tekst, “ali onda se ipak složio.” Na ekranu se ponovno pojavi bijelo titranje.

Olivia je sjedila u tišini. Kimmy također. Trebalo je malo vremena da shvati svu težinu onoga što je Clyde Rangor učinio.

“O, moj Bože”, reče ona.

Kimmy potvrdno kimne.

“Clyde ih nije samo ucjenjivao jer su bili s prostitutkama”, reče Olivia. “On im je namještao maloljetnice. Imao je njihove rodne listove kao dokaz. Čak je nastojao prikazati da su mušterije tražile nezrele djevojke, ali ako bi mušterije sve i tvrdile kako su mislile da djevojka ima osamnaest godina, to je bio ozbiljan zločin. Taj tip, gospodin Alexander, nije se samo izlagao opasnosti da bude osramoćen ili otkriven. To mu je moglo uništiti život. Mogao je završiti u zatvoru.”

Kimmy kimne.

Smetnje prođu i na ekranu se pojavi drugi muškarac. “Ovo je gospodin Douglas”, reče glas šapatom. Olivia osjeti kako joj se ledi krv u žilama. “O, ne.”

“Candi?”

Ona priđe bliže ekranu. Muškarac. Muškarac na krevetu. Nije bilo sumnje da je gospodin Douglas zapravo Adam Yates. Olivia je skamenjeno

gledala. Cassandra ponovno uđe prostoriju. Pomogne mu da se skine. Znači o tome se radilo. Zato je Clyde bio tako očajan.

Snimio je važnog federalnog agenta. Vjerojatno to nije znao - jer čak ni Clyde Rangor nije bio toliko glup - a kada ga je pokušao ucijeniti, sve je pošlo naopako.

“Ti ga poznaješ?” upita Kimmy.

“Da”, reče Olivia. “Nedavno smo se upoznali.”

Prednja vrata se s treskom otvore. Olivia i Kimmy se naglo okrenu prema tom zvuku.

“Što se to...?” vikne Kimmy.

Cal Dollinger zatvori za sobom vrata, izvadi pištolj i nacilja.

57. POGLAVLJE:

LOREN JE VEĆ IMALA IZNAJMLJENI AUTOMOBIL. “I što misliš, kako je sve počelo?” upita Matt. “Je li Darrow sve pokrenuo?”

“To ima najviše smisla”, složi se ona. “Darrow je nekako saznao da tvoja žena ima kćer. Sjetio se nalaza obdukcije. Postalo mu je jasno što se tada doista dogodilo. Znao je da je u igri bilo dosta novca. Unajmljuje snagatora da mu pomogne.”

“To bi bio Charles Talley?”

“Da, Talley.”

“I ti misliš da je pronašao Oliviju kada se javila na online oglas?”

“Da, ali...” Loren zastane. “Što?”

“Prvo su pronašli Emmu Lemay.”

“Kao sestru Mary Rose.”

“Da.”

“Kako?”

“Ne znam. Možda se pokušavala iskupiti. Mislim, cijelu priču o njoj saznala sam od predstojnice. Sestra Mary Rose živjela je pobožnim i čestitim životom otkako je promijenila identitet. Možda je i ona vidjela oglas.”

“I pokušala pomoći?”

“Da. I to možda objašnjava onaj šestominutni poziv iz Sv. Margarete na kućni broj tvoje šurjakinje.”

“Ona je htjela upozoriti Oliviju?”

“Možda, ne znam. Ali najvjerojatnije su prvo pronašli Emmu Lemay. Patolog je rekao da su je mučili. Možda su tražili novac. Možda su tražili da im oda ime tvoje žene. Bilo kako bilo, Emma Lemay je izgubila život. A kada sam pokušala saznati njezin pravi identitet, zazvonila su zvona na uzbuđu.”

“A onaj tip iz FBI-a, Yates. On ih je čuo?”

“Da. Ili je već možda znao za Emmu Lemay. Možda je to koristio kao izliku da se umiješa, nisam sigurna.”

“I ti misliš da Yates pokušava nešto zataškati?”

“Imam čovjeka koji mi je ispričao o ucjenjivanju kasetama na kojima je seks s maloljetnicama. On nije siguran je li to istina. Ali ako jest, onda da, mislim da je Yates nekako upleten u sve to. Uvjerena sam da me maknuo sa slučaja jer sam bila preblizu istini. I on je sada u Renu.”

Matt je gledao naprijed. “Koliko još?”

“Sljedeći blok.”

Jedva su skrenuli kada je Loren ugledala Cala Dollingera blizu prikolice. Bio je pogrbljen, gledao je kroz prozor. Ona nagazi na kočnicu. “K vragu!”

“Što je?”

“Treba nam oružje.”

“Zašto? Što se dogodilo?”

“Ono je Yatesov čovjek. Pokraj prozora.”

Dollinger se uspravi. Vidjeli su da je gurnuo ruku u jaknu, vjerojatno kako bi izvadio pištolj.

Brzinom koja je prkosila njegovoj masi Dollinger stigne do vrata, gurne ih i nestane unutra. Matt nije oklijevao. “Čekaj, kamo ćeš?”

On se nije osvrnuo, nije stao. Pojurio je prema kućici. Kroz prozor je mogao vidjeti unutrašnjost prikolice. Olivia je bila tamo.

Ona iznenada ustane i digne ruke. Još je jedna žena bila unutra - pretpostavio je da je to Kimmy Dale. Otvorila je usta i spremala se kriknuti. Dollinger je uperio pištolj u njih.

On opali. O, ne...

Kimmy se sruši na tlo. Više nije vidio ni Oliviju. Matt nije stao. Dollinger je bio blizu prozora.

Koristeći zalet, shvaćajući kako više ne smije gubiti ni trenutka vremena, Matt se baci prema prozoru. Sagne glavu i izbaci podlaktice.

Staklo se iznenađujuće lagano slomi.

Matt doskoči na noge. Ponovno nije oklijevao. Dollinger je još uvijek držao pištolj. Zinuo je od iznenađenja. Matt nije htio propustiti taj trenutak. Skoči ravno na njega.

Bilo je to kao da je skočio na cementni blok. Dollinger se gotovo i ne pomakne.

“Bježi!” vikne Matt.

Uto je Dollinger reagirao. Uperi pištolj u Matta. Matt ga uhvati za zglavak objema rukama.

Povuče. Isto učini i Dollinger. Iako je Matt koristio obje ruke, a Dollinger jednu, Matt je gubio u tom ogledu snage. Slobodnom rukom Dollinger kratkim udarcem odozdo pogodi Matta u rebra. Matt osjeti kako mu se utroba para. Ostao je bez zraka. Želio se samo srušiti na pod i sklupčati od boli.

Ali neće.

Olivia je bila tu.

Zato je držao Dollingerov zglavak svom snagom koja mu je preostala. Dobije još jedan udarac šakom pod prsnu kost. Mattu zasuze oči. Vidio je crne točkice. Gubio je svijest, stisak mu je popuštao. Netko vikne: “Stoj! Policija! Baci oružje!”

Bila je to Loren Muse.

Dollinger ga pusti. Matt se sruši na pod. Ali samo na trenutak. On pogleda u Dollingera.

Dollinger je imao čudan izraz lica. On se osvrne po prostoriji. Ni traga Loren Muse.

Matt je znao što će se dogoditi dalje. Dollinger se zapitao zašto se ona nije pokazala. Sjetit će se da je upravo doletjela iz Newarka, da je bila okružna istražiteljica i da po zakonu ne smije putovati s pištoljem.

Shvatit će da Loren nema oružje. Da blefira.

Olivia je puzala prema Kimmy Dale. Matt je pogleda. Njihovi se pogledi sretnu. “Odlazi odavde”, reče on nečujno. Ponovno pogleda u Dollingera. Dollinger je shvatio.

On ponovno naciija, sada u Oliviju. "Ne!" vikne Matt.

On savije noge i odgurne se kao da je na federima. Znao je ponešto o tučnjavama. Znao je da krupni muškarci gotovo uvijek pobijede sitnije muškarce. Ali njemu nije bilo stalo do pobjede.

On je samo želio spasiti svoju ženu. Trebao je nešto poduzeti da Olivia uspije pobjeći.

Matt je znao još nešto.

Čak i najkrupniji, najjači muškarci imaju iste slabe točke kao i svi ostali. Matt namjesti ruku spremajući se udariti ga dlanom. Skoči i pogodi Dollingera posred prepona.

Krupni muškarac ispusti uffz zvuk i savije se u pasu. Dok je padao, povuče Matta sa sobom.

Matt se pokušava uspraviti. Dollinger je bio prevelik.

Slabe točke, pomisli. Udri ga u slabe točke.

Matt zamahne glavom unatrag. Lubanjom pogodi Dollingera u nos. Dollinger jaukne i ustane.

Matt pogleda u svoju ženu.

Ma što k vragu...?

Olivia nije pobjegla. Nije mogao vjerovati. Još uvijek je bila uz Kimmy, grčevito pokušavajući zaustaviti krvarenje iz noge.

"Odlazi odavde!" vikne on.

Dollinger se oporavio. Pištolj je sada bio uperen u Matta.

S druge strane prikolice Loren Muse krikne i skoči Dollingeru na leđa. Pokuša ga uhvatiti za lice. Krupni se muškarac otimao, nos i usta su mu bili prekriveni krvlju. Zbacio je Loren sa sebe poput divljega konja. Ona tresne o zid.

Matt skoči na noge. Idi na slabe...

Pokuša doseći Dollingerove oči, ali promaši. Ruka mu sklizne i završi na vratu krupnoga muškarca.

Kao i onaj put.

Kao prije toliko godina u studentskome kampusu u Massachusettsu s momkom po imenu Stephen McGrath.

Mattu nije bilo važno.

On snažno stisne. Gurne palac u udubinu na vratu. A onda stisne još jače. Dollinger izbeči oči. Ali ruka u kojoj je držao oružje sada je bila slobodna. On je podigne prema Mattovoj glavi. Matt skine jednu ruku s njegova vrata. Pokušavao je skrenuti pištolj u drugom smjeru. Pištolj svejedno opali. Nešto toplo zapara Matta iznad kuka.

Noga mu se opusti. I druga ruka padne s Dollingerova vrata. Dollinger je ponovno imao pištolj spreman. On pogleda Matta u oči i počne stiskati okidač.

Začuje se pucanj.

Dollinger još malo izbulji oči. Metak ga je pogodio u sljepoočnicu. Krupni se muškarac skljoka na tlo. Matt se naglo okrene i pogleda u svoju ženu.

U ruci je držala maleni pištolj. Matt dopuže do nje. Oni pogledaju dolje. Kimmy Dale nije krvarila iz noge, krvarila je malo iznad lakta.

“Sjetila si se”, reče Kimmy. Olivia se nasmiješi.

“Čega si se sjetila?” upita Matt.

“Kao što sam ti rekla, Kimmy je uvijek imala pištolj u čizmi. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da ga iskopam.”

58. POGLAVLJE:

LOREN MUSE JE SJEDILA PREKOPUTA HARRISA GRIMESA, zamjenika šefa FBI-eva ureda u Los Angelesu. Grimes je bio jedan od najmoćnijih federalnih agenata u toj regiji, ali u tom trenutku nije bio sretan čovjek.

“Vama je jasno da mi je Adam Yates prijatelj”, reče Grimes. “Govorite mi to već treći put”, reče Loren.

Nalazili su se u jednoj od prostorija na drugome katu medicinskog centra Washoe u Renu.

Grimes skupi kapke i počne gristi donju usnu.

“Vi to iskazujete neposluh, Muse?”

“Već sam vam triput ispričala što se dogodilo.”

“Ispričat ćete mi ponovno. Smjesta.”

Ona posluša. Bilo je toga puno. Potraje satima. Slučaj nije bio gotov. Još uvijek je bilo puno pitanja. Yates je nestao. Nitko nije znao gdje je. Ali Dollinger je bio mrtav. Loren je uvidjela da su i njega kolege agenti veoma cijenili.

Grimes ustane i protrlja bradu. U prostoriji su bila još tri agenta s notesima, držali su glave pognute i marljivo zapisivali. Sada su svi znali. Nitko nije želio vjerovati, ali videosnimka Yatesa i Cassandre govorila je dovoljno. Nevoljko su počeli prihvaćati njezinu teoriju iako im se nije sviđala.

“Imate li ideju kamo je Yates mogao poći?” upita je Grimes. “Nemam.”

“Posljednji je put viđen u našem uredu u Ulici Kietzke u Renu petnaestak minuta prije incidenta u kući gospođice Dale. Javio se specijalnom agentu Tedu Stevensu kojemu je bilo rečeno da slijedi Oliviju Hunter nakon što izađe s aerodroma.”

“Da, to ste mi rekli. Smijem li sada ići?”

Grimes joj okrene leđa i mahne rukom. “Gubite mi se s očiju.”

Ona ustane i pođe stubama do hitne pomoći na prvome katu. Olivia Hunter je sjedila pokraj sestre na prijamnom.

“Hej”, reče Loren.

“Zdravo.” Olivia se uspije nasmiješiti. “Samo sam sišla da provjerim kako je Kimmy.”

Olivia nije zadobila nikakve ozljede. Na drugome kraju hodnika upravo su završavali s Kimmy Dale. Ruka joj je bila u povezu. Metak je promašio kost, ali došlo je do ozbiljne ozljede tkiva i mišića. Bit će bolno i trebat će sati i sati vježbi da se oporavi. Ali, što je tu je, u eri kada su se što prije rješavali pacijenata - šest dana nakon što su mu otvorili prsni koš Bill Clinton je čitao knjigu u svojem stražnjem dvorištu - završili su s pitanjima i rekli Kimmy da može ići kući, ali 'da ne odlazi iz grada'.

“Što je s Mattom?” upita Loren.

“Upravo je završila operacija”, reče Olivia. “Je li sve dobro prošlo?”

“Liječnik kaže da će biti u redu.”

Metak iz Dollingerova pištolja je okrznuo vrat femura malo ispod zgloba kuka. Liječnici su morali ugraditi nekoliko vijaka u kost. Prilično lagani zahvat, rekli su. Bit će na nogama za dva dana.

“Trebali biste se odmoriti”, reče Olivia.

“Ne mogu”, reče Loren. “Previše sam napeta.”

“Da, i ja isto. Zašto ne odete k Mattu u slučaju da se probudi? Ja ću samo smjestiti Kimmy i evo me gore.”

Loren krene dizalom na treći kat. Sjedne pokraj Mattove postelje. Razmišljala je o slučaju, o Adamu Yatesu, o tome gdje je i što bi mogao učiniti.

Nekoliko minuta kasnije Matt zatrepće, otvori oči i pogleda je. “Zdravo, junače”, reče Loren.

Matt se uspije nasmiješiti. Okrene glavu udesno. “Olivia?”

“Dolje je s Kimmy.”

“Je li Kimmy...?”

“Ona je dobro. Olivia joj samo pomaže da se smjesti.” On zatvori oči. “Moram te nešto zamoliti.”

“Radije se odmori.”

Matt niječno odmahne. Glas mu je bio slab. “Možeš li provjeriti neke telefonske izvode?”

“Sada?”

“Moj mobitel”, reče on. “Fotografija. Videosnimka. Tu nešto ne štima. Zašto bi Yates i Dollinger to snimili?”

“Nisu oni. Darrow je.”

“Zašto...” On ponovno zatvori oči. “Zašto bi on to učinio?” Loren se zamisli. Tada Matt iznenada otvori oči. “Koliko je sati?” Ona pogleda na sat. “Jedanaest i trideset.”

“Noću?”

“Naravno da noću.”

I tada se Loren sjeti. Sastanak u ponoć. U Eager Beaveru. Ona zgrabi telefon i nazove prijamni odjel na hitnoj.

“Ovdje istražiteljica Muse. Prije nekoliko minuta bila sam dolje sa ženom po imenu Olivia Hunter. Čekala je pacijenticu Kimmy Dale.”

“Da”, reče sestra. “Vidjela sam vas.”

“Jesu li još uvijek tamo?”

“Tko, gospođica Dale i gospođica Hunter?”

“Da.”

“Ne, požurile su van čim ste vi otišli.”

“Požurile van?”

“U taksi.”

Loren spusti slušalicu. “Otišle su.”

“Daj mi telefon”, reče Matt. Ležao je potpuno ispružen. Ona mu uglavi slušalicu uz uho. Matt joj izdiktira Olivijin broj mobitela. Telefon zazvoni tri puta i on začuje Olivijin glas.

“Ja sam”, reče joj.

“Jesi li dobro?” upita Olivia. “Gdje si sada?”

“Znaš gdje.”

“Još uvijek misliš...”

“Nazvala je, Matt.”

“Molim?”

“Nazvala je Kimmy na mobitel. Ona ili netko drugi. Rekla je da dogovor stoji, ali bez policije, muža, bilo koga. Na putu smo onamo.”

“Olivia to je namještaljka i ti to znaš.”

“Bit ću u redu.”

“Loren stiže.”

“Ne. Molim te, Matt. Znam što radim. Molim te.” I tada Olivia prekine vezu.

59. POGLAVLJE:

EAGER BEAVER RENO,
NEVADA

11:50 UVEČER

KADA SU OLIVIA I KIMMY STIGLE, debeljko na ulaznim vratima uperi prst u Kimmy i reče: “Otišla si prerano. Moraš nadoknaditi nekoliko sati.” Kimmy mu pokaže ruku u povezu. “Ozlijeđena sam.”

“Što? I to te sprječava da se skineš?”

“Ti se šališ?”

“Ovako”, reče on pokazujući svoje lice. “Ovako izgledam kada mislim ozbiljno. Neki se tipovi pale na takve stvari.”

“Na ruku u gipsu?”

“Naravno. Kao tipovi koji se pale na one kojima su amputirani udovi.”

“Meni nije amputiran ud.”

“Hej, muškarci se mogu napaliti i od malo jačeg vjetra, ako shvaćaš što mislim.” Debeljko protrlja ruke. “Poznavao sam tipa koji se palio na prljavštinu među prstima. Možeš misliti.”

“Prekrasno.”

“Tko ti je prijateljica?”

“Nije važno.”

On slegne ramenima. “Neka se policajka iz New Jerseyja raspitivala za tebe.”

“Znam. Sada je sve u redu.”

“Želim da nastupiš. S tim poveзом.”

Kimmy pogleda Oliviju. “Znaš, možda ću odozgo imati bolji pregled, a na mene neće obraćati pažnju.” Olivia kimne. “Kako želiš”, reče.

Kimmy nestane u stražnjoj prostoriji. Olivia sjedne za stol. Nije gledala ni primjećivala gomilu oko sebe. Nije gledala lica plesačica ne bi li prepoznala kćer. U glavi joj je šumilo. Pritiskala ju je strahovita tuga. Odustani, pomisli ona. Otiđi odavde.

Bila je trudna. Njezin je muž bio u bolnici. To je njezin život. Ovo je bila prošlost. Treba je tamo i ostaviti.

Ali ona to ne učini.

Olivia ponovno pomisli kako zlostavljeni uvijek izaberu put samouništenja. Oni si jednostavno nisu mogli pomoći. Oni idu tim putem bez obzira na posljedice, bez obzira na opasnost. Ili možda, kao u njezinome slučaju, oni odabiru taj put iz suprotnog razloga - jer koliko god ih život šibao, oni ne gube nadu.

Je li još uvijek postojala mogućnost da će večeras vidjeti dijete koje je dala na posvajanje prije toliko godina?

Konobarica priđe stolu. "Jeste li vi Candace Potter?"

Ona nije oklijevala. "Jesam."

"Imam poruku za vas."

Ona pruži Oliviji poruku i ode. Poruka je bila kratka i jednostavna:

Smjesta pođi u stražnju sobu B. Čekaj deset minuta.

Osjećala se kao da hoda na štulama. U glavi joj se vrtjelo. U trbuhu joj se nešto stiskalo. Na putu onamo sudari se s nekim čovjekom i reče: Oprostite, a on joj odgovori Hej, mala, nema problema. Muškarac koji je bio s njim počne se cerekati. Olivia nastavi hodati. Ona pronade stražnji dio. Pronade vrata sa slovom B, ista ona pred kojima je bila prije nekoliko sati.

Otvori ih i ude. Zazvoni njezin mobitel. Ona se javi. "Nemoj prekidati vezu."

Bio je to Matt.

“Jesi li u klubu?”

“Da.”

“Odlazi odande. Mislim da sam shvatio što se...”

“Tiho.”

“Molim?”

Olivia je plakala. “Volim te, Matt.”

“Olivia, što god sada misliš, samo nemoj...”

“Volim te više od svega na svijetu.”

“Poslušaj me. Odlazi oda...”

Ona sklopi telefon i isključi ga. Okrene se prema vratima. Prođe pet minuta. Ostala je stajati, nije se micala, nije odvrátila pogled, nije gledala naokolo. Netko pokuca na vrata.

“Uđi”, reče ona.

I vrata se otvore.

60. POGLAVLJE:

KOLIKO GOD SE TRUDIO, Matt nije mogao ustati iz postelje. “Idi!” reče on Loren.

Ona radijem pozove policijsku postaju u Renu i otrči do svojega automobila. Loren je bila tri kilometra od Eager Beavera kada joj zazvoni mobitel.

Ona zareži: “Muse!”

“Pa jesi li još uvijek u Renu?”

Bio je to Adam Yates. Zaplitao je jezikom. “Jesam.”

“Plješću li svi tvojoj genijalnosti?”

“Rekla bih upravo suprotno.”

Yates se smijuljio. “Ah, što ću, voljeli su me.” Bilo je očito da je pio. “Reci mi gdje si, Adame.”

“Mislio sam ozbiljno ono što sam rekao. Ti to znaš, zar ne?”

“Naravno, Adame. Znam.”

“Mislim ono da su prijetili mojoj obitelji. Nikad nisam rekao da su im fizički prijetili, ali bili su prijetnja mojoj ženi, mojoj djeci, mojemu poslu. Ta je kasetna bila kao veliki pištolj. Veliki pištolj uperen u nas, ako shvaćaš što hoću reći?”

“Shvaćam”, reče Loren.

“Bio sam na tajnom zadatku, pravio sam se da sam bogati trgovac nekretninama. Zato je Clyde Rangor zaključio da sam idealna meta. Nisam imao pojma da je cura maloljetna. Moraš mi to vjerovati.”

“Gdje si sada, Adame?”

On se pravio kao da nije čuo njezino pitanje. “Netko me nazvao. Tražili su da im platim u zamjenu za kasetu. Stoga smo Cal i ja otišli posjetiti Rangora. Dobro smo ga pritisnuli. Ah, koga ja to zavaravam? Cal ga je pritisnuo. On je bio dobar čovjek, ali bio je nasilan. Jednom je nasmr

pretukao osumnjičenika. Tada sam ga spasio. On je spasio mene, pa sam i ja njega. To je prijateljstvo. On je mrtav, zar ne?"

"Da."

"K vragu." Počeo je plakati. "Cal je ozlijedio Emmu Lemay. Dobro ju je udario u bubreg. To je bilo njegovo upozorenje. Otišli smo k njima, mislio sam samo ćemo porazgovarati, kad on okrene Lemayicu i počne je tući kao vreću za boksanje. Rangora to nije zasmetalo. Ionako ju je često mlatio. Mislio je, bolje ona nego on."

Loren je stigla gotovo do parkirališta.

"Rangor se upišao u gaće. Mislim doslovno. Toliko se uplašio da je smjesta otrčao u ormar po kasetu. Samo kasetu je nestala. Djevojka, ona koja je bila na snimci, zvala se Cassandra.

Rekao je da ju je sigurno ona ukrala. Rekao je da će je vratiti. Cal i ja smo znali da smo ga nasmrt prestrašili. Učinit će što mu kažemo. Ali ubrzo su nestali i Rangor i Lemayica i Cassandra. Prošle su godine. Još uvijek se toga sjećam. Sjetim se svakoga dana. I onda su nas nazvali iz NCIC-a. Pronašli su Lemayičino tijelo. I odjednom se sve počelo rasplitati. Kao što sam i znao da hoće."

"Adame, još nije prekasno."

"Ne, prekasno je."

Ona skrene na parkiralište. "Još uvijek imaš puno prijatelja."

"Znam. Nazvao sam ih. Zato te i zovem."

"Molim?"

"Grimes će učiniti da kasetu nestane."

"O čemu ti to pričaš?"

"Ukoliko se sve sazna, to će uništiti moju obitelj. Uništiti će i one druge muškarce na snimci. Oni su samo bili mušterije."

"Ne možete se tek tako riješiti kasete."

"Ona više nikome nije potrebna. Grimes i njegovi dečki će mi to srediti. Potrebna je samo tvoja suradnja."

I onda je shvatila što on kani učiniti. Obuzme je panika. “Čekaj, Adame. Slušaj me.”

“Cal i ja ćemo poginuti obavljajući svoju dužnost.”

“Adame, nemoj. Moraš me poslušati.”

“Grimes će učiniti sve da tako izgleda.”

“Pomisli na svoju djecu...”

“Mislim. Naše će obitelji dobiti sve povlastice.”

“Moj otac, Adame.” Niz njezine su obraze tekle suze. “On se ubio. Molim te, nemaš pojma što će to donijeti tvojoj...”

Ali on je više nije slušao. “Samo moraš sve zadržati za sebe, dobro? Ti si dobra istražiteljica. Jedna od najboljih. Molim te, zbog moje djece.”

“K vragu, Adame. Slušaj me!” Ali on je spustio slušalicu.

Loren Muse isključi motor. Iziđe iz automobila plačući. Vrištala je prema nebesima. Učini joj se da u daljini čuje pucanj.

61. POGLAVLJE:

OTVORE SE VRATA STRAŽNJE SOBE B. OLIVIA JE ČEKALA. Kada je Kimmy ušla u prostoriju, dvije su se žene samo netremice gledale. Obje su imale suze u očima. Isto kao i nekoliko sati ranije.

Ali ova je situacija bila potpuno drugačija.

“Shvatila si”, reče Kimmy.

Olivia odmahne glavom. “Posumnjala sam.”

“Zašto?”

“Pravila si se da ne poznaješ Maxa Darrowa, a on je nekoć bio jedna od tvojih mušterija. Svi misle da je onaj oglas na internetu napisao Darrow. Ali on nije mogao znati da će me to natjerati da se otkrijem. Samo je netko blizak, mogao znati da nikad neću prestati tražiti svoje dijete, netko kao moja najbolja prijateljica.”

Kimmy joj priđe bliže. “Jednostavno si me napustila, Candi.”

“Znam.”

“Trebale smo otići zajedno. Pričala sam ti o svojim snovima. Ti si mi pričala o svojim. Uvijek smo pomagale jedna drugoj, sjećaš se?” Olivia kimne.

“Obećala si mi.”

“Znam da jesam.”

Kimmy odmahne glavom. “Sve te godine mislila sam da si mrtva.

Pokopala sam te, znaš li to? Platila sam tvoj ukop. Tugovala sam za tobom. Plakala sam mjesecima. Radila sam svašta za Maxa - sve što je želio, besplatno - samo kako bih bila sigurna da će pokušati pronaći tvojega ubojicu.”

“Moraš razumjeti. Nisam smjela ništa reći. Emma i ja...”

“Molim?” vikne Kimmy. Zvuk je odzvanjao tihom prostorijom. “Obećala si joj?” Olivia je šutjela.

“Ja sam umrla zajedno s tobom. Znaš li to? Oni snovi. Nada da ćemo se izvući iz ovakvog života. Sve je umrlo kada i ti. Sve sam izgubila. Sve ove godine.”

“Kako...?”

“... sam saznala gdje živiš?” Olivia kimne.

“Dva dana nakon što je ona djevojka pokucala na moja vrata, svratio je Max. Rekao je da ju je on poslao - da ona nije tvoja kćer. Samo ju je poslao da me provjeri.”

Olivia to pokušava shvatiti. “Da te provjeri?”

“Da. Znao je da smo nas dvije bile bliske. Mislio je da znam gdje si. Zato mi je namjestio. Poslao mi je curu koja se pravila da je tvoja davno izgubljena kći. Zatim je pazio da vidi hoću li te nazvati. Ali ja sam samo otišla do tvojega groba i plakala.”

“Žao mi je, Kimmy.”

“Pokušaj si zamisliti, dobro? Zamisli Maxa kako dolazi mojoj kući, pokazuje mi rezultate obdukcije. Rekao mi je da je mrtva djevojka imala nekakav čudan poremećaj i nije mogla imati djecu. Rekao mi je da nisi mrtva i znaš li što sam ja učinila? Samo sam odmahivala glavom. Nisam mu vjerovala. Ta kako sam mogla? Candi mi nikada ne bi napravila tako nešto, rekla sam mu. Nikada me ne bi tako napustila. Ali Max mi je pokazao fotografije mrtve djevojke. Bila je to Cassandra. Napokon sam počela uviđati istinu. Počela sam sve povezivati.”

“Pa si se htjela osvetiti”, reče Olivia.

“Da. Mislim... htjela sam.” Kimmy odmahne glavom. “Ali sve je postalo tako suludo, znaš?”

“Ti si pomogla Darrowu da me pronađe. Tebi je pala na pamet ideja da date oglas na internetu na siteu za posvojene. Znala si da ću zagristi.”

“Da.”

“Onda si dogovorila onaj sastanak u motelu.”

“Ne samo ja. Da se radilo samo o meni...” Kimmy zastane netremice je gledajući. “Bila sam jako povrijeđena, znaš.”

Olivia kimne. Nije ništa rekla na to.

“Da, htjela sam ti vratiti milo za drago. Također sam htjela dobro zaraditi. Ovaj put sam ja bila ta koja će si stvoriti novi život. Napokon je bio moj red. Ali kada su Max i Chally otputovali u New Jersey,” Kimmy zatvori oči i protrese glavom kao da se nastoji osloboditi nekih misli, “sve se otelo kontroli.”

“Pokušavala si mi nauditi”, reče Olivia. Kimmy kimne.

“Prvo si mi pokušala uništiti brak onim pozivom na mobitel muža.”

“Zapravo je to smislio Max. Htio se poslužiti svojim mobitelom, ali je onda shvatio da će upaliti još bolje ako upotrijebi tvoj. Vidiš li, da je nešto krenulo naopako, Chally bi izvukao deblji kraj, on je tip na slici ali prvo mu je bila potrebna Challyjeva pomoć.”

“S Emmom Lemay.”

“Tako je. Chally je bio snagator bez mozga. On i Max su odletjeli onamo da natjeraju Emmu da progovori. Ali ona te nije htjela odati. Bez obzira što joj učinili. Zato su je pritiskali sve dok nisu pretjerali.”

Olivia zatvori oči. “Znači ovo,” ona pokaže po sobi, “to što smo večeras ovdje, to je trebao biti tvoj veliki finale, zar ne, Kimmy? Uzela bi moj novac. Slomila bi mi srce tako što bi mi otkrila da nema nikakve kćeri, nikakva djeteta. A što onda?”

Kimmy je nekoliko trenutaka šutjela. “Ne znam.”

“Da, Kimmy. Znaš.”

Ona odsutno odmahne glavom.

“Darrow i Chally me ne bi ostavili na životu”, reče Olivia. “Darrowa”, reče Kimmy tiho, “se nije pitalo.”

“Jer si ga ubila?”

“Jesam.” Ona se nasmiješi. “Znaš li samo koliko je puta taj kučkin sin spustio hlače kada je bio u autu sa mnom?”

“Zato si ga ubila?”

“Ne.”

“Zašto onda?”

“Morala sam sve to zaustaviti”, reče Kimmy. “A kako bi to postigla, morala sam udariti prva.”

“Mislila si da će te ubiti?”

“Zbog toliko novca Max Darrow bi ubio vlastitu majku. Da, bila sam povrijeđena kada sam sve saznala - ne, bilo je to više kao... da sam u šoku. Ali Max. Mislila sam da smo zajedno u svemu tome, ali onda je on počeo voditi svoju igru. Morala sam ga zaustaviti.”

“Kako to misliš?”

“Zaboravi...” Iz nje je isijavala iscrpljenost. “Jednostavno zaboravi”, reče Kimmy. “Bit je u tome što Max nije volio svjedoke. Ja sam bila nepouzdana kurva. Misliš li da bi riskirao?”

“A Charles Talley?”

“Tvoj ga je muž pronašao. Potukli su se i Chally je pobjegao. Zatim me nazvao. Vidiš li, ja sam bila kat ispod vas. Obuzela ga je panika, prestrašio se dolaska policije. Bio je na uvjetnoj. Još jedan prijestup i završio bi u zatvoru do kraja života. Učinio bi sve da se to ne dogodi. Zato sam mu rekla da me čeka na stubištu.”

“Namjestila si da izgleda kao da ga je Matt ubio.”

“To je Max želio od samoga početka - da smjesti Challyju i tvojemu mužu.” Ona slegne ramenima. “Ja sam zaključila da je bolje da se držim plana.” Olivia pogleda staru prijateljicu. Priđe joj bliže. “Mislila sam na tebe”, reče. “Ti to znaš.”

“Znam”, reče Kimmy. “Ali to nije dovoljno.”

“Bojala sam se. Emma je rekla da će nam nauditi saznaju li što smo učinile. Ponovno će tražiti kasetu. Mi je nismo imale. Ubili bi nas.”

“Pogledaj me”, reče Kimmy. “Gledam te.”

Ona izvadi pištolj. “Pogledaj u što sam se pretvorila.”

“Kimmy?”

“Što je?”

“Nisam planirala da bude ovako”, reče Olivia. “Mislila sam da ću umrijeti.”

“Sada to znam.”

“I trudna sam.”

“I to znam.” Pištolj u njezinoj ruci se tresao.

Olivia joj priđe još korak bliže. “Nećeš ubiti dijete.” Kimmy se lice izduži. Glas joj je bio jedva čujan. “Kaseta.”

“Što s kasetom, Kimmy?” I tada je Olivia shvatila. “O, ne. Ne...”

“Ta prokleta kaseta”, reče Kimmy dok su joj suze curile niz lice. “Zbog nje je ubijena Cassandra. Zbog toga se sve dogodilo.”

“O, Bože”, Olivia proguta. “Nije ju Cassandra ukrala od Clydea”, reče ona. “Ti si je ukrala.”

“Za nas, Candi. Zar ne shvaćaš?” upita ona molećivo. “Pomoću kasete smo se trebale izvući. Trebale smo dobiti puno love. Pobjegle bismo, ti i ja - upravo onako kako smo maštale. Bio bi naš red. A onda sam se vratila kući, tebe je netko ubio...”

“Cijelo to vrijeme, sve te godine, ti...” Olivia osjeti kako joj se iznova slama srce. “Krivila si sebe za moju smrt.”

Kimmy nekako uspije kimnuti.

“Tako mi je žao, Kimmy.”

“Tako me zaboljelo kada sam saznala da si živa. Shvaćaš li? Toliko sam te voljela.”

Olivia je shvaćala. Tugujete ne samo za mrtvima, već i zbog sebe, zbog onoga što ste mogli postati. Mislite da je vaša najbolja prijateljica, jedina osoba s kojom ste mogli maštati... mislite da je umrla zbog vas. Živite s tom krivnjom deset godina, a onda jednoga dana saznate da je sve bila laž...

“Još možemo sve ispraviti”, reče Olivia. Kimmy se uspravi. “Pogledaj me.”

“Želim ti pomoći.”

Na vratima se začuje oštro kucanje. “Otvarajte. Policija!”

“Ubila sam dvoje ljudi”, reče joj Kimmy. Olivia na njezinu licu ugleda onaj blaženi prekrasni osmijeh kao nekoć. “Pogledaj kakav je moj život. Sada je na meni red, sjećaš se? Na meni je red da pobjegnem.”

“Molim te, Kimmy...”

Ali Kimmy uperi pištolj u tlo i opali. Nastane trenutak panike, a onda se vrata s treskom otvore.

Kimmy se naglo okrene prema vratima i nacilja. Olivia vrisne: “Ne!” Uslijede pucnji. Kimmy se okrene još jedanput, poput marionete i sruši na pod. Olivia padne na koljena i rukama obuhvati prijateljičinu glavu. Spusti usne do Kimmya uha.

“Nemoj...” molila je Olivia.

Ali sada je napokon došao red i na Kimmy.

62. POGLAVLJE:

DVA DANA KASNIJE LOREN MUSE JE BILA u svojem apartmanu s vrtom. Radila si je sendvič sa šunkom i sirom. Uzela je dva komada kruha i stavila ih na tanjur. Njezina je majka sjedila na kauču u susjednoj sobi i gledala Entertainment Tonight. Loren je čula dobro poznatu špicu.

Upravo je mazala majonezu na kruh kada se rasplakala.

Njezini su jecaji bili tihi. Čekala je da prestanu kako bi bila u stanju govoriti.

“Mama.”

“Gledam svoju emisiju.”

Loren stane iza majke. Carmen je žvakala čips Fritos. Otečene je noge ispružila preko jastuka na stoliću. Loren osjeti miris duhanskoga dima. Slušala je majčino hrapavo disanje.

Adam Yates se ubio. Grimes neće moći to zataškati. Dvije djevojčice, Ella i Anne i dječak Sam, onaj kojega je Adam držao u naručju u bolnici kako bi otjerao smrt saznat će istinu. Ne o videosnimci. Unatoč bojazni Adama Yatesa neće to biti prizori koji će proganjati njegovu djecu kasno noću. “Uvijek sam krivila tebe”, reče Loren.

Nije bilo odgovora. Jedini je zvuk dolazio s televizora. “Mama?”

“Čula sam te.”

“Čovjek kojega sam tek upoznala, ubio se. Imao je troje djece.” Carmen se napokon okrene.

“Vidiš li, krivila sam tebe jer bih inače...” Ona zastane, uhvati dah. “Znam”, tiho će Carmen.

“Zašto...” započne Loren dok joj je glas zapinjao, a suze slobodno tekle. Snuždi se. “Zašto me tata nije volio dovoljno da poželi živjeti?”

“O, dušo.”

“Ti si mu bila žena. Tebe je smio ostaviti. Ali ja sam mu bila kći.”

“On te jako volio.”

“Ali ne dovoljno da bi poželio živjeti.”

“Nije istina”, reče Carmen. “On je strahovito patio. Nitko ga nije mogao spasiti. Ti si bila najbolje što mu se dogodilo u životu.”

“Ti...” Loren rukavom obriše lice. “Ti si dopustila da te krivim.” Carmen je šutjela.

“Pokušavala si me zaštititi.”

“Morala si nekoga kriviti”, reče njezina majka. “Pa si sve ove godine... ti to preuzela na sebe.”

Ona pomisli na Adama Yatesa, na to koliko je volio svoju djecu, na to koliko ni to nije bilo dovoljno. Ona obriše oči.

“Trebala bih ih nazvati”, reče Loren. “Koga?”

“Njegovu djecu.”

Carmen kimne i raširi ruke. “Sutra. Dobro? A sada dođi ovamo. Dođi sjedni sa mnom.”

Loren sjedne na kauč. Njezina se majka pomakne u stranu. “Sve je u redu”, reče Carmen.

Ona prebaci pokrivač preko Loren. Počnu reklame. Loren se nasloni na majčino rame. Osjeti miris ustajala dima od cigareta, ali to joj je sada ulijevalo utjehu. Carmen je gladila kosu svoje kćeri. Loren zatvori oči. Nekoliko trenutaka kasnije njezina majka počne prebacivati programe daljinskim.

“Nema ničeg zanimljivog na programu”, reče Carmen. Zatvorenih očiju Loren se nasmiješi i primakne još bliže.

Matt i Olivia su odletjeli kući taj isti dan. Matt je imao štap. Šepao je, ali to će brzo proći. Kada su izišli iz aviona, on reče: “Mislim da bih onamo trebao poći sam.”

“Ne”, reče Olivia. “Učinit ćemo to zajedno.” On se nije s njome raspravljao.

Izišli su na istome onom izlazu za Wesport, skrenuli u istu onu ulicu.

Toga su jutro na kolnome prilazu bila dva automobila. Matt pogleda košarkaški koš. Nigdje ni traga Stephenu McGrathu.

Ne danas.

Zajedno su se uputili prema vratima. Olivia ga je držala za ruku. On pozvoni. Prođe minuta.

Zatim Clark McGrath otvori vrata. “Što, kog vraga ovdje radiš?”

Iza njega Sonya McGrath upita: “Tko je to, Clark?” Sonya zastane kada ugleda tko je to. “Matt?”

“Prejako sam ga stisnuo”, reče Matt.

Okolo njih je bilo tiho. Nije bilo vjetra, nisu prolazili automobili, nije bilo pješaka. Samo četiri čovjeka i možda jedan duh.

“Mogao sam ga pustiti, ali bio sam prestrašen. Mislio sam da je Stephen na njihovoj strani. Zatim smo pali, drugo ne znam. Mogao sam postupiti drugačije. Predugo sam ga držao. To sada znam. Ne mogu vam reći koliko mi je žao.”

Clark McGrath stisne zube, lice mu je bilo sve crvenije. “Misliš da si ovim priznanjem sve ispravio?”

“Ne”, reče Matt. “Znam da nisam. Moja je žena trudna pa vas zato bolje shvaćam. Ali ovo mora prestati, ovdje i sada.”

Sonya reče: “O čemu to pričaš, Matt?” On im pokaže list papira.

“Što je to?” upita Sonya. “Ispis telefonskih poziva.”

Čim se Matt probudio u bolnici, zamolio je Loren da mu ih nabavi. Imao je neku nejasnu slutnju - ne više od toga. Ali nešto u Kimmynoj osvjeti... činilo se kao da nikad ne bi bila u stanju to izvesti sama. Činilo se kao da usredotočeno i previše gorljivo želi uništiti ne samo Oliviju...

... već i Matta.

“Ovo su ispisi telefonskih poziva čovjeka po imenu Max Darrow koji je živio u Renu”, reče Matt. “On je zvao vašega muža osam puta u posljednjih tjedan dana.”

“Ne razumijem”, reče Sonya. Ona se okrene prema mužu. “Clark?” Ali

Clark zatvori oči.

“Max Darrow je bio policajac”, reče Matt. “Kada je saznao tko je Olivia, sigurno je istražio sve o njoj. Saznao je da joj je muž bivši zatvorenik. On vam se obratio. Ne znam koliko ste mu platili, gospodine McGrath, ali ako jeste, onda mi je sve puno jasnije. Ubiti dvije ptice jednim kamenom. Kao što je partnerica Maxa Darrowa rekla mojoj ženi, on je igrao svoju igru. Zajedno s vama.”

“Clark?” reče Sonya.

“On bi trebao biti u zatvoru”, prasne Clark na nju. “A ne se nalaziti s tobom na objedima.”

“Što si učinio, Clark?”

Matt mu priđe. “Gotovo je, gospodine McGrath. Ispričat ću se još jedanput zbog onoga što je bilo. Znam da nećete prihvatiti ispriku. Shvaćam vas. Veoma mi je žao zbog Stephena. Ali reći ću vam nešto što mislim da ćete shvatiti.”

Matt priđe još korak. Dvojica muškaraca gotovo su se dodirivala nosovima.

“Dirnete li još jedanput moju obitelj,” reče Matt, “ubit ću vas.”

Matt se okrene i ode. Olivia ostane još trenutak. Prvo pogleda Clarka McGratha, a onda Sonyju kao da želi naglasiti riječi svojega muža. Zatim se okrene, primi muža za ruku i više ih ne pogleda.

63. POGLAVLJE:

MATT IH ODVEZE OD DOMA McGRATHOVIH. Dugo su sjedili u tišini. Na radiju je svirao "O" Damiena Ricea. Olivia se nagne i isključi radio.

"Tako se čudno osjećam", reče ona. "Znam."

"I što ćemo? Nastaviti tamo gdje smo stali kao da se ništa nije dogodilo?" Matt odmahne glavom. "Ne vjerujem."

"Početi ispočetka?"

Matt odmahne. "Ne vjerujem."

"Dobro da smo to raščistili." On se nasmiješi. "Znaš..."

"Što?"

"S nama će sve biti u redu."

"Ne želim da bude samo u redu."

"Ne želim ni ja."

"S nama će sve biti fantastično", reče Olivia.

Stigli su do Marshine kuće. Ona istrči da ih pozdravi, zagrli ih oboje. Paul i Ethan učiniše isto.

Kyra je ostala kod vrata prekriženih ruku.

"Moj Bože", reče Marsha. "Što vam se to dogodilo?"

"Imamo ti puno toga ispričati."

"Tvoja noga..."

Matt odmahne. "U redu je."

"Guba štap, striče Matt", reče Paul. "Da, baš guba", pridruži mu se Ethan.

Priđu vratima na kojima je stajala Kyra. Matt se sjeti kako mu je pomogla da pobjegne iz stražnjega dvorišta. "Hej, hvala ti što si vrisnula."

Ona se zacrveni. "Nema na čemu."

Kyra povede dječake u vrt. Matt i Olivia počnu objašnjavati. Marsha ih

je pažljivo slušala. Sve su joj ispričali. Nisu ništa prešutjeli. Činilo se da im je zbog toga zahvalna. Kada su završili, Marsha reče: “Idem vam pripremiti objed.”

“Nije potrebno...”

“Sjedite.”

Oni je poslušaju. Olivia je djelovala neraspoloženo. Matt je znao što je tišti.

“Već sam nazvao Cingle”, reče on.

“Hvala ti.”

“Pronaći ćemo tvoje dijete.”

Olivia kimne, ali više nije u to vjerovala. “Želim otići na Emmin grob i iskazati joj posljednju počast.”

“Shvaćam.”

“Ne mogu vjerovati da je živjela tako blizu nas.”

“Kako to misliš?”

“To je bio dio našeg dogovora. Znali smo nove identitete jedna druge, naravno. Ali nikada nismo bile u vezi. Mislila sam da je još uvijek u župi u Oregonu.”

Matt osjeti kako mu se trnci penju po kralježnici. On se uspravi. “Što je?” upita Olivia.

“Ti nisi znala da je ona u Sv. Margareti?”

“Ne.”

“Ali ona te nazvala.”

“Molim?”

“Kao sestra Mary Rose. Postoje telefonski ispisi. Zvala te je.”

Olivia slegne ramenima. “Pretpostavljam da je mogla saznati gdje sam”, reče ona. “Znala je kako se zovem. Možda me htjela kontaktirati ili upozoriti.”

Matt odmahne glavom. “Šest minuta.”

“Što?”

“Razgovor je trajao šest minuta. I ona nije zvala naš kućni broj. Zvala je ovamo.”

“Ne razumijem.”

“Zvala je mene”, reče drugi glas.

Oboje se okrenu. Kyra uđe u prostoriju. Marsha je stajala iza nje. “Pitala sam se kako da vam to kažem”, reče ona. Matt i Olivia se ukoče poput kamena.

“Ti nisi prekršila dogovor, Olivia”, reče Kyra. “Prekršila ga je sestra Mary Rose.”

“Ne shvaćam”, Olivia će.

“Vidiš li, ja sam oduvijek znala da su me posvojili”, reče Kyra. Olivia stavi ruku na usta. “O, moj Bože...”

“Poželjela sam saznati više i ubrzo saznala da mi je majka ubijena.” Olivia tiho zajeca. Matt je preneraženo sjedio.

Olivia, pomisli on. Ona je bila iz Idaha. A Kyra... ona je živjela u jednoj od onih država koje su počinjale na I na srednjem zapadu.

“Ali željela sam znati više. Zato sam pronašla policajca koji je radio na tom slučaju.”

“Maxa Darrowa”, reče Matt.

Kyra kimne. “Rekla sam mu tko sam. Činilo se kao da mi doista želi pomoći. Uzeo je sve moje podatke - gdje sam rođena, ime liječnika, sve to. Dao mi je adresu Kimmy Dale. Posjetila sam je.”

“Čekaj”, reče Matt. “Mislio sam da je Kimmy rekla...”

Kyra ga pogleda, ali Matt sam ušuti. Odgovor je bio očit. Darrow je kontrolirao situaciju tako što nije sve rekao Kimmy. Zašto bi joj dao do znanja da doista postoji kći? Možda bi Kimmy, koja je ionako bila emotivno rastrojena, stala na suprotnu stranu kada bi znala da je djevojka koja ju je posjetila doista Candina prava kćer.

“Oprosti”, reče Matt. “Nastavi.”

Kyra se polako okrene prema Oliviji. “Posjetila sam Kimmy u njezinoj prikolici. Bila je tako draga. Nakon razgovora s njom poželjela sam saznati još više o tebi. Željela sam... znam kako će ovo zvučati, ali željela sam pronaći tvojega ubojicu. Zato sam nastavila kopati. Nastavila sam se raspitivati. A onda me nazvala sestra Mary Rose.”

“Kako...?”

“Mislim da je htjela pomoći jednoj od svojih djevojaka. Željela se iskupiti. Saznala je što radim pa me nazvala.”

“Ona ti je rekla da sam živa?”

“Da. Bio je to za mene pravi šok. Mislila sam da su te ubili. A onda mi je sestra Mary Rose rekla da ću te, ako je poslušam, možda uspjeti pronaći. Ali morale smo biti oprezne, rekla je. Nisam te željela dovesti u opasnost. Samo sam željela... samo sam željela priliku da te upoznam.”

Matt pogleda Marshu. “Ti si znala?”

“Saznala sam jučer. Kyra mi je rekla.”

“Kako to da si došla živjeti ovamo?”

“To je djelomice stjecaj sretnih okolnosti”, reče Kyra. “Tražila sam način da ti se približim. Sestra Mary Rose me pokušavala zaposliti u DataBaseu. Ali onda smo saznale da Marsha treba pomoćnicu koja bi kod nje stanovala. Zato je sestra Mary Rose nazvala nekoga u Sv. Philomeni. Dala im je moje ime.”

Matt se sjetio da je Marsha pronašla Kyru preko crkve. Časna sestra je bila u mogućnosti to izvesti - ta tko bi posumnjao u njezinu preporuku? “Htjela sam ti reći.” Kyra je gledala samo Oliviju. “Čekala sam odgovarajući trenutak. Ali onda je nazvala sestra Mary Rose. Kao što si rekao. Prije tri tjedna. Rekla je da je još prerano - da ti ne bi trebala ništa reći sve dok mi se ona ponovno ne javi. Uplašila sam se, ali sam imala povjerenje u nju. Zato sam je poslušala. Nisam ni znala da je ubijena. A onda kada ste neku večer oboje došli onako kasno - odlučila sam vam ipak reći. Zato sam se vratila iz garaže. Ali Matt je upravo bježao.”

Olivia ustane, otvori usta, zatvori ih, pokuša ponovno.

“Znači ti si... ti si moja...?”

“Kći. Da.”

Olivia oprezno zakorači prema Kyri. Ispruži ruku prema njoj. Ali onda bolje razmisli i spusti je.

“Jesi li dobro, Kyra?” upita Olivia.

Kyra se nasmiješi osmijehom koji je tako dirljivo podsjećao na onaj njezine majke da se Matt zapitao kako to da nije ranije primijetio. “Dobro sam”, reče.

“Jesi li sretna?”

“Da, jesam.”

Olivia je šutjela. Kyra joj priđe. “Doista sam dobro.”

I onda je Olivia počela plakati.

Matt pogleda u stranu. Ovdje se nije radilo o njemu. Čuo je jecaje i tihe zvukove dvoje ljudi koji su pokušavali utješiti jedan drugoga. On se sjeti svih razdaljina, boli, zatvora, zlostavljanja, svih tih godina, sjeti se što je Olivia rekla o tom životu, običnome životu, za koji se isplati boriti.

EPILOG

ZOVEŠ SE MATT HUNTER. Prošla je godina dana. Lance Banner ti se ispričao. Nekoliko je mjeseci Lance bio oprezan, ali onda te jednoga dana, na roštilju kod susjeda, pitao želiš li biti pomoćni bejzbolski trener. Ta tvoj je nećak Paul, podsjetio te Lance uz pljesak po leđima, u toj ekipi. I što kažeš?

Ti pristaneš.

Ipak ste kupili onu kuću u Livingstonu. Sada radiš kod kuće, pružaš pravne savjete Čarter Sturgisu. Ike Kier ti je uvjerljivo najbolji klijent. Dobro te plaća.

Sve optužbe protiv Cingle Shaker su odbačene. Cingle je otvorila vlastitu detektivsku agenciju po imenu Cingler Service. Ike Kier i Čarter Sturgis je angažiraju kad god mogu. Sada ima tri istražitelja koji rade za nju. Tvoja šurjakinja Marsha je u ozbiljnoj vezi s muškarcem po imenu Ed Essey. Ed radi u proizvodnji. Ti ne razumiješ što on zapravo radi. Planiraju se uskoro vjenčati. Taj se Ed čini pristojnim tipom. Pokušavaš ga zavoljeti, ali ti ne uspijeva. Ali on voli Marshu. Brinut će se za nju. On će najvjerojatnije biti jedini otac kojega će se Paul i Ethan sjećati. Premladi su da bi se sjećali Bernieja. Možda tako i treba biti, ali to te ubija. Trudit ćeš se da uvijek budeš prisutan u njihovim životima, ali postat ćeš samo stric. Kad im bude potrebno, Paul i Ethan će se prvo obraćati Edu.

Posljednji put kada si bio kod njih, potražio si Berniejevu fotografiju na hladnjaku. Još uvijek je tamo, ali je zakopana pod svježijim fotografijama, ocjenama, crtežima.

Više se nisi čuo sa Sonyjom i Clarkom McGrath. Njihov sin, Stephen, još uvijek te ponekad posjeti. Ne tako često kao nekoć. A ponekad ti je čak drago što ga vidiš.

Kada si kupio novu kuću, posjetila te Loren Muse. Sjeli ste u vrt i pili Corona pivo.

“Evo te ponovno u Livingstonu”, rekla je ona. “Aha.”

“Jesi li sretan?”

“Gradovi te ne mogu učiniti sretnim, Loren.” Ona krmne. Još uvijek te nešto muči. “Što će biti s Olivijom?” pitaš. Loren iz džepa izvadi omotnicu.

“Ništa.”

“Što je to?”

“Pismo sestre Mary Rose, nekoć Emme Lemay. Dala mi ga je majka Katherine.”

Ti se uspraviš. Ona ti ga pruži. Počinješ ga čitati.

“Emma Lemay je svu krivnju preuzela na sebe”, kaže ti Loren. “Ona je ubila Clydea Rangora.

Ona je sakrila njegovo tijelo. Ona i samo ona je lagala vlastima o identitetu ubijene. Tvrdi da Candace Potter o tome nije znala ništa. Ima još, ali to je ono glavno.”

“Misliš li da će to proći?”

Loren slegne ramenima. “A tko će se naći da ustvrdi suprotno?”

“Hvala ti”, govoriš joj.

Loren kimne. Odloži pivo i uspravi se. “Možeš li mi sada reći zašto si me tražio one telefonske izvode, Matt?”

“Ne mogu.”

“Misliš li da ne znam koga je Darrow zvao u Westport, Connecticut.”

“Nema veze. Ne možeš ništa dokazati.”

“Ti to ne znaš. McGrath mu je vjerojatno slao novac. Možda postoji trag.”

“Pusti to, Loren.”

“Željete osvetu nije opravdano.”

“Pusti.”

Ona ponovno uzme pivo. “Ne treba mi tvoje dopuštenje.”

“Istina.”

“Da je barem Kyra odmah rekla Oliviji istinu...” sa žaljenjem reče Loren.

“Vjerojatno bi obje bile mrtve.”

“Zašto tako misliš?”

“Onaj telefonski poziv Emme Lemay. Rekla je Kyri da šuti i mislim da je za to imala dobar razlog.”

“A to je?”

“Mislim da je Emma - ili sestra Mary Rose - znala da su im već za petama.”

“Hoćeš reći da se Emma Lemay žrtvovala za sve njih?”

Ti slegneš ramenima. Pitaš se kako to da su pronašli Emmu i samo nju. Pitaš se zašto Emma, ako je u nešto posumnjala, nije pobjegla. Pitaš se kako je izdržala mučenje i nije odala Oliviju.

Možda je Emma mislila da će ta njezina posljednja žrtva značiti kraj cijele te priče. Nije znala da će oni dati oglas u vezi posvajanja. Vjerojatno je mislila da je ona jedina veza. A ako se ona trajno prekine - pogotovo silom - neće moći pronaći Oliviju.

Ali nikada nećeš znati sigurno.

Loren ponovno pogleda u stranu. “Natrag u Livingstonu”, kaže. Oboje odmahujete glavom.

Oboje pijuckate pivo. Te godine Loren svako malo navrati. Kada je vrijeme lijepo, sjedite vani.

Toga je dana, godinu dana kasnije, sunce visoko na nebu. Ti i Loren opušteno sjedite u naslonjačima na travi. Oboje pijete pivo Sol. Loren ti kaže da je ono bolje od Corone.

Ti otpiješ gutljaj i složiš se.

Kao i uvijek Loren pogleda naokolo, odmahuje glavom i ponavlja uobičajeni refren: “Ponovno u Livingstonu.”

Ti si u svojem stražnjem dvorištu. I tvoja žena Olivia je tamo, sadi cvijeće u lijehu. Tvoj sin Benjamin je na prostirci pokraj nje. Benu su tri mjeseca. On veselo guguće. Čuješ ga čak s druge strane vrta. I Kyra je u vrtu, pomaže majci. Živi s vama već godinu dana. Planira ostati dok ne

diplomira.

I tako ih ti, Matt Hunter, gledaš. Sve troje. Olivia osjeća tvoj pogled na sebi. Pogleda te i nasmiješi se. Kyra također. Tvoj sin još malo guguće. Osjećaš neki ushit u grudima.

“Da”, kažeš Loren blesavo se smješkajući. “Evo me natrag u Livingstonu.”

KRAJ

NAPOMENE

1 Film Brian's Song (1971).

2 Abraham Zapruder svojom je 8 mm kamerom snimio cijeli atentat na predsjednika Kennedyja.

3 Kickball, igra slična baseballu samo što se igra većom loptom koja se ne udara palicom, već se šutne.

4 Bayonne, gradić u New Jerseyju.

5 Rimske božice sudbine.

6 Moi - franc, ja.

7 Američka humoristična serija (1967.-1970.) o zgodama i nezgodama časne sestre Bertrille (glumi je Sally Field) koja umije letjeti.

8 Dim sum, specijaliteti kineske kuhinje, razne vrste okruglica i jela kuhana na pari, kolačići od sezama...

9 Wosene Worke Kosrof (1950.), poznati etiopski slikar koji živi i radi u SAD-u.

10 Organizacija osnovana 1915. u Detroitu, Michigan. Danas broji oko 300.000 članova u gotovo 100 zemalja. Osnovni joj je cilj pomaganje siromašnima. Članovi se ravnaju po Zlatnome pravilu - Ponašaj se prema drugima kako želiš da se oni ponašaju prema tebi.

11 Wiffle bali, igra smišljena za dvorišta. Lopta je napravljena od gumaste plastike, lagana je i ne može se daleko baciti. Veličinu igrališta svatko određuje sam. Slična baseballu. Igraju je najmanje dva igrača.

12 Tetherball ili swingball - igra s loptom za dvojicu igrača. Lopta visi na konopcu pričvršćenom za trometarski stup. Igrači koji se nalaze jedan nasuprot drugoga naizmjenice udaraju loptu, jedan u smjeru kazaljki na satu, drugi u suprotnom. Pobjednik je onaj koji uspije namotati cijeli konopac oko stupa.

13 Prezime glavne junakinje Potter i Potter's field - groblje bezimenih.